

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

LEXI BLAKE

writing as Sophie Oak

LOST IN BLISS

Nights in Bliss Series, Book 4

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Mutlulukta Kaybolmak

Bliss, Colorado'da Geceler Kitap 4

**Lexi Blake,
Sophie Oak
olarak
yazıyor**

Mutluluğun İçinde Kaybolmak
Bliss, Colorado'da Geceler Kitap 4

Yayınlayan: DLZ Entertainment LLC

Telif Hakkı 2018 DLZ Entertainment LLC
Chloe Vale tarafından düzenlenmiştir
ISBN: 978-1-937608-97-2

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Lexi Blake'in haber bültenine kaydolun
ve seçtiğiniz kitapçıdan 25 dolarlık hediye
çeki kazanma şansını yakalayın.

Haberler, eğlence ve ücretsiz kısa öyküler dahil
olmak üzere özel içerikler için bize katılın.

Her ay yeni bir yarışma var!

Abone olmak için [burayı](#) tıklayın.

İçindekiler

Önsöz Prolog
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm On
Beşinci Bölüm On
Altıncı Bölüm On
Yedinci Bölüm On
Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yazarın Notu -

[Found in Bliss kitabından bir alıntı, Yakında Siren](#)
[in Bloom kitabından bir alıntı, Yakında Lexi Blake](#)
[Hakkında](#)
[Lexi Blake'in Diğer Kitapları](#)

Adanmışlık

Hiçbir kitabım büyük bir destek olmadan yazılmamıştır. Kocama, anneme, bir kızın sahip olabileceği en iyi asistan Chloe Vale'e, Jen Kubenka'ya (çocuklarımı sık sık eğlendiren), Righteous Perverts sohbet grubuna ve yazar arkadaşlarıma Shayla Black, Kris Cook, Chloe Lang ve Jen August'a sonsuz destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Hepinizi seviyorum!

Adanmışlık 2018

Yıllar geçtikçe, şeyler değişir ve insanlar gelir gider. Bu, onların önemli olmadıkları anlamına gelmez. Tanıştığımız herkesten bir şeyler öğreniriz. Daha önce de duyduğum gibi, bazı insanlar bir amaç için gelir, bazıları bir dönem için, bazıları ise ömür boyu kalır. Bu kitabı ilk yazdığımdan beri hayatımda birçok şey değişti, ama bir şey aynı kaldı. Her zaman. Kim Guidroz. Sen benim dayanağım ve yol göstericimsin. Beni yüceltiyorsun ve yirmi yıllık arkadaşlığımız boyunca beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadın. Pop kültür trivia hariç. O konuda berbatın. Ama sen, birinin sahip olabileceği en iyi arkadaşsın. Sen evrenin bir armağanısın ve ben bu armağanı almış olduğum için çok mutluyum.

Önsöz

Washington, DC
Beş yıl önce

Laura Rosen, tanıdık seslerin tartıştığı seslerle uyandı.

"Konuşması gereken sensin, Rafe." Cameron Briggs'in sesinde, daha önce hiç duymadığı bir öfke vardı. "O sabah onun yanında olmalıydık."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Rafe Kincaid'in sorusu sert bir ses tonuyla çıktı.

Neden buradaydılar? Burası neresiydi? Dünya sersemlemiş ve bulanık görünüyordu. Uzuvarını tam olarak hissedemiyordu. Onları hareket ettirmeye çalıştı ve...

Acı onu kapladı.

Bu yanıltı. Mutlu ve sıcak bir şekilde uyanması gerekiyordu, her kasının ağrması değil. Rafe ve Cam'in kavga etmeden onu öperek uyandırması gerekiyordu.

"Ona olanları nasıl anlatacağız?" diye sordu Cam. "Bunu doktorlara mı bırakmalıyız?"

Uzun bir iç çekiş havayı doldurdu. "Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bunu biz yapmalıyız. Böyle bir şeyi bir yabancıya bırakamayız. Ona asla çocuk sahibi olamayacağını nasıl söyleriz? Tanrım, birkaç gece önce onunla seviştik. Ona nasıl söyleriz?"

Birkaç gece önce mi? Ne kadar zaman geçmişti? Sözler beynine ulaşmıyor gibiydi. Kimden bahsediyorlardı? Kesinlikle ondan değil. Onunla seviştiklerini ve sonra...

"Ben söylerim," dedi Cam. "Bundan sonra ona ben bakacağım. Sen gitmelisin."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırdı Rafe. "Ve bunu bir kez daha önerirsen, bunu fiziksel bir düzeye taşıyacağız."

"Denemeni çok isterim."

Onlar kavga ediyorlardı. Onun için. Bunun işe yaramayacağını biliyordu. Onu paylaşabileceklerini düşünmenin delilik olduğunu biliyordu.

Saf ıstırap dolu bir sisin içinden zorlukla çıktı. Gözlerini zorla açtı. Bu, korktuğu her şeydi. Birlikte güzel bir gece geçirmişlerdi ve şimdi her şey parçalanmak üzereydi.

Ama çoktan dağılmıştı. Onu değil, kariyerlerini seçtikleri anda dağılmıştı.

Hayır, Özel Ajan Rosen'ın profiline katılmıyorum. O çok zeki, ama bu sefer yanıldığını düşünüyorum. Cam başı dik, gözleri ona bakmadan konuşmuştu.

Özel Ajan Rosen'ın ilginç bir teorisi var ama bu teoriyi takip etmek için çok uzak. Edward'ın teorisine sadık kalmalıyız. O çok daha fazla deneyime sahip. Rafe, gözlerinde mide bulandırıcı bir sempatiyle ona bakmıştı.

Onlar, profilini parçalara ayırmaya devam etmişlerdi, profilin tek bir satırının bile doğru olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile vermemişlerdi. Profilini okuduklarını ona önceden haber vermemişlerdi. Onunla bunu tartışmamışlardı. Hayır. Onlar sadece...

Gerçek, zihnini kapladı, son birkaç gün bir korku filmi gibi zihninde canlandı.

Ama bu gerçektir. Avladığı canavar onun peşine düşmüştü. En kötü günün ardından apartmanının önünde duruyordu. İşten kovulmuştu ve sonra...

"Bella?" Rafe'in sesi korkunç anıları böldü. "Uyandı."

Cam aniden yanına geldi. "Bebeğim? Bebeğim, kıpırdama. Hareket etmemelisin. Doktor çağıracağız. Rafe hemen gidiyor."

Suçluluk. Gözlerinde belliydi. Korkunç bir suçluluk.

Ne hakkında konuşuyorlardı? Kavga etmişler ve sonra ona söyleyemeyecekleri bir şey hakkında konuşmuşlardı.

"Ne oldu?" Ağzı kurumuştur. Son hatırladığı şey, ipleri çözmeyi başardığıydı. Marki

, günlerce onu bir depoda tutmuştu. Ona işkence etmişti. Ondan... Tanrım, ondan ne kadarını almıştı?

Cam yatağının yanında diz çöktü, kocaman eli onun elini kapattı. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Hiçbir şey hatırlamak istemiyordu. "Kimse profilime inanmadı ve ben kovuldum, sonra o beni kaçırdı. Apartmanımın kapısının önünde duruyordum ve her şey karardı. Sonra uyandım ve o oradaydı."

Bu, önceki gece Rafe ve Cam'in arasında kucaklaşarak uykuya daldığı gecenin tam tersiydi. O gece, umduğu, hayal ettiği her şeydi. Onlar onu kucaklamış ve sevmişlerdi, ama sabahleyin gitmişlerdi. Onları bir sonraki gördüğünde, sevgilileri patronuna profiline boktan olduğunu söylüyorlardı. Tabii, o kelimeleri kullanmamışlardı...

Hastanedeydi. Her yeri ağrıyordu. Marquis de Sade ona işkence etmiş, bıçaklamış ve onu incelediği bir kelebek gibi masaya sabitlemiş olduğu için hastanedeydi.

Onu pelvisinin hemen üstünden bıçaklamıştı.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi Cam. "İyileşmekten başka hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Tabii ki yapmadı. Artık bir işi yoktu.

Sonra doktor geldi, hayati fonksiyonlarını kontrol etti ve ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir sürü şey söyledi. Etrafı erkeklerle çevriliydi ve o, onların hiçbirinin orada olmasını istemiyordu. Onlar, sanki acınacak bir şeymiş gibi, ona şefkatle bakıyorlardı.

Ve belki de öyleydi.

"Doktor, sizinle yalnız konuşmak istiyorum, lütfen."

Rafe, yatağının kenarında bir dizinin üzerine çöktü. "Bizden hiçbir şey saklamana gerek yok."

Cam diğer tarafındaydı. "Sana yardım etmek için buradayız. Ne kadar korktuğumuzu hayal bile edemezsin. Bebeğim, senin için burada olacağımızı bilmen gerekiyor."

Bir zamanlar bu sözler çok tatlı gelirdi. Şimdi ise Cam'in gözlerindeki bakış kadar boş geliyordu. Ondan uzaklaştı. Şu anda onların yanında olamazdı. Çok fazla şey vardı.

Onları kalmalarına izin verirse ruhuna verecekleri darbelerle başa çıkmak için vücudundaki acıyı göğüsledi. Doktora döndü. "Bu adamlar benimle evli değiller ve akrabam da değiller. Onları odamdan çıkarmak istiyorum ve benimle ilgili bilgileri onlarla paylaşma izniniz yok."

Cam'in nefesini kesildiğini duydu ve sonra Rafe onun üzerinde duruyordu. Gözleri ona dik dik bakıyordu. "Bizi kovamazsın, *bella*."

"Laura, lütfen. Bunu yapma. Olanlar için üzgünüm. Beni kovma," diye yalvardı Cam.

"Sizden gitmenizi istemek zorundayım," dedi doktor ciddi bir sesle.

"Bu işe yaramayacak, *bella*," dedi Rafe ayağa kalkarken.

"Birkaç saat sonra ekiple birlikte gelip ifadenizi alacağız. Ve her şeyi konuşacağız. Bu iş burada bitmedi. Hadi, Cameron. Ona biraz zaman tanıyalım."

Cam, Rafe onu odadan çıkarırken arkasına baktı.

"Onları içeri almayın." Şu anda onlarla uğraşamıyordu. Üçü arasında bu ilişkinin yürüyeceğini düşünerek büyük bir hata yapmıştı. Onlardan biriyle birlikte olmak bile hata olurdu. Artık bunu biliyordu.

Doktor ona baktı. "Bayan Rosen, bu adamları dışarıda tutmak istediğinizden emin misiniz? Sizin durumunuzdan çok endişeli görünüyorlardı."

"Görünüşe göre" kelimesi burada çok önemliydi. "Lütfen ne olduğunu açıklayabilir misiniz? Sanırım ameliyat oldum. Şu anda pek bir şey hatırlamıyorum, ama durumumun kötü olduğunu biliyorum."

"Size ağrı kesici vereyim. Acı çekiyor olmalısınız," dedi, sanki ona tüm gerçeği söylemek zorunda kalacağı anı ertelemek istercesine.

Kadın başını salladı. Artık bandajı sökme zamanı gelmişti. Kendisinden tam olarak neyin alındığını öğrenme zamanı gelmişti. "Anlatın bana, doktor."

Doktor oturdu, gözleri sert bir ifadeyle konuşmaya başladı.

Dört gün sonra, sadece biraz yüzünü buruşturarak kamyonun kabinine çıktı. Devasa on sekiz tekerlekli kamyon, oda spreyi

ve bayat patates kızartması kokuyordu.

Güçlüler nasıl da düşmüştü.

"Kemerini bağla, tatlım." Sürücü koltuğundaki kadın, çelik rengi kıvrıcık saçlıydı. "Seni Oklahoma City'ye kadar götürebilirim."

"Teşekkürler." Emredildiği için emniyet kemerini taktı. Tamamen uyuşmuştu. Komikti, çünkü entelektüel açıdan neler olduğunu biliyordu. Travma. Çok fazla travma yaşamıştı. Beden travması. Zihin travması. O kadar çok travma yaşamıştı ki artık hiçbir şey hissedemiyordu. Kararlarını tamamen içgüdülerine göre veriyordu ve içgüdüğü ona kaçmasını söylüyordu.

Tek önemli olan şey Washington'dan uzaklaşmaktı.

Kalırsa, adam onu tekrar bulacaktı. Marquis de Sade durmayacaktı. Hepsini uyarmaya çalışmıştı ve bunun karşılığında acı ve kayıp yaşamıştı.

Adam onun hayatını elinden almamıştı. Zaten geleceğini elinden almıştı. Ve kaçtığı tek kişi o değildi.

Kalırsa, onu tekrar bulacaklardı. Rafe ve Cam onunla konuşmaya çalışmış, onu otobüsün altına attıkları gün gerçekte ne olduğunu açıklamaya çalışmışlardı, ama o dinlemiyordu. Dinleyemezdi. Kendini toparlamalı ve yaralarını saracak bir yer bulmalıydı.

Yalnız başına.

"Ne kadar uzağa gidiyorsun tatlım?" diye sordu şoför, otoyola çıkarken.

"Gidebildiğim kadar uzağa," diye cevapladı.

Onu mahveden adamlardan olabildiğince uzak.

Birinci Bölüm

Cameron Briggs, kaleye saldırıyormuş gibi hissediyordu. Kalbi çarpıyor, adrenalin vücudunda dolaşıyordu, FBI ofislerini lobiden ayıran çift kapıdan içeri daldı. O kapılardan geçeli yıllar olmuştu. Muhtemelen artık binanın bu bölümüne girme izni bile yoktu, ama bugün kimsenin onu dışarıda tutmasına izin vermeyecekti.

Neyse ki, görevli güvenlik görevlisi, çift kapıdan içeri girerken ona parlak bir gülümsemeyle bakan, küçük, gri saçlı bir kadındı.

"Ajan Briggs!" Helen Angelo ayağa kalkarak haykırdı. "Uzun zaman oldu."

Cam başını salladı. "Artık ajan değilim Helen. Rafe içeride mi?"

Rafael Kincaid ofisinde değilse, Cam onu peşine düşecekti. O piç telefonuna cevap vermemişti ve Cam üç mesaj bırakmıştı. Elindeki çıktı neredeyse cildini yakıyordu.

Beş yıl. Onu beş yıl boyunca aramıştı.

Helen kaşlarını çattı ve Cam onun onaylamadığını hissetti. "Evet, FBI'dan ayrıldığını duydum. Bunun senin için iyi bir kariyer hamlesi olduğunu düşünmüyorum."

Bürodan ayrıldığında kariyeri umurunda bile değildi. Laura'ya olanlardan sonra burada onun için hiçbir şey kalmamıştı. Laura Rosen'ın görüntüsü zihnine geldi. Sarışın, güzel, yumuşak bir vücuda ve daha da yumuşak bir kalbe sahipti. Bu görüntü zihnine o kadar da uzak değildi. Gözlerini her kapattığında onu görüyordu, gülümseyerek ona bakıyordu, omuzlarına dökülen sarı saçlarıyla onun penisini sürüyordu.

Ve her uykuya daldığında onu başka bir şekilde görüyordu: dövülmüş, hırpalanmış, bıçaklanmış, ambulansa itilmiş.

"Rafe nerede?" Cam tartışacak zamanı yoktu. Bu, beş yıldır elde ettiği en iyi ipucuydu. Hemen peşine düşmek istiyordu.

Rafe'ye o lanet sözü vermeseydi, çoktan uçağa binmiş olacaktı.

"Özel Ajan Kincaid toplantıda. Direktör, SAC ve görev gücüyle önemli bir toplantıda. O ve ortağı brifing veriyorlar."

Evet, evet. Hepsi önemliydi. Prosedürü mükemmel bir şekilde takip etmeyen ajanlar dışında, lanet olası FBI için her şey önemliydi. Cehenneme gidebilirlerdi.

Ya da Bliss'e gidebilirlerdi. Ne lanet bir isim. Onun kozmopolit Laura'sı nasıl oldu da Colorado'nun ücra bir kasabasına düştü?

Helen'a el salladı. "Teşekkürler. Buradan ben devralırım."

Cam ayrıldı. Arkasında Helen'ın bağırdığını duydu, ama brifingin bitmesini beklemek için bekleme odasında oturmayacaktı. Birçok kişinin iddia ettiği gibi Rafe'in köpeği değildi. Elbette, yıllar boyunca Rafe'den para almıştı, ama bunun tek bir nedeni vardı. Cam'in başardığı bir hedef.

Brifing odasının kapısını açtı ama orada hiç kimseyi bulamayınca şaşırdı. Oda boştu ve sessizdi, ama Cam bir zamanlar o odada durup sessizce konuşulanları dinlediğini hatırladı.

Bana inanmıyorsun. Nasıl orada durup hepsine benim yanıldığımı söyleyebilirsin? Nasıl şefime kariyerimin en büyük davasından beni almasını tavsiye edebilirsin?

Kapıyı hızla kapattı. O odada sadece hayaletler vardı.

Bu binanın her yerinde hayaletler vardı.

Bu hissi kafasından silkeledi. Hâlâ Rafe'i bulması gerekiyordu. Toplantı brifing odasında yapılmıyorsa, o zaman oditoryumu kullanıyorlardı.

Belki Helen haklıydı. Belki bu toplantı önemliydi.

Büyük çaplı brifinglerin yapıldığı oditoryuma girdi. Işıklar kısılmıştı ve tek aydınlatma

FBI için eğlenceli filmler yoktu. Sadece korku filmleri vardı ve bu da onlardan farklı değildi. Duvara yansıtılan görüntü onu sarsmıştı, genç ama artık hayati gücü kalmamış bir kadın. Cam gibi gözleri, tamamen görmeden, resimden dışarı bakıyordu. Ten rengi soluk beyazdı, tek renkli kısmı dudaklarına sürülen parlak mor rujdu.

Kadın çıplaktı, elleri başının üzerinde bağlıydı. Kurbanın bilekleri o kadar sıkı bağlanmıştı ki elleri morarmıştı. Ölmeden çok önce ellerinde his kalmamıştı. Soluk teni kesiklerle doluydu, bazıları sığ, bazıları ise korkunç derecede derindi. Bu katili tanıyordu. Bu katil, alt karın bölgesine küçük bıçak yaralarıyla başlamayı severdi, acı vericiydi ama ölümcül değildi. Kurbanın göğüslerinden ve uyluklarından uzun şeritler halinde et parçaları koparılmıştı. Bu kadının ölümü hızlı olmamıştı. Uzun, yavaş bir işkence operasıydı ve sonunda boğazı, kesime götürülen bir kuzu gibi kesilmişti. Bunu daha önce de görmüştü. Cam, midesi bulanırken gözlerini aşağıya indirdi.

Marquis de Sade.

Evet, bu önemli bir toplantıydı.

"Kurban Salı sabahı depo bölgesinin dışında bulundu. Adı Christine Parker. O bölgede çalışan bir fahişeydi."

Geri çekildi, bu toplantıyı bozma düşünceleri korku ve kendinden nefret dalgasıyla yok oldu. De Sade beş yıldır ortalarda yoktu. Derin sulara dalmadan önce sahilin sığılıklarında ziyafet çeken bir köpekbalığı gibi tamamen sessizdi. Köpekbalığı tekrar su yüzüne çıkıyordu. Cam bunun olacağını hep biliyordu. De Sade işini çok seviyordu, bırakamazdı. Rafe de onu arıyordu. Onun hapiste olduğunu ya da kanunla başı belaya girdikten sonra başka bir şehre taşındığını tahmin ediyorlardı. Beş yıl, seri katilden hiçbir iz olmadan hızla geçmişti.

Bu nasıl olabilirdi? Laura'yı, bu kötü şöhretli seri katilin tek kurtulan kurbanını bulduğu anda bu nasıl olabilirdi?

Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam projektörün yanında duruyordu, sağlam vücudu gölgeli ışıktaki neredeyse hayalet gibi görünüyordu. Cam'in eski ortağı son birkaç yıldır biraz hayalet gibiydi. Rafe'i nadiren görüyordu ve sadece Laura'yı bulma konusunda kaydettiği ilerlemeyi ona bildirmek için görüşüyordu. Rafe

Cam'in bir ipucunu takip etmek için paraya ihtiyacı olduğunda başvurduğu bir banka hesabı haline gelmişti. Rafe'in yanında bir adam duruyordu. Cam onun yüzünü göremiyordu, ama adını biliyordu. Brad Conrad. Eski üniversite futbol yıldızı ve her yönüyle pislik bir adam. İnanması zordu, ama bir yıl sonra Brad, Cam'den daha uzun süre Rafe'in ortağı olacaktı.

Rafe Kincaid'in derin sesi devam etti. Cam'in kalp atışlarından çok daha sabitti ve bir an için kıskançlık ve öfke karnında kıvrıldı. Rafe, Laura'yı onun sevdiği gibi hiç sevmemişti. Orada durup, onu neredeyse öldüren adam hakkında bir üniversite profesörünün Shakespeare sonesi hakkında konuştuğu gibi konuşabiliyorsa, nasıl sevebilirdi ki?

"Önceki tüm kurbanlarda olduğu gibi, bu kurban da üzerinde ruj izleri ile bulundu. Adli tıp, rujun diğer kurbanlarla aynı marka ve renkte olduğunu doğruladı. Purple Passion. Ayrıca, adli tıp raporuna göre, kurban en az on iki saat önce öldürülmüştü. Kan izleri, kurbanın cesedinin bulunduğu yerde öldürüldüğünü gösteriyor."

Bu bir kalıptı. Ruj. Kurban bir fahişeydi. Öldürülmeden önce işkence görmüştü. Her şey bu kalıba uyuyordu. O sadece buna inanmak istemiyordu. "Yıllardır sessizdi. Neden tekrar çalışmaya başladı?"

En az yirmi beş kişi başını çevirdi.

Rafe, uzakları görmek istercesine elini gözlerinin üzerine koydu. "Cam?"

Salondaki loş ışıktaki bile Cam, Brad'in öfkelenildiğini görebiliyordu. "Briggs, bu kapalı bir oturum. Burada düşük seviyeli özel dedektiflere ihtiyacımız yok. Bir şey hakkında bilgiye ihtiyacın varsa, lütfen gidip sekretere sor."

Rafe kısa bir süre döndü ve Cam'in duyamadığı bir şeyler Brad ile konuştu. Rafe geri dönmeden önce ışıklar yandı. Neredeyse rahatlamış bir nefes odayı sardı. Ekrandaki görüntü biraz gerilemiş, artık dünyanın odak noktası değildi.

"Cameron Briggs, seni orospu çocuğu!"

Cam döndü ve gülümsemeden edemedi. Eski Büro şefi Joseph Stone, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, tanıdık yüzünde bir gülümseme vardı. Cam onu son gördüğünden beri çok az yaşlanmıştı

Joseph iri, atletik bir adamdı. Cam onu tanıdığından beri keldi, ama bu bile onu biraz güçlü gösteriyordu. Joseph, diğer erkeklerin takip ettiği türden bir adamdı.

"Özel Ajan Stone." Cam elini tutup sıktı. Joe her zaman iyi bir patron olmuştu. Harvard mezunu ve geniş bir bağlantı ağına sahipti, ama bir adamı nasıl hoş karşılayacağını her zaman bilirdi. Joe elini iki kez sıktı ve sırtına hafifçe vurdu.

"Artık formalitelere gerek yok. Rafe seni aradı mı? Seni yüklenici olarak işe almak için tüm evrakları hazırladım. Bu işte herkesin yardımına ihtiyacımız var. Bu adamı yakalamak için elimizdeki her şeyi kullanmamız gerekecek. Ekipte senin bilgisayar becerilerine sahip başka kimse yok."

Cam, başını eğmiş, ayağıyla yere vurarak duran eski ortağına baktı. *Suçlu olduğu çok açıktı.*

"Hayır, beni aramadı." İhanet onu yakıp kavurdu. Görünüşe göre, birbirlerine verdikleri sözlere rağmen, eski ortağı, yıllardır peşinde oldukları adamın yeniden ortaya çıktığını ona söylemek için aramayı önemli görmemişti. "Başka bir iş için buradaydım, ama Özel Ajan Kincaid'in meşgul olduğunu açıkça görebiliyorum. Onu rahatsız etmeyeceğim. Bir ara beni ara, Joe. Bir bira içebiliriz."

Joe'nun kaşları V şeklinde birleşti. "Ne diyorsun sen? Burada neyden bahsettiğimizi anlıyor musun? Bu Marquis de Sade'nin işi. İnkâr edilemez."

Oh, anladı. Gayet iyi anladı. Ayrıca kendi rolünü oynadığını da anladı ve Rafe'in de kendi rolünü oynayacağını düşünerek naif davrandığını fark etti. Rafe başını kaldırdı ve koyu renkli gözleri bir anlığına kısıldı. Acımasızca zeki olan Rafael Kincaid, Cam'in bu brifingi neden böldüğünü anlaması uzun sürmedi. Cam öğle yemeğine gelmeyecekti.

"Anlıyorum. De Sade geri döndü." Stratejik bir geri çekilme zamanı gelmişti. Elindeki kağıdı yumruğuyla sıktı. Nazik davrandı. Kağıdı ezmek istemiyordu. Yıllardır Laura'yı ilk kez görmüştü. Kağıt, onun için garip bir şekilde çok değerliydi. "Rafe senin adamın. O ve Özel Ajan Conrad bu işi halledebilir. Bana ihtiyacın yok."

Döndü ve kapıdan çıktı. Rafe anlaşmalarını bozmak istiyorsa, ona anahtarları verecek değildi.

krallığa. Laura'nın peşine kendisi düşecekti.

Böylesi daha iyiydi. Rafe katili arayabilir ve kariyerinde ilerleyebilirdi. Cam ise istediğini elde edebilirdi. O Laura'yı istiyordu. Rafe ortada olmadan, belki Laura ona tekrar aşık olurdu. Evet. Yakışıklı, zengin, ipeksi Rafe ortada olmadan şansı daha yüksekti. Laura'nın onu fark etmesi bile tam bir mucizeydi.

"Sana ihtiyacım var, Cam." Laura ona dönmüştü, dolgun dudakları Rafe'in öpücüklerinden kızarmış ve şişmişti. Cam onu öpmüş ve dudaklarında viski tadını hissetmişti. Rafe'in içkisi. Dilini içine daldırmış, Rafe'in arkasında olduğunu umursamadan, elleriyle göğüslerini okşamıştı. O anda, Rafe'in yanında olmak bir şekilde doğru gelmişti. Mükemmeldi.

"Cameron!"

Durdu, anılarından sertçe koparıldı. Ayakları nereye gideceğini biliyordu. Lobide bulunan kapıların önünde duruyordu. Rafe elini omzuna koydu ve onu döndürdü.

"İki dakikadır bağıriyorum. Neden durmadın?"

Cam, duygusal durumunu ele vermek istemediği için omuz silkti. Yüzünü ifadesiz bıraktı. Babasının hakaretlerinin onu ne kadar derinden yaraladığını bilerek tatmin olmasını istemediği için bunu uzun zaman önce mükemmel bir şekilde öğrenmişti. Rafe ile bu noktaya geleceğini hiç düşünmemişti. "Söyleyecek bir şeyim yoktu."

Rafe, mükemmel kesilmiş simsiyah saçlarını eliyle taradı. "Bu saçmalık. Söyleyecek bir şeyin olmasaydı burada olmazdın." Saatine baktı. "Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ben de kendime kızgın olurdum, ama benim de nedenlerim var."

"Bana söyleyecek miydin?" Cam, sanki cevap içini parçalayacakmış gibi değilmiş gibi sordu. Ayrıca, Rafe'in ağzından çıkacak herhangi bir cevaba gerçekten inanacakmış gibi sordu.

"Hayır."

En azından pislik dürüsttü. "O zaman işimiz bitti. Bir sonraki hayatta görüşürüz kardeşim."

"Dur. Hadi ama Cam. Konuşmamız gerektiğini biliyorsun. Bırak da açıklayayım, sonra benimle konuşmak istemiyorsan, bu iş biter.

Beş dakikaya ihtiyacım var, ama brifingi bitirmem gerekiyor. Saat dörtte Oscar's'ta buluşabiliriz, tamam mı?" Rafe çoktan geri çekiliyordu, beş yüz dolarlık ayakkabıları mermer zeminde gıcırdıyordu.

Oscar'ın Pub'ı. Oscar'ın Pub'ında birçok geceyi dinlenerek geçirmişlerdi. Bir süreliğine en sevdikleri mekan olmuştu. İşten sonra her gece orada vakit geçirirlerdi. Orada isimlerinin yazılı olduğu bir masa olduğunu şaka yaparlardı. O ve Rafe, Laura'nın yanında sırayla oturup iş gününü tartışıyorlardı. "Tabii. Saat dörtte."

Rafe gülümsedi. "Saat dört. Orada olacağım."

Ama Cam gelmeyecekti. Rafe'ye el salladı, kapıdan çıktı, bisikletine atladı ve eski ortağına beş dakikasını ayırması gereken barın önünden geçip gitti. Bir saniye daha boşa harcamayacaktı.

Apartman kompleksindeki fare deliği gibi evine girdiğinde, internetten yazdırdığı gazete kupürünü dikkatlice açtı.

Milyarder Sanatçının Müstakbel Gelin.

Jennifer Waters adlı birinin muhteşem düğün planlarını anlatan bir makaleydi. Resimde gelin adayı ve nedimleri vardı. Fotoğrafta beş kadın daha vardı, ama o sadece birini gördü. Fotoğrafta yer almak istemiyormuş gibi arkada duruyordu, ama gülümseyen kızıl saçlı bir kadın elini tutup onu içeri çekiyordu. Dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Saçları açık ve yüzünde çok az makyajla farklı görünüyordu. Canlı, mutlu ve o kadar tatlı görünüyordu ki, onu canlı canlı yiyebilirdi.

Laura Rosen.

Hayatında sevdiği tek kadın.

"Senin için geliyorum, bebeğim." Bisikletinden atladı ve Dodge'dan bir an önce uzaklaşmak için dairesine doğru koştu.

* * *

Rafael Kincaid, Mercedes'ini Hampton Manor Homes'un otoparkına çekti ve öfkesinin bir kısmının suçluluk duygusuna dönüştüğünü hissetti. Cam'in onu ekmiş olduğunu fark ettiğinde çok sinirlenmişti.

Cam ile konuşmak ve aralarındaki gerginliği gidermek için toplantıyı aceleyle bitirmişti, ama o pislik evine gitmişti. Cam onu ekmiş ve bir köpeğin bile yaşamasına izin vermeyeceği harap bir dördü apartmana gitmişti.

Cam burada mı yaşıyordu?

Kahretsin, bilmeliydi. Cam ona yeni adresini içeren bir e-posta göndermişti, ama o çok meşgul olduğu için yapması gerekeni yapamamıştı. Cam'e taşınmasında yardım etmeliydi. Bu yeri kontrol etmeliydi. Önündeki binanın tamamından daha değerli olabilecek arabasından indi. Dört daire vardı ve en az üçünde metamfetamin laboratuvarı olmalıydı. Cam burada ne yapıyordu?

Elindeki tüm parayı senin kadını aramak için harcıyordu.

Cam'in yüz tanıma yazılımını mükemmelleştirmek için ihtiyaç duyduğu bilgisayar ekipmanlarına tüm parasını harcadığı açıktı. Cam rahatlığını ve güvenliğini feda etmişti.

Rafe elini yüzüne sürdü ve otuz dört yaşından çok daha yaşlı hissetti. Laura Rosen'ın Marquis de Sade tarafından kaçırıldığı gecedен bu yana yirmi yaş yaşlandığını yemin edebilirdi. Onun gittiğini anladığı anda, ruhu eskisinden daha yaşlı, daha ağır bir hale gelmişti. Suçluluk duygusu onu ezdi. Şimdi Cam'in "evine" giden merdivenleri çıkarken bu baskıyı hissediyordu.

Lanet olsun. Cam neden ona paraya ihtiyacı olduğunu söylememişti? Seve seve bir çek yazardı.

Kapının soyulmuş boyasına parmak eklemleriyle vurdu. "Cam? Cam, beni içeri al. Gitmeyeceğim ve bisikletinin dışarıda park edildiğini görebiliyorum. İçeride olduğunu biliyorum."

"Bunu neden umursayayım ki?" Cam kapının arkasından bağırdı.

"Çünkü sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Dosyaları ve her şeyi getirdim." Kendini sonsuz bir yorgunluk içinde hissediyordu. Vicdanını daha fazla rahatsız edecek bir şeye ihtiyaç duymadığı için Cam ile bu konuyu konuşmaktan kaçınmak istemişti.

"Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Ben iyiyim. O dosyayı benimle paylaştığın için başın ciddi belaya girebilir. Umarım o piçi yakalarsın."

İtiraz etmek, Cam'i kabuğundan çıkarmak üzereydi, ama Cam'i yıllardır tanıyordu. Cam kendini küçük düşürülmüş hissettiğinde, değerli bir oyuncacı tutan bir bebek gibi buna takılıp kalabilirdi. Ayrıca bir pitbull kadar inatçıydı. Cam, yıllardır peşinde oldukları adamla ilgili yeni bilgiler için sevinçten salya akıtmalıydı.

Dört yıl önce bir anlaşma yapmışlardı. Laura, hastaneden çıkıp geride sadece basit bir veda notu bırakalı neredeyse bir yıl olmuştu. Kendilerini öldürmüşlerdi, zamanlarını Marquis de Sade'yi yakalamaya çalışmakla kayıp sevgililerini aramak arasında bölüştürmüşlerdi. İkisi de düzgün bir gece uykusu uyuyamamıştı. Bir değişiklik yapma zamanı gelmişti. O, davayı takip etmek için FBI'da kalmış, Cam ise kendini Laura'yı bulmaya adanmıştı. Cam özel bir dedektiflik şirketi kurmuştu, ancak şirketin neredeyse tüm masrafları Rafe tarafından karşılanıyordu. Cam ayrıca, internette sadece Laura'nın adının geçtiği yerleri değil, daha da önemlisi, Laura'nın yüzünü arayan bir yazılım programı yazmaya başlamıştı.

Cameron Briggs pes eden bir adam değildi. Tabii çok daha büyük bir ödül bulmamışsa.

"Seni orospu çocuğu, onu bulmuşsun." Kapıyı yumrukladı, önceki suçluluk duygusu kızgın bir kıskançlığa dönüştü. Cam'in Laura hakkındaki bilgileri alıp gitmesine izin vermeyecekti. Laura onundu, lanet olsun. Onundu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Rafe, Cam'in bağıarak söylediği sözlerdeki "enayi" kelimesini duymadı. Bacağını kaldırdı ve eski ortağından onu ayıran boktan kapıya iyi bir tekme attı. Kapı dayanmıştı, ama ortasından çatlamıştı. Cam, artık mahvolmuş kapısından ona bakıyordu.

"Sen bir pisliksin ve o kapıyı değiştireceksin." Cam elini uzattı ve iki yüksek tıklamadan sonra kapı açıldı.

O lanet kapı için üzölmeye niyeti yoktu. "O nerede?"

Cam'in ağzı düz, inatçı bir çizgiye dönüştü. Göğsünden uzun bir nefes çıktı ve küçük mutfaktaki bir masayı işaret etti. "Colorado."

Masada bir gazete makalesinin çıktısı vardı. Denver gazetesi'nin Yaşam Tarzı bölümünden bir makalenin kopyasıydı. Diğer kadınlarla çevrili olmasına rağmen onu gözden kaçıramazdı. Laura Rosen. Onun Büro'ya geldiği günü hala hatırlıyordu. Onu gördüğü anda onun aradığı kişi olduğunu anlamıştı.

Ne yazık ki Cam da aynı şekilde hissetmişti.

Ne yazık ki? Gerçekten o kadar kötü müydü? O zamanlar öyle hissetmişti. O zamanlar, tek düşünebildiği, ortağı ve ruh ikiziyle üçlü bir ilişki yaşamının kariyerini nasıl etkileyeceğiydi. Açıkça çok eşli bir ilişki yaşayan tek bir Büro şefi bile yoktu. O zamanlar, onun için en iyi arkadaşıyla kavga etmeye hazırdı. İlerlemek için onu feda etmeye hazırdı. Kendine ona yardım ettiğini söylemişti, ama aslında sadece kendini düşünüyordu.

Evet. Suçluluk duygusu geri gelmişti.

"Kendisine Laura Niles diyor. Niles neden tanıdık geliyor?" diye sordu Rafe, parmağıyla fotoğrafın üzerinde gezdirerek. Ona dokunmak, onun gerçek, hayatta ve sağlam olduğunu kendine kanıtlamak istiyordu.

"Büyükbabasının adı Niles'ti. Niles Rosen. O yaşlı adamı çok severdi." Cam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onun yanında duruyordu.

Rafe, bir zamanlar kendi kardeşinden bile daha yakın olduğu adama baktı. Cam yorgun görünüyordu. Omuzlarında, savunmacı bir tavır olarak tanıdığı bir gerginlik vardı. Cam, o berbat mutfakta, büyük, hareketsiz bir tahta parçası gibi duruyordu.

Artık bu öğleden sonra gerçekte ne olduğunu anlayabilirdi. Cam, Laura'yı bulduğunu söylemek için ofise gelmişti. Elinde bu çıktı ile binayı koşarak geçmişti ve Rafe'yi bulduğunda, Cam'in en kötü türden bir ihanet olduğunu varsayacağı bir sahneye tanık olmuştu. Cam'in onu barda karşılamamasına şaşmamalıydı.

Kıçının tekmelenmesini istemiyorsa bu işi dikkatli oynaması gerekiyordu.

"Stefan Talbot." Rafe makaleye göz gezdirirken ıslık çaldı.

"Stefan Talbot da kim lan?"

Bir gülümseme belirdi ve kayboldu. Bu Cam'di. Bir futbolcu gibi yapılı olmasına rağmen, Cam bir inekti. Sanattan çok bilgisayarlarına ve kötü bilim kurgu filmlerine meraklıydı. Cam, toplum ve güçlü insanlar hakkında hiç umursamıyordu. "O bir sanatçı. Annem onun eserlerinden birine sahip. Çok içine kapanık biridir. Söylentilere göre Colorado'da tuhaf bir kasabada yaşıyor. Ve buna göre Laura onun düğününde yer alıyor."

"O küçük kasabada ne işi var?" Cam fotoğrafı incelerken omuzları hafifçe gevşedi.

"Saklanıyor. Marquis de Sade'den. Büro'dan. Bizden." Laura'nın kaçacak çok şeyi vardı. "Ama geri döndüyse, bunu da görmüş olabilir."

"Evet, bunu bana söylemen çok hoş." Cam'in gözleri sanki geri çekiliyormuş gibi yüzüne gömülmüştü. "Bıraktığın mesajı kaçırmış olmalıyım. Sosyal hayatın benimki kadar aktif olduğunda nasıl olduğunu bilirsin. Oh, bekle. O sensin. Yani, eski bir arkadaşını aramak için üstlerine yalakalık yapmakla mı meşgulsün?"

Cam, onu sinirlendiren bir sürü şey söylüyordu, ama o sabırlı olmaya kararlıydı. "Lütfen beni dinle."

"Beni ilgilendirecek ne söyleyebileceğini sanıyorsun bilmiyorum."

Bunu nasıl ifade etmeliydi? Salı günü yeni kurbanın haberini aldığından beri her dakika bunu düşünüyordu. "Sana dürüst olacağım. Cesedi birkaç gün önce bulduk. Bunu gizli tuttuk. Senin için endişelendim. Bu davaya son katıldığında olanları hatırlıyorum. İçki içmeyi ve kavgaları hatırlıyorum. O lanet motosiklette neredeyse öldüğünü hatırlıyorum. O kızı bulduğumuzda, ona baktığımda ne gördüğümü biliyor musun? Seni gördüm. Kötü alışkanlıklara kapılıp kendini öldürttüğünü gördüm."

"Ve bu senin için önemli mi?"

Buna ne cevap vermesi gerekiyordu? Pislik herif ona hiç taviz vermiyordu. "Ölürsen umurumda olur, Cam. İlk seferinde başa çıkamadın. Seni tekrar o yola sokmayacaktım."

"Başa çıkamadım mı?" Sözcükler kesik kesik çıktı, her biri sıkılmış dışların arasından çıkıyordu.

Rafe ona kolay bir çıkış yolu sunmaya çalışmıştı. Cam bunu kabul etmek için çok aptaldı. "Başaramayacağını biliyorsun. Brifing sırasında başka bir özel ajanı yumrukladın. Motosikletini iki kez hurdaya çevirdin. Kamuya açık alanda sarhoşluktan tutuklandın. Seni bir daha kurtarmayacağım."

"Senden bunu istemiyordum."

"Oh, mesele bu mu?" Cam'in mutfığı, ofisi ve yatak odası olarak kullanılan odayı işaret etti. Bütün oda bilgisayar ekipmanlarıyla doluydu. Kablolar ve teller kalın sarmaşıklar gibi yerde uzanıyordu. Odada hiçbir düzen yoktu. Cam pencereyi açıp işemeye başlasa şaşırmasdı. "Benden para istemek istemiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum. Senden geçinmekten bıktım." Cam'in botlu ayakları yırtıcı bir duruşa geçti.

Rafe, Cam'in güvensizliğinden bıkmıştı. Yıllardır buna katlanmıştı. Cam'i, onun bir karavan parkında büyümüş olmasını umursamadığına asla ikna edememişti. Bu Cam'in sorunu idi. Onun değil. "Sen benim sırtımdan geçinmiyordun, seni aptal, aşırı gururlu pislik. Bu sadaka değildi. Onu bulmak için çalışıyordun. Bu anlaşmayı yaptık." Cam'in dudakları alaycı b i r gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. "Evet, benimle bilgi paylaşacağına söz verdin, ama anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmek zorunda değilsin, değil mi? Lanet olası çalışanın olarak gördüğün biriyle bilgi paylaşmak zorunda değilsin. Bu yüzden senin paran istememiştım. Artık senin kölen olmak istemiyordum. Söylesene Rafe, Brad'le birlikte herhangi bir yöneticiyle yatıyor musun? Brad senin kanat adamın mı? Laura'yı gördüğümde ona senin iyi olduğunu söyleyeceğim, çünkü sonunda gerçekten sevebileceğin bir partner buldun."

Rafe hiç düşünmeden yumruğunu geri çekti ve tüm gücüyle Cam'e vurdu. Cam'in başı bir çatırtıyla geriye doğru savruldu, ama vücudu yerinde kaldı. Çok geç, Cam'in neden başka bir ajanla kavga ettiğini hatırladı.

Cam bundan hoşlanıyordu.

Cam geriye doğru eğilip yumruğunu savurmadan hemen önce yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi.

Rafe'in karnına bir şok mızrağı saplandı. Nefesi kesildi ve geriye sendeleyerek duvara çarptı. Cam avantajını kullandı. Rafe'in çenesine bir aparkat daha indirdi. Kafatasında bir acı patladı ve Rafe karşılık verdi.

Cam'in iri vücuduna itti. Köy çocuğu şehir çocuğunun adil oynamasını mı bekliyordu? Rafe adil oynamaktan bıkmıştı. Cam'e karşı bu ona hiçbir şey kazandırmamıştı. İki eliyle itti ve Cam, yıpranmış spor çantasına takılıp geriye düştü.

"Ne düşünüyordun, Cam? Beni görmeye geldiğinde bavullarını çoktan hazırlamış mıydın? Gerçekten onun hayatına geri dönebileceğine inanıyor musun? Ona ne sunabilirsin ki? Onu buraya geri getirecek misin?"

Cam'in bacağı fırladı, Rafe'in ayak bileklerini süpürdü ve onu yere devirdi. Cam kendini tekmeledi, yıllarca süren dövüş sanatları eğitimi bu hareketi zarif bir dansa dönüştürdü. Cam, herhangi bir boyuttaki bir adam için iyi hareket ediyordu, hele ki 113 kilo saf kas olan bir adam için.

"Peki sen ona ne sunacaksın? Onu dairenize geri getirip, lanet duvarınız için bir ödül haline mi getireceksiniz? O sizin için hiçbir zaman önemli olmadı. O sadece bir ödüldü. Onu sadece benimle yatması için istediniz." Cam durdu, yüzü bir anlığına aptalca bir ifadeye büründü. "Lanet olsun, Rafe. Ne halt ediyoruz biz? Ben..."

Cam'in söyleyeceği her neyse, tamamen kafasından uçup gitmişti. Tek bildiği, bu kavgayı daha önce de yaptıklarıydı. Parasını utanılacak bir şeymiş gibi yüzüne vurmasından bıkmıştı. Cam, yoksul çocukluğunu bir kılıç gibi kullanıyordu ve Rafe bundan bıkmıştı. Şehirli çocuk, taşralı çocuğun saçmalıklarını dinlemekten bıkmıştı. Acımasız bir hassasiyetle ayağını kaldırdı ve tekmeledi. Topuğu Cam'in penisine çarptı ve Cam, uzun, hayvani bir iniltiyle yere yığıldı.

Rafe yuvarlandı ve ayağa kalktı. Yüzündeki kanı sildi. Eski partneriyle uzun bir konuşma yapma zamanı gelmişti.

eski ortağıyla uzun bir konuşma yapma zamanı gelmişti. Eskiden en iyi arkadaşlardı ve lanet olsun, o aptal taşralı çocuğu özlüyordu.

"Bu cehennem çukurunda bira var mı?"

Cam'in yüzü acı maskesiyle kaplıydı. Kasıklarını tuttu, ama buzdolabına doğru başını salladı. "Sidiğin tadı var, ama soğuk."

Rafe iki bira aldı ve Cam'i kanepeye taşıdı.

"Sen lanet olası bir piçsin." Cam, yastıklara dikkatlice otururken inledi.

"Evet, çünkü sen çok dürüst birisin." Çenesi hala zonkluyordu, Cam'in sallanan sehпасının üzerine ayaklarını koydu. Birasını uzun bir yudumla içti. Cam haklıydı. Tadı işemesi gibiydi.

"Kaptan Amerika gibi davranmaya çalışmıyorum."

Rafe gözlerini devirdi. "En azından ben her dakika sert adam olmaya çalışmıyorum. Bak, senin için gerçekten endişelendim. Tekrar uçuşuma atlamamı istemiyorum."

Cam çok takıntılıydı. Şimdi küçük daireye bakınca, daha da endişelendi. Yazıcıdan çıkan kağıtlar tehlikeli yükseklikte yığılmıştı. Orada bulunan tek kitaplar kodlama ile ilgiliydi ve duvarların her yerine yapışkan notlara yazılmış el yazısı kod satırları yapıştırılmıştı. Cam her zaman bir davaya kendini kaptıran bir adam olmuştu. Onu bu durumdan kurtaracak birine ihtiyacı vardı ve Rafe orada değildi.

"O, hayatımın en güzel yılıydı," dedi Cam sessizce.

Rafe onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Laura'nın ayrılmasından önceki o yıl, onun için de çok önemliydi. Her şey bir şaka olarak başlamıştı. Yakışıklı sarışın profillem uzmanına ikisiyle birden çıkmaya cesaret etmesini söylemişlerdi. O da onlara zamanı olmadığını söylemişti. Onunla birlikte çıkmak zorunda kalacaklardı.

Sinemaya gittiler, sonra da bir bara. Üçü oturup kapanış saatine kadar sohbet ettiler. Onu evine bıraktıklarında durum biraz garipleşti. O gece kimse öpücük almadı. Sonra arkadaşlık kurdular.

Aylar geçti ve kadın bir şekilde onların dünyalarının merkezi haline geldi. Cam'i çok önemseydiğini gördüğü için onu bir seçim yapmaya zorlamak istememişti. Cam canlanmıştı. Kalın

koruyucu kabuğu çatlamıştı. Rafe, onu tanıdığı için kendini daha iyi bir insan gibi hissediyordu.

Ve yirmi dört saat içinde her şeyi mahvetmişlerdi.

"Onu tekrar görmeliyim." Rafe, sadece affetmesi için yalvarmak için bile olsa, onun karşısına çıkmalıydı.

"Hâlâ onu istiyor musun?" diye sordu

Cam. "Nefes almaktan daha çok istiyorum."

Cam uzun bir nefes aldı. "Ben de onu istiyorum. Başkalarıyla çıkmayı denedim. Laura'ya o kadar kızgındım ki, onu kalbimden silmek için başkalarıyla yatmaya çalıştım. Ama kendimi... Tanrım, bu çok aptalca. Başka biriyle yattıktan sonra kendimi kirlenmiş hissediyorum."

"Aptalca değil dostum. Ben de aynı şekilde hissediyorum." Son sekiz aydır penisi bir limbo içinde çürüyordu. Bir kadınla yattığı son seferdi ve muhteşem bir başarısızlık olmuştu. O Laura'ya aitti. Başka biriyle yatmak yanlıştı.

Cam, saçlarını eliyle taradı, bu açıkça bir hayal kırıklığı işaretiydi. "Ne yapacağız biz? O bizden uzaklaştı. Bir mucize eseri onu tekrar bize çekebilsek bile, o bizi seçmek istemedi."

Cevap gözlerinin önündeydi. "Tamam, o zaman seçim yapmasını sağlamayız."

Cam doğruldu. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

"Onunla bir şansımız olsun istiyorsak, bizi affetmesini istiyorsak, ona istediği her şeyi vermek zorundayız."

"Her şeyi mi?" diye sordu Cam. "O gece yaptığımız şeyin sapkın olduğunu düşünmüştüm. Ertesi sabah bana öyle demiştin."

"Şey, aynı kızla aynı anda seviştik. Bence bu herkesin standartlarına göre biraz sapkın bir şey." Bir dakika sessiz kaldı. "Ama aynı zamanda çok da tahrik ediciydi. İzlemekten hoşlandım. Bence bunu başarabiliriz. Onu paylaşabiliriz. İnsanlar bunu yapıyor. Bir yerlerde." Rafe başını geriye attı. Kahretsin, Cam'i özlemişti. "Onun bizi kabul etmesini sağlamak, yani bizi kabul etmeye zorlamak için bir planım var. Muhtemelen bu onu kızdıracak. Bir süre onun küçük kasabasında takılmamız gerekecek. Ve bu bizi davadan tamamen uzaklaştıracak."

"Bana uyar. Burada önemli olan Laura."

Cam haklıydı. Daha önce de davayı onun duygularının üstünde tutmuşlardı. Artık davanın arka planda kalma zamanı gelmişti.

"Demek Bliss'e gidiyoruz. Ne isim ama." Rafe birasını içti. "Biliyorsun, agresif davranmamız gerekecek. Onu sert ve hızlı bir şekilde, hep birlikte takip etmeliyiz."

Cam arkalarına yaslandı. "Bu, küçük bir kasabada pek iyi sonuç vermeyebilir."

"Ne olmuş yani? Sen küçük bir skandalı umursamayacak bir adamsın."

"Hayır," diye onayladı Cam. "Ama FBI'ın kötü çocuğu olmaktan da rahatsız olmazdım. Seni rahatsız edebilir."

"O buna değer." Bazı toplumsal tabuların onu Laura'dan uzak tutmasına izin vermeyecekti. Bir daha asla. Onsuz geçen beş yıl ona ne istediğini öğretmişti. Yıllarca kendini eksik hissetmişti. Onun nerede olduğunu bilmeden hayatının geri kalanını geçiremezdi ve onu bulduğunda, hayatında kalmak için ne gerekiyorsa yapacağından emindi. Onu en iyi arkadaşıyla paylaşmak zorunda kalırsa, öyle yapacaktı.

Bir saat sonra her şey hazırды, uçak biletleri ve kiralık araba da dahil. Yirmi dört saat içinde Bliss'te olacaklardı.

Rafe, Bliss'in küçük bir skandala hazır olmasını umuyordu.

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde, izledi. Şehrin bu özel bölgesine karışmak kolaydı. Tek yapması gereken aç görünmekti.

Bu zor değildi. O her zaman açtı.

Bir hafta önce yediği o küçük yemek, ihtiyacını gidermeye yetmemişti bile. Fahişe çok kolay pes etmişti. Birkaç vuruşla ayaklarının dibine diz çökmüştü. Direnişi yarı yürekliydi, sanki ölmeyi gerçekten umursamıyormuş gibi.

Oh, acı çekmekten rahatsız olmuştu. Çılgılık atmıştı, ama bu bile tavşanına kıyasla üzücüydü.

Gözlerini kapattığında, sarışın güzelliğin işkence sehпасına uzanmış halini gördü. Gözlerinin öfkeyle dolu olduğunu gördü. Kolayca pes

Kolayca yenilmezdi. Onunla günlerce oyun oynayabilirdi ve asla sıkılmazdı.

Ah, o zeki sürtük kaçmayı başarana kadar onun için yaptığı planlar.

O turu kazanmıştı. Bir daha kazanamayacaktı.

Tek yapması gerekenin azgın erkekleri takip etmek olduğunu biliyordu. Onlar işi onun yerine halledecekti. Tavşan kaçmıştı, ama sonsuza kadar saklanamazdı.

Şimdi tüm planları bir araya geliyordu. Bu kaderin bir oyunuydu. Aslında federallerin son kurbanını bulmasını istememişti, ama bu durum onu da üzmedi. Bu, onların dikkatini başka yöne çekecekti.

Kulağındaki cihazı ayarlarken, kırk onsluk bira kabına koyduğu yeşil çayı bir yudum daha içti. İşte Perşembe gecesi sarhoş olmak isteyen başka bir serseri. Sıcaklığa rağmen başını kapüşonla örttü.

Yıllardır Cameron Briggs'in tamamen değersiz hayatını dinlemişti. Artık sonunda bunun karşılığını alacaktı.

Bliss, Colorado.

Ayağa kalktı ve üç blok ötedeki arabasına ulaştığında, serseri kimliğini bırakmıştı. Artık kimse onu tanımayacaktı.

Güzel tavşanını bulmuştu. Yine avlanma zamanı gelmişti.

İkinci Bölüm

Laura Niles aynada kendini inceledi. Brooke Harper'ın nedime elbiseleri için seçtiği şeftali renginin ten rengini ısıttığını kabul etmek zorundaydı.

"Dünyada yeterince kumaş olduğunu sanmıyorum," dedi yanında duran üzgün bir ses.

Laura, Callie Hollister-Wright'a baktı. Callie neredeyse sekiz aylık hamileydi ve Laura'nın gözünde çok güzel görünüyordu, ama aynı zamanda çok, çok tombuldu. "Çok güzelsin. Brooke elbiseyi biraz genişletmeli, hepsi bu."

Callie aynada kendine bakarken burnunu çekti. Elbisesinin arkasını fermuarlamayı başaramamıştı. "Belki de yerime başka birini geçirmeliyim. Brooke elbiseyi sürekli genişletemez."

"Evet, yapabilirim," dedi Brooke, parlak bir gülümsemeyle. "Stef'in bana ödediği paraya bakılırsa, gerekirse tören sırasında o elbiseyi iki kez genişletirim."

Brooke, Laura'nın omzuna hafifçe vurdu. Eğilerek, "Eteğini kısaltmam gerekiyor, ama önce Callie'yi halletmek istiyorum ki dinlenebilsin. Sakıncası var mı?" dedi.

Callie'nin dinlenmesi gerekiyordu. Laura bir adım geri attı. "Hiç sorun değil. Bugün işe gitmem gerekmiyor. Nell ve Holly ile oturacağım. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Laura, Callie'nin uzaklaşırken onu baştan aşağı süzdüğünü fark etti. Callie'nin ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Callie, onun vücuduna sahip olmayı diliyordu. Callie'ye, onunla bir anda vücutlarını değiştirebileceğini nasıl söyleyebilirdi? Kendi vücudunu hiç özlemeden bunu yapardı, çünkü mükemmel 36 bedenine rağmen, Callie'nin şu anda olduğu gibi yuvarlak ve dolgun olamazdı.

Asla bir plaj topunu yutmaktan, nasıl yürüdüğünden veya karnında büyüyen bebeğin ne sıklıkla tekmelediğinden şikayet etmezdi. Asla hamile kalamazdı ve Callie bunun onu nasıl üzdüğünü bilemezdi.

"O adama mektup yazman çok hoş bir davranış," diyordu Nell, Laura geçici giyinme odasından hediyecek eşya reyonuna doğru ilerlerken. Laura, Main Street'e bakan Trading Post'un minicik çay salonuna girdi.

"Eh, yalnızlık çekiyor olmalı diye düşündüm. Ne de olsa yabancı bir ülkede," dedi Holly, mektubu incelerken çayından bir yudum aldı.

Laura üzücü düşüncelerini kafasından silip attı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Holly tam bir palavracıydı. "Cidden hapishanedeki aşk mektuplarını bir tür toplum hizmeti projesi gibi göstermeye mi çalışıyorsun? Nell, o ve Alexei flört mektupları yazıyorlar. O, onun ruhunu kurtarmaya çalışmıyor."

Nell başını kaldırdı ve o saçma sapan parlak gülümsemesini gösterdi. Laura ne zaman kötü bir ruh haline girse, tek yapması gereken Nell'i gülümsetmekti, böylece kendisi de gülümsemek zorunda kalırdı. Nell, söylediği tüm saçmalıklara içtenlikle inanıyordu. İnsanın iyiliğine inanıyordu. Dünyayı kurtarmaya inanıyordu. Nell inanıyordu ve Laura bunun çok güzel bir şey olduğunu düşünüyordu. "Alexei korkunç bir şey yapmış değildi ki. Yani 'insanları öldürmek' korkunç bir şeydi ama Rus mafyasının yaptıklarını duydun mu? Korkunç şeyler yapıyorlar. Ve geri dönüşüm yapmıyorlar."

"Ve bu hapishane aşkı değil," dedi Holly, kibar bir iç çekişle. "Tanık koruma arkadaşlığı. Dava sürerken tanık koruma altında. Dava bittiğinde aramızdaki bu şeyin bir yere varacak mı, hiç bilmiyorum. Bu bir arkadaşlık. Biraz flört de var. Ama dürüst olmak gerekirse, onun flört edip etmediğini bilmiyorum. Bana söylediği şeylerin yarısını hala anlamıyorum. İngilizce konuşması kadar iyi yazamıyor. Mesela şöyle: 'Holly, sen çok soğuk bir kadınsın. Seninle bir kez daha görüşmek istiyorum, seninle vakit geçirmek için, fahişelik yapmak için değil, konuşmak, içindeki gerçek kadını tanımak için.' Sanırım benim çoklu kişilik bozukluğu olan soğukkanlı bir fahişe olduğumu düşünüyor."

Laura başını geriye yasladı, kahkahası içinden gelen bir yerden çıkıyordu. Arkadaşları etrafında olduğunda geçmişin acılarını unutmak kolaydı. "Oh, sanmıyorum tatlım.

Sana tercüme edeyim. O senin havalı bir kız olduğunu düşünüyor. Seninle vakit geçirmek istiyor, ama seninle yatmak için değil. Senin içini tanımak istiyor. Sana deli oluyor."

Holly'nin yüzü kızardı, cildi neredeyse saçları kadar kırmızıya döndü. "Bundan şüpheliyim. O çok genç. Ben neredeyse kırk yaşındayım. Bir çocuğum var."

Nell masanın üzerinden uzanarak Holly'nin elini okşadı. "Sen harika bir kadınsın Holly. Seninle birlikte olan her erkek şanslıdır."

"Erkeklerden bahsetmişken," dedi Laura, şekeri uzanarak, "doktor sonunda kekemelik aşamasını atlattı mı?"

Doktor Caleb Burke, sosyal açıdan beceriksiz bir köpekbalığı gibi Holly'nin etrafında dolanıyordu.

Holly mektubu katlayıp çantasına koydu. Başını eline dayadı. "Şey, cümlelere başlıyor ama sonra hep kahve istiyor ve yine sessizleşiyor. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Herkes benden hoşlandığını söylüyor ama benimle hiç konuşmuyor. Aşk hayatım çok üzücü. Biri benim yanımda iki kelime bile edemiyor, diğeri ise benim dilimi neredeyse hiç konuşamıyor. Yalnız öleceğim."

"Hayır," dedi Laura en yakın arkadaşına. "Ben de seninle birlikte geleceğim."

Nell ve Holly ikisi de öne doğru eğildiler.

"O yakışıklı adam bir fiyasko mu çıktı?" diye sordu Holly, gözlerini kocaman açarak.

Nell, Holly'ye doğru başını salladı. "Wolf'un bir akli var, Holly. Bir erkeği cinsel bir nesne olarak görmek iyi bir şey değil."

Söz konusu adam tam o anda caddenin karşısına geçmeye karar verdi. Wolf Meyer yakışıklı bir adamdı. Nell tamamen yanılıyordu. O seksi adamı cinsel bir nesne olarak görmemek imkansızdı. Eski Navy SEAL üyesi, güçlü, kaslı göğsünü saran kot pantolon ve tişörtüyle uzun ve ince duruyordu. Saçları koyu renkti, ama çok azdı. Tam bir asker gibi görünüyordu.

Ve ona doğru geliyordu. Laura pencereden ona el salladı. Tam olarak iki kez çıkmışlardı. İşe yaramayacağını fark etmeden önce onu bir kez öpmüştü. Aralarında arkadaşlıktan öte bir kıvılcım yoktu, ama Wolf Meyer tanışmak için iyi bir adamdı.

"Tanrım, bu adam çok seksi." Nell'in ağız açık kalmıştı. Sanki sözlerini geri alabilecekmiş gibi ellerini ağızına kapattı. "Lütfen Henry'ye bunu söylediğimi söyleme."

"Sırrın bizde güvende." Holly, Laura'ya göz kırptı.

Nell'in biraz kayıp tamamen insan olduğunu kanıtlaması her zaman hoştu. "O çok çekici bir adam, ama yürümedi."

Wolf ile aralarında birkaç nedenden dolayı yürümedi. Birçok ortak noktaları olmasına rağmen, hala sevgiliden çok arkadaş gibiydiler, ama Nell bunun nedeninin kendisi için çok daha derin olduğunu düşünüyordu. Wolf, Cameron Briggs ya da Rafael Kincaid olmadığı için yürümedi. Bu iki adam, bunca yıl sonra hala onu nasıl etkileyebiliyordu? Kendine defalarca onları unuttuğunu söylemişti, öyleyse neden onları kafasından çıkaramıyordu? Wolf Meyer ona eğilip öpücük için başını eğdiğinde neden onların yüzlerini görmüştü?

"Bayanlar," dedi Wolf, kelimeler dilinden tembel bir çekicilikle dökülüyordu.

"Merhaba," Holly ciyaklayarak cevap verdi.

Nell sadece el salladı ve çayından uzun bir yudum aldı. "Naber Wolf?" diye sordu Laura.

Ona, aralarındaki ilişkinin farklı olmasını dilemesine neden olan seksi bir gülümseme attı. "Aslında seni arıyordum."

"Aman Tanrım! Elbise muhteşem. Brooke bir dahi!" Jen Waters, Trading Post'un kapısını açıp Rachel Harper'ı da peşinden sürükleyerek içeri girerken sesini yükseltti. Rachel'in vücudunda bir askı vardı ve şişman bir bebek yüzü dışarı bakıyordu. Paige Harper, Laura'nın uzun zamandır gördüğü en tatlı şeydi.

Ama annesi hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu. "Nell, konuşmamız gerek."

Nell gülümsedi, Rachel'in kısılmış gözlerini ve düz duran ağızını fark etmemiş gibi görünüyordu. "Seninle konuşmak isterim, Rachel."

Rachel eğlenmiyordu. " ne yapıyorsun? Ebelik mi? Cidden mi?"

Nell, önüne çıkan her şeyi kucaklamaya hazırmışçasına kollarını açtı. "Evet. Bliss'te bebek patlaması yaşandığından, eski ebelik sanatını öğrenmeye karar verdim. Ben..."

Herkese nüfus kontrolü hakkında konuşmaya çalıştım, ama bu konuyu çok düşündüm. Sen, Max ve Rye'ın küçük Paige'i olması mantıklı. Callie ise iki erkekle birlikte bebeğini bekliyor. Eğer hepiniz çok eşli ilişkiler içinde olmasaydınız, daha fazla çocuğunuz olabilirdi. Düşündüğünde, bu bir aile kurmak için düşünceli bir yol. Bu yüzden, bu yeni nesil insanları mümkün olduğunca doğal bir şekilde dünyaya getirmelerine yardımcı olmalıyım diye düşünüyorum.

Rachel, Nell'i takip ederken bir elini kızının üzerinde tuttu. "Bak, Callie benim en yakın arkadaşlarımdan biri. O, tanıdığım en tatlı insanlardan biri."

Nell başını salladı, koyu renk saçları sallandı. "Katılıyorum. Callie'nin ruhu çok güzel. Aurasının çok saf. Bana öğreten şaman, saf auranın önemli olduğunu söylüyor."

Wolf burnunu çektikten sonra oturdu, kocaman vücudu narin sandalyenin üzerine dengesiz bir şekilde oturdu. "Bir şamandan bebek doğurtmayı mı öğreniyorsun?"

"Oh, evet," diye cevapladı Nell. "O harika biridir. Vadiyi geçen tüm ley hatlarıyla bağlantısı var. Enerjisini oradan alıyor. O da senin gibi Del Norte'den, Wolf."

Wolf'un kaşları yükseldi. "Çılgın Irene'den mi bahsediyorsun? O Dairy Queen'de çalışıyor."

Nell bu bilgiyi eliyle savuşturdu. "Evren bizi istediği yere götürür. Callie'nin oğlu için evde su doğumunu önerdi. Oh, ve Rachel, senin kızın ve Callie'nin oğlunu gördü bile. Max'e söyleme, ama onlar evleniyorlar. Ve Charlie adında bir adam. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Burayı çok seviyorum," dedi Wolf fısıldayarak.

Laura, Rachel anne rolüne bürünmeye başlarsa Nell'in önüne atlamaya hazırdı ve bu noktada bu neredeyse kesin bir şeydi. Rachel'i seviyordu, ama daha da önemlisi, Rachel'i anlıyordu. Rachel, grubunun alfa dişisiydi. Rachel, Callie ve Jen'in de dahil olduğu bir kabileye liderlik ediyordu. Laura ise kendini Holly ve Nell'in kanatları altında bulmuştu. Laura kollarını göğsünde kavuşturdu ve Rachel'a alfa dişiden alfa dişiye bir bakış attı.

"Sence ne yapacağım, Laura? Onu öldürmeyeceğim," dedi Rachel öfkeyle. "Elimde

bebek."

"Bebeğinin etrafındaki kimseyi öldürmeyeceğine yemin etti," diye ekledi Jen ciddi bir şekilde başını sallayarak.

Nell, nerede hata yaptığını anlamaya çalışır gibi herkesin yüzüne tek tek baktı. "Merak etmeyin. Hazırlıklıyım. Callie'nin kulübesindeki küvet çok küçük, bu yüzden işe yarayacağını düşündüğüm biyolojik olarak parçalanabilir bir çocuk havuzu buldum."

Holly başını masaya vurarak inledi.

Rachel eğilirken homurdandı. "Bak, Nell, istediğin kadar kehanette bulunabilirsin, ama Callie su doğum yapmayacak. O benim arkadaşım ve ona göz kulak olmam gerek. Aylardır ona yalan söylüyorum ve korkmasını istemediğim için yalan söylemeye devam edeceğim, ama gerçek şu ki doğum yapmak acı verir. Yani gerçekten çok acı verir. Callie'ye göre Zane ve Nate onun vücudunun o kısmını ciddi şekilde genişletmişler, ama Zane Hollister'ın penisinin bir bebek kafası kadar büyük olduğuna inanmıyorum." Rachel kızının mükemmel yuvarlak kafasını işaret etti. "Şuna bak. O zamankinden biraz daha büyük, ama çok değil. O benim vajinamdan çıktı. Ve kimse kafasına kayganlaştırıcı sürmeyi düşünmedi. Bu kasabadaki erkeklerin halini görünce, birinin yanında bir tüp K-Y olacağını düşünürsün, ama hayır. Kayganlaştırıcı yok, Rachel. Viski yok, Rachel. Hayır, sen doğum yapıyorsun. Kasılmalar arasında hamburger yiyemezsin. Callie hastaneye gidiyor. Callie ilaç alacak."

Nell ayağa kalktı ama Laura'nın sırtının güvenli bölgesinden uzaklaşmadı. Bazen gerçek dünyadan kopuk bir yapısı olmasına rağmen, sağlıklı bir kendini koruma içgüdüğü vardı. "Ama kadınlar binlerce yıldır doğal yollarla doğum yapıyorlar."

Rachel'in buna da bir cevabı vardı. "İnsanlar binlerce yıldır ormanda tuvaletlerini yapıyorlar Nell, ama sen ve Henry'nin evinizdeki sıhhi tesisatı bırakacağınızı sanmıyorum. Buna ilerleme denir. Callie hastaneye gittiğinde, doktorlara elindeki tüm ilaçları epidural anesteziye koymalarını söyleyeceğim. Hepsini. Ve sakın sessiz doğumdan bahsetme. Doğumda sessiz olan hiçbir şey yoktur. Gürültülüdür. Önce kasılmalar yüzünden çığlıklar vardır, sonra da benim kırdığım için sızlanan bir adam vardır.

Elini. O gün kırmak istediğim şey bu değildi, inan bana.

"Selam millet." Callie masaya doğru yürürken yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Sokak kıyafetlerine geri dönmüştü, şort ve kocasının barından aldığı yeni tişörtlerden biri vardı. Üzerinde Trio logosu ve belediye meclisinin Bliss'in imajını düzeltmek için tüm işletme sahiplerine kullanmaları gerektiğini bildirdiği yeni "turist dostu" sloganı vardı.

*Bliss'teki cinayet oranını dert etmeyin
Trio'da kanatlar çok popüler*

"Eminim belediye başkanı bu tişörtü çok seviyordur," dedi Laura içten bir gülümsemeyle. Zane Hollister bir pislikti, ama sevimli bir pislikti.

Callie hamile karnının üzerindeki tişörtünü düzeltti. "Zane ve Nate, Bliss'in turistlerin öldürüldüğü bir yer olarak imajını değiştirmemiz gerektiği konusunda hemfikir değiller."

Holly arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Burada meydana gelen cinayetlerin çoğu bizim suçumuz değildi. Rachel takipçisini öldürmek zorunda kaldı. Bu sayılmamalı."

"Teeny'den şekerleme aldığı için onu turist olarak sayıyorlar," diye açıkladı Rachel. "Callie'nin öldürdüğü adam da motelde kalıyordu. Ivan denen adam da öyle, o da gerçek bir turisti öldüren tek kişi."

Callie ayağıyla yere vurdu. "Diğer Rus mafya üyeleri ise biz onları öldürmeden önce bir şey satın alacak kadar uzun süre kasabada kalmamışlardı. Onlar da sayılmamalı. Bence belediye başkanı o küçük haberi çok abartıyor."

Makale küçük değildi. Time dergisinde yayınlanan bir özel haberdi. Mia Danvers adlı kadın muhabir, Bliss, Colorado'nun Amerika Birleşik Devletleri'nde ziyaret etmek için en tehlikeli yer olup olmadığını sorgulamıştı. Garip bir şekilde, Laura bunun turistleri gerçekten uzak tutmadığını fark etmişti. En azından, heyecan arayanların garip bir şekilde artışı olmuştu, ama belediye başkanı ve belediye meclisi istatistikleri çürütmek için yoğun bir şekilde çalışıyordu.

"Zane, başka kimsenin buraya taşınmamasını istiyor," diye devam etti Callie. "Bliss'i olduğu gibi seviyor. O ve Nate, bir yere gelen ve sonra diğerlerini dışarıda tutmak için duvar örmek isteyen göçmenler gibiler."

Rachel iç geçirdi. "Bence Max ve Rye de onlarla aynı fikirde. Öğle yemeğine hazır mısın? Jen ve ben kızlar arasında vakit geçirebiliriz diye düşündük."

Callie eğilip Paige'in neredeyse kel kafasına bir öpücük kondurdu. "Hayatta kaçırmam." Nell'e döndü. "Cuma günü görüşürüz. Nefes egzersizlerine başlamak için sabırsızlanıyorum. Irene'e bana çift çikolatalı Blizzard getirmesi gerektiğini söyle."

Onlar ayrılırken Rachel, Nell'e döndü ve gözleriyle Callie'ye ilaçlarını almazsa intikam alacağına dair sessizce söz verdi.

"Hey, Holly ve Nell, hazırız," diye bağırdı Brooke Harper mağazanın arkasından.

Holly ayağa kalktı. "Sokulup dürtülme zamanı."

"Hayatım, doğru aletle yapılıyorsa, dürtülmek için her zaman doğru zamandır," dedi Wolf, gülünç derecede yakışıklı yüzünde bir gülümsemeyle.

Holly başını salladı ve provasına doğru yürüdü. Nell, Laura'ya sarıldı.

"Belki Rachel haklıdır. Belki de tesisat işlerimi düşünmeliyim."

Nell'e biraz sert davranmanın zamanı gelmişti. "Nell, tuvalet yaptırmayacaksın. Kimse evine gelip, tuvalet kullanmak zorunda kalırsa, evsizler için battaniye yapmaz."

Nell alt dudağını ısırıldı. "Sanırım haklısın. Neyse, ben banyomu seviyorum ve eğer bu evsizlere yardımcı oluyorsa, o zaman olduğu gibi bırakacağım."

"Onunla iyi anlaşıyorsun," dedi Wolf, arkadaşları gittikten sonra Laura tekrar oturduğunda. "Rachel'la da oldukça iyi anlaşıyordun. Sen çok sezgisel bir kadınsın."

Laura çayından bir yudum aldı ve tüm kalbiyle karşısındaki adamla derin bir bağ hissedebilmeyi diledi. Wolf Meyer, onun umabileceği her şeye sahipti. İyi eğitilmiş, yakışıklı ve nazikti. Uzun zamandır tanıştığı hiçbir erkekle bu kadar kolay anlaşamamıştı.

Öyleyse neden kavga etmeyi arzuluyordu? Rafe ve Cam ile yaşadığı çekişmeyi?

Rafe ve Cam pisliklermiş.

Kendini durdurdu. Böyle düşünmemeliydi. Onlar pislik değillerdi. Kariyerlerini düşünen erkeklerdi. Gerçek dünyada işler böyleydi. Onun rehin alınması ve bir seri katil tarafından neredeyse öldürülmesi onların suçu değildi. Onlar kendi ipuçlarını takip etmişlerdi, o da kendi ipuçlarını. Kalbi acıyordu, ama işler böyleydi.

Nasırlı bir el, onun elinin üzerinde kaydı. "Çok dalgınsın." "Üzgünüm. Başka bir şey düşünüyordum."

"Ya da başka biri," diye mırıldandı Wolf. "Bu akşam benimle çıkmak ister misin diye soracaktım. Sanırım cevabın hayır olacak, değil mi?"

"Oh, Wolf, üzgünüm."

Wolf başını salladı. "Önemli değil. Senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum, ama burada çok uzun süre kalmayı düşünmüyorum. Geri döneceğim."

Bundan şüpheliydi. Wolf, kendi isteği dışında Donanma'dan terhis edilmişti. Afganistan'da ağır ateş altında kalmış ve yaraları nedeniyle Donanma, yeniden göreve dönme teklifini reddetmişti. Birkaç hafta önce Washington'a uçarak geri dönmek için görüşmeler yapmıştı, ama bunun gerçekleşeceğinden şüpheliydi.

"Umarım geri dönersin," dedi.

Wolf biraz kaybolmuş gibiydi. İyileşmek için annesinin evine dönmüştü. Döndüğünden beri birkaç aydır geçici işlerde çalışıyordu.

"Olacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "Aslında seni başka bir nedenle de arıyordum. Federallerin seni neden aradığını biliyor musun?"

Kadın dik oturdu, vücudundaki her sinir şüpheyile titriyordu. "Ne federalleri?"

"Senin evine uğradım ve birkaç federal ajan kapını çalıyordu. Nerede olduğunu biliyor muyum diye sordular ama hayır dedim. Seni birkaç gündür görmediğimi söyledim ama Mountain and Valley'e gitmeleri gerektiğini çünkü orada çok zaman geçirdiğini söyledim."

Wolf mükemmel bir yalancı olduğu için onlara inanacaklardı. O, Wolf'un bu özelliğini sezmişti. Zorunlu olmadıkça yalan söylemezdi, ama durum gerektirdiğinde Wolf Meyer gözünü kırpmadan yalan söyleyebilirdi. SEAL olmasaydı mükemmel bir CIA ajanı olabilirdi. Elinde değildi. İşinden kovulduktan beş yıl sonra bile, çevresindeki herkesi profillemeye devam ediyordu. "Bu onları bir süreliğine oyalar."

Mountain and Valley, dağdaki bir çıplaklar kolonisi olan yerel naturist topluluğuydu. Bill Hartman burayı yönetiyordu ve o da federalleri sevmiyordu. Bliss şüpheli bir topluluktı. Bill muhtemelen onları boşuna bir kovalamacaya gönderecekti.

Wolf sandalyesinde öne doğru eğildi, koyu renkli gözleri yumuşadı ve onu kendine çekti. O da bu konuda çok iyiydi. "Buradan çıkman gerekiyorsa sana biraz zaman vermek istedim. Yapacak hiçbir işim yok, Laura. Eğer istersen, mesela bir seyahate çıkmak istersen, seninle gelebilirim, güvenliğini sağlayabilirim. Sana bakabilirim."

Evet, bu adama aşık olmamakla aptallık ediyordu, ama bu ona haksızlık olurdu. "Kaçmıyorum Wolf. En azından senin düşündüğün şekilde değil. Arayan kimse yok."

"Ama federal ajanlarla konuşmak istemiyor musun?"

Oh, hayatının geri kalanında federal ajanlarla hiç görüşmemek isterdi. Washington'dan ayrıldığında, bunu temelli olarak yapmıştı. Asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden adını değiştirmiş ve beş yıldır oradan tanıdığı kimseyle konuşmamıştı. Ailesi ölmüştü. Fransa'da yaşayan bir kız kardeşi vardı. Laura onunla yılda bir kez konuşuyordu, ama Michelle, Laura'nın nerede olduğunu kimseye söylemeyeceğine söz vermişti. Laura'nın saklanması en iyisi olduğu konusunda anlaşmışlardı. Marquis de Sade'nin bir tür kolluk kuvvetiyle ilgisi olduğundan emin olduğu için, saklandığı yeri bilmelerini özellikle istemiyordu.

"Hayır, onlarla konuşmak istemem, ama şimdi merak ettim." Ve biraz da korktum. Onu yakalamış mıydı? "Onların FBI olduğundan emin misin?"

"Eğer değilse, o zaman çok iyi taklit yapıyorlar. Ve bu da sana anlatmak istediğim diğer konu. Kim olurlarsa olsunlar, o adamlardan kurtulmamız gerekiyor. Mel

annemin evinde, ama bugün bir ara şehre gelecek ve ne görecek? Koyu renkli bir SUV'de dolaşan, takım elbise ve güneş gözlüğü takmış iki adam."

Mel, federal ajanları görmeyecekti. Mel sevimli bir adamdı, ama uzaylılar ve onlarla ilgili her şey konusunda deli gibi paranoyaktı. "Siyah giyen adamlar."

Wolf işaret etti. "Tam isabet, canım. Annemin erkek arkadaşı çıldıracak, sonra gelip annemi alacak ve bombalı sığınakta işgalden nasıl kurtulacaklarını planlayacaklar, ben de annemi sakinleştirmek için kardeşimi aramak zorunda kalacağım. Kardeşimi aramak istemiyorum. Kardeşimi her aradığımda, hayatıma devam etmem gerektiği konusunda nutuk dinliyorum. Takımdan atılmanın benim için dünyadaki en iyi şey olduğu konusunda Zen saçmalıkları dolu bir konuşma dinliyorum — ya da bir iş bulursam öyle olacağına dair. Sanki onun bir işi varmış gibi. Ne iş yaptığını biliyor musun? Aziz kardeşim bir BDSM kulübünde çalışıyor ve kölelere şaplak atıyor. Belki bir adam bana güzel kölelere şaplak atmam için tonla para ödemeye razı olsaydı, askeri kariyerimin bitmesi benim için sorun olmazdı. O yüzden, annemin erkek arkadaşının paniğe kapılmaması için federalleri o takım elbiselerden daha az dikkat çeken bir şeye sokmanın bir yolunu bulmalıyız. Yaşadığım bu tehlikeli kart evini görüyor musun?"

Wolf konuşuyordu, ama sesi arka planda kaybolmuştu. Laura'nın dikkatini çeken tek bir şey vardı: büyük, siyah bir SUV yanaştı ve Laura zamanının dolduğunu anladı.

Olan oluyordu. Biri onu bulmuştu.

FBI neden onu bulmuştu? De Sade davasında bir değişiklik mi olmuştu? Bu davaya tekrar dahil olmak zorunda kalacağı düşüncesi kalbini çarptırdı. Biraz bayılacak gibi hissetti. En iyi senaryo, bunun davayla ilgisi olmaması ve birinin birkaç ay önce şehre gelen Rus mafyası hakkında onunla konuşmak istemesi idi. O, kayıt dışı kalmıştı, ama biri onun adını vermiş olabilirdi. En kötü senaryo? O haklıydı. Marquis de Sade onu bulmuştu çünkü yarım kalan işleri bırakmak istemiyordu.

"Laura? İyi misin?" Wolf ayağa kalktı ve yanına diz çökerek elini tuttu. "Belki de seni yukarı çıkarıp yatırmalıyım."

SUV'nin kapısı açıldı.

"Üzgünüm, tatlım. Onlarla kendim ilgilenmeliydim," dedi Wolf derin, yatıştırıcı bir ses tonuyla. Bu, Laura'nın Wolf ile ilişkilerinin yürümeyeceğini bilmesinin bir başka nedeniydi. Wolf, Laura'nın yardıma ihtiyacı olduğunda ona çok daha fazla ilgi gösteriyordu. Wolf, yardıma muhtaç bir kadın arıyordu.

Beş yıl önce neredeydi bu adam?

"Ben iyiyim. Hayaletler görüyorum, hepsi bu. Onlarla başa çıkabilirim." Ve eğer de Sade onun için gelmişse, belki onunla da bitmemiş bir işi vardı. Ama büyük olasılıkla mafya davalarıyla ilgiliydi. Alexei Markov, mafya patronuna sırtını dönmeye karar verdiğinde büyük bir fırtına koparmıştı. Bliss'in şerifi ve Callie'nin ikinci kocası Nate Wright, federal ajanlardan bıkmıştı. O günün erken saatlerinde Laura'ya bu konudan şikayet etmişti.

Ancak, mükemmel dikilmiş takım elbiseli koyu saçlı adam SUV'den zarifçe indiği anda, bunun Alexei'nin davasıyla hiçbir ilgisi olmadığını anladı.

Bir senaryoyu gözden kaçırmıştı.

Kıyamet. Bu senaryoda, Rafael Kincaid ortaya çıkmış ve geçmiş sonunda onu yakalamıştı. Laura gözlerini kapattı ve bunun bir yanılsama olması için dua etti. Takım elbiseli o muhteşem adam Rafe değildi. Gözlerini açtı.

Kahretsin. Rafe'di ve yalnız değildi. Arkasında devasa bir adam yürüyordu. Takımı mükemmel dikilmemişti. Takım içinde rahatsız görünüyordu, sanki her an vücudu takımın sınırlarından fırlayacakmış gibi.

Cameron Briggs.

Rafe zarif bir yırtıcı kuştı, Cam ise bir sonraki avını takip eden dev bir kaplandır.

Burada ne işleri vardı? Ayrıldığında, kalbini paramparça edip herkesin önünde ezip geçen bu iki adamın onu bulamayacağından emin olmuştu. Tabii, neredeyse öldürülmek üzereyken gözyaşları ve özürler yağdırmışlardı, ama bunların hepsi suçluluk duygusundan ibaretti.

"Bu adamları tanıyor musun?" diye sordu Wolf.

O adamları en ince ayrıntısına kadar tanıyordu. Rafe'in sikini yalatmayı sevdiğini ve Cam'in bütün gece am yalayabileceğini biliyordu. Onları, sevişmeyi sevdikleri fiziksel yöntemlerin çok ötesinde, yakından tanıyordu. Onları tanımak için bir yılını harcamıştı. Bir yıl boyunca onlarla çalışmış, içki içmiş ve konuşmuştu. Cam'in büyüdüğü ortamdan utandığını ve Rafe'in zengin bir aileden geldiğini insanların bilmesinden nefret ettiğini biliyordu.

FBI'daki konumlarını bir kadını sevebileceklerinden çok daha fazla değer verdiklerini biliyordu.

Laura başını salladı.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, iyi bir şey olmamış. Birilerini pataklamam mı gerekiyor?"

"Hayır," dedi kız çabucak. Wolf bunu yapardı ve başı belaya girerdi.

Rafe ve Cam caddeyi baştan aşağı tarıyorlardı, ağızları kısa, kesik kesik kelimelerle hareket ediyordu. Sonunda, neredeyse ağır çekimde, Cam döndü ve durdu. Pencerede duran kadına heykel gibi hareketsizce bakıyordu. Rafe onu bir an izledi, sonra da döndü.

"Laura." Rafe'in ağzından çıkan kelimenin yanlış anlaşılması mümkün değildi.

Ayağa kalktı, onların içeri girip beş yıl sonra hala onları unutamadığını fark etmeleri düşüncesiyle tamamen paniğe kapıldı. Ne kadar acınası bir durumdu bu?

Rafe ilk harekete geçti, Cam onu takip etti. Ticaret Postası'na girdiler, turistik eşyaların ve şeker reyonunun arasından geçerek çay salonuna ulaştılar.

"Laura." Bu kez Cam onun adını söyledi. "Seni bulduk."

"Onun sayesinde değil," dedi Rafe, yanında duran Wolf'a bakarak. "Bizi boşuna uğraştırdı. İyi görünüyorsun, *bella*."

Bella. Güzel. Sevişirken ona böyle seslenirdi. Bir daha ona nasıl böyle seslenmeye cüret eder?

Ya onun peşine düşmüşlerse? Ya yaptıkları hatayı fark etmişlerse? Rafe onu gözleriyle yiyip bitiriyordu. Cam, alfa erkek tavırlarını sergileyerek Wolf'a dik dik bakıyordu. Ya

onu aramışlarsa, onun onları özlediği gibi onu özlemişlerse?

"Yaptığının yasadışı olduğunu biliyorsun," diyordu Cam, buz mavisi gözleri Wolf'a odaklanmış halde. Uzun bir süre ona baktı. Altın sarısı saçları kısa kesilmişti. Her zaman daha uzun saçlarının nasıl görüneceğini merak etmişti, ama Cam sadeliği seviyordu. Bu, erkeksi yüzünü daha da öne çıkarıyordu. Cam, şehvetli dudakları dışında keskin hatlara sahipti. Tanrım, onun dudaklarının kendi dudaklarında hissettiklerini hatırladı. "Soruşturmayı engelledin. Görevli federal ajanlara yalan söyledin."

Umudunun öldüğünü hissetti. Bir davayla buradaydılar. Elbette. Hâlâ onu umursadıklarını düşünmek ne kadar aptalcaydı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Cam, Wolf'a sordu.

"O benim nişanım." Laura düşünmeden bu sözleri söyledi. Kendini korumak için içgüdüsel olarak böyle davranmıştı. Elini Wolf'un eline kaydırdı ve yalan söyledi. "Nişanlandık."

Rafe'in yüzü düştü. Cam bir adım geri attı.

Wolf onu kendine çekti. "Nasıl olduğunu bilirsiniz beyler. Ben, soruşturma gibi bir şeyin gerçek aşkı engellemesine izin verecek biri değilim."

Evet. Wolf Meyer baskı altında bile soğukkanlılığını koruyordu. Ve Laura kesinlikle baskı altındaydı.

Üçüncü Bölüm

Cam Briggs, sanki karnına tekme yemiş gibi hissetti.

Nişanlı mı? Nasıl nişanlı olabilir ki? Bu kelimeleri kafasında anlamaya çalıştı. Son beş yılını Laura'dan başka bir şey düşünmeden geçirmişti ve o, aptal bir askerle nişanlanmıştı.

Asker olmalıydı. Cam, eski asker olduğuna bahse girerdi. Ve o herif, halka açık yerlerde sevgisini göstermekten çekinmiyordu.

"Üzgünüm, onu neden aradığınızı bilmiyordum," dedi Laura'nın elini yalamaya çalışan pislik. Elini dudaklarına götürmüş, diğer kolunu da beline dolayarak onu kendine çekmişti. "Bu kadar güzel bir şeye sahipsen, ona iyi bakmalısın."

"O bir 'şey' değil," diye homurdandı Cam.

Rafe elini uzattı, sakın kalması için sessiz bir istekte bulundu. Bu tanıdık bir hareketti, yıllar boyunca birçok kez gördüğü bir hareketti. Rafe devraldı, tüm profesyonelliğiyle.

"Anlıyoruz," dedi Rafe, Laura'nın arkasındaki masayı işaret ederek. "Benim de senin kadar güzel bir nişanlım olsaydı, ben de onu ne pahasına olursa olsun korurdum. Lütfen, bizimle oturur musun? Laura ile konuşmamız gerekiyor."

Cam, Rafe'in kolayca ulaşabildiği o sakinliğe ulaşmaya çalıştı.

Laura ve nişanlısı pislik oturduğunda, Rafe eğilip kulağına fısıldadı. "Onları izle. Bu senaryoda bir terslik var. Onun vücut diline bak."

Cam sakinleşti. Rafe onu düşünmeye sevk etmekte her zaman başarılı olmuştu. İlk gün

. Rafe bir şekilde onunla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Rafe onu rahat hissettiriyordu.

Beş yıldır rahat hissetmemişti. Belki de Laura'dan daha fazlasını özlemişti.

"Laura, seni görmek ne güzel." Rafe'in sesi, isteksiz tanıklara kullandığı yumuşak, yatıştırıcı tona bürünmüştü.

Cam ona baktı. Gerçekten ona baktı. Onu daha önce gördüğünde, tek görebildiği sevdiği kadın, altın sarısı saçları, gök mavisi gözleriydi. Eskisinden daha dolgunlaşmıştı. Bu ona çok yakışıyordu. Yeni kıvrımlarını saran, vücuduna oturan pembe bir elbise giyyordu. Ve göğüsleri. Lanet olsun, onlar da büyümüşü. Dolgun ve yuvarlak, elbisesinden dışarı çıkacakmış gibi görünüyordardı. Artık ellerini dolduracaklardı.

Eskiden bir manken gibi görünürdü. Şimdi ise bir kadın gibi görünüyordu, çekici, baştan çıkarıcı bir kadın.

Ve o başka birine aitti.

Gülümsedi, ama bu sahte bir gülümsemeydi, onu rahatsız eden ama katlanmak zorunda olduğu insanlara karşı kullandığı gülümseme. Gözlerine kadar ulaşmıyordu. "Siz de, Özel Ajan Kincaid. Görünüşe göre nişanım Wolf Meyer ile tanışmışsınız."

Wolf'un dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O da bu zevki tattı. Ama ikiniz de bana isimlerinizi vermek istememiş görünüyorsunuz."

Laura'nın nezaketi galip geldi. "Bunlar Özel Ajan Rafael Kincaid ve Özel Ajan Cameron Briggs. Onları FBI'dayken tanıştım. Birlikte birkaç çok önemli davada çalıştık. Sanırım bu yüzden buradasınız."

Cam, ayağına bir ayak dokunduğunu hissetti. Bu, kötü polisin ortaya çıkması için uzun zamandır kullanılan bir işaretti. Bu durumda, kötü polis dürüst olan polisti. Kahretsin, Rafe ile çalışmayı özlemişti. "Artık ajan değilim."

Laura'nın gözleri parladı ve ağzı hafifçe açıldı.

"Kıyafetin tam bir ajana yakışır, dostum." Wolf'un sesindeki alaycı tonu yanlış anlamak imkansızdı.

Laura eğlenmiyor gibiydi. Rahatsızmış gibi hafifçe yer değiştirdi. Yanındaki adama alışkın bir kadın gibi görünmüyordu. Rafe haklıydı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunun onu bir pislik yaptığını

bu onu alçak bir adam yapsa da, içinde şiddetli bir sevinç parladı. Laura ile nişanlısı arasında bir sorun varsa, hâlâ bir şans vardı.

"Artık FBI'da çalışmıyorsun da ne demek?" diye sordu Laura.

"Ayrıldım," diye cevapladı. "Sen kaybolduktan yaklaşık bir yıl sonra istifa ettim. Yapmam gereken bir iş vardı ve bunu FBI'da yapamazdım."

Rafe koltuğuna yaslandı. "İçimizden birinin seni tam zamanlı olarak aramaya karar verdik. Cam özel dedektif oldu, ben ise davayı takip etmek için FBI'da kaldım."

Laura, anlamakta zorlanıyormuş gibi başını salladı. "Beni mi arıyordunuz?"

Küçük, yaşlı bir kadın, ince vücuduna sarılmış beyaz pileli önlüğüyle yanlarına geldi. "Merhaba, Çay Salonu'na hoş geldiniz. Size ne getireyim?"

Cam yumuşadı. Yaşlı kadın ona annesini hatırlattı. Biraz yorgun görünüyordu, ama yine de yüzünde bir gülümseme vardı. Çayı sevmezdi, ama onu reddedemedi. "O ne içiyorsa ondan alayım."

"Ve varsa bir fincan chai de alırım," diye ekledi Rafe.

Laura, güneyli tavırlarıyla onları tanıştırdı. Önlük giyen kadının adı Teeny Green'di. Cam elini sıktı ve onunla tanıştığına memnun olduğunu söyledi.

"Sizin için bir şey ister misiniz, Wolf?" diye sordu Teeny.

"Ben iyiyim. Laura ve ben düğün planlarımızı konuşuyorduk." Wolf'un eli Laura'nın ensesine gitti ve sanki bu samimi dokunuştan zevk alıyormuş gibi ensesini okşadı.

Teeny durdu ve bir anlığına bakakaldı. Wolf'tan Cam ve Rafe'ye baktı. Gözleri kısıldı. "Siz çocuklar Laura'yı FBI'da çalıştığı günlerden tanıyor muydunuz?"

"Evet, hanımefendi," dedi Rafe. "Onu iyi tanıyorduk."

"Oh, bu çok ilginç. Onun Bliss'te olmasına çok sevindik," dedi Teeny. "Ve bu yıl bu kadar çok düğün olacağı için çok heyecanlıyız."

"Aslında kaçmayı düşünüyorduk," dedi Laura, yerinde duramadan.

Teeny başını salladı. "Hayır, hayır, canım. Bence büyük bir düğün olmalı. Çiçekleri inceleyip sipariş etmeliyiz."

"Kesinlikle," dedi Wolf. "Gelinim için en iyisi olsun. Kiliseyi çiçeklerle dolduracağız. Ve törenin sonunda güvercinleri uçuracağız, değil mi? Aşkımızı simgelemek için."

Ve o deliydi. Kim güvercinleri serbest bırakır ki? Kuşlar her yere pisler. Düğün partisinde bunu yapmak akıllıca bir şey gibi görünmüyordu. Laura ile evlenecek olsaydı, tam olarak onun önerdiği şeyi yapardı. Onu Vegas'a götürür, gerekli belgeleri imzalar ve sonra da işin güzel kısmına geçerdi. O ve Rafe onu günlerce yatakta tutarlardı.

Bu şekilde düşünmek gittikçe kolaylaşıyordu. Laura onların malıydı. Sadece onun değil. Laura onlara aitti.

Teeny uzanıp raftan iki beyaz tişört aldı. "Ve Laura, o çocukları takım elbiselerinden çıkarmalısın. Mel onları görünce çıldıracak ve doktor onu tekrar sakinleştirmek zorunda kalacak. Bunları giyebilirler. Belediye başkanının Zane'i Rehab Bliss komitesinin başına getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmesinin nedenini hiç anlamıyorum. O çocuk gönüllü olduğunda bir şeyler çevirdiğini anlamıştım. Şimdi elimde yüz tane tişört var. Bunlarla ne yapacağım?"

Teeny tişörtü uzattı.

Ticaret Merkezi

Cinayet temizliğini kolaylaştırıyoruz

Cam gülmekten kendini alamadı.

"Stella's için yaptığı gömlekleri görmelisin," diye mırıldandı Laura. "Mel onları görmeden önce düzgün giyinmelerini sağlayacağım. Holly ve Nell'e nişanlımla burada olduğumu söyler misin?"

"Herkes söyleyeceğim, canım," dedi Teeny uzaklaşırken. "Peki neden buraya kadar geldin?" diye sordu Laura, sesi keskin ve gergindi. Sohbeti bitirmiş gibiydi.

Yine kötü polis zamanı. "De Sade geri döndü."

Bunu yumuşatmanın bir yolu yoktu ve o da denemeyecekti. Rafe'in yaklaşımı tanıklar üzerinde işe yarıyordu, ama Laura zorluydu.

nazikçe davranılmasını istemezdi. Akıllı ve yetenekli biriydi ve Rafe ona başka türlü davranmazdı.

Yüzü tüm rengini kaybetti ve onu kollarına almamak için elinden gelen tek şey buydu. Yetenekli olabilir, ama bu onu korumak istemediği ya da en azından bu işte yalnız olmadığını bilmesini istemediği anlamına gelmiyordu. Nişanlısı olsun ya da olmasın, ondan uzaklaşmayacaktı. Marquis de Sade ölene ya da hapse girene kadar.

"Geçen hafta DC'nin depo bölgesinde bir ceset bulduk. Aynı yöntemle öldürülmüştü. Kurban bir fahişeydi," dedi Rafe sakın ve gerçekçi bir şekilde.

Wolf doğruldu, omuzları çökmüş, eğlenceli bir tavırdan uzak bir hal aldı. "Kimden bahsediyoruz? Bu, Laura'nın FBI'da çalıştığı bir davayla ilgili mi?"

Rafe hafifçe kaşlarını kaldırarak döndü. Bu, onun "ne oluyor lan" bakışıydı. Cam, yüzünde de aynı ifade olduğundan emindi. Laura, kariyerinin en büyük davasını nişanlısına anlatmamış mıydı? Sevdiği adama, neredeyse ölümüne neden olacak davayı anlatmamış mıydı?

Buna inanmak zordu. "Marquis de Sade'yi duydun mu?"

Wolf burnunu çektirdi. "Kardeşimin kim olduğunu bilseydin, bunun cevabını bilirdin. Bazen kardeşimin o piç kurusu için çalıştığını düşünüyorum."

Rafe başını salladı. "Fransız aristokrati değil."

Laura elini kaldırdı. "Wolf'u affetmelisin. Yıllardır yurtdışındaydı. Yakın zamanda donanmadan ayrıldı. Son seri katiller hakkında bilgisi yok."

"Seri katiller mi?" diye sordu kadınsı bir ses. "Neden seri katillerden bahsediyoruz?"

Cam, iki kadın küçük yemek odasına girerken başını kaldırdı. Laura'nın giydiğiyle aynı, birbirine uyan elbiseler giymişlerdi. Biri, yüzünde şüpheli bir gülümseme olan, dolgun vücutlu bir kızıl saçlıydı. Diğeri ise tatlı görünümlü bir esmerdi.

"Hiçbir nedeni yok Holly," dedi Laura, aniden ayağa kalkarak. "Bu beyler FBI'dan. Yani, Özel Ajan Kincaid öyle. BAU adlı bir birimde çalışıyor. Davranış Analiz Birimi."

"Sen de orada çalışıyordun," dedi Holly.

Cam kızıl saçlı kadını inceledi. Laura'nın işinden dostça bir merakla bahsetmişti. Kızıl saçlı kadının sözlerinde dehşet ya da korku yoktu. Laura, Holly'ye başına gelenleri de anlatmamıştı. Bu kasabada başına gelenleri tek bir kişiye bile anlatmış mıydı? Bunca yıldır içinde mi saklamıştı?

"Evet, eskiden çalıştığım yerde. Özel Ajan Kincaid, Cameron Briggs ve ben arkadaştık," dedi Laura. "Ben ayrıldığımdan beri Büro'da neler olup bittiğini bilmem gerektiğini düşündüler."

Arkadaşlar mı? Arkadaşlar mı? Aniden sandalyeden kalkıp onu kollarına almak ve ona ne kadar arkadaş olduklarını hatırlatmak istedi. Hâlâ kadının amının sikini sımsıkı kavradığını hissedebiliyordu ve onunla beş yıldır yatmamıştı.

"İlişkimiz bundan daha yakındı," dedi Rafe.

"Bu bir yeniden birleşme değil, Laura. Bu ciddi bir durum." Beş yıl sonra ilk karşılaşmalarının böyle olacağını beklemiyordu. Cam ne beklediğini bilmiyordu, ama kesinlikle Laura'nın küçük kasabadaki yeni arkadaşlarıyla bir çay salonunda oturup sohbet etmek değildi. Kesinlikle nişanlısıyla tanışmak da dahil değildi. Şimdi ise sanki kasabaya sohbet etmek için uğramışlar ve hemen gideceklermiş gibi davranıyordu. Çok hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Ne kadar ciddi?" diye sordu Holly.

Yanındaki siyah saçlı kadın çılginca el kol hareketleri yapıyordu. Holly ve Laura onu izlediler.

"Hayır Nell, Bliss'e bir seri katil gelmiyor," dedi Laura uzun bir nefes alarak.

Holly omuz silkti. "Üzgünüm, sessizlik yemini etti ve nedenini biliyorsun, gelecekteki Bayan Wolf Meyer."

"İkiniz de düğünümüze davetlisiniz," dedi Wolf.

"Bu seri katilin kasabaya gelmesi ne demek?" Teeny çayı masaya koyarken sordu. "Tişörtleri duymuşlar mı? Zane Hollister ne kadar büyük olursa olsun, onun akıllı ağzı yüzünden seri katilleri çekersek, onu dizimin üstüne oturturum. Şerife kimse haber verdi mi?"

"Şerife söylemeye gerek yok," dedi Laura.

Rafe elini kaldırdı. "Aslında, muhtemelen şerifle irtibat kurmamız gerekiyor. Kimse onun nerede olduğunu biliyor mu? Bir tabela var

"O balık tutmaya gitti" diyen kapı.

Esmer kadın ayağını yere vurdu. Giydirdiği zarif elbiseye rağmen, ayaklarında bir çift hippie tarzı sandalet vardı. Kollarını sallayarak odanın etrafını işaret etti ve gözlerinde çılgın bir bakış vardı.

"Üzgünüm, Rio Grande'nin bu bölgede aşırı avlandığını düşündüğünü anlamayı istiyor," diye açıkladı Holly.

Esmer kadının kolları genişledi.

"Dünyanın her yerinde," diye düzeltti Holly. Özür dilercesine omuz silkti. "Yani, Rio Grande'nin bulunduğu her yerde. Nell, şerifin sık sık balık tutmaya gitmesinden hoşlanmıyor. Çoğu zaman yakaladıklarını geri bırakmasına rağmen."

Bu Nell'i tatmin etmemiş gibiydi. İşaret parmağını kancaya benzeterek ağzına soktu ve vücudunu salladı.

"Hayır, Nell," dedi Laura. "Ben de hoşlanmazdım. Kesinlikle psikolojik hasara yol açardı. Konuşmaya başladığınızda Nate ile bu konuyu konuşmalısınız."

"Tamam." Bu soruyu sormak kötü bir fikir olduğunu biliyordu, ama çok meraklıydı. Bu küçük kasaba ile ilgili her şey onu meraklandırmaya başlamıştı. Doğduğu küçük kasabaya hiç benzemiyordu. "Nell neden konuşmuyor? Onu bir şekilde kırdık mı?"

Birini kırdığı ilk sefer değildi, ama genellikle kırılan taraf konuşmayı reddetmek yerine ona bağıırırdı.

Nell dans etmeye başladı.

Laura'nın gözleri parladı. Bu, onu tekrar gördüğü andan beri yüzünde hakim olan gergin ifadeden çok farklıydı. Laura gülümsedi, dudaklarında hafif bir kırışıklık oluştu ve bu, tüm yüzünü yumuşattı. Omuzları gevşedi ve Nell'i büyük bir sevgiyle izledi. Başını hafifçe çevirerek alaycı bir şekilde konuştu. "Sessizlik yemini etti, ama yorumlayıcı dans yoluyla iletişim kurabilir."

"Cidden mi?" diye sordu Cam.

"Oh, Nell yorumlu dans konusunda her zaman ciddidir," diye açıkladı Holly.

"Yalanlarla dolu bir dünyada konuşamayacağını söylüyor," dedi Laura, Nell odada dönüp dururken. "Sadece gerçeklerin söylenmesi gereken bir dünyada çok fazla yalan var. Yalanların asla işe yaramadığını ve insanları sadece belaya soktuğunu söylüyor. Çok yargılayıcıdır."

Nell durdu ve bakakaldı.

Laura omuz silkti. "Buna yorumlu dans denmesinin bir nedeni var. Ben yargılamayı yorumluyorum."

"O seni yakaladı, Nell." Holly arkadaşına katılarak başını salladı.

Nell dilini çıkardı, döndü ve dans etmeye devam etti.

"Ve bu benim değişmem için bir işaret," dedi Holly el sallayarak. "Ben de seninle geliyorum," dedi Laura, öne doğru ilerleyerek.

"Hey, *bella*, burada işimiz bitmedi." Rafe ellerini beline koymuştu, bu da işlerin gidişatından hoşlanmadığının açık bir işaretiydi.

"Bana öyle deme." Sözler hızla döküldü ve Laura, sözlerini geri almak istercesine ağzını kapattı. Şeftali rengi elbisesini vücuduna düzeltti. "Değişmem lazım. Sonra hep birlikte benim evime gidip bu konuyu özel bir ortamda tartışabiliriz. Ama siz ikiniz o tişörtleri giymelisiniz, yoksa çok iyi bir adam kasaba doktoru tarafından sakinleştirici iğneyle uyutulacak."

Her zaman giydiği süper seksi, "beni becer" ayakkabılarıyla topuklarını döndü ve sözleri mantıklıymış gibi davranarak odadan çıktı.

"Peki beyler, müstakbel gelinimi beklerken ne hakkında konuşalım?" Wolf sandalyesine yaslanarak sırttı.

"Uslu durun," dedi Teeny, başını sallayarak uzaklaşırken.

Cam, bir tişört ve bir sürü soru ile baş başa kaldı. Laura'ya ne olmuştu? Bu kasaba neden delilerle doluydu? Ama içini kemiren bir soru vardı: Neden nişan yüzüğü takmıyordu?

* * *

Laura nefes alamıyordu. Brooke'a acil bir iş olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyledikten sonra giyinme odasına doğru sendeleyerek yürüdü.

"Sakin ol tatlım." Holly'nin elleri sırtındaydı, dar elbisenin fermuarını aşağı çekiyordu.

Yirmi dakika önce Laura elbiseyi çok sevmiştir, ama şimdi onu hapseden bir kafes gibi geliyordu. Omuzlarından ince askıları indirdi ve elbiseyi vücudundan aşağı itmeye başladı, ta ki sadece sütyen ve külotla kalana kadar. Sırtını arkasındaki duvara dayadı ve yere çöktü.

Onlar buradaydı. Rafe ve Cam, Bliss'teydiler.

Nell dizlerinin üzerine çöktü, Holly ise perdeleri kapattı. Tanrım, Trading Post'un ortasında çıplak kalmıştır. Kimsenin umurunda olmayacaktı tabii. Nate, kamuya açık alanda çıplaklık suçundan ona ceza kesebilirdi. Kamuya açık alanda çıplaklık cezaları yeni parkın masraflarını karşılamıştır, ama bunun dışında kimsenin umurunda olmazdı.

Nell'in büyük kahverengi gözleri ona bakıyordu. "Bliss'e gelme sebebin onlar mı?"

Holly yanına oturdu, başını Laura'nın omzuna yaslarırken Nell saçlarını okşadı. Çok sevgi doluydu. Holly ve Nell'in ona sarılmasına ve elini tutmasına alışması biraz zaman almıştır. Artık onsuz bir hayat düşünemiyordu.

"Benimle konuşmayacağını sanıyordum." Nell'in ani sessizlik yemini onu şaşırtmamıştır. Teeny odadan çıkar çıkmaz, Holly ve Nell'e gidip ani "nişanlanma" haberini vereceğini biliyordu. Ve Nell'in bunu onaylamayacağını da biliyordu. Nell, yalan söylemektense hiçbir şey söylememeyi tercih eden bir kadındı. Ama duygularını dans ederek gösterirdi.

"Yalan söylediğin insanların yanında sessiz kalmanın en iyisi olduğunu düşündüm," diye itiraf etti Nell. "Yalan söylemede iyi değilim."

"Bu konuda Nell'e katılıyorum. Tabii, biz yokken yirmi dakika içinde Wolf'a deli gibi aşık olmadıysan, o zaman tebrikler," diye ekledi Holly.

Laura burnunu çekti. Holly ve Nell'in yanında güçlü olmak zordu. Güçlü olmak zorunda da değildi. Ağlasa da umurlarında değildi. Profesyonel ve sert olmasa da umurlarında değildi. Onu seviyorlardı. "Hayır. Ama işime yaradı."

"Demek bu ajanlar pislikler." Holly elini sıktı. "Onlara ne yapacağız? Laura'nın aşık olmadığını bildiği bir adamla nişanlandığını duyurmasının tek bir nedeni olabilir. O adamlardan biri onun kalbini kırdı ve o adamın, onun hayatına devam etmediğini bilmesinden nefret ediyordu."

"Güney Amerika kökenli yakışıklı adam olmalı," dedi Nell. "O çok uluslararası bir adam."

"O yarı Kübalı, Nell, ve Miami'de doğmuş."

Holly öne eğildi. "Ve ben şahsen, o yakışıklı Amerikan erkeğinin daha yakışıklı olduğunu düşünüyorum. O çok iri."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun," diye düşünmeden söyledi.

Holly, Nell'e sırtıttı. "Sana linebacker olduğunu söylemiştim."

Kız arkadaşlarına karşı dürüst olabilirdi. "Onunla eşleşen tek erkek Rafe'di."

Nell'in yüzü birden aydınlandı. "Ve bu, sen Bliss'e gelmeden önceydi. Evren seni buraya getirdi."

Hayır, bir otobüs onu Alamosa'ya götürmüştü ve sonra, yolculuk ücretini ödemek için kamyonun kabinine binmeyi reddettiği için, elleri uzun bir kamyon şoförü onu Bliss'te bırakmıştı. Ama Nell, kaderinin onu buraya getirdiğine inanmak istiyorsa, bunu kabul edecekti. "Ama bu sadece geçici bir ilişkiydi."

"Senin için öyle değildi," dedi Holly. "Onlara aşıkydın."

Omuz silkti. Yapacak başka bir şey yoktu. Holly onu çok iyi tanıyordu, Laura ona yalan söyleyemezdi. "Önemli değil. Bana bir davayla ilgili bilgi vermek için buradalar. Hepsi bu."

De Sade geri dönmüşse, muhtemelen onunla geçirdiği süre boyunca neler olduğunu sorgulamak istiyorlardı. Tanrım, buna hazır değildi. Beş yılını unutmaya çalışarak geçirmişti. İyileştiği hastane yatağından hatırlayabildiği her şeyi onlara anlatmıştı. Joseph Stone ile saatlerce, bayıldığı andan kaçmayı başardığı ana kadar olan olayı tekrar tekrar gözden geçirmişti.

"Bliss'te olduğunu biliyorlar mıydı?" diye sordu Nell.

Laura onu bulmalarına şaşırmıştı. Büyükbabasının adını kullanıyordu. Saklanmaya çalışmıştı. Belki de kendini kandırıyordu ve onlar başından beri nerede olduğunu biliyorlardı. "Hayır, ama onlar BAU üyeleri. Akıllı adamlar."

"Seri katilleri takip ediyorlar," dedi Holly, açıkça etkilenmiş bir şekilde. "Sanırım seni hep sekreter falan sanmıştım."

Holly'nin böyle düşündüğünü hep biliyordu ve bu yanlış izlenimi teşvik etmişti. Holly'nin onun güçlü bir kariyeri olduğunu düşünmesini istemiyordu. Holly'nin çoğunlukla eğitimsizliği ile ilgili birçok güvensizliği vardı. Holly inanılmaz derecede okumuş biriydi, ama yüksek bir derecesi olmadığını hissediyordu. Ne yazık ki, artık bunu saklayamıyordu. Rafe ve Cam bunu sağlamıştı.

"Ben bir profil uzmanıydım. Rafe ve Cam ile tanıştıgımda BAU'ya terfi etmiştim. Onlar birime katılmadan önce ortaklıklar. Benimle flört ettiler. Hem de çok. Arkadaş olduk, sonra bir davada ufak bir anlaşmazlık yaşadık ve artık arkadaş değildik. Hepsi bu."

Holly'nin kaşları alnına doğru yükseldi. "Seri katil seni bu yüzden mi buldu? Onu aradığın için mi?"

Kariyerinden daha önce sadece birkaç kez bahsetmişti. Nate ve Zane bunu biliyordu. Rye Harper da biliyordu. Her zaman deneyimlerini kolluk kuvvetlerine sunmuştu, ancak bunu genel halka sadece bir kez, bir belediye toplantısında bahsetmişti. Yine de, bu haber yayılmıştı. Holly ve Nell'in sabırlı olmalarının bir kanıtı, şimdiye kadar ona bu konuyu sormamış olmalarıydı. "Gazetelerin Marquis de Sade olarak adlandırdığı bir seri katilin profilini yazdım."

"Kulağa pek hoş gelmiyor," dedi Nell.

Bu, Nell'in hayal bile edemeyeceği bir dünyaydı. Laura nazik sözler bulmaya çalıştı. "Öyle değildi. Birçok kadını öldürdü. Ben birime yeni katılmıştım ve radikal bir teorim vardı. Katilin kolluk kuvvetlerinden ya da belki de ordudan biri olduğunu düşünüyordum. Katilin çalışma tarzında, onun son derece disiplinli olduğunu ve adli tıp prosedürlerini çok iyi bildiğini düşündüren bazı şeyler vardı. Her neyse, Rafe ve Cam dahil birimdeki herkes benim yanıldığımı düşünüyordu. Başka bir profil uzmanı vardı, daha kıdemli bir profil uzmanı, o da stereotipik 'son derece zeki, sosyal açıdan beceriksiz, istismara uğramış çocuk' profilini kabul ediyordu. Kimse bizimkilerden birinin bunu yapabileceğine inanmak istemiyordu."

Onlar ona o kadar inanmamışlardı ki, alay konusu olmuştu. O kadar kötü hissetmişti ki,

hayatının en büyük hatasını yaptı. Bir gazeteci arkadaşıyla konuştu ve arkadaşı bu olayı haber yaptı. Ertesi gün medyaya konuştuğu için işten kovuldu. Bu harika günü neredeyse öldürülerek tamamladı. Kendi evinin önünde kaçırıldı.

Adam maske takıyordu. Gözlerini kapattığında, hala doktorların kara veba sırasında taktıkları gibi, o koyu renkli, gagalı maskeyi görüyordu. Maske adamın tüm yüzünü kaplıyordu ve adam, ona baktığında kendi yansımasını görmesi için gözlerinin üzerine koyu renkli aynalı daireler yerleştirmişti. Maskenin burnu uzundu, bu da adamı yabancı ve insandan uzak gösteriyordu. Tabii ki, adam aslında hiç de insan değildi. Hiçbir insan ona yaptıklarını yapamazdı. Maskenin nedenini, onun kirli ve hastalıklı olduğu için olduğunu açıklamıştı. Kendini korumak zorundaydı. Ne kadar zeki olduğu hakkında çok konuştu. Onu işkence ederken konuştu.

"Holly, lütfen yapar mısın?" diye sordu Nell.

Holly başını salladı. "Onlar orospu çocukları. Pislikler, orospu çocukları ve onlardan nefret ediyorum."

Nell ciddiyetle başını salladı. "Aynen öyle."

Laura gülmek zorunda kaldı. Nell küfür etmezdi, ama Holly küfür ettiğinde aldırmazdı. "Bir iki gün içinde giderler. Endişelenme. Başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı görmek istiyorlar. Lütfen benim için endişelenme. Ben iyiyim. Bitti artık. Konuşmak bana zarar vermez."

Bundan emin değildi. Bir iki gün içinde biteceğinden de emin değildi. Cam artık FBI'da çalışmıyorsa neden buradaydı? Aklında milyonlarca soru vardı, ama aptal gibi görünmeden bunları soramazdı.

"Tamam o zaman, 'Wolf ile evleniyorsun' olayına uyacağız," dedi Holly ayağa kalkarak.

Nell de onu takip etti. "Onların yanında tamamen sessiz kalacağım. Henry de yalan söylemek yerine sessizlik yemini etmek isteyecektir."

Laura, Nell'e başparmağını kaldırdı.

Arkadaşları giyinip ellerinden gelen her şekilde yardım edeceklerine söz verdiler, ama ikisi de onun biraz zamana ihtiyacı olduğunu anlıyor gibiydi. Holly ve Laura ayrılırken perde kapandı ve Laura yalnız kaldı.

Hayatında sevdiği tek iki erkek, kendini gerçekten evinde hissettiği tek yerde ortaya çıkmıştı.

Bu felakete davetiye çıkarmaktı. Laura elinde değildi. Gözlerini kapattı ve o geceyi düşündü. Hayatının en güzel gecesi, en kötü güne yol açmıştı.

Dünya geri çekildi ve o yeniden sevildi.

Dördüncü Bölüm

*Washington, DC Beş
yıl önce*

Laura Rosen, o geceki ikinci şarap şişesinin mantarını açtı ve iki kadeh doldurdu. Cam şarap seven biri değildi, ama Rafe severdi. Akşam yemeğinden sonra, her zaman viskiye geçerdi, ama yemekten önce Rafe her zaman onunla şarap içerdi.

Ne boktan bir gündü.

On iki saatlik yoğun stresin ardından omuzları gergin ve ağrıyordu. Ölü kızların fotoğraflarına bakmak geçimini sağlamak için uygun bir yol değildi. Neden bunu yapabileceğini düşünmüştü ki?

Bugün zor bir gün olduysa, yarın onu neler bekliyordu? Edward Lock profilini okuduğunda çılgına dönecekti. Bir mücadeleye gireceğini biliyordu, ama bunu o kızlara borçluydu. Edward ondan yıllarca daha deneyimli olabilir, ama bu sefer tamamen yanılıyordu. Bunu hissedebiliyordu. En azından Rafe ve Cam'in onu destekleyeceğinden emin olabilirdi. Onlara henüz profilini göstermedi. Gecenin keyfini kaçırmak istemiyordu, ama bir yıldır bu adamlara güvenerek geçirdiği zamanın ardından, onun yanında olacaklarından emindi.

"Hey, *bella*." Rafe'in elleri boynundaki kasları okşadı. Arkasında onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Çok gerginsin. Bugün seni çok etkilemiş."

"Beşinci kurban daha on dokuz yaşındaydı," diye cevapladı. Ve Rafe yanılıyordu. Bu sadece bugün onu etkilememişti. Her gün onu etkiliyordu. Kendine rağmen, Rafe'in cildi onun cildine değdiğinde titredi.

Bu dostça bir dokunuş. Sakin ol, kızım. Bu, aklından bile geçirmemen gereken bir şey.

Sorun řu ki, bunu řok fazla dűřűnműřű. Rafe Kincaid'i bir arkadař ve meslektařından řok daha fazlası olarak gűrmeye bařlamıřtı. Onun ona bakıřlarını kařırmamıřtı. Gűzleriyle onu yiyip bitiriyordu ve bu onu űldűrűyordu. Bir řey olmasaydı, bir saniye bile dűřűnmeden onunla yataęa atlardı: Cameron Briggs.

Nasıl bu kadar aptal olup da iki erkeğe de aşık olabilirdi? Birlikte şalıştığı iki erkeğe.

"Onu yakalayacağız, *bella*." Rafe'in elleri sırtını ovuşturarak kaslarını gevşetiyordu. Dokunduğu her santimetre canlanıyordu.

"Bundan emin değilim," diye mırıldandı.

Tanrım, elleri řok hoştu. En son ne zaman başka bir insana fiziksel olarak bu kadar yakın olmuştu? Bir buçuk yıldır kimseyle çıkmamıştı. Kariyerine řok fazla odaklanmıştı, sonra da Rafe ve Cam'e řok fazla bağlanmıştı, başka erkekleri dűřűnecek hali yoktu.

Onlarla arkadaşça davranıyordu. Ekibindeki tek kadın oydu. İř dışında onlarla vakit geçirerek ateşle oynuyordu, ama elinde değildi. Komik ve naziktiler. Rafe onun beyefendisiydi, sűrekli onun için yolu dűzeltirdi. Kapıları açar, yağmur yağdığında ona şemsiyesini verirdi. Gurme yemekler, şaraplar ve kitaplar hakkında konuşabilirlerdi.

Ve Cameron. Cam onun koruyucusuydu. Cam, onunla karřılarına çıkan her řeyin arasına giren devasa bir granit parçasıydı. Cam, geceleri kapıları kilitledięinden emin olmak için onu arayan kiřiydi. Onun dairesine gűvenlik sistemi kurdurmakta ısrar eden kiřiydi. Cam, onu rahatsız etmek istemedięi için geceleri arabasına tek bařına yűrűdűęűnde ona kızan kiřiydi.

Takıma katıldıktan bir ay sonra Detroit'te řalıřtıkları bir davayı hatırlamadan edemedi. Seri tecavűz davasıydı ve en azından sefil denilebilecek bir motelde kalıyorlardı. Kapılarını kilitlemiřti, ama ertesi gűn dıřarı çıktıęında Cam, sırtı kűflű duvara yaslanmış, elinde bir fincan kahveyle dıřarıda oturuyordu. Gűzleri řok yorgundu. Bűtűn gece orada oturmuřtu

Çünkü o profiline uyuyordu ve Cam bunun olmasına izin vermeyecekti. Ertesi gece, hem Cam hem de Rafe motel odasının zemininde uyumuştu.

Onların arasında nasıl bir seçim yapabilirdi ki? Hormonlarını bir kenara bırakıp onların arkadaşlığının tadını çıkarmak daha kolaydı.

Rafe yaptığı şeyi bıraktı ve o, ellerinin üzerinde hissettiği dokunuşların yokluğuna üzüldü, ama böylesi daha iyiydi. şarabın engellemelerini azalttığını hissedebiliyordu. Rafe ondan daha fazla içmişti ve Cam da birkaç bira içmişti. Pizza almak için yürümek zorunda kalmıştı. Rafe'in ona masaj yapmaya devam etmemesi en iyisiydi. Kötü sonulanabilirdi.

"Bir gün hata yapacağını bilmelisin. Katiller her zaman hata yapar." Rafe tezgaha yaslandı. Ceketini çıkarmıştı ve gömleğinin düğmeleri kısmen açıktı, mükemmel zeytin rengi tenini biraz gösteriyordu. Modern erkeksi güzelliğin timsaliydi. Dalgalı, simsiyah saçlarından, lazer gibi odaklanmış gözlerine, Laura'nın bakışlarını diktiği dudaklarına kadar, tam bir mkemmelik abidesi idi.

"Bilmiyorum," diye cevapladı, zihnini o dudaklardan uzaklaştırmaya çalışarak. Onlar ağzında nasıl hissettirirdi? Tanrım, meme uçlarında nasıl hissettirirdi? Onun ağzının göğüslerini emdiğini düşünmek bile meme uçlarını uzattı ve styenine sürtünmesine neden oldu.

Adam, onun için doldurduğu bardağı alırken başını salladı. "Sonunda hepsi batırıyor çünkü hepsi yakalanmak istiyor. şöhret istiyorlar ya da durdurulmak istiyorlar, ama öyle ya da böyle, yakalanmak istiyorlar."

"Bence bu şüpheli, şimdiye kadar karşılaştıklarımızdan farklı. Görev odaklı bir katil gibi görünüyor, ama bence o bir heyecan arayan."

Marquis de Sade'nin bir oyun oynadığını düşünmesine neden olan birkaç küçük ipucu vardı. Bu, cinayet ve işkenceyi açan bir şeydi. FBI ile bir oyun oynuyordu. Laura haklıysa, kendi ailesiyle de bir oyun oynuyordu.

"Yapma, *bella*. Bu gece yeter. Daha fazla dayanamıyorum." Telefonu Rafe açmıştı. Laura sadece fotoğrafları görmek zorunda kalmıştı, ama Rafe'in kurbanın bulunduğu odaya girmek zorunda olduğunu biliyordu. O ve Cam, genç kadının

annesine gidip kızının asla toparlanamayacağını ve eve dönmeyeceğini söylemek. "Yarına kadar bekleyemez miyiz?"

Evet. Yarın da sorun çıkarmak için yeterince yakındı. Profili tartışmalı olacaktı. "Tabii."

Lezzetli, zengin cabernet şarabından bir yudum aldı. Rafe çok sessizleşti. Bir anda, odada gerginlik hissedilmeye başladı. Rafe ile baş başa kalmıştı. O tam oradaydı. O kadar yakındı ki, vücudunun ısını hissedebiliyordu. Çok uzun zamandır yalnızdı.

"Bu ne kadar sürecek, *bella*?"

Gözleri yaşlarla doldu ve şaraptan daha uzun bir yudum aldı. Buna hazır olduğundan emin değildi. Seçimler. Zor seçimler yapması gerekecekti. İşinden ayrılmak, düşündüğü kadar zor değildi. Onlardan biriyle ilişkiye girerse, tayinini istemek zorunda kalacaktı, ama bunu zaten düşünmüştü. Psikoloji diplomasını kurban hizmetleri departmanında kullanmayı düşünmüştü. Tüm bu ölümler onu çok etkiliyordu.

Onlar arasında seçim yapmak onu öldürecekti. Hangi yolu seçerse seçsin, birini kaybedecekti.

"Bence bu iyi bir fikir değil, Rafe."

"Cam yüzünden mi?"

O, iki erkeği de eşit derecede sevdiğini söylemek istemediği için başını salladı. Bu onu ne tür bir kadın yapardı?

"Cam ve ben bu konuyu konuştuğumuzu söylesem ne dersin? Cam ve ben sana kararını vermek için biraz zaman tanımaya hazır olduğumuzu söylesem ne dersin? Biz aptal değiliz, *bella*, sen de öyle. İkimiz de sana çok bağlandık. İkimiz de seni bırakmak istemiyoruz, ama hayatımızın geri kalanında sadece arkadaşın olmak da istemiyoruz. Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, tadını alabiliyorum. Cam da seni istiyor." Rafe'nin elleri uzandı ve kalçasının kıvrımını buldu. Onu, vücudunun kucağına alana kadar kendine doğru çekti. Başını eğdi ve gözlerine baktı. "Beni istemediğini söyle, ben de durayım."

Kadehi düşürmeden önce şarabı masaya koydu. Yünlü kumaşın içinden, onun uzun ve sert ereksiyonunun kendisine dokunduğunu hissedebiliyordu.

onun pantolonu. Kafası heyecandan dönüyordu. Tüm vücudu zevk için hazırlanmış gibi hissediyordu. Ondan uzaklaşması gerekiyordu, ama çenesi yukarı doğru kalktı ve kaçış yoktu.

Dudakları dudaklarına değdi, ipek gibi yumuşak bir dokunuşla tenine öpücük kondurdu. Burunları birbirine değdi. Masum bir yakınlıktı, ama kalbi aniden bu tatlılığın etkisiyle kabardı. Başını kaldırdı ve parmak uçlarına yükseldi, sessizce daha fazlasını istedi.

O yavaşça, dudaklarını onun dudaklarına bastırarak, ağzını baştan çıkardı. Onu zorlamadı. Sadece acı verici bir ikna ile ağzıyla sevişti. Dudaklarına hafif dokunuşlarla onu defalarca öptü. Ağzının bir tarafından başlayarak her santimini öperek yumuşak öpücükler kondurdu, sonra diğer tarafa geçerek aynı şeyi tekrarladı. Elleri saçlarını okşadı, yüzünü keşfederken onu sabit tuttu. Burnunu ve yanaklarını öptü. Gözlerini kapattı, böylece dudakları oraya da dokunabilsin. Alnını öptü ve sonra tekrar aşağıya doğru indi. Bu, şehvetten çok daha fazlasıydı. Şehveti reddedebilirdi, ama Rafe'in şefkatli ilgisi onu daha önce hiç olmadığı kadar içine çekti.

"Seni çok istiyorum, *bella*." Sözleri ağzından şiirsel bir şekilde dökülüyordu. Heyecanlandığında Küba aksanı belirginleşiyor ve söylediği her kelimeye yuvarlak bir baştan çıkarma etkisi katıyordu. "Çok güzelsin. Senin kadar güzel bir kadın tanımadım."

Rafe'in dili dudaklarının kenarını okşarken titredi ve amında bir ateş yaktı. Yumuşuyordu, ona hazırlanıyordu ve bunu inkar etmek çok zordu. Bütün vücudu gevşemiş, ellerinin teninde dolaşmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bana açıl, *bella*. Seni tatmama izin ver."

Ağzını açtı ve Rafe'in dili içeri girdi. Dilini onun dilinin üzerinde gezdirerek oynamasını istedi. Bu yanılttı. Yanlış olduğunu biliyordu, ama doğru geliyordu. Onu önemsiyordu. Kahretsin, onu seviyordu. Onu elde etmek neden yanılttı? Ona ihtiyacı vardı. O günün olayları, geçen yılın tüm olayları, ona o kadar ağır geliyordu ki, kendini bırakıp hissetmek sanki bir yükten kurtulmak gibiydi. Pes etti ve ellerini onun geniş omuzlarına koydu.

"Evet, oh evet, *bella*." İçine dalmadan önce dudaklarına fısıldadı. Dili artık açgözlüydü, sanki

O, tasmaından kurtulmuştu. Elleriyle onu kendine çekti, ağzıyla da dudaklarını ele geçirdi. Onu tezgaha doğru itti, tüm alanı kapladı. Penisi onun pelvisine sürtünyordu. Penisi klitorisine çarpıyor, pantolonuyla eteği aracılığıyla ona sürtünyordu.

Çok dardı. Bacaklarını açamıyordu. Giydiği kalem etek güzel ve profesyonel görünüyordu, ama şimdi onu sıkıştırıyordu. Bacaklarını Rafe'nin kalçalarına dolamak ve o kocaman penisi amında hissetmek istiyordu. Kocaman ve kaya gibi sert hissediyordu. İçinde çok iyi hissettirecekti.

Ellerini onun gövdesinde gezdirdi, onu kaplayan kumaşı derinden nefret etti.

"Beni hisset." Rafe gömleğini yırttı, düğmeler yere düştü.

Laura aşağıya bakarak onun mükemmel kesimli göğsünü gördü. Parmaklarını onun karın kasları üzerinde gezdirdi ve kaburgalarına doğru yukarı doğru sürdü. Vücudunun her yeri pürüzsüzdü, cildi yumuşaktı, ama altındaki et çelik gibiydi. Rafe'in elleri kemerine gitti. Kemerini çözdü ve pantolonunun üstünü açtı, aşağıya doğru uzanan ince bir koyu renkli kıl çizgisi ortaya çıktı.

Laura eğildi ve içinden geldiği gibi davrandı. Boynunun çukurundan aşağıya doğru onu öptü, temiz ve erkeksi teninin tadını çıkardı. Düz meme uçlarını yaladı, onun için sertleşmelerini sevdi. Nazikçe meme ucunu yaladı ve sonra diğerine geçti.

"Isır beni, *bella*. Sert olmasını seviyorum. Dişlerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Bu fikir onu gerdi. Nem onu onun için kaygan ve ıslak hale getiriyordu. Göğüs ucunu ısırdı ve keskin bir tıslama ile ödüllendirildi.

"Evet. İstedğim bu. Seni vahşi istiyorum."

Eğer onu vahşi istiyorsa, dileği yerine gelecekti. Kalbi çarpıyordu ve cildi vücudundan atacakmış gibi hissediyordu. Onun muhteşem vücudu onun zevki için oradaydı ve o da kendini tutmayacaktı.

Pantolonunu itti ve boxerını ince kalçalarından aşağı itti. Penisi serbest kaldı. Dokunuş onu yanıltmamıştı. Penisi kocaman ve kalındı, süngerimsi mor bir başı vardı. Laura onu geri itti.

Küçük mutfakta hareket edecek fazla yer yoktu. Rafe onun ne istediğini biliyor gibiydi ve o diz çökerken geriye yaslanıp bacaklarını açtı. Eteği bacaklarını bir arada tutmaya zorluyordu ama biraz hareket edebiliyordu. Eğilip penisinin başını yalamadan önce onun uyarılmasının kokusunu içine çekti.

Penis sıçradı ve Rafe'in inlemesi küçük mutfakta yankılandı. Laura ona bakarken, ağır testisleri yukarı doğru çekildi.

"Lütfen, *Bella*. Sana ihtiyacım var. Uzun zamandır sana ihtiyacım var."

Laura, ağzını onun titrek penisinin başının üzerine kapattı. Onun kalın ve tuzlu uyarılması, dilinin üzerine yayıldı. Bir eliyle onun kalın penisini kavradı ve dilini penisinin altındaki V şeklinde kısmın üzerinde gezdirdi.

Rafe'in elleri Laura'nın ensesini buldu ve onu öne doğru çekti. "Daha fazla. Daha fazla al."

O acımasız bir orospu çocuğuydu. Bu onu daha da tahrik etti. Kafasını öne doğru zorladı. Penisi her santimini tatlı bir şekilde içine girerken, ağzını genişçe açtı. *Hava*. Havaya ihtiyacı vardı. Burnundan nefes almaya zorladı kendini. Rafe sert penisiyle ağzını doldurdu. Mücadele etti ama ağzındaki penisin etrafında dilini döndürmeyi başardı. Rafe sert ve kısa vuruşlarla ağzına girip çıktı.

Onunla mücadele etmekten vazgeçti ve Rafe'in kontrolü ele almasına izin verdi. Çenesini gevşetti ve penisinin daha da derine girdiğini hissetti. Rafe'in hareketleri sarsıntılı adımlar aldı. Onun nabzını hissetti, sonra küfretti ve çekildi.

Laura başını kaldırdı. Penisi ağzında olmadan ağzı boş hissediyordu. Yüzü gergin ve sıkıydı. "Hoşuna gitmedi mi?"

Elleriyle onu kaldırdı. "Çok yakındım, *bella*. Ağzına boşalmak istemiyorum. Bu sefer değil. İçine girmek istiyorum. Sikimin etrafında amını hissetmek istiyorum."

Onu kaldırdı ve tezgahın üzerine oturttu, eteğini beline kadar sıyırdı.

"Kaldır. Buna ihtiyacın yok." Parmaklarını iç çamaşırının kenarları boyunca gezdirdi.

Kız kışını kaldırdı ve Rafe rahatsız edici ipek külotu kalçalarından çıkardı. Soğuk hava kızın ısınmış tenini okşadı. Rafe kızın bacaklarını zorla ayırdı.

açık. Penisi, bacaklarının birleştiği yerde, mükemmel bir şekilde bakımlı kıl yuvasından dışarı çıkmıştı. Gözlerini onun penisi üzerinden alamıyordu. Ağzından çıkan salya ile kayganlaşmıştı. Aniden Rafe elini penisine koydu. Penisini iki kez okşadı, başından inci gibi sıvı damladı. Elini bıraktı. Bir ambalajın yırtılma sesi duyuldu ve sonra elleri titreyerek prezervatifi penisinin üzerine geçirdi.

Tanrım, bunu o mu yapıyordu? Rafe Kincaid, onu sikebilmek için penisini lastikle kaplıyordu. Ne düşünüyordu? Beyninde düşünceler hızla dönüyordu.

"Yapma." Rafe bu emri neredeyse inleyerek verdi. "Düşünme."

Ama duramıyordu. Geri dönüş yoktu. "Rafe, biz..."

"Düşünmeyi bırakıp bunun olmasına izin vermeliyiz." Dizlerini genişçe açtı ve penisini hizaladı. "Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Laura. İstersen dururum, ama ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

"Seni istiyorum," diye itiraf etti, kalçalarını hareket ettirerek onu içine almaya çalışıyordu.

O, kendini orada, tam da onun amının kenarında tuttu. Büyük sikiyle onu tahrik etti. Laura, amının Rafe'in istediği şeyi talep ediyormuşçasına attığını hissetti. Onu çok istiyordu. Vücudu onu istiyordu.

"Bak ona." Rafe aşağıya bakıyordu. "Ne kadar güzel olduğuna bak ve bana bunun yanlış olduğunu söyle."

Laura, Rafe'in bakışlarını takip ederek, onun sikinin başının vajinasının girişinde durduğu yere baktı. Başı labial duvarların içine kayd ve tatlı bir istila ile kanalı tehdit etti. Rafe'in kalçaları hareket ederken, sikinin başının zaten onun sıvısıyla kaplı olduğunu görebiliyordu.

"Birlikte çok güzeliz. Bu benim için tek gecelik bir şey değil, *bella*. Sana deli oluyorum." Alnını öptü. "Ama daha fazla zamana ihtiyacın varsa."

Sadece tek bir şey onu bacaklarını onun etrafına dolamaktan alıkoyuyordu. "Cam..."

"İzlemek istediğini düşünüyor."

Koridordan gelen sözlerle kalbi neredeyse durdu. Cam orada duruyordu, bir elinde pizza, diğerinde altı paket bira sallanıyordu

diğer elinde altı paket bira sallanıyordu. Bütün vücudu hareketsizdi. Sanki olduğu yerde donmuş ve hareket edemiyormuş gibiydi. Yakışıklı yüzü taş gibi sertleşmişti.

"Cameron." Laura bacaklarını birleştirmeye çalıştı, ama Rafe hâlâ oradaydı. "Yapamayız. Cam'i böyle incitmem."

Rafe başını çevirdi, koyu renkli gözleri biraz çaresizdi. "Cam, lütfen ona sorun olmadığını söyle."

Cam pizzayı ve altı paket birayı mutfak masasına koydu. İki uzun adımla aralarındaki mesafeyi aştı. Küçük mutfağa sıkıştılar, iri bedenleri tüm alanı kapladı. Cam'in gözleri yumuşadı ve kızın üzerinde dikildi. Rafe'den iki inç daha uzundu, vücudu kalın ve kaslıydı. Gözleri maviydi ve kızgın olduğunda buz gibi, kutup renginden, mükemmel bakımlı bir yüzme havuzunun parlak, davetkar mavisine kadar değişiyordu. Büyük eli kızın yüzünün yarısını kapladı.

"İlk olmak istedim, ama pizza almaya gitmem gerekti. Annem her zaman içgüdülerimin başımı belaya sokacağını söylerdi," dedi Cam gülerek. "Laura, bebeğim, bu tanıştığımız andan itibaren kaçınılmazdı. Biliyorum garip, ama bence denemeye hazırız."

Üçü arasında bu ilişkinin yürümesi için hazır mıydılar? "Ben de denemek istiyorum. İkinizi de istiyorum. Evet, bunu istiyorum."

Cam, Laura'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra Rafe'ye döndü. "Bana bir gösteri yap, dostum."

Cam'in sözleri ağzından çıkar çıkmaz, Rafe içeri girdi.

O, bu istilaya inleyerek tepki gösterdi. Adam onu doldurdu, gerginleştirdi. Kararlı bir şekilde ileri geri hareket ederek, içeri girmeye çalıştı.

"Çok darsın, *bella*. Ne kadar oldu?"

Laura yanlış anladığını iddia etmedi. Adam onu dolduruyor, özlemle acı çekmesini sağlıyordu. "Yıllardır."

Kariyerine dikkat etmişti. FBI zorlu bir ortamdı. Birçok yönden hala eski usul bir erkekler kulübüydü. O genç bir kadındı. Kimsenin onu ciddiye almasını istiyorsa, başka bir ajanla çıkamayacağını biliyordu. İş o kadar zorluydu ki kimseyle tanışacak zamanı yoktu ve Rafe ve Cam ile tanıştıktan sonra da tanışmak istememişti.

"Sevindim, *bella*." Rafe eğilip onu öptü, kalçalarını çekip testislerini içine itti. Onların cildine değdiğini hissedebiliyordu.

"Sana onun rahibe gibi yaşadığını söylemiştim." Cam sessizce konuştu.

Hafifçe döndü ve Cam aşağıya bakıyordu. Rafe'in penisinin onun amına girdiği yeri izliyordu. Gözleri uykulu görünüyordu ve Laura, penisinin kot pantolonuna bastırıldığını görebiliyordu. Cam'in onu izlemesi, onu gülünç derecede seksi hissettiriyordu. Dolgun dudaklarını diliyle yaladı.

"Hoşuna gidiyor, *bella*." Rafe'in sesi kısılmıştı. Ellerini titreyerek onu geri itti, böylece vücudu, yutulmak üzere olan bir ziyafet gibi tezgahın üzerine uzandı. "Sanırım senin de hoşuna gidiyor."

Bacaklarını onun kalçalarına doladı ve pelvisini yukarı doğru itti. Çok fazla tartışma vardı. Amcığı yalvarıyordu ve Rafe kendini orada tutuyordu. Artık Cam'in ondan nefret etmeyeceğini bildiği için, devam etmek istiyordu. "Hoşuma gidiyor. Beni sikersen çok daha fazla hoşuma gider."

Rafe'in yüzünde sert bir ifade belirdi. Elleri kalçalarını sıktı ve daha da içeri itti, penisi girebildiği kadar derine sapladı. "Talepkar birisin. Şanslısın ki, ben vermek için uygun bir ruh halindeyim."

Neredeyse tamamen çıkardı ve kalçalarını güçlü bir hareketle geri itti. Laura nefesini tuttu. Onu derinlerinde hissetmek çok iyi, çok doğru geliyordu. Penisini ona soktu, onu sikerken güzel başını geriye attı. Tekrar tekrar itti, penisi onun hiç bilmediği, amının derinliklerinde bir yere çarpıyordu. Bu onu titretmişti. Rafe duruşunu ayarladı ve son bir kez inleyerek itti, klitorisini parmaklayarak onu doruğa ulaştırdı.

Laura orgazmın vücudunda yayılmasını hissetti. Rafe hala itiyordu, kendi orgazmını yaşarken kalçalarını bir arada tutuyordu. Tüm vücudu kaskatı kesildi ve sonra kendini öne doğru bırakarak göğüsleri birbirine değdi.

"Teşekkürler, *bella*. Bunun için uzun zamandır bekledim." Onu öptü ve sonra kendini yukarı itti.

Kız kendini düzeltmeye çalışmaya başladı, ama aniden güçlü kollar onu tezgahdan kaldırdı ve büyük, kaslı bir göğse yaslandı.

"Sana sert davrandı, bebeğim." Cam onu sıkıca kucaklarken sesinde hafif bir azarlama vardı. Laura kollarını onun boynuna doladı. Cam ona eteğini düzeltme şansı vermemişti. Çıplak poposu ortada kalmıştı, ama o koridora doğru yürümeye başladı. "Giysilerini bile çıkarmamış. Ne düşünüyormuş ki?"

O, yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıp onu nazikçe kraliçe yatak üzerine yatırdığında, kadın sersemlemişti. Yalnızca koridordan gelen ışık yatak odasına giriyordu. Cam'in vücudu, kadının üzerinde yükselen dev bir gölge gibiydi, ama elleri, kadının bluzunun düğmelerine uzanırken nazikti.

"Düşünemedim," dedi Rafe, kapı eşiğine adım atarak ışığı engelledi. "Onun içine girmek istedim."

Rafe ışığı açtı ve Laura onu iyice görebildi. Gömleğini ve pantolonunu çıkarmıştı. Odaya sadece koyu renkli pamuklu boxer şortuyla girdi. Cam'in elleri bluzunun düğmelerini açtı ve onu düzeltti, dokunuşu cildine hafifçe değdi. Rafe ile sevişmenin fırtınasından sonra, Cam o kadar yumuşak ve şefkatliydi ki Laura yatakta rahatladı.

Gerçek dışı, ateşli bir rüya gibi görünüyordu, ama uyanmak istemiyordu. Bir an önce vücudu memnuniyetle titriyordu, ama başka bir heyecan dalgası onu sardı. Cam aşağıya baktığında, arzu ile huzursuzlandı. Cam buradaydı. Rafe buradaydı. Onun ihtiyaçlarını reddetmiyorlardı.

"Ve bunun sürmesini istiyorum." Cam, yanındaki yatağa oturdu. "Onu görmek istiyorum. Onu tüm bu giysiler olmadan görmek için sonsuza kadar bekledim."

Cam, beklediğinden farklıydı. O kadar iri ve sert bir adamdı ki, ani şefkati onu etkisiz hale getirdi. Cameron Briggs ile sevişmeyi düşündüğünde, bunun vahşi ve fırtınalı olacağını hayal etmişti, ama Cam sütyeninin ön kopçasını açıp göğüslerini ortaya çıkardığında Laura'dan duygular akmaya başladı. Gözleri parladı ve elini hafifçe titreyerek

göğüslerine dokunduğunda eli hafifçe titredi. Parmak uçlarıyla meme uçlarını okşadı. Laura, Cam'in dokunuşuyla meme uçları sertleşince inledi.

"Gitmemi ister misin?" Rafe yatağın kenarında duruyordu. Gözleri Laura'dan Cam'e kaydı. Tavrında daha önce hiç görmediği garip bir tereddüt vardı. Rafe her zaman kendinden emindi.

Cam hafifçe döndü ve Rafe'in ona değil, Cam'e konuştuğunu hissetti. "Kalmak ister misin?"

"Evet. Emin değildim ama evet. Onunla birlikte seni izlemek istiyorum. seni izlemek istiyorum."

Cam başını salladı. "O zaman kal. Ama yarın sabah konuşacak çok şeyimiz olacak."

."

Laura bunu soracaktı, ama Cam eğilip ağzını göğsüne koydu. O dilin tenini yalamasından başka bir şey düşünemiyordu. Cam, hala giyinik halde, yanına uzanmıştı. Sert kot kumaşı yan tarafına sürtünüyordu. Onun üstüne çıkmasını istiyordu, ama Cam çekiniyordu. Laura kıpırdadı, bu his onu hareket ettiriyordu. Cam'in eli kollarına indi.

"Kıpırdama, tatlım. Senin tadını çıkarmak istiyorum. Seni mutlu etmeme izin ver." Sözlerini onun tenine fısıldadı, tenini ateşli bir ürpertiyle aydınlattı.

O gevşedi ve elleriyle onun saçlarını buldu. Cam altın rengi saçlarını kısa tutuyordu, ama saçları yumuşaktı. Aniden meme ucundaki dudaklar çekildi ve çekildi. Dişlerinin teninde yumuşak bir çizik hissetti. Meme ucunu ağzına aldı ve sevgiyle öptü. Dilini dönüp durduktan sonra diğer göğsüne doğru öperek ilerledi ve aynı işlemi tekrar başlattı.

Kadın hiçbir şey yapamıyordu. Rafe agresif ve hızlıyken, Cam yavaş ve baştan çıkarıcıydı. Adam onunla oynarken zaman durmuş gibiydi. Elleri kadının vücudunda dolaşırken, göğüslerini yaladı ve ısırdı. Sonunda boynuna kadar öperek ilerledi ve orada burnunu sürttü.

"Beni öldüreceksin," diye fısıldadı. Adam onu titretmişti. Her siniri onun merkezine doğru ilerlemesine hazırdı, ama adam boynunun kıvrımını öptü ve dilini kulağının kabuğuna doğru kaydırıldı.

"Hayır, senden *zevk alıyorum*." Sözler kulağına yumuşakça fısıldandı. Nefesinin sıcaklığı, başka bir çökmüş his uyandırıyordu. "Biliyorsun, Rafe'in gurme olduğunu biliyorum. Süslü bir restoranda aptal gibi oturup, daha sofistike bir şey sipariş edebilecekken hamburger sipariş ettiğimi biliyorum. O kadar klas değilim. Beni sarhoş ettiği sürece şarabın tadı umurumda değil, ama bunu... bunu tatmak istiyorum. Ben senin uzmanımsın, tatlım."

Dudaklarını onun dudaklarının üzerine koydu ve ağzını ele geçirdi. Dili içeri kaydı, onun dilini okşayarak, onun hiçbir yerini tatmadan bırakmadı. Laura, Rafe'in odadan çıktığını duydu. Banyosunun kapısı gıcırdayarak açıldı. Cam onu öptü, mümkün olan her açıdan öperek ağzını tekrar tekrar eğdi. Elleri saçlarıyla oynadı.

Kızın amında ani bir sıcaklık ve ıslaklık hissetti.

"Bu bir bez, *bella*." Rafe yatağın ucundaydı. "Cam'in dediği doğruysa, sanırım burada biraz zaman geçirecek. Seni onun için hazırlayayım."

Cam döndü ve ikisi de Rafe'e baktılar. Rafe, Cam'in vajinasını nazikçe yıkıyordu. Bu his, Cam'i çıplak ve savunmasız hissettirdi, ama bu kötü bir şey değildi. Tatlı bir acıydı.

Cam geri döndü, normalde sert yüzünde bir gülümseme vardı. "Kesinlikle orada biraz zaman geçireceğim. Eminim tadı tatlıdır."

Ayağa kalktı ve hızla kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Tişörtünü başından çıkardı ve tek bir hareketle kot pantolonunu ve boxerını çıkardı. Cam, işten sonra kıyafetini değiştiren tek kişiydi. Her zaman takım elbisesini ve kravatını olabildiğince çabuk çıkarırdı, bazen ofisten çıkmadan önce tuvalete girerdi. Sokak kıyafetlerini tercih ederdi, ama artık ona en çok neyin yakıştığını biliyordu.

Hiçbir şey.

Cam onun üzerinde duruyordu. Her anlamda devasa bir adamdı. Omuzları genişti, gömleğini yataktan atarken kasları gerildi. Keskin hatlı göğsü, ince kalçalarına ve güçlü kaslı bacaklarına doğru inceliyordu. Ve penisi. *Lanet olsun*. Rafe'in gördüğü en büyük penis olduğunu düşünmüştü. Cam onu geçmişti. Penisi

yukarı doğru çıkıntı yapıyordu, sallanıyordu, başı göbeğine yakındı. Kalın, ağır testisleri vücuduna doğru çekilmişti.

"Bana kıyafetleri ver, tatlım," dedi yumuşak bir sesle, sesi vücudunun sert, erkeksi görünümüne ters düşüyordu. "Ten tene temas etmek istiyorum."

Titrek ellerle Laura kendini yukarı itti ve bluzunu kollarından düşürdü. Sütyenini çıkardı. Biraz utangaç hissediyordu. Rafe ve Cam gülünç derecede mükemmeldiler. Denedi, ama onların liginde olmadığını biliyordu. O çekiciydi, ama onlar neredeyse Yunan tanrıları gibiydi.

"Sen güzelsin." Cam, eteğini kalçalarından çıkardı ve geri kalan kıyafetlerine uzandı. "Sen benim için çok güzelsin."

"Ben sana her zaman güzel derim, *bella*," diye ekledi Rafe.

Bu ona mantıklı gelmiyordu, ama tartışmaya da niyeti yoktu. Sonra Cam üstüne tırmanmaya başladığı için hiç düşünemez hale geldi. Ten tene temas etmek istediğini söylemişti ve birdenbire vücudunun her yerini öpüyor gibiydi. Göğüsleri birbirine değdi, karınları birbirine sarıldı. Dizleri birbirine çarptı, ayakları ayaklarıyla oynadı. Dudakları, ruhunu eriten bir öpücükle ağzını kapattı.

Cam vücudunu öperek aşağı doğru inerken dünya eridi. Daraldı, küçüldü ve daha samimi hale geldi. Dava ve tüm stres ortadan kalktı, geriye sadece Cam, Rafe ve o kaldı.

Cam bacaklarının arasına yerleşti ve burnunu kadının vajinasına sokarak kokusunu içine çekti.

"Bu mahsulün kokusu mükemmel," dedi Cam gülümseyerek. Bunu Rafe'in ses tonunu taklit ederek söylemişti, Laura ve Rafe'in son zamanlardaki şarap deneylerini alaycı bir şekilde ima ederek. "Ve tadını da çok seviyorum."

Dilini çıkardı ve amını uzun, yavaş bir şekilde yaladı.

Sırtının kavislendiğini hissetti. Cam, amını yalamaya başladı. Başını bir yandan diğer yana salladı, yetenekli dilinin her hareketiyle baskı artıyordu. Hatırlayabildiğinden daha ıslaktı. Gözlerini açtığı anda, Rafe yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu. Her gece yatmadan önce kitap okumaya çalıştığı sandalyeydi. Artık o sandalyeyi Rafe'i görmeden düşünemeyecekti. Boxer şortu

aşığı itilmişti ve o muhteşem sikini elinde tutmuş, Cam'in amını yalarken yavaşça pompalıyordu. Gözleri yarı kapalıydı, ama odaklandığına şüphe yoktu. Eli, tabandan uca, tekrar tekrar yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Seni sikmeyi düşünüyor," dedi Cam, gözleri onun gözlerinde. "Bu amcığın ne kadar sıkı olduğunu hatırlıyor."

Rafe, iki parmağını onun içine derinlemesine sokarken Laura inledi.

"O kadar dardı ki, Cam. Amcığı beni çok sıkı sıkıştırdı," dedi Rafe boğuk bir iniltiyle.

"Eminim her yeri dardır." Aniden kık deliğine karanlık, lezzetli bir baskı uygulandı. "Buraya ne dersin, tatlım? Daha önce buradan sikildin mi?"

"Hayır." Bu kelime nefes nefese bir ciyıklama ile çıktı. Kıvrandı. O parmağın onu orada tahrik etmesi çok yanılttı. Yine de, Rafe'in amında, Cam'in ise kıkında olması nasıl olurdu merak etmeden duramıyordu.

"Bakire bir göt deliği. Bu beni sertleştiriyor, tatlım. Ama beklemek zorunda. Sana zarar vermeyeceğim." Cam birden yükseldi ve o nefes almadan bacaklarını ayırdı.

"Cameron, içine girmeden önce giyin." Rafe'in sert sesi, onun burada olduğunu, en iyi arkadaşını sikmek üzere olduğunu izlediğini hatırlattı.

Cam, onun attığı pantolonundan bir prezervatif aldı ve taktı. "Bu gece bu amcıkla yetinebilirim, ama şunu bilmelisin, o kıkı alacağım, Laura. O bana ait olacak."

İçeri girdi, sikiyle onu tek bir uzun vuruşla ikiye ayırdı.

Pelvisi, G noktasını vuran sert penisiyle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Orgazm olurken onun adını haykırdı.

Cam kendini bırakmış gibiydi. Tekrar tekrar içinden geçti. İnleyerek başını eğdi ve tüm kasları gerildi. Öne doğru düştü, ağırlığı onu yatağa bastırdı.

"Sıra bende." Rafe onların üzerinde durdu, penisi sert bir şekilde dik duruyordu.

Cam'in başı kalktı. "Bu gece hiç uyuyamayacaksın, tatlım."

Rafe, Cam'in üstünden zar zor kalkmadan, ağzını onun ağızına yapıştırdı.

Laura içini çekti ve kendini erkeklerine teslim etti.

Beşinci Bölüm

Bliss – Günümüz

Rafe, pahalı pantolon ve The Trading Post'un Bliss'in tek adresli cinayet temizlik dükkanı olduğunu ilan eden tişörtüyle kendini tamamen yabancı hissediyordu. Banyodan çıktı, daha önce giydiği takım elbise ceketini ve gömleğini koluna taktı.

"Gördün mü, böyle çok daha iyi," dedi Wolf Meyer, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. "O takım elbiseden çok daha rahat."

Rafe, Wolf'a baktı. Wolf ne biçim bir isimdi? Ve ne olmuştu böyle? Laura nasıl nişanlanmıştı? Bu düşünceyle kalbi sıkıştı, ama buna inanmadı. Parmağında yüzük yoktu. "Takım elbiseyi tercih ederim, ama Laura bunu giymemi istiyorsa, katlanacağım. O burayı ve buraya nasıl uyum sağlayacağını biliyor. Rahat olmayı da sevdiğini görüyorum. Eskiden benden bile daha iyi giyinirdi. Ve tabii ki mücevherleri severdi. Nişan yüzüğünü göstermiyor olmasına şaşırdım."

Rafe, Wolf Meyer'in sahiplenici bir pislik olduğunu çabucak anlamıştı. Son on yılını BAU ekibinde geçirmişti. İnsanları okumayı bilirdi. Wolf Meyer eski bir askerdi, muhtemelen Özel Kuvvetler'den. Adam, alaycı bir tavrı olan tam bir alfa erkekti. Önündeki adamın evleneceği kadına yüzük almaması imkansızdı. Sahipliğinin fiziksel bir işaretini isteyecekti. Rafe de öyle yapardı. Laura'yı kendisiyle evlenmeye ikna etmeyi başarırca, bir saniye bile düşünmeden parmağına bir yüzük takardı.

Tabii ki Cam muhtemelen bir adım daha ileri giderdi. Kadının vücudundan kaymayacak bir şey, kışına bir dövme yaptırmak isterdi.

Wolf gözünü bile kırpmadı. "Biz köylülerin nasıl olduğunu bilirsiniz, Özel Ajan. Biz böyle şeyleri önemsiz gösterme eğilimindeyiz. Bizim aşkımız bir yüzükten çok daha önemlidir. En azından o bana öyle söyledi. Daha büyük bir kulübe için peşinat biriktiriyoruz."

Saçmalık. Rafe buna bir an bile inanmadı. Wolf Meyer parmağında bir yüzük isteseydi, orada olurdu. Rafe'in Wolf ile birçok ortak noktası vardı.

Laura'nın nişanında bir terslik vardı.

Ve bu kasabada kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu.

"İşte taze pişmiş kurabiyeler, Özel Ajan." Teeny Green bistro masasına bir tabak koydu. "Şahsen, burada olduğunuz için mutluyum. Oh, herkesin, karım da dahil, kilitlenme moduna geçeceğini biliyorum, ama bir şeyler yapılmalı. Bu cinayetlerin devam etmesine izin veremeyiz. Önce Rachel'in peşindeki o korkunç adam, sonra da o motorcular. Daha sık banyo yapmaları gerekiyor, size söylüyorum. Birini öldürecekse, en azından güzel kokmak gibi bir nezaket gösterin, diyorum."

Rafe, kadının Rus mafyasının bakım alışkanlıkları hakkında konuşmasını dinledi ve bu kasabada potansiyel olarak deli olarak işaretlemeyeceği tek bir kişi bile tanımadığını fark etti. Profesyonel gibi yalan söyleyen Wolf Meyer'den, Mountain and Valley'de sikini dışarıda bırakarak onları karşılayan adama kadar.

Rafe etrafına baktı. Laura nereye gitmişti? İki kadın, hediyelik eşyadan market ürünlerine ve balıkçılık malzemelerine kadar her şeyi satan mağazanın ikinci katındaki perdeli bölümün dışında fısıldaşıyorlardı. Rafe onları zemin kattan görebiliyordu. Laura'nın arkadaşlarıydı, kızıl saçlı olan ve daha önce konuşamayan olan. Artık o sorunu yaşamıyor gibiydi. Cazibesi onlara işe yaramamıştı. Belki de Cam'in kitabından bir ders alıp biraz zorba davranmanın zamanı gelmişti.

Laura'yı bırakamazdı. Eğer arka kapıdan kaçarsa, onu bir daha bulamayabilirdi. Onun güvende olduğunu bilmesi gerekiyordu. Laura gittiğinden beri her gün midesinde hissettiği o mide bulantısı geri gelmişti. Ona o kadar alışmıştı ki, normal gelmeye başlamıştı ve sadece Laura'yı gördüğünde geçiyordu.

"Sence daha fazla kurabiye yapmalı mıyım, Özel Ajan?" diye sordu Teeny. "Ortağın yemek yemeyi seven bir adama benziyor."

Cam hala banyoda gizli görev kıyafetini giyyordu. Cam muhtemelen tüm görevi kot pantolon ve alaycı bir gömlekle yapmaktan çok memnun olacaktı. "Cam bir fil kadar yemek yiyebilir, ama tek kişi o değil."

Wolf Meyer başını kaldırdı, yüzünde masumiyet maskesi vardı. Altı kurabiye de bitmişti. "Çok lezzetliydi."

Teeny, iri adamı paylaşmak konusunda azarlamaya başlayınca Rafe arkasını döndü.

Merdivenlerin dibinde yumruklarını sıktı ve kararını verdi. Laura kaçamayacaktı. Bunca zaman onun kaçmasından kendini sorumlu tutmuştu, ama suçlu olan o değil miydi? Her şeyi mahvetmişti. Bunu biliyordu. Her şeyi mahvetmişti ve bedelini o ödemişti, ama tek kelime etmeden giden oydu. Beş uzun yıl boyunca onu ve Cam'i cezalandıran oydu. Açıklamaları ve özürleri dinlemek istemeyen oydu.

Onu bırakmayacaktı.

Rafe merdivenleri ikişer ikişer çıktı, gözlerini o kadınlardan hiç ayırmadı. Sanki bir şeyin onları takip ettiğini hissetmiş gibi döndüler. İki çift göz büyüdü. Şok olmuşlardı ve biraz da korkmuşlardı. Bunu kolayca anlayabilirdi. Ancak ikisi de kıpırdamadı. Yerlerinde durdular. Kızıl saçlı kadın, sanki değerli bir şeyi koruyormuş gibi duruşunu daha da sağlamlaştırdı.

"Özel Ajan Kincaid," dedi kızıl saçlı kadın çok yüksek sesle.

Holly. Adı Holly'di ve Laura'yı ele vermişti. Laura belli ki perdenin arkasındaydı ve arkadaşı ona yaklaşan tehlikeyi haber vermek istiyordu. *Güzel*. Bu hiç de umurunda değildi.

"Laura'yı arıyordum." Bu, yönlendirici bir soruydu. Holly'nin ona yalan söylemeye çalışıp çalışmayacağını merak etti.

Masum yeşil gözler ona baktı. O gözlerde yalan yoktu. "O değişiyor. Ona biraz zaman tanırsanız minnettar olacaktır. Bugün burada geçmişinden insanların ortaya çıkmasını beklemiyordu."

"Geçmiş" kelimesini dikkatlice vurguladı.

"Evet, beni tekrar göreceğini hiç beklemiyordu herhalde," diye mırıldandı Rafe. Acaba kıyafetlerini mi değiştiriyordu? Onu tekrar görmek istiyordu. Değişmişti. Daha yumuşak, daha dolgun olmuştu. Yaşlanmıştı, ama bu ona yakışıyordu. Hatırladığından daha da güzeldi. Kahretsin, kafasını toparlaması gerekiyordu. Seks hakkında düşünmemeliydi. Kontrolünü kaybetmemeliydi, yoksa onu kaybedecekti.

Sesi yine kaybolan Nell, arkadaşının sırtını okşadı ve bir dizi bakış ve jestle uzun bir konuşma yapmış gibi görünüyorlardı.

Sonunda Holly geri döndü. "Nell ve ben neden burada olduğuna bilmek istiyoruz."

Bu, dikkatlice cevaplaması gereken bir soruydu. Özellikle de Laura'nın o perdenin arkasında olduğunu ve muhtemelen dinlediğini bildiği için. Ne demeliydi? Cam'e agresif olmaları gerektiğini söylemişti. "Onu sevdiğim için buradayım. Onu tanıştığımız günden beri seviyorum ve gittiği her gün onu özledim. Bugün buradayım çünkü dün Cam onun yerini buldu. Yıllardır onu arıyorduk."

Bırak da bir süre bununla uğraşsın. Ya da belki saklandığı delikten fırlayıp çıkar ve beş yıldır yapmaları gereken kavgayı yaparlar. Evet, bunu sabırsızlıkla bekliyordu. O kavgayı yapmadan hiçbir yere varamayacaklarına dair kesin bir hissi vardı.

Perde açıldı ve Laura, yeni kıvrımlarını vurgulayan dar kot pantolon ve göğüslerinin eğimini gösteren, yeterince açık bir ekose gömlek giymiş olarak dışarı çıktı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Güzelliği her zaman ruhunun derinliklerinden geliyordu, ama gözlerinde daha önce olmayan bir güç vardı. Ağladığı belliydi.

Kahretsin, bu çok acı vericiydi.

"Sizi de görmek güzel, Özel Ajan Kincaid." Topuklu ayakkabılarını giydi. Giydikleri kıyafetten geriye kalan tek şey onlardı.

Sözleri, sadece nazik davranmak için söylediği anlaşılan düz bir tonlamayla söylenmişti. Kendini kandırıyordu. Rafe için,

hala onlara karşı iyi ya da kötü bir şeyler hissettiği açıktı. Ağlamıştı. Aralarında hala bir şeyler vardı. Onu kollarına almak istedi, ama ne zaman ne de yer uygun değildi.

"Konuşabileceğimiz bir yer bulmalıyız. Cam ve ben seninle birkaç şeyi konuşmalıyız," dedi.

Saatine baktı. "Üzgünüm, bugün yapacak çok işim var. Aslında bütün hafta öyle. Cumartesi günü evlenecek bir arkadaşım var ve ben düğün töreninde yer alacağım. Bu akşam Büyük Maç Yemeği var. Bu bölgede bu çok ciddi bir olay. Konuşmak istiyorsan, ben hazırlanırken bunu benim evimde yapman gerekecek."

Bununla onu başından savdı. Arkadaşlarına sarıldı ve onun yanından geçip gitti.

O uzaklaşırken kan basıncının yükseldiğini hissetti. İki uzun adımla ona yetişti, nazikçe dirseğini tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi.

"Buraya kadar geldim, seni bulmak için yıllarca aradım ve bana bir saatini ayırıp durumu açıklamama izin veremiyor musun?"

"Bence her şeyi Washington'da bana açıkça anlattın. Davada bir gelişme olduğunu anlıyorum, ama benim artık burada bir hayatım var. Bir işim var."

Onun işini biliyordu. Hangi ismi kullandığını öğrendikten sonra, onun hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmişti. Tanıdığı en hırslı, en azimli kadınlardan birinin Stop 'n' Shop adlı bir yerde çalıştığını öğrenmek çok şaşırtıcı olmuştu. "Evet, bir benzin istasyonunda çalışıyorsun. Eminim psikoloji diploman kasada çalışırken çok işine yarıyordur."

Yüzü kızardı ama yerinden kıpırdamadı. "Hayatımdan dolayı özür dilemeyeceğim. İşimi çok iyi yapıyorum. Buradaki insanları seviyorum. Eğer bununla bir sorunun varsa, otoyol seni istediğin yere götürebilir. Onu kullanmanı öneririm."

"Bu senin için kolay olur, değil mi *Bella*?" "Bu konuda benim için kolay olan hiçbir şey yok Rafe."

En azından ona özel ajan demeye son vermişti. "Konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum ve davadan bahsetmiyorum. Aşağıdaki adamla ilişkinin umurumda değil. Bir açıklama istiyorum. Neden beni terk ettiğini bilmek istiyorum."

"Bizi terk ettin." Cam merdivenlerin altında durmuş, yukarı bakıyordu. Ceketini tamamen çıkarmış görünüyordu ve Rafe, onu gerçekten atmamış olmasını diledi. Cam'e verilen tişört birazcık küçüktü. "Bizi terk ettin."

Rafe, Laura'nın bir an için yumuşadığını gördü, ama sonra inatçılığı geri geldi. "Kovuldum. İş dışında kimseyle gerçek bir ilişkim olmadığı için, yeni adresimi bırakmam gerektiğini düşünmedim. Ve elini benden çekmelisin. Canımı acıtıyorsun."

"Hey!" dedi Holly.

"Oltayı bırak, Holly." Laura, Rafe'in omzunun üzerinden bakarken iç geçirdi.

Rafe, elinde olta olan kızıl saçlı kadına döndü, görünüşe göre arkadaşını korumaya hazırdı. Laura'nın kolunu bıraktı.

"Bunun çok fazla zarar vereceğini sanmıyorum." Laura, yardımına koşan iki kadına gülümsedi.

Holly omuz silkti ve oltayı yerine koydu. "Bir dahaki sefere saldırıya uğradığında, spor malzemeleri reyonunun daha içlerinde olmaya dikkat et. O zaman bir hokey sopası ya da beyzbol sopası alabilirdim."

"Bir dahaki sefere olmayacak," diye söz verdi Laura. "Bu akşam görüşürüz. Holly, sen de geliyorsun, değil mi?"

"Oh, evet. Stella's Café tatlıdan sorumlu. Hal de geyik eti tapas denen bir şey hazırlamış. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Zane şerife denemesini söz verdirdi." Holly başparmağıyla Nell'i işaret etti. "Nell ve Henry protesto ediyorlar."

"Harika. Orada görüşürüz." Laura merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Laura, işimiz bitmedi." Buraya kadar gelip öylece gönderilmeye niyeti yoktu.

"Söyledim ya, eve gidip üstümü değiştireceğim. Akşam Büyük Av Yemeği'nde olacağım. Fuar alanında olacak. Orada konuşabiliriz."

"Kaçarsan, peşinden gelirim."

Merdivenlerin ortasında durdu ve mavi gözlerini ona çevirdi. "Neden kaçayım ki? Burası benim evim."

"Son evini terk ettin."

"DC benim evim değildi. Orası sadece Bliss'e giderken uğradığım bir duraktı. Burası benim evim ve hiçbir şey, hiç kimse beni buradan uzaklaştıramaz." Merdivenlerden indi ve Cam'e başını salladıktan sonra dışarı çıktı.

Cam, onun peşinden gitmek için döndü. Rafe onu durdurmak için koştu. "Onu bırakamayız," diye şikayet etti Cam.

"O hiçbir yere gitmiyor." Cam'in aciliyetini anlıyordu. Artık ona tekrar yakın olduğu için, onu gözünün önünden ayırma fikri onu rahatsız ediyordu. "En yüksek makamdan, burasının onun evi olduğunu öğrendim."

Cam gülümsedi, yüzünde Rafe'in uzun zamandır görmediği bir ifade belirdi. Bu onu yıllarca gençleştirmişti. "Kabul etmelisin ki, bu oldukça havalı."

"Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim."

Cam onun sırtına bir şaplak attı. Çok dar tişörtünden ya da yorumlu dansla konuşan kadından hiç rahatsız görünmüyordu. "Hadi ama, burası muhteşem. Arkansas'ı özletiyor bana. Arkansas'ı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama buradaki dağlar çok güzel. Ve hava muhteşem."

Rafe kaşlarını çattı. "Hava havadır, Cam."

"Hayır, dağlarda durum farklı. Orası daha temiz." Cam dönüp Laura'nın arkasından baktı. Laura neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi, ama sonra bir şey unuttuğunu hatırladı. Nişanlısını. Utangaç bir şekilde Wolf Meyer'in yanına geri döndü. "O pislikle ne işi var? 'Evleniyoruz' lafına hiç inanmıyorum. Parmağında yüzük yok. Ona dokunduğunda rahatsız görünüyor. Onunla konuşurken herkesin, düğününden bahsettiğinde şaşırmış gibi görüldüğünü fark ettin mi?"

Rafe, dükkan sahibinin hafifçe iki kez bakışını kaçırmamıştı. Cam'in de bunu kaçırmamış olmasına sevindi. BAU'dan birkaç yıldır ayrılmış olsa da, Cam hala beden dilini okumayı biliyordu. "Neler olduğunu bilmiyorum, ama o adamı yakından incelemek istiyorum. O, tek çekinmeyen kişiydi. Bu da onu ilgimi çekiyor."

Cam telefonunu kaldırdı. "Hallettim bile. Uygun erişim sağladığım anda o pisliği araştıracağım. İyi bir boyutlu bir şey olmalı.

gece çökene kadar onun hakkında bir dosya hazırlayacak. Umarım sabıka kaydı vardır. "Umalım da öyle olsun." Rafe mağazanın ön tarafına doğru yürümeye başladı.

Laura'nın bu gece gitmek istediği yeri kontrol edecekti, ama onun kendisini uzun süre dışlamasına izin vermeyecekti. Laura tehlikede idi. Onu bulmuşlarsa, Marquis de Sade'nin de onu bulabileceği kesindi. O pisliği bir daha hafife almayacaktı. Seri katil onu bir kez ele geçirmişti. İkinci bir şans vermeyecekti.

Wolf, Laura'nın beline rahatça kolunu doladı. Laura'nın yanında hiç rahatsız görünmüyordu. Laura aralarında küçük bir mesafe bırakmasaydı, onların mutlu bir çift olduklarına inanabilirdi. Laura'nın Wolf ile yatmadıklarına bahse girerdi.

Wolf, Laura'nın kulağına fısıldamak için eğildi, ama bir şey dikkatini çekti. Hızla hareket etti. Bir an Laura'ya sarılıyordu, bir an sonra kapıdan dışarı koşuyordu.

Laura onlara döndü, yüzünde sert bir ifade vardı. "Eh, şimdi yaptın işte."

"Ne?" Rafe, uçaktan indiği andan itibaren hiçbir şeyi doğru yapamadığını hissediyordu. Bu sinir bozucuydu. O, işleri batıran biri değildi. Soğukkanlı ve sakin biriydi. İşleri hallederdi. Cam, zaman zaman işleri batıran biriydi. Yıllardır ortaklıkları böyle yürüyordu. Cam işleri batırır, Rafe düzeltirdi.

Ama Bliss County sınırını geçtikleri andan itibaren Cam liderliği ele almıştı.

Şimdi bu sefer tam olarak neyi mahvettiğini merak ediyordu. Laura mağazadan çıkıp gitti.

"Hadi." Cam, Laura'nın peşinden koşarken adımlarında bir zıplama vardı.

Rafe de onu takip etti, ama endişeyle. Kimsenin çıplak olmamasını umuyordu. Bunu görmezden gelmesi imkansızdı. Nudist kolonisinin seksi kadınlarla dolu olacağını düşünmüştü. Hayır. Orta yaşlı erkekler. Aptalca davranışlarıyla ortalıkta dolaşıyorlardı.

Rafe kapıyı itip içeri girdi ve Wolf ile Laura'yı öfkeliendiren şeyi gördü. Uzun boylu, zayıf bir adam Rafe'in kiraladığı

siyah SUV'sinin etrafında dolaşıyordu, elinde tuhaf bir alet vardı. Alet, deli gibi bipleyen bir kutuya bir kabloyla bağlı küçük bir uydu gibi görünüyordu.

"Bak Wolf, bu cihaz sadece uzaylıların varlığında böyle bip sesi çıkarır."

"Mel, bu alet sürekli böyle bip sesi çıkarıyor." Wolf sabırlı bir ses tonuyla konuştu.

Yaşlı adam, tamirci tulumu giymişti. Kamyon şoförü şapkası takmıştı, ama şapkanın altından ince gümüş bir parıltı görünüyordu. O, alüminyum folyo muydu?

"Tabii ki öyle, evlat. Sen her türlü uzaylı şeyle dolusun. DNA'nın yarısı uzaylı," dedi Mel adındaki adam sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Senin ve kardeşinin etrafında çalışıyor, ama sen iyi bir çocuksun."

Rafe, yanında Cam'in burnunu çektiğini duydu. Oldukça komikti. Wolf Meyer, yarısı kadar boyunda bir adam tarafından "iyi çocuk" olarak nitelendirilen, iri yarı, sert görünümlü bir adamdı.

Laura'nın ayağı kaldırıma vuruyordu, güzel yüzü sinirli bir kaş çatışıyla maskelenmişti. "Mel, onlar uzaylı değil. Uzaylılardan daha kötüler."

"Uzaylılardan daha kötüsü yoktur, Laura," diye tartıştı Mel, aletini SUV'nin kaputunda gezdirerek.

"Onlar federaller." Bu kelime bir mıknatıs gibi düştü.

Mel geri çekildi, gözleri bariz bir dehşetle büyüdü. "Vay canına. Bu *daha* kötü."

Cam ağzını kapattı ama ilerlemeye devam etti. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, efendim. Önemli bir vaka hakkında eski bir özel ajanla konuşmak için Washington'dan yeni geldik."

Mel'in gözleri kısıldı. "FBI'ya en az elli önemli vaka verdim, ama beni hiç aramadılar. Siz *X-Files*'tan değilsiniz, değil mi?"

"*X-Files* bir televizyon dizisi." Rafe ne diyeceğini bilemedi.

Mel başını salladı. "Evet, efendim. Onlar da sizin böyle düşünmenizi istiyorlar."

"Annem o diziyi çok sever." Cam'in güneyli aksanı birdenbire kalınlaştı. "Artık ajan değilim, ama hâlâ bağlantılarım var. Arayıp davalarının ne durumda olduğunu sorabilirim."

Mel'in gözleri kısıldı. "Sen uzaylı olsan da böyle derdin." Çağrı cihazını uzattı. Cihaz zayıf bir sesle çaldı.

"Bütün sabahı o arabada geçirdim," diye açıkladı Cam. "Alamosa'da kiraladık."

"Kiralama sözleşmesi var mı?" Bu Mel denen adam pes etmeye niyetli değildi.

Cam kararlı bir şekilde başını salladı. "Torpido gözünde. Sizi temin ederim, ben yüzde yüz güneyli bir çocuğum. Ve serbest meslek sahibiyim. FBI'dan yıllar önce ayrıldım. Büyük hükümetlere güvenemezsiniz."

Mel artık gülümsüyordu. "Eh, ben de güneyden geldim. Ana gemi beni alıp Denver'ın dışına bırakana kadar Georgia'daydım. Genelde böyle yapmazlar. Genelde seni aldıkları yere geri bırakırlar. Ama bana karşı sinsi davrandılar. Görüyorsun, sondaj sırasında uyanık kalmayı başardım. Bu o kadar da hoş olmayan bir şey değildi. Yani, ilk başta korkuyorsun falan, ama bazen hoş geliyor. Keşke Britney Spears'ı o kadar çok çalmasalar. O uzaylılar Britney Spears'ı gerçekten çok seviyorlar. Hadi evlat. Stella'da öğle yemeği yiyelim, sana her şeyi anlatayım."

Cam başını çevirip Rafe'ye çaresiz bir gülümseme attı ve kendini göturmelerine izin verdi. Mel uzaylıların kayganlaştırıcılarının nasıl olduğunu anlatmaya başladı ve Rafe orada durmuş kendini dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordu.

Laura'nın yüzünde, Cheshire Kedisi'ni gururlandıracak bir sırıtış vardı. "Sanırım senin çekiciliğin Bliss'te işe yaramıyor."

Kolunu Wolf'un koluna taktı ve Cam ve Mel'in peşinden yürüdü.

Rafe'in cebindeki cep telefonu titredi. Dikkatinin dağılmasına minnettardı. Numaraya baktı. Şefi arıyordu. Joe'nun sesi telefonda çatallanıyordu.

"Sen... iyi misin?"

Evet, iyi bir cep telefonu sinyali beklemek çok fazla olurdu. "Joe, seni duyamıyorum."

"Ne... duyamıyorum... nerede?"

"Sesin kesiliyor." Sesini yükseltti, daha yüksek sesin daha iyi olacağını umarak.

"Onun... Bliss. Yeni bilgi."

"Ne bilgisi?" Artık çılglık atıyordu, hayal kırıklığı onu ele geçirmişti. Davayla mı ilgiliydi? Laura ile mi ilgiliydi? Elinde tuttuğu işe yaramaz telefondan daha da sıkı tuttu.

Bir klik sesi ve uğultu duyuldu ve arama kesildi.

Biri sırtına vurdu. Rafe döndü ve kafasında kovboy şapkası olan bir adam gördü. Adam bej renkli pantolon giymişti ve göğsünde altın bir rozet vardı.

"Bağırmanın bir şeyi çözmeyeceğini biliyorsun. Birine bağırarak istiyorsan, Farley ikizlerine bağır. En yakın baz istasyonumuzu SETI alıcısına dönüştürmek gibi parlak bir fikirleri vardı. O çocuklar bunu nasıl bu kadar berbat ettiler bilmiyorum, ama artık çalışmıyor. Telefon şirketi üzerinde çalıştıklarını söylüyor, ama küçük bir yer olduğumuz için öncelikli olmadığımızı düşünüyorum. Hepimiz çabalıyoruz," dedi adam. Göğsündeki rozet, onun kasabanın şerifi olduğunu gösteriyordu. "Elimizden geleni yapıyoruz. Şimdi, iyi çekim istiyorsanız, Harper Ahırları'nın hemen dışında bir tepe var. Tek ayak üzerinde durmanız gerekiyor ve yanınızda bir arkadaşınızı götürmeniz en iyisi, çünkü en iyi nokta çıkıntının yaklaşık dört fit uzağında, ama biri sizi tuttuğu sürece sorun olmaz."

Şerif şapkasını kaldırdı ve uzaklaşmaya başladı. Son sözlerini söylerken arkasına bakmadı. "Ayılara dikkat edin! Ve Max Harper'a. O bir ayıdan daha tehlikeli olabilir. Onu görürseniz, önce ateş edin, sonra soru sorun."

Evet, Rafe burayı gerçekten nefret ediyordu.

* * *

"Federal ajanlara neden yalan söylediğimizi bana söylemeyi düşünüyor musun, yoksa aniden fikrini mi değiştirdin? Çünkü ikincisi doğruysa, teklifin hakkında konuşmamız gerek. Bir erkeğin evlilik teklifinde biraz romantizm olması gerekir. Sen ise diz çökmedin."

Normalde Laura, Wolf'un alaycı sözlerine gülerdi. Ama bu sefer ona kaşlarını çatarak baktı. Ona kızgın olmamalıydı, ama etrafta tek o vardı. "Lütfen bana uyarsan, sadece birkaç saat sürer. Emin ol, bana ne söylemeleri gerektiğini söylediklerinde

söyleyeceklerini söyledikten sonra, hemen Washington'a giden uçağa binecekler. İkisi de kariyer odaklı insanlar. Bliss'e ait değiller."

Wolf, Stella'nın yanındaki otoparka doğru yürürken kaldırıma çıkmasına yardım etti. Holly, Laura'yı şehre getirmişti, ama Laura, küçük yalanını sürdürmek için Wolf'un onu eve götürmesine karar vermişti. Bu konuda kendini çok kötü hissedemezdi. Sonuçta, Rafe ve Cam da onu aldatmıştı. En azından onlara yalan söylemeden önce onlarla yatmamıştı.

Wolf onu çift tekerlekli aracına doğru götürdü. Devasa siyah kamyonet, Wolf'a çok benziyordu: devasa, güçlü ve iç kısmı şaşırtıcı derecede konforluydu. Kapıyı açtı ve ona yardım etti.

"Onları dinlememene şaşırdım." Wolf kapısının dışında durdu. Koltuğun yüksekliği, onun hesaplayıcı, karanlık gözlerine doğrudan bakmasını sağladı. "Eğer söylediklerin doğruysa, tek bir konuşma her şeyi açıklığa kavuşturabilir ve o çocukları yolcu edebilir. Neden onları ertelediğini merak ediyorum."

Adi herif. Kapıyı kapattı ve kamyonetin etrafından dolaştı. Bunu düşünmek istemiyordu. Kızmak istiyordu. Bağırarak istiyordu. Neden Wolf'un onu götürmesine izin verdiğini? Holly ile birlikte olsaydı, sadece oturup öfkelenebilirdi. Holly de onunla birlikte öfkelenirdi. Wolf ise onu psikanaliz etmekle çok meşguldü.

Wolf sürücü koltuğuna atladı ve kamyoneti çalıştırdı. "Buna cevap yok mu?"

"Gerekli mi?" O kadar soğuk konuşmak istememişti, değil mi?

Adam ona döndü, yakışıklı yüzünde bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, ama biraz nezaket hoş olurdu."

Ve sonunda Wolf Meyer'i çözdü. Ona hep birini hatırlatıyordu, ama kim olduğunu bir türlü çıkaramamıştı. O kavisli kaşları ve nezaket talebi onu çözdü. Stefan Talbot. Evet, Wolf Meyer bir Dom'du. Kardeşinin bu yaşam tarzını benimsediğinden bahsetmişti, ama kendi BDSM ilgisini uygun bir şekilde gizlemişti. İçini çekti. "Özür dilerim. Kaba olmak istemedim. Korkarım beni şaşırttılar." Dudaklarını hafifçe kıvırdı. "Sana efendim dersem beni affeder misin?"

Elmacık kemikleri hafifçe kızardı. "Kendimi ele verdim, değil mi? Eh, hayatımın bu kısmı konusunda tereddüt edeceğimi hep biliyordum.

Asla yürümeyecekti, değil mi?" Yola çıktı.

"Üzgünüm, korkarım bu benim tarzım değil."

"Ama sanırım üçlü ilişki söz konusu değil."

Şimdi kızaran oydu. "Neden oraya gidiyorsun? Çoğu normal insan hangisiyle ilişkim olduğunu sorardı."

"Ben normal değilim ve o iki adam da seni istiyor. İkisi de beni öldürmek istedi. Bir kadına sahip olmadıkça ya da tamamen deli olmadıkça, bir kadına karşı bu kadar sahiplenici olamazsın. Bulduğumuz durumu göz önüne alırsak, her iki seçenek de mümkün."

"Bu geçici bir ilişkiydi." Sesindeki boşluğu duydu. *Kahretsin.* Eskiden duygularını gizlemekte iyiydi. Şimdiyse her yerde ortaya çıkıyorlardı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Wolf, küçük bir kulübe grubunun bulunduğu vadiye doğru dönerek sordu. "Aynı konuşmayı dinleyip dinlemediğimizi bilmiyorum. Seni aradıklarını duydum. İri adam, tüm vaktini seni avlamak için harcamak amacıyla değerli işinden istifa etti. Diğer adam ise seni gözleriyle yiyip bitirdi. İşlerini yapan ilgisiz ajanlar gibi görünmüyorlardı."

O, onların saçmalıklarına bir daha kanmayacaktı. Neden burada olduklarını bilmiyordu, ama bunun önemi yoktu. Onları onu aramaya iten şey, suçluluk duygusuydu. O kaçırıldığında suçluluk duymuşlardı. Ameliyattan sonra uyandığında, ikisinin kimin suçlu olduğu konusunda tartıştıklarını hala hatırlıyordu. Cam, Rafe'i onu sattığı için suçlamıştı. Rafe ise Cam'in de onun profiline inanmadığını belirtmişti. Uyanmak için çok kötü bir yoldu.

Sonra doktor ona kötü haberi vermişti.

"Ekiplerden birinin üyesi yaralandığında veya öldüğünde, kendinizi kötü hisseder misiniz?"

Wolf'un yüzü kapandı, çenesi sert bir çizgi oluşturdu. Gözlerini önündeki yola dikti. "Tabii ki. Ekibiniz sizin ailenizdir."

"Peki, BAU'yu benim takımım olarak düşün."

"Eğer böyle oynamak istiyorsan, ben kimim ki seni durdurayım?"

Wolf yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı. Onun kulübesine giden toprak yola saptı. Holly'nin kulübesi Laura'nın kulübesinin yanındaydı. Callie ve kocası yakınlarda yaşıyordu, ama Laura kulübesinin kapısını kapattığında kendini dünyada tek başına hissediyordu. Burası onun sığınağıydı.

Kamyonetten indiğinde, bir suçluluk dalgası onu sardı. Wolf iyi bir adamdı ve o onu kullanıyordu. "Özür dilerim. Ne oldu bana bilmiyorum. Onların beni özlediğimi düşünmelerini istemedim."

Öyle değildi. Artık her gün onları düşünmüyordu. Bliss'teki hayatına alışmıştı. Onların buraya gelip her şeyi altüst etmelerine ihtiyacı yoktu. Onları unutmuştu.

Yalancı.

Wolf ona gülümsedi. "Sorun değil. İçten içe bunun yürümeyeceğini biliyordum. Seni inanılmaz çekici buluyorum ve buradaki kadınlar biraz... ilginç olabiliyorlar. Holly'ye çıkma teklif etmek için harekete geçerdim, ama duyduğuma göre o biriyle birlikteymiş, ilgilenenler ya müsait değil ya da kızın yanında konuşamayacak kadar kafaları dumanlıymış."

Bu, Holly'nin içinde bulunduğu durumu çok iyi anlatıyordu. Wolf kamyoneti onun evinin önüne çekti ve durdu.

Laura koltuğundan kayarak indi. "Her neyse, yine de teşekkür ederim. Bu akşam onlara gerçeği söyleyeceğim."

"Sakin yapma. Ben de herkes gibi aldatmacaları severim. Bırak terlesinler." Wolf ona göz kırptı. "Akşam yemeği için seni almaya geleceğim. Mel'le birkaç saat geçirdikten sonra arkadaşının nasıl olacağını görmek eğlenceli olacak."

Wolf geri çekildi ve Laura yalnız kaldı.

Onun söylediklerini düşünmemeye çalıştı. Uzun süre nehre bakarak durduktan sonra, giyinmek için kabinine girdi.

Altıncı Bölüm

Cam SUV'yi park yerine çekti, tekerleklerin altında çakıl taşları çıkırdadı. Uzakta ışıklar ateşböcekleri gibi parıldıyordu ve ağır kapılardan bile müzik sesi geliyordu. Cam gözlerini kısarak uzaktan sallanan insanları ayırt etmeye çalıştı. Fuar alanı, parıldayan ışıklar ve parlayan dolunay ile aydınlatılmıştı. Cam, ön camdan bakmak için boynunu uzattı.

Kahretsin. Yıldızlar şehirde böyle görünmüyordu. Bliss'te gökyüzündeki mücevherler gibiydi.

"Gitmeye hazır mısın?" Rafe'in sesi boğazında takılmış gibiydi. Cam deli adamla konuşurken, saatlerdir sessizce lokantanın köşesinde oturuyordu.

Aslında Mel ile konuşurken çok şey öğrenmişti. Kasabadaki herkesin Laura'yı sevdiğini öğrenmişti. Mel ondan büyük bir sevgiyle bahsetmişti. Lokantayı işleten kadın da ondan bahsetmişti. Laura bu toplulukta gerçek bağlar kurmuştu, Washington'da hiç kurmadığı türden bağlar. Laura, Washington'daki komşularını tanımıyordu. Cam bunu anlıyordu. O da, fare kapanı gibi apartmanında yaşayan insanları tanımak istemiyordu. Komplo teorisyeni Mel ile, son bir yılda tanıdığı herkesten daha fazla sohbet etmişti. Bu, ne kadar izole olduğunu fark etmesini sağladı.

Cam, Rafe'in Glock'unun şarjörünü kontrol etmesini izledi. "Silah taşımamak garip geliyor."

Rafe başını salladı. "Silahla uçağa binmene asla izin vermezlerdi."

Rafe, şahin gibi kara gözleriyle etrafına bakındı.

"Ne arıyorsun?" Cam bu yerde onu endişelendirecek hiçbir şey görmemişti. Elbette, bazı insanlar tuhaf görünüyordu, ama zararsızlardı. Oyundan çok uzun süre uzak kaldığını merak etti. Bir şeyi gözden kaçırıyor muydu?

"Sen onu bulduysan, de Sade de bulabilir," dedi Rafe.

"Bundan şüpheliyim," diye Cam onu ikna etti. "Burada oldukça izole bir durumda. O fotoğrafı çekmemiş olsaydı, onu bulamazdım. De Sade'nin interneti tarayan ve yüz tanıma yoluyla kayıp kişileri tespit eden bir yazılım programı yazdığını hayal edemiyorum."

Rafe başını salladı, hafif bir hareketle Cam'e katılmadığını belli etti. "O yazılım var, Cam. Son zamanlarda Dallas'ta benzer bir şey üzerinde çalışan bir grup olduğunu duydum. Alex McKay'i hatırlıyor musun? Şu anda özel güvenlikte çalışıyor ve ekibindeki adamlardan biri senin programına benzer bir program yazıyor."

"Adam Miles hakkında her şeyi biliyorum. Birkaç e-posta alışverişinde bulunduk. Ama sizi temin ederim ki benim programım onunkinden daha iyidir. Pes edip kendi programımı geliştirmeden önce piyasada bulunan birkaç programı denedim. Sizce paramı neye harcadım?" Bu yazılımı tasarlamak yaklaşık bir buçuk yılını almıştı. İletişim alanındaki eğitimi, FBI'ın ona ilgi duymasının ilk nedeniydi. BAU'ya katıldığında gerçek programlama işlerini geride bırakmıştı. Donanımı çalışır durumda tutmaya ve sahada iletişimi kullanmaya odaklanmıştı, ancak Laura'yı bulamadığında piyasada bulunanlardan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Yazılımı çalıştırmak için sahip olduğu neredeyse her şeyi satmıştı, ama sonunda karşılığını almıştı. Onu bulmuştu.

Ve şimdi eski bir Navy SEAL ile birlikteydi.

Küçük dans pistinin ortasında Wolf Meyer'in kollarında sallanıyordu. *Kahretsin*. O adamdan nefret ediyordu. Cam öğleden sonrasını küçük motel odasında, Wolf Meyer hakkında bulabildiği her şeyi bulmak için lanet olası bir çevirmeli bağlantı kullanarak geçirmişti. Tabii ki, pek bir şey bulamamıştı. Donanma birçok şeyi gizli tutuyordu ve Wolf Meyer de onlardan biri gibi görünüyordu. Donanmanın gizli dosyalarını hackleyip Tanrı'nın gazabını üzerine çekmek istemediği sürece, ayrıntıları boş vermesi gerekiyordu. Wolf'un yıllarca ülkesine onurlu bir şekilde hizmet etmiş

Bu pislik kadınına asılıyordu ve o da oturup bunu izlemeye niyetli değildi.

"Silahını ödünç verirsen, sorunlarımızdan birini halledebilirim," dedi dişlerini sıkarak.

"Onu vuramazsın," dedi Rafe hayal kırıklığıyla iç çekerek. "Keşke vurabilsek, ama önemli olan şeye odaklanmamız gerekiyor."

"Laura'yı korumak." Önemli olan tek şey buydu. "Beyler, yardımcı olabilir miyim?"

Cam döndü ve haki renkli üniformalı bir adam gördü. Rafe başını salladı. "Şerif Wright."

Cam elini uzattı. Rafe yerel kolluk kuvvetleriyle temasa geçmişti. Rafe'e göre Nathan Wright, sorunla ilgili derin endişe duyuyordu.

"Çevreyi taradınız mı?" diye sordu Rafe.

Şerifin yüzünde uzun, yavaş bir gülümseme belirdi. "Eğer sorduğunuz buysa, fuar alanını dolaştım ve herkese merhaba dedim. Bakın, yardımcım ve ben bu gece görev başındayız. Rahat olabilirsiniz. Bu bir turistik etkinlik değil. Yeni biri ortaya çıkarsa, buradaki herkesin soruları olacaktır."

Küçük kasabalar böyleydi. Onun memleketi yeni gelenlere karşı pek hoşgörülü değildi, ama kendi aralarındaki ilişkileri iyi tutmaya çalışırlardı. "Dedikoduculara olan biteni anlattınız mı?"

"Küçük kasaba çocuğu mu?" Şerif Cam'e doğru baktı.

"Green Line, Arkansas, nüfusu üç yüz elli iki."

Rafe ikisinin arasında bakışlarını gezdirdi. "Dedikoduların bununla ne ilgisi var?"

Şerif başını salladı. "Büyük şehir mi?"

"Miami." Cam şerifle göz göze geldi. "Korkarım ki ortağım tam bir şehir çocuğu. Miami'de doğdu ve Washington'a taşındı. Rafe, küçük bir kasabada, herkesin bir şeyi bilmesini istiyorsan, genellikle tek bir kişiyi aramak yeterlidir. Kasabanın en kötü dedikoducusuna bir şey söylersen, bir saat sonra herkes bilir."

"Callie bundan çok daha iyidir. O, yarısı kadar sürede herkese haber verirdi. İnan bana, Zane ve ben bazı şeyleri eşlerimizden çok gizli tutarız. Merak etme. Herkes Laura'ya dikkat etmesi gerektiğini bilir. Logan ve ben her şeyi yakından takip edeceğiz."

Şerif şapkasını kaldırdı ve uzaklaşmaya başladı. "Ve siz çocuklar Wolf Meyer'in yanında terbiyenize dikkat edin. Kavga çıkmasını istemiyorum. Onunla kavga etmenize gerek yok, biliyorsunuz. Siz ikiniz varsınız, o ise tek başına. Bu onu alt etmek için yeterli olmalı."

Şerif topluluğa doğru yürürken Rafe Cam'e döndü. "Gördün mü, işte bu yüzden burası beni sinirlendiriyor. Bunların hepsi ne anlama geliyor? Sanki farklı bir dil konuşuyorlar. Anlamıyorum. Neden karısına 'bizim' karımız diyor? Bu insanlar o kadar iyi anlaşıyorlar ki boşandıktan sonra da iletişim halinde kalıp eski kocalarıyla en iyi arkadaş oluyorlar mı?"

Cam da bundan emin değildi, ama çok daha önemli bir sorun vardı. "Bu yer seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Çok daha kötü yerlerde bulunduk. Daha küçük kasabalarda bulunduk ve bu seni hiç rahatsız etmedi."

Rafe önündeki manzaraya bakakaldı. Fuar alanında neşeli müzikler çalıyordu ve Cam insanların kahkahalarını ve konuşmalarını duyabiliyordu. Barbekünün tatlı kokusu midesini guruldattı. Onun gözünde burası mükemmel bir küçük dünyaydı, ama Rafe, uyuşturucu evlerine veya gecekondu mahallelerine girdiklerinde yaptığı gibi kaşlarını çatmıştı.

"O bizimle gelmeyecek," dedi Rafe uzun bir sessizlikten sonra.

Cam içinden derin bir nefes aldı. Kasabaya girdikleri anda bunu anlamıştı. "Hayır, gelmeyecek. Ama bu çok da önemli değil. Bize pek ilgi göstermedi."

Oh, onunla göz göze geldiği bir an olmuştu. Yüzünde bir şey gördüğüne yemin edebilirdi, onları ayıran pencereden neredeyse atlayacak bir kıvılcım. Kız bunu çabucak gizlemişti ve o andan itibaren onda gördüğü tek şey derin bir üzüntü ve öfkenin karışımıydı.

"Onu seviyorum," dedi Rafe sessizce. "İçeri girdiğimizde kollarıma atlayacağını düşünmüştüm. Sanırım bir parçam onun bizi beklediğini düşünüyordu."

Cam SUV'ye yaslandı. O da aynı rüyayı görmüştü. Kafasının bir köşesinde, onların onu bulmasını beklediğini hayal etmişti. "Daha iyi bilmeliydik. O çok şey yaşadı

çok şey yaşadı. Tanrım, o hastane yatağında yatarken, biz köpekler kemik için kavga eder gibi onun için kavga ediyorduk."

"Biliyorum. Biliyorum, biz batırdık, ama o kaçtı. Öylece çekip gitti ve hayatta olduğunu bile bize haber vermedi. Nasıl yapabildi bunu?" Rafe, acı dolu bir sesle sordu.

"Hadi ama dostum. Seni tanıyorum. Miami'den olabildiğince hızlı kaçtın. Benim Arkansas'tan kaçtığım gibi." Rafe'in ailesi biraz kontrolcüydü. Boşandıktan sonra, savaş bölgesinde sıkışıp kalmıştı. Yıllar boyunca bu konuyu defalarca anlatmıştı. Cam ise tek trafik ışığı olan kasabasından ilk bursu alıp bir daha geriye bakmamıştı.

"Ama ben annemi ve babamı arıyorum. İkisini de sevmiyorum olabilirim, ama onlara iyi olduğumu bildiriyorum. Bu, onun bize karşı hissettikleri hakkında neyi gösteriyor? İyi bir tartışma bu sorunu çözeceğini düşünmüştüm, ama şimdi şüpheye düştüm."

"Ben kalacağım." Cam bundan emindi. Zaten geri dönecek hiçbir şeyi yoktu. Berbat bir dairesi vardı ve Rafe dışında hiç arkadaşı yoktu. Özel dedektif lisansı vardı ama çok fazla müşterisi yoktu. "De Sade yakalanana kadar burada kalacağım."

Bir iş bulacak ve onu koruyacaktı.

"Eğer yanılıyorsak ve o gerçekten Meyer'le birlikteyse, düğününe gidecek misin?" diye sordu Rafe.

Bu düşünce göğsünü sıkıştırdı. Tanrım, Laura'nın beyaz bir elbise giyip, yüzünde aşkın ışıyla başka birine doğru yürüdüğünü izleyemezdi. Bu onu paramparça ederdi. "Evet. Yapacağım. Ona borçluyum."

Ona her şeyi borçluydu. Suçluluk duygusu, onu tekrar görebildiği için şimdi daha da ağır geliyordu. İlk kez seviştikten sonraki günü hatırlamadan edemiyordu. O ve Rafe, olanları tartışmak için kahvaltıya çıkmışlardı ve brifinge kadar onu tekrar görmemişlerdi. Laura, ilk önemli profilini teslim ederken çok kırılgan görünüyordu. Herkes ona sırtını döndüğünde, kırılgan olmaktan da öte bir haldeydi.

"Sence o haklı mı?" Bu soru yüzünden kendini hasta etmişti. "O haklıyken biz yanılmış olabilir miyiz?"

"De Sade hakkında mı? Tanrım, Cam, bunu her gün düşündüm. Hayatımda tek bir şeyi değiştirebilseydim, o lanet profili ele alış şeklimiz olurdu, ama Edward emindi."

Rafe'in yüzü bir anda yaşlanmıştı. Alnında ve ağzının çevresinde çizgiler oluşmuştu. Son birkaç yıldır birbirlerini pek görmemelerinin nedeni buydu. İkisi de olanları konuşmak istemiyordu. Laura'yı bulmaya odaklanmak daha kolaydı. Yakın olmak acı verici olduğu için birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Ama neden böyle olmuştu? Neden bunun hakkında konuşamamışlardı? İçki içip kavga ederek çok zaman geçirmişlerdi, ama olanlar hakkında bir kez bile dürüstçe konuşmamışlardı.

"Joe bile Edward'ın profilini kabul etti. De Sade'nin kolluk kuvvetlerinden biri olduğu fikrini destekleyecek yeterli kanıt yoktu." Cam da buna inanmak istememişti. Kendi aralarından birinin böyle bir şey yapabileceğini düşünmek çok korkunçtu. Edward Lock'un alternatif profiline tutunmuştu. Laura'yı incitmek istememişti, ama Edward'ın söylediklerine gerçekten inanmıştı.

"Ayrıca, o muhabirle olanlardan sonra, hala Laura'nın haklı olduğuna inanabiliyor musun?" diye sordu Rafe.

Cam, Laura'nın profilini yazan Washington muhabirini düşündüğünde yumruklarını sıkmaktan kendini alamadı. Laura'nın uzun süredir arkadaşı olan bu kadın, bir manşet için ona ihanet etmişti. Haber ertesi gün yayınlanmıştı. Laura bilgi sızdırdığı için kovulmuş ve on iki saat sonra Marquis de Sade'nin misafiri olmuştu.

Ya Cam onu desteklemiş olsaydı? Ya kendi inançlarına rağmen onu desteklemek için kariyerini tehlikeye atmış olsaydı? Muhtemelen arkadaşını arayıp ona acımak zorunda hissetmezdi. Sarhoş olup o acımasız kaltağa sırlarını açmazdı. Yüzü, katili doğrudan ona götüren bir yol haritası gibi gazetelere yayılmazdı.

"O mektubu binlerce kez okudum." Cam dikleşti. Marquis de Sade, ya da onun olduğunu iddia eden biri, FBI'ya ve haberi yayınlayan muhabire bir mektup göndermiş,

kendisine kolluk kuvveti denilmesinden hakarete uğradığını iddia etmişti. Kendisinin onlardan daha zeki olduğunu ve kendisine hakaret eden kadının suçunun bedelini ödeyeceğini anlatan uzun bir tirad yazmıştı.

"Hepimiz bunu binlerce kez inceledik. De Sade'nin, onu kolluk kuvvetlerinden biri olarak nitelendirdiği için hakaret ettiğini düşünerek onu kaçırmış olması, Edward'ın profiline uyuyor," diye tartıştı Rafe.

Ama Cam, birkaç ay önce nihayet Laura'nın profilini çıkarmıştı. Bu konuya takıntılı hale gelmişti. Ve tüm davayı sorgulamaya başlamıştı. "Ya da Laura'nın profiline uyuyor ve bizi yanıltmaya çalışıyor."

Rafe yumruğunu indirdi. "Bunu da düşündüm. Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Onu bizimle eve gelmeye ikna etmeliyiz. Burada güvende değil. Eğer haklıysa, korunması gerekiyor."

"Katılmıyorum. Korunmaya ihtiyacı olmadığı için değil, ama onu Washington'a geri götürmenin bir hata olduğunu düşünüyorum. Ona Washington'da ulaştı."

Rafe açıkça buna inanmıyordu. "Peki burada ona ulaşamayacağını mı düşünüyorsun? Etrafına bir baktın mı? Kabininin kapısı kilitli değildi. Burada kalması mümkün değil."

"Ben onunla kalırım," dedi Cam. "Onu koruyabilirim ve şerif haklıydı. Bir yabancı burada çok dikkat çeker."

"Bu onu korumakla ilgili değil, değil mi? Bu, kazanmayı planladığın yol."

Eski arkadaşıyla karşı karşıya geldi. "Ben bir şey kazanmaya çalışmıyorum. Onu hayatta tutmaya çalışıyorum. Bence sen hem pastanı hem de onu yemek istiyorsun. Onu Washington'a geri götürüp tatlı bir eş yapmak istiyorsun. O asla senin ganimetin olmayacak, Rafe."

Rafe'in yüzü kızardı. "O bir ödül değil. Onun kovulmasını hiç istemedim."

"Ama onun için tehlikeli bir iş olduğunu düşünmüştün." "Haklıydım. Tehlikeliydi."

"Evde kurabiye pişiriyor olmalıydı?" diye sordu Cam, kan basıncının yükseldiğini hissederek.

Rafe yüzüne yaklaşarak, "Siktir git Cam. Sen ne kadar daha iyisin ki? Onu hamile bırakmak isteyen sendin. O gece prezervatif takmanı hatırlatmak zorunda kaldım. Neden bunu yapmak istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Neden bunu yapmak istediğini bildiğimi sanıyorsun? Onu kendine bağlarsan, seni seçeceğini düşündün."

Bütün vücudunun kızardığını hissetti. Öyle demek istememişti, değil mi? Elbette, onu hamile bırakmayı düşünmüştü, ama o anın heyecanıyla unutmuştu. Tabii, de Sade ile olanlardan sonra, bu artık bir sorun değildi. O piçin ondan aldığı her şeyi düşünmekten nefret ediyordu. "Peki, tüm bu paylaşım meselesi çok uzun sürmedi, değil mi Rafe? Onu Washington'a geri götürürsen, hep saklanmak zorunda kalırız. Kimse anlamaz. Sen iyi bir işin olduğu için, onunla yasal olarak evlenecek kişinin sen olacağını varsayacağım."

Rafe, sanki bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi omuz silkti. "Mantıklı. İkinizin toplamından daha fazla kazanıyorum. Ülkenin çok eşlilik yasalarını çiğniyorsam FBI'ın beni terfi ettireceğini hiç sanmıyorum."

"Peki kimse benim yaptıklarımı umursamıyor mu?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Toplum bizi istediğimizi kabul etmeye zorlayamaz. Oturup bu sorunu çözmeye hazırım. Dünyada açıkça yaşayabileceğimiz bir yer yok. Zaten o da ikimizle de hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirttiği için muhtemelen önemi yok."

"Lanet olsun kardeşim. Bu çok eğlenceli bir durum."

Cam döndü ve iki kovboyun aralarında kızıl saçlı bir kadınla onlara doğru yürüdüklerini gördü. Bir kovboy siyah tişört giymişti, diğeri ise kot Western tarzı bir gömlek giymişti, ama bunun dışında tamamen aynıydılar.

"Nate, onların sorun çıkaracağını söylemişti, Max."

Western gömlekli olan omuz silkti. "Sorunlar bana çok eğlenceli geliyor. Hey, sence o çocuklardan birini kavgaya tutuşturabilir miyim?"

"Maxwell Harper, Stef ve Jen'in düğününe kadar başka kavga çıkarmayacağına söz vermiştin." Kucağında bebek olan kızıl saçlı kadın, Max adındaki adama kötü bir bakış attı. "Ciddiyim, Max. Jen'in düğün fotoğraflarının senin morarmış gözünle mahvolmasını istemiyorum. Eğer öyle olursa, Rye'ı Photoshop ile değiştiririm. Ve sen ve ben bir konuşma yaparız."

Kızıl saçlı kadın ayaklarını yere vurarak uzaklaşmaya başladı.

"Ama ben bizim sohbetlerimizi seviyorum, bebeğim!"

Dönüp Cam'e bir anlığına baktı, sanki onu değerlendirir gibi. "Eğer ona vurursan, karnına vur. Yüzüne dokunursan, seni bulurum. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi Cam hemen. Kızıl saçlı kadının söylediği her şeyde güneyli otoritesinin havası vardı. Cam cevap verdi. Kavga etme niyeti hiç olmayan kovboydan uzaklaştı. Bu, kavga etmeyi planladığı Rafe'den de uzaklaşmasını sağladı.

Siyah tişörtlü kovboy gülümsedi. "Bu gece kanepede uyuyacaksın kardeşim."

"Lanet olsun, Rye, ben gerçekten kavga etmeyecektim. Rach'e söz verdim. Karımızı kendine saklamaya çalışıyorsun. Rachel'in bu emri artık geçerli olmadığına, seni pataklayacağım."

"Ben önce senin kışını tekmelersem olmaz, Max."

"Durun, ikiniz de," diye emretti Cam. Bu kasabada bir adamın karı paylaşmaktan bahsetmesi ikinci kez oluyordu. "Ne demek 'karılarımız'?"

Aynı yüzler ona döndü. Cam, Rafe'in yanında hareket ettiğini hissetti. Rafe'i dövme düşünceleri, merakla bir anda uçup gitti. "Rachel, o güzel bebeği olan seksi kızıl saçlı kadın, bizim karımız." Max'in Rye dediği siyah tişörtlü adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve Johnny Law'ı aramaya başlamadan önce, Bliss'te işlerin farklı yürüdüğünü bilmelisin."

Max burnunu çekti. "Şerif ne yapacak? Bizi tutuklayacak mı? Hücre kapısını içeriden nasıl kilitleyecek?"

"Durun. Siz ikiniz çok eşlilikten mi bahsediyorsunuz?" Rafe elini beline koydu. Bu onun polis duruşuydu.

Rye Harper korkmuş görünmüyordu. "Yaptığımız şeyin teknik terimi çok eşlilik. Ve biz tamamen yasalız. Max, Rach ile yasal olarak evlendi ve biz devleti dolandırmıyoruz. Yasadışı değiliz, sadece toplumun kabul edilebilir bulunduğu sınırların biraz dışında."

"Bliss'te kimse umursamıyor," dedi Max, ikizine sorgulayan bir bakış atarak.

"Evet, Bliss tam olarak bir toplum sayılmaz," diye cevapladı Rye. "Bliss'ten ayrılırsak, insanlar bizim tuhaf olduğumuzu düşünür."

"Artık Bliss'ten ayrılmak için bir neden yok. Kablolu televizyon bağlandığından beri."

Rye kardeşine döndü. "Benim bir nedenim var. Güvenilir cep telefonu hizmeti. Şirkete şikayette bulunmak için iki saatimi sabit hattan aradım. Cidden, bir kulenin tamiri ne kadar sürer ki?"

"Umurumda değil," dedi Max. "Bliss dışındaki kimseyle konuşmak istemiyorum. Hatta çoğu zaman Bliss'teki insanlarla bile konuşmak istemiyorum. Hep dedikodu yapıyorlar. Rach, Callie ile yarım saat boyunca telefonda, Laura'nın iki adamın yıllardır yalnız olduğunu bilmemesi için Wolf ile evlenmeyi planladığı tuhaf plan hakkında konuştu."

Rye'in dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Evet, bunu duydum. O adamların onu çok uzun zamandır aradıklarını duydum. Bana öyle geliyor ki, o kadar uzun süre bir kadını arayan iki adamın ona karşı oldukça güçlü hisleri olmalı ve uzun süredir kimseyle çıkmayan bir kadın genellikle bir ya da iki erkeğe takıntılıdır."

Cam hareketsiz kaldı. "Laura kimseyle çıkmadı mı?"

"Wolf'la çıkmıştı," diye cevapladı Max. "Ama hatırladığım kadarıyla, başka kimseyle çıkmadı. Ona evet dediğinde hepimiz şaşırmiştık."

Rye başını salladı. "Rachel öyle değildi. Rachel, Jen'e aklı başında herhangi bir kadının onun peşinde olacağını söyledi."

Max ıslık çaldı. "Bu yüzden mi ona şaplak attın?"

"Aynen öyle. Ama o benim dinlediğimi biliyordu. Hatta bunu söylerken bana göz kırptı ve kendi kışına tokat attı." Rye, Stetson şapkasını düzeltti.

Bu kasabadaki herkes şapka takıyordu. Cam'in kafası çıplak hissetmeye başlamıştı. Kahretsin, Arkansas'tan ayrıldığından beri yıllardır kovboy şapkası takmamıştı.

"Yaşlandıkça daha da küstahlaşıyor," dedi Max sırtarak. "Oh, neyse. Bundan kaçış yok, Rye. O bizim ailenin patronu. Ne derse o olur. Dikkatli olmalıyız. Laura'nın sırrını kimseye söylemememizi söyledi."

"Söylemeyeceğim. Hadi gidelim kardeşim. O lanet ayı kendi kendine yemek yemeyecektir."

Max ikizine dirsek attı. "Seni neredeyse yiyordu. Rangerlar tam zamanında gelmişlerdi, yoksa Rach kocasını kaybedecek ve küçük Paige'in babası sadece ben olacaktım."

İkiz kovboylar, bu akşam yemeye planladıkları tuhaf şeyleri konuşarak uzaklaştılar.

Rafe başını çevirdi, ağzının köşesi gülümsemeyle kıvrıldı. "O nişanlı değil."

Cam'in vücudunu hafif bir mutluluk kapladı. Nişanlanmamıştı. Onunla yatmıyordu bile. O iki kovboya göre, uzun zamandır, belki de Washington'dan ayrıldığından beri kimseyle çıkmamıştı.

"Bir kadının böyle yalan söylemesinin tek bir gerçek nedeni vardır," diye devam etti Rafe.

"Hâlâ bize karşı hisleri var," dedi, yüzünde bir gülümseme yayıldı. Kendini korumak için yalan söylemişti. "Hâlâ umursuyor ve biz de onu paylaştık kimsenin gözünü bile kırpmayacağı bir yere geldik. Kahretsin, şimdi bu insanların kaçının tuhaf ilişkiler içinde olduğunu merak ediyorum. Kasabada tasma takan bir kız gördüm."

Rafe başını salladı. "Evet. Hala buraya alışamadım, ama en azından utanmadan onun peşinden gidebiliriz. Tamamen açıkça yapabiliriz."

Cam aniden bu projeye başlamak istedi. Laura'ya, ona tekrar sahip olmak için beş yıl daha beklemeyeceğini gösterme zamanı gelmişti. Partnerine döndü, önceki öfkesi tamamen geçmişti. Bu kavgayı yeniden yaşamak zorunda kalabilirlerdi, ama bu gece değil. "Plan nedir?"

Rafe eğildi ve konuşmaya başladı.

* * *

Herkes ona bakıyordu.

Wolf onu dans pistinde döndürüyordu, büyük elleriyle onu müziğin ritmine göre bir o yana bir bu yana yönlendiriyordu, ama onun dikkati onu izleyen kalabalık gözler üzerindeydi.

"Tebrikler, ikinize de!" Hank Farley, eşi ile dans ederken böyle dedi. "Ahırımız resepsiyon için kullanılabilir, bunu bilmelisiniz."

"

"Düşüneceğiz," dedi Wolf rahat bir gülümsemeyle.

Onu dans pistinin ortasına doğru yönlendirdi. Tam da olmak istemediği yere. Wolf ilgiyi fazlasıyla seviyor gibiydi.

"Laura, Wolf." Stef Talbot, müziğe uyarak sallanırken nişanlısını kollarında tuttu. "Jennifer ve ben bunu konuştuk ve sizin düğününüzü bizim düğünümüze dahil etmek istiyoruz. Çift tören olabilir. Tüm masrafları ben karşılayacağım."

Jen Waters'ın yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Brooke da çok kısa sürede bir gelinlik hazırlayabileceğini söyledi. Bu işi senin için olabildiğince kolaylaştırmak istiyoruz."

Hayır, istemiyorlardı. Onlar ahlaklı piçlerdi. Bütün kasaba, yalan söylemesini onaylamadıklarını ona bu şekilde belli ediyordu. O aptal değildi. Bliss'te kimse, bir arkadaşını kurtarmak veya kendini gerçek bir zarardan korumak için yalan söylerse iki kez düşünmezdi, ama kalbi işin içine girer girmez, herkes psikologa dönüşürdü.

"Sana cehennemi yaşatacaklar, biliyorsun," dedi Wolf, onu dans pistinden uzaklaştırırken.

"Bunu anlamaya başlıyorum. Marie ve Stella, ilerlemek istiyorsam geçmişimle yüzleşmem gerektiği konusunda bana dersler verdiler bile." Evlenmek, Stella'yı ilişkiler konusunda dünyanın en büyük otoritesi haline getirmişti. Sebastian Talbot'a deli gibi aşıkta ve kasabadaki herkesin kendisi kadar mutlu olmasını istiyordu.

Bu çok sinir bozucuydu.

Mel bile bu konuya karışmıştı. Anlaşılan yalan söylemek onu uzaylıların ölüm ışınlarına falan maruz bırakıyordu. Cassidy de Laura'yı arayarak, oğlunun paravan olarak kullanılmasından hoşnut olmadığını söylemiş ve diğer oğlunun danışmanlık hizmetlerini sunmuştu. Laura emin değildi, ama Dallas'ta Leo Meyer adında bir adamla randevusu olabilir ve ilişki sorunlarını konuşabilir.

Bu, planladığı şey değildi. Basit bir aldatmaca olması gerekiyordu. Bliss'te hiçbir şey basit değildi.

"Gerçeği söyleyebilirsin," dedi Wolf.

Laura kaşlarını çattı. "Beni o yöne itiyorlar gibi görünüyor."

Wolf boş bir piknik masasına yaslandı. "Ailenin sorunu da bu, değil mi? Her zaman senin için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini düşünürler."

"Ve onlar, kalbimi kıran erkeklerin, onlardan ayrıldığımdan beri kimseyle birlikte olmadığımı bilmelerinin en iyisi olduğunu mu düşünüyorlar? Tamamen acınası görünmemin en iyisi olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Bence senin kendini acınası biri olarak görmemeni istiyorlar. Bence bu insanlar seni seviyorlar ve senin de kendini sevmeni istiyorlar. Başına gelenler seni derinden yaraladı. Bu acınası bir şey değil. Onlar senin kendilerini gördükleri gibi kendini görmeni istiyorlar. Senin hakkında ne dediklerini biliyor musun?"

Kahretsin, gözleri yaşlarla doldu. "Hayır."

"Senin cesur olduğunu ve düşüncelerini söylemekten çekinmediğini söylüyorlar. Seni bunun için takdir ediyorlar."

"Buraya gelmeden önce düşüncelerimi açıkça söylemezdim. Bir keresinde kendimi savunduğumda başım büyük belaya girdi. Filmlerdeki gibi değil, biliyorsun. FBI da diğer iş yerleri gibidir. Sonuçta, emirleri yerine getiren iyi askerler isterler. Bütün gün bir şey yapıp sonra eve gelip farklı bir insan olmak zordur. Bir süre sonra, rol gerçekmiş gibi gelir. Uyum sağlamaya çalışmak insanı değiştirir." Gerçekten kendisi olabildiği tek zaman arkadaşlarıyla birlikteyken oluyordu. Rafe ve Cam'in yanında, gündüzleri giydiği zırha ihtiyaç duymuyordu. Jana Evans'ı düşünmüyordu bile. Jana hiçbir zaman onun arkadaşı olmamıştı. O, bir haber bekleyen bir muhabirdi.

"Şey, bence sen artık o zamanki sen değilsin."

Bu doğruydı. Bliss onu değiştirmişti. İlk birkaç yıl zor geçmişti. Kimseyi hayatına sokmak istememişti, ama onlar yavaş yavaş kalbine girmişlerdi. Yavaş yavaş daha açık hale gelmiş ve geçmişi hakkında konuşmaya, eskiden olduğu kadınla şimdi olduğu kadını birleştirmeye istekli olmuştu. Kulübesinde saklanmayı bırakmış ve insanlarla konuşmaya başlamıştı.

Aslında Cam'in onu bulamamasına biraz şaşırmıştı. Çalışmak için sahte bir sosyal güvenlik numarası kullanarak mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışmıştı, ama hayatı hakkında açıkça konuşmuştu. Bliss'in sandığından daha izole olduğunu tahmin ediyordu.

"Benim yaşadıklarımın sonra kimse eskisi gibi kalamaz herhalde." Belki de artık bu konuda dürüst olmanın zamanı gelmişti. Herkese olanları anlatmaya hazır olup olmadığından emin değildi, ama başka seçeneği de yoktu.

"Hayır, tatlım, bir arkadaşın tarafından ihanete uğramak ve ardından bir seri katil tarafından kaçırılmak en iyimizi bile değiştirir." Kızın nefesini kesen sözlerine iç geçirdi. "Bilgisayar kullanmayı biliyorum. Beş yıl önce Washington'da yaşadığını ve FBI için çalıştığını biliyordum. Google'da Laura, sarışın ve FBI kelimelerini arattığımda, şok edici sayıda fahişe ve senin hikayen çıktı."

Şoktan kurtulmaya çalıştı. "Neyse ki diğer arkadaşlarım senin kadar teknoloji meraklısı değil."

"Oh, ben olsam buna güvenmezdim. Şerifin bunu anladığından eminim, ve şerif biliyorsa, Zane de biliyordur. Bu kasabadaki her erkeğin sana dikkat etmesi gerektiğini biliyorum. Onların çalışma şekli budur."

Şerifin bilmesi, ona tuhaf bir şekilde hem endişe hem de güvenlik hissi veriyordu. Sırrının ortaya çıkmasından hoşlanmamıştı, ama şerifin bu konuyu ele alış şekli ona saygı duyulduğunu ve korunduğunu hissettirmişti. Bliss böyle çalışıyordu.

"Merhaba, mutlu çift!"

Holly, yüzünde geniş bir gülümsemeyle yaklaştı. Nell ve Henry onu takip etti. Her zamanki Big Game Dinner protestosu kıyafetlerini giymişlerdi: siyah pantolonlar ve "Hayvanların da Sesi Var" yazan tişörtler. Ağızları, bu zavallı hayvanların sonsuza kadar susturulduğunu göstermek için bantla kapatılmıştı. Karanlık ve kasvetli kıyafet seçimlerine rağmen, Nell'in gözleri neşeye parlıyordu ve Henry, hızla gösterdiği parlak sarı bir not defteri taşıyordu.

Sahte nişanınız için tebrikler. Size sahte bir hediye vereceğim! İşte bir ekmek kızartma makinesi.

Henry onlara hediye veriyormuş gibi yaptı.

"Sizin için sahte bir tören düzenlemeyi planlıyorlar," diye açıkladı Holly.

Wolf güldü. "Haydi ama Henry, sahte bir tost makinesinden daha iyisini bulamadın mı?"

Holly ve Nell başlarını salladılar. "Oh, hayır," dedi Holly. "Henry çok tutumludur, sahte olsa bile."

Laura, Holly'nin tüm vücudunun tam alarm durumuna geçtiğini gördü. "Doktor." Wolf, Caleb Burke yaklaşırken selam vermek için başını salladı.

Kasabanın doktoru her zamanki gibi koyu renk kot pantolon ve kovboy gömleği giyiyordu. Çalışırken bazen beyaz önlük giyerdi, ama çoğunlukla kot pantolon, kovboy gömleği ve yıpranmış botlar giyerdi, bebek doğurturken bile.

"Wolf, Laura, Holly." Soyadını söylerken boğazı tıkanmış gibi görünüyordu, ama yine de söylemeyi başardı. Laura, Caleb Burke saçını eliyle tararken gülümsemeden edemedi. Caleb Burke muhteşem bir erkekti, ama bazı sorunları vardı. Elinde küçük bir kase vardı ve onu Nell'e uzattı. "Kinoa ve tofu ile kavrulmuş fıstık. Tamamen vegan."

Nell hızla ağızındaki bantı çıkardı. "Bu çok tatlı, Caleb."

Doktor birdenbire ayaklarını sonsuz derecede büyüleyici buldu. "Burada yiyecek pek bir şeyin olmayacağını düşündüm, o yüzden sana bir şeyler hazırladım."

Nell ona teşekkür etti. Henry gruba başparmağını kaldırarak onay verdi ve onlar da çatal bıçak takımı bulmak için uzaklaştılar.

"Çok düşüncelisin," dedi Holly.

Caleb'in yüzü, altın sarısı ve kırmızı saçlarından daha kırmızıya döndü. "İsterseniz biraz alabilirsiniz."

Holly dudağını ısırды. "Şey, tofu pek sevmem ama denemek isterim."

"Oh, eminim tadı bok gibidir," dedi Caleb. "Yani, ayı eti deneyebilecekken neden onu yiyessin ki?"

Holly'nin yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Hadi ama. Aslında tadı çok güzel ve bizon burgerleri muhteşem."

Bir şey söylemek üzereyken, Rafe ve Cam'in fuar alanına girdiğini gördü. Holly ve Caleb egzotik etler aramak için ayrıldılar, ama Laura'nın ağızını sulandıran barbekü kokusu değildi.

Neden bu iki adam bu kadar çekici olmak zorundaydı? Neredeyse tam zıt karakterlerdi. Rafe yumuşak başlıydı, Cam ise sert görünümlüydü, ama yatak odasına girdiklerinde roller değişiyordu. Rafe onu bir işgalci gibi acımasızca ele geçirmişti, Cam ise ona kendini tamamen tapınılan biri gibi hissettirmişti.

"Yüzündeki ifadeyi görmelisin, Laura." Wolf'un sözlerinde hüznünlü bir ton vardı. "Lanet olsun, umarım bir gün bir kadın bana da öyle bakar."

"Onları sevmiyorum." Kendini zorlayarak bu sözleri söyledi. Belki yeterince söylerse, buna inanırdı.

"Hayat kendine yalan söylemek için çok kısa, tatlım. Ve korkudan kışının üstüne oturmak için de çok kısa. Seni tekrar incitebilirler mi? Evet, tabii. Hangisi daha çok acıtacak? Kalbinin kırılması mı, yoksa bir gün uyanıp denemediğini fark etmek mi?"

"SEAL'lerde de bu kadar geveze miydin?"

Omuz silktili. "Elimde değil. Başkalarının sorunlarıyla uğraşmak konusunda çok iyiyimdir. Bu benim uzaylı DNA'mdan geliyor. Sorunun özünü görmeme yardımcı oluyor ve beni çok sezgisel yapıyor. Kahretsin, annem geldi. Ve yanında pancar var. Pancardan nefret ederim." Piknik masasından kalktı ve gömleğini düzeltti. "Bence bu işi halletmek için bana ihtiyacın yok, ama sahte nişanlı numarasını yapmaya karar verirsen, çok fazla pis, iğrenç sahte seks yapmam gerekeceğini bil."

Gülümsemeden edemedi. O gerçekten çok sevimliydi. "Anladım."

Adam elini sallayarak geri çekildi. "Ve ben senin şimdiye kadar yaşadığın en iyi sahte seksim."

"Kesinlikle," diye cevapladı Laura.

Ve sonra tek görebildiği onlar oldu. Onlar ona odaklanmışlardı ve etraflarındaki her şeyi görmezden gelerek kararlı bir şekilde yan yana yürüyorlardı.

Onlar, onun şimdiye kadar yaşadığı en iyi gerçek seksti ve ona doğru geliyorlardı.

Yedinci Bölüm

Rafe, Laura'nın vücudunun bir anda kaskatı kesilmesini, bir dakika önce arkadaşlarıyla gülüp eğlenirken kaslarının gerilmesini fark etti. Onları fark ettiği anda değişti. Bu, onun tercih edeceği bir selamlama değildi. Arkadaş oldukları zamanlarda, onu gördüğünde tüm vücudu yumuşar ve hoş geldin gülümsemesi yüzünü profesyonel bir ifadeden, sadece ona yakın olanlara gösterdiği samimi bir ifadeye dönüştürürdü. O bakışı yüzünde sadece bir kişiye daha gördüğü için büyük gurur duyuyordu.

"Merhaba, *bella*."

Ona kaşlarını çattı. Dudakları aşağı doğru bükülmüş olsa bile, Laura muhteşemdi. Sarı topuklu ayakkabıları biraz uyumsuz duruyordu. Kıyafetinin geri kalanı ise çekici bir şekilde Batı tarzındaydı. Pamuklu etek, sarı tişört ve açık renkli kot ceket giymişti. Diğer kadınların giydiklerinden çok da farklı değildi, ama Laura onu zarif göstermeyi başarmıştı. Yaptığı her şeyde bir zarafet vardı, ona kızgın olsa bile.

"Bana öyle dememeyi söylemiştim sanırım."

Onun kendisini zorlamasına izin vermeyecekti. Ona umduğu gibi kolay bir gülümseme gösterdi. "Ben de sana bana pislik demeyi kesmeni söyledim. Bunu yaptığını sanmıyorum. Benimle dans et."

Gözleri büyüdü, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Hayır."

"Hadi ama, bebeğim. Hayır deme." Cam ona yaklaştı, ama o yerinden kıpırdamadı. Topuklu ayakkabıları çimlere sıkıca basıyordu. "Sen onunla dans edene kadar seninle dans edemem. Yazı tura atışını kaybettim."

"Oh, ne romantik." Elleri kalçalarına gitti ve o muhteşem dolgun dudakları büzüldü. "Dünyadaki her kadın

kazanılmak ister."

"Kart oynamaya vaktimiz olmadı," diye itiraf etti Rafe. İnsanların dinlediğinin farkındaydı. Oh, başka şeyler yapıyormuş gibi davranıyorlardı, ama eğilip ellerinin arkasında konuşuyorlardı. Bliss sakinleri bu dramayı eğleniyor gibi görünüyordu. Kahretsin, buna alışamıyordu. Washington'da kimse etrafında olup bitenlere hiç dikkat etmezdi. Bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Başka nasıl davranacağımızı bilemedik, *bella*. Bize öğretmelisin."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bak, bu çok kolay. Böyle bir durumu nasıl halledeceğinizi size öğreteyim. İkiniz de arkanızı dönün ve geldiğiniz yoldan çıkın. Arabalarınıza binin, Alamosa'ya gidin ve Washington'a dönen uçağa binin."

Cam iç geçirdi. "Bu mümkün değil."

Cam elini koluna koydu ve Rafe, onun titremesinden memnun kaldı. Hâlâ Cam'e tepki veriyordu. Ona da tepki verir miydi? Elini uzattı ve elini tuttu, inceledi. Eli, onun elinde küçüktü, teni zeytin rengi tenine göre daha açıktı. Tırnakları eskisi kadar uzun değildi, ama yine de manikürlüydü ve güzel bir pembe renge boyanmıştı. "Hadi, benimle dans et. Buraya kadar geldik. Çok uzun süre aradık. Biraz zaman ayıramaz mısınız? Nişanlın başka işlerle meşgul ve ben uslu duracağıma söz veriyorum."

Uslu durmayacaktı. Ona aralarındaki kimyayı hatırlatmak niyetindeydi, ama bunu açıkça söylemeyecekti.

Gözleri, Wolf Meyer'in çelik grisi saçlı küçük bir kadınla tartışıyor gibi görüldüğü yere kaydı. Kadın iri adamı azarlıyordu ve Rafe bunu görmekten memnun oldu.

"Peki." Dayandığı piknik masasından kalktı. "Bir dans, hepsi bu."

"İkimizle de," diye ekledi Cam, avantajını kullanarak. "Bu adil olur. Aksi takdirde, ikimiz de burada ve şimdi seninle dans ederiz."

İşte oradaydı. Rafe'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Gözleri bir anlığına parlamıştı ve bu tiksinti dolu bir bakış değildi. Kasabanın kenarındaki tuhaf motele giriş yaptıklarında, ona birlikte yaklaşmanın en iyisi olacağına karar vermişlerdi. İkiisiyle birden seks yapmak onu tahrik etmişti. Ona sunabileceklerini hatırlatmaları gerekiyordu. "

Dünyayı bu manzaradan kurtaracağım. İkinizle bir dans, sonra gideceksiniz, tamam mı?"

Sonuna kadar zorluk çıkaracaktı. Rafe ikinci avantajını kullanmaya karar verdi. Aslında bir avantaj sayılmazdı, ama kadının onlara hayır diyemeyeceğini biliyordu. "Bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Konuşmamız lazım. Bu önemli, *bella*. De Sade tekrar iş başında. Yıllardır sessizdi, ama geri döndü. Seni kurtarmak için her şeyi yaparım..."

Elini kaldırdı, yüzünde boş, profesyonel bir ifade belirdi. "Kaç tane?"

"Şu ana kadar bulduğumuz bir tane." Buldukları kurbanın tek kurban olmadığından emindi. De Sade Washington'a dönmüş ve ava çıkmıştı.

Kadının ifadesi boş kalmaya devam etti, ama adam kadının boynundaki damarda nabzının hızlandığını görebiliyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Adam, kadını kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekten kendini zor tuttu.

"Yüzünü görmedim," dedi, sesi de ifadesi kadar duygusuzdu. "Bütün bunları hastanede Joseph'le konuştum. De Sade başından beri maske takıyordu. Yüzünü görseydim size tarif ederdim."

Cam ellerini yumruk yaptı. Rafe de ona dokunma isteğine direndiğinden emindi. "Sana olanları tekrar konuşmak istemiyoruz, bebeğim. Senin profilini konuşmak istiyoruz."

Cam hafifçe titredi. "Artık o profilim yok. Her şeyi geride bıraktım."

Rafe bunu çok iyi biliyordu. Günlerce onun dairesinde her şeyi didik didik aramış, gittiği yeri gösterecek bir şey bırakıp bırakmadığını anlamaya çalışmıştı. O ve Cam, onun eşyalarını didik didik aramış ve sonunda, bir yıl boyunca kirasını ödeyip dairesini aynı tutarak, onun eşyalarını kutulara koyan onlar olmuştu. Rafe, eşyalarını ve mobilyalarını sakladığı deponun kirasını hâlâ ödüyordu. Onun çok kişisel eşyalarını, fotoğraflarını ve hatıralarını kendi evinde saklıyordu. Onları depoya koyamamıştı.

Kız başını salladı. "Bunu sonra konuşabiliriz. Sabah, belki. Bu parti bunu tartışmak için uygun bir yer değil."

Cam rahatladı, yüzü biraz açıldı. Piknik masasına atladı. "Bu parti ne ki? Böyle şeyleri sık sık yapar mısınız?"

Laura kalabalık fuar alanına sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Buralarda yazın yapılan bir gelenek. Adı Büyük Av Yemeği. Korucular bir hayvanı öldürmek zorunda kaldıklarında, onu işleyip etini donduruyoruz. Bazı yerliler de avlanıyor. Buralarda sadece spor için avlanmak yanlış kabul ediliyor. Öldürdüğümüz şeyi yiyoruz, ister ayı, ister geyik, ister sincap olsun. Avcıların, avladıkları hayvanları ödül olarak saklamak yerine bağışlamalarını teşvik ediyoruz. Bu yüzden et işleme tesisi, tahnitçinin yanında. Tabii ki ikisi de vegan kafenin yanında. Onların açısından ilginç bir planlama olmuş."

"Sincap mı?" Rafe, sincap eti denemek istemediğinden oldukça emindi. "Sincap hakkında kötü konuşma. Annem sincap ve tavşan pişirirdi." Cam'in güneyli aksanı birdenbire kalınlaştı.

Laura, Cam'e bir bakış attı ve dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Eminim sincapla bira içmişsindir."

Cam ona göz kırptı. "Sincapla sadece Milwaukee'nin en iyisi gider, bebeğim."

Partnerine derin bir minnettarlık duydu. Cam onu güldürmüştü. "Hadi, Cam garip etleri denerken biz de dans edelim."

Elini tuttu ve onu dans pistine doğru götürmeye başladı.

"Sorun yok, *bella*," dedi, umduğu en yatıştırıcı ses tonuyla.

Kız bu konuda tedirgindi. Yanında yürüyordu, ama onun isteksizliğini hissedebiliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra bu hiç de şaşırtıcı değildi. Birisi şarkıyı değiştirirken onu kollarına çekti. Önceden iki adımlı bir country şarkısı çalıyordu, ama şimdi müzik yavaş ve seksi bir şeye dönüştü.

"Busybodies," diye fısıldadı, onun kollarını kendine dolamasına izin verirken. Elleri neredeyse isteksizce onun boynuna dolandı.

Adam vazgeçti. Bu kasaba ve Laura'nın bu kasabadaki yeri hakkında anlamadığı çok şey vardı. "Cam ve ben konuştuk. Profilini teslim ettiğin gün her şeyi yanlış yönettik. Özür dileriz."

Müziğe uyum sağlarken bile yüzü taş gibiydi. "Bunu nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum. Kariyerimi kaybetmeme mal olan bir şeyi affedip unutmamalı mıyım?"

Bu ona çok daha fazlasına mal olmuştu. Bu gerçek, onları ayıran bir tuğla duvar gibi aralarında duruyordu.

"Kimse bunun bizden biri olabileceğine inanmak istemedi," dedi, bu konuyu hiç açmamış olmayı dileyerek.

"Ben de inanmak istemedim."

Onu kendine çekti, vücudunun kendi vücuduna değmesini seviyordu. "Kavga etmek istemiyorum. Seni gördüğüme mutlu olduğum bir gece geçirebilir miyiz?"

Kız, onun kollarında sertçe kıpırdadı. "Beni gördüğüne neden mutlu olduğunu söyle, belki o zaman konuşabiliriz."

Rafe kaşlarının yukarı kalktığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Kız, Rafe'in omzunun arkasındaki bir noktaya bakarak, "Neden beni aradığını bilmek istiyorum demek istiyorum," dedi.

Kız kafası mı güzeldi? Rakım beynini mi etkilemişti? "Çünkü aşık insanlar böyle yapar, *bella*. Sevdikleri kaybolduğunda onları ararlar. Cam işini bırakıp tam zamanlı olarak seni aramaya başladı. Biz de sürekli seni düşündük ve aradık."

"Seks yaptıktan sonraki sabah yatakta bile değildin."

Rahatlama hissi onu sardı. Bu konuyu açıklayabilirdi. "Erken uyandık. Nasıl davranacağımızı tam olarak bilemedik. Çıplak bir erkekle yatakta uyanmak tuhaf bir şey."

"Bana garip gelmedi."

En azından yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Şey, benim yetiştirilme tarzıma göre, bu kesinlikle tuhaf. Benim kültürüm paylaşmaya pek önem vermez."

"Hiçbir kültürün öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bu kasaba bunu umursamıyor gibi görünüyor. Az önce bir eşini paylaşan iki kovboyla konuştum."

"Ah, Max ve Rye ile tanıştın, ha?" Müzik devraldıkça hareketleri daha zarif hale geldi.

"Ve şerifle de, yanılmıyorsam. Bana bir şey söyle, ikizleri neredeyse anlayabiliyorum. İkizlerin derin bağları olduğunu duydum. Peki ya şerif? Bana çok normal göründü."

"Çünkü onu tanıımıyorsun. Kimse normal değildir, Rafe. Bunu hala anlamadın mı? Burada, Bliss'te, normal olmaya çalışmıyoruz bile. Kimse uyum sağlamaya çalışmadığı için birbirimize uyuyoruz."

Buna ciddi olarak şüphe duyuyordu. Garip topluluklarda bile, bir dereceye kadar uyum vardı. Bliss'in farklı olduğuna inanamıyordu. Ama Bliss'i onunla tartışmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Önceki sorularına odaklandı. "Yani şerif biseksüel mi?"

Dans pistinin ortasında durdu ve güldü.

Utañ onu sardı. "Hayır, öyleyse? Peki, bunu ben nereden bileyim?"

Kollarını tekrar onun boynuna doladı. "Sanırım değilsin. Hayır, Nathan Wright biseksüel değil. Tamamen heteroseksüel, sadece biraz sapkın. O ve partneri Zane, çocukluktan beri en iyi arkadaşlar. Aynı kadına aşık olduklarında, onu paylaşmaya karar verdiler. Şerif, bunun her iki taraf için de en iyisi olduğunu söylüyor. En yakın arkadaşıyla her zaman birlikte olabiliyor ve kız arkadaşını da elde ediyor. Bu durum onlar için çok iyi işliyor ve burada kimse buna şaşırmıyor."

Kulağa hoş geliyordu, ama bunun onlar için de işe yarayacağından emin değildi. "O sabah seks yaptıktan sonra..."

"Seviştığımızde." Onun bunu ucuzlaştırmasına izin vermeyecekti.

Sarışın saçları sallandı. "Her neyse. O sabah, ikiniz nasıl paylaşacağınızı çözemediniz, bu yüzden gittiniz mi?"

Durum bundan daha karmaşıktı. "Konuşmak için kahvaltıya gittik. Yapmamız gereken bir şey gibi görünüyordu."

O ve Cam kahvaltı sipariş etmişlerdi, ama ikisi de yememişti. Masada birbirlerine bakakaldılar.

"Ve o konuşmaya benim de katılmam gerektiğini hiç düşünmedin mi?" Aklıma gelmemişti. Hâlâ da gelmiyordu. "Bu Cam ile benim aramda bir şeydi."

O ve Cam, onun evinden bir blok ötede bir lokantada oturup konuşmuşlardı. Garip ve yapmacık bir konuşma olmuş ve kavgayla bitmişti. İkisi de ondan vazgeçmek istemiyordu ve ikisi de uzun vadede onu paylaşmak istemiyordu. Bu fikir ikisine de yabancı gelmişti. Sıcak bir gece için sorun yoktu, ama ikisi de onunla bir ömür geçirmek istiyordu. Nasıl devam edecekleri konusunda tartışmışlardı. İkisi de diğerinin kazanması fikrine tahammül edemiyordu. O kaçırıldığında her şey değişti. Marquis de Sade tarafından kaçırıldığında, Rafe ve Cam ayrılmaz bir ikili olmuştu. Neredeyse birbirlerine yapışmışlardı.

Zamanla, sanki suçluluk duyguları ikisinin de aşmak istemediği bir duvar haline gelmiş gibi, birbirlerini giderek daha az görmeye başladılar. Karısına bir şey olursa şerif ve ortağına ne olacağını merak etti. Ya da kardeşlere. Onların da Cam ve kendisi gibi dağılmayacaklarından şüphe duyuyordu.

Cam'i özlemişti. Laura'yı özlediği kadar Cam'i de özlemişti. Bu düşünce onu tam da hayalarına vurmuştu. Cam'e karşı cinsel hisleri yoktu, ama hisleri vardı. Ciddi hisler. Bu onu ne yapıyordu?

"Bu sadece suçluluk duygusu, biliyorsun," dedi Laura yumuşak bir sesle. "Başıma kötü şeyler geldi ve sen bunun için suçluluk duyuyorsun. Artık iyiyim. Benim için endişelenmeyi bırakabilirsin. Burada güvendeyim."

Rafe'e, Laura ona gitmesi için nazikçe izin veriyor gibi geldi. Laura, Rafe'in ne hissettiğini bilmiyordu. Rafe, Laura'yı kendine doğru çekti ve pelvisini Laura'nın pelvisine doğru itti. "Bu suçluluk gibi mi geliyor, *bella*?"

Ellerini kalçalarına kaydırды ve onları birbirine bastırdı. Penisini hemen tepki verdi. Uzadı ve sertleşti. Rafe, pantolonunun içinde, nihayet hedefini bulan ısı güdümlü bir füze gibi zıpladığını hissedebiliyordu.

Onun nefes nefese kalması Rafe'i umutla doldurdu. Klitorisine dokunduğunda ya da meme uçlarını emdiğinde çıkardığı nefes nefese sesin aynısıydı. Penis acı verecek kadar sertleşti. Onu buldukları andan beri tam alarmdaydı ve ona yakın olmak, ona dokunmak ve kokusunu içine çekmek hiç yardımcı olmuyordu.

"Hala seni istiyorum. Seni istemekten hiç vazgeçmedim."

"Değiştim," dedi, ama uzaklaşmadı.

"Senin için seni istemekten vazgeememe yetecek kadar değişmiş olamazsın."

Gözlerini aşağıya çevirerek alt dudağını ısırđı. "Artık farklı biriyim. Ve on kilo aldım."

Adam güldü. Kız bu konuda mı endişeleniyordu? "Görüyorum. Sana yakışmış. Çok güzelsin. Her santimin beni çağırıyor. Buraya suçluluk duygusuyla gelmedim. Çaresizlikten geldim. Seni özledim."

Kız başını kaldırdı ve adamın dudakları onun dudaklarına çok yakındı. Kızın nefesini hissedebiliyordu. Sanki donmuş ve bekliyormuş gibi, içindeki her şey durdu. Adam eğilip dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı.

"Selam Laura, düğünü duydum." Gülümseten bir çift etraflarında dans ediyordu. Orta yaşlıydılar ve çok tuhaf bir çift gibi görünüyordardı. Adam pahalı giysiler giymişti, ama kadın Annie Oakley rolünü oynamış gibi görünüyordu. Parlak kırmızı çizmeleri ve kovboy şapkası dışında, tamamen beyaz kovboy kıyafetleri giymişti. Konuşan kadın olmuştu. Rafe ikisini de yumruklamak istedi.

"Resepsiyon için lokantayı ayırttım. Düğünü ahırda yapmamalısın canım. Papaz Dennis töreni yapacağını söyledi, ama ona birkaç gün önceden haber vermelisin çünkü her perşembe yem teslimatı alıyor."

"Yem Mağazası Kilisesi'nde evlenmeyeceğim, Stella," dedi Laura düz bir sesle.

Stella adlı kadın ona sadece parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Neden olmasın ki? Stef ve Jen öyle yapıyor. Kokuyu giderdiğinizde çok güzel oluyor. Jen, at kokusunu maskelemek için güzel bir potpuri seti. Yem neden at gibi kokuyor ki?"

"Mülkü kullanabilir," diye araya yaşlı adam girdi. "Stefan'ın bir sakıncası olmaz. Mülkü Bliss'e uygun olmadığı için kullanmadı. Oh, çok güzel olur. Özellikle baharda."

O ift dans etmeye başladığı anda, başka bir çift onların yerini aldı. Kovboy şapkalı bir adam, uzun boylu, güzel bir esmerle dans ediyordu. Kadın, grubun geri kalanından daha şık giyinmişti.

"Gelinliğin için planlarım hazır! Ölçülerini de aldım, bu yüzden en kısa sürede çalışmaya başlayabilirim. Dar ve çok zarif bir şey hayal ediyorum. Saten bir elbise nasıl olur?" diye sordu esmer kadın.

"Hiçbir şey hissetmiyorum, Brooke," dedi Laura, açıkça sinirli bir iç çekişle.

"Brooke, bu düğün işi bittikten sonra senin için planlarım vardı," kovboy da aynı derecede sinirli bir şekilde cevap verdi.

Esmer kadın gözlerini devirdi. "Bu olmayacak, James. Sana daha önce de söyledim, senin bir gecelik maceran olmayacağım ve Bliss'te kalmaya niyetim yok. Ve bunun için mutlu olmalısın çünkü seninle oynarsam iki kardeşim de seni fena halde döverler."

"Deneyebilirler." James adındaki adam Laura'ya başını salladı. "Tebrikler, Laura. Wolf ile harika bir adam buldun. Duyduğuma göre kasaba gelecek hafta senin için bir nişan partisi düzenleyecekmiş."

Laura dans pistinin ortasında durdu. Hayal kırıklığından titriyordu. "Bıktım artık."

Rafe, onun yakınlığını kaybetmesine itiraz etmek istedi, ama Laura çoktan uzaklaşmıştı.

Dönüp mikrofon ve DJ'in bulunduğu yükseltilmiş sahneye doğru yürüdü. Genç bir erkek gibi görünen DJ ve ikiz kardeşi, sanki bu olayı önceden planlamışlar gibi şarkının ortasında müziği durdurdular. Tüm başlar Laura'ya döndü.

"Ne yaptın sen?" Cam kalabalığın arasından zorla geçerek sordu.

"Bilmiyorum. Artık bittiğini söyledi." Ne yapacağını bilemiyordu. "Aslında ona ulaşıyordum."

Cam'in gözleri kısıldı. "Evet, ona nasıl ulaştığını gördüm. Neredeyse bacağına atladın."

"Ben yapmadım."

"Penisini onun vücuduna sürüyordun," diye şikayet etti Cam.

"Onunla dans ediyordum." Dans ederken penisi onun vücuduna yakın temas etmişse, olsun.

"Peki, doğru yapmadın. Şimdi ona penisimi sürme şansım yok. penisimi ona sürme *şansım kalmadı*. Bu nasıl adil olabilir?"

O cevap vermek üzereyken Laura konuşmaya başladı.

"İyi akşamlar, sevimli meraklılar," dedi Laura, sahnede tamamen rahat görünüyordu. Mikrofonu bir profesyonel gibi ayarladı.

"Hey!" kovboylardan biri, Rafe onun Max mı yoksa Rye mı olduğunu hatırlayamadı, seslendi. "Önemli bir duyuru yapacaksan Wolf da seninle birlikte sahnede olmalı değil mi?"

"Hayır, pislik," dedi Laura ve aniden kızardı. Stereonun yanında duran çocuklara baktı. "Böyle küfür ettiğim için çok üzgünüm."

Çocuklardan biri elini salladı. "Hepsini duyduk."

Diğeri başını salladı. "Evet, aslında birkaç yıl boyunca Max Harper'ın adı 'pislik' olduğunu sanıyorduk."

"Bobby!" diye bir kadının şok olmuş sesi duyuldu. "Üzgünüm anne."

Kalabalık, Max dahil, yuhaladı.

"Her neyse, özür dilerim. Bir duyuru yapmam gerekiyor. Hepinize, berbat olduğunuzu söylemek istiyorum. Nişanlanmadım. Acınası bekarlık durumumu gizli tutmaya çalışıyordum, ama hepinizin gerçeğin bizi özgür kılacak olduğuna inandığınızı biliyorum." Bir başka yüksek tezahürat yükseldi ve Rafe, Cam'in nefesini verdiğini duydu. "İşte. Artık Nell tekrar konuşmaya başlayabilir. Nell ve Henry'nin sesli bir şekilde protesto etmesini engelleyen tek şey benim küçük yalanımdı, o yüzden lütfen keyfini çıkarın."

"Hayvanlar da insandır!" diye bağırdı Nell.

Kalabalıktan toplu bir inilti yükseldi. Laura, yüzünde geniş bir gülümsemeye onlara neşeli bir selam verdi.

"O burada mutlu," dedi Cam, dudakları geniş bir gülümsemeye yayıldı.

Evet. O mutluydu. Ve Rafe, onu eve nasıl götüreceğini bulmak zorundaydı. Rafe, önünde zor bir iş olduğunu fark etti.

* * *

Laura, Farley kardeşlere göz kırptı ve merdivenlerden inmeye başladı. Son basamakta ona yardım etmek için bir el uzandı ve o, Stefan Talbot'un gözlerine baktı.

Stefan Talbot'un gözlerine
baktı.

"Gerçekleri itiraf ettiğin için tebrikler," dedi o derin sesiyle

"

"Pek seçeneğim yoktu," diye cevapladı Laura. "Eğer itiraf etmeseydim, bu kasaba tüm düğünü planlayıp bana fatura gönderirdi."

Dudakları sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu konuda haklı olabilirsin. Korkarım ki bu kasabanın tamamı seninle yakından ilgileniyor. Nate, DEA'daki tüm eski bağlantılarını aradı bile. Senin etrafında dolaşan o iki federal ajanın ayrıntılarını öğrenmeyi başardı."

Midesinin bulandığını hissetti. Bu tam da istemediği şeydi. İki dünyasının karşılaşmasını istemiyordu. Eski dünyasının ortadan kaybolmasını ve yeni dünyasının hiçbir soru sormamasını istiyordu.

Stef, elini onun dirseğine koyarak onu sakinleştirdi. "Dur. Gözlerinden, Nate'in Washington'da olanları öğrenmesinden endişelendiğini anlayabiliyorum. Şey, neredeyse tüm erkeklerin bunu bildiğini bilmelisin."

"Öyle mi?" Wolf ona söylemişti, ama o buna inanmak istememişti

.

Stef başını salladı. "Kimse benim kasabama gelip

.

Nişanlısının ona Mutluluk Kralı demesinin bir nedeni vardı. Stef, kasabasını ciddiye alıyordu. "Testten geçtiğimi bilmek beni mutlu etti."

Yüzündeki parlak gülümseme kayboldu, ama gözlerinde yumuşaklık ile ona bakmaya devam etti. "Başına gelenler senin suçun değildi. FBI'dan kovulman bile. O muhabirin seni kaydettiğini fark etmemiştin, değil mi?"

Utançla doldu. Jana'yı düşünmekten hoşlanmıyordu. "Hayır. Jana uzun zamandır arkadaşımdı. Beni öyle bir şekilde satmasına biraz şaşırdım. Ama bu benim hatamdı. Bu konuyu konuşmamalıydım."

Stef omzuna hafifçe vurdu. "Kendini affetmenin ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Her neyse, kalacak bir yere ve belki de ikinci bir şansa ihtiyacın olduğu belliydi. Sence kaldığın kulübe neden bu kadar ucuzdu?"

Laura, onun böyle bir şey söylemesine şaşırarak bir anlığına ona baktı. "Bu, Bart Vickers ile yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. Benzin istasyonunda gündüz vardiyasında çalışacak birine ihtiyacı vardı ve tesadüfen o da... Kahretsin, ne kadar aptalım. Her şey senin, değil mi?"

Başını hafifçe eğerek onayladı. "Bu kasabada her işe burnumu sokarım. Benzin istasyonunda Bart'ın sessiz ortağımı ve o zamanlar vadideki kulübelerin çoğu bana aitti. Gerekğinde onları sattım. Aileme bakmayı severim."

Aldatılmasından dolayı üzülmeye başladığını biliyordu, ama Stef Talbot'un yaptığı çoğu şeyin arkasında gerçek sevgi ve şefkat vardı. "Peki, teşekkür ederim. Ve kulübemi satın almak istiyorum. Artık her şey açığa çıktığına göre, kullanabileceğim birkaç eski banka hesabım var. Piyasa değerine oldukça yakın bir rakam ödeyebilirim."

Adam başını salladı. "Avukatım hemen evrakları hazırlasın. Bizi terk etmeyeceğinizi bilmek beni mutlu etti."

Bu düşünce onu şaşırttı. "Neden ayrılalım ki?"

Omuzlarını kayıtsızca kaldırdı. "Seni o iki adamla gören herkes, senin bir geçmişin olduğunu anlayabilir."

"Evet, ve işte bu kadar - geçmiş."

Daha ileriye gidilemezdi. Yıllar sonra ilk kez libidosunun geri gelmesi önemli değildi. Beş uzun ve yalnız yıl boyunca, vibratöründen başka bir şeyi yoktu. O da pek kullanılmamıştı. İlk başta, her şeyin hala çalıştığından emin olmak için denemişti. Vücudu çalışıyordu, ama kalbi istemiyordu. Kendini heyecanlandırabildiği tek zamanlar, onları düşündüğü zamanlardı. Rafe'in yakışıklı yüzünün üzerinde çalıştığını ya da Cam'in doruğa ulaşırken omuzlarının kabardığını hayal ettiğinde, ancak o zaman zevk alabiliyordu.

"O ikisi hakkında pek çok şey öğrendik," dedi Stef, sesi yumuşak ve ipeksi. "Seni aramak için çok fazla zaman ve para harcamış görünüyorlar."

"Suçluluk duyuyorlar." Ama bu sözler artık boş geliyordu.

Gözlerini onlara çevirdi. Birlikte durmuş konuşuyorlardı. Rafe, Cam'in söylediklerine dikkatle dinliyor gibiydi. Onlar her zaman

tuhaf bir ikiliydiler. Rafe, kaliteli şarapları ve güzel kıyafetleri anlayan büyük şehirli yakışıklıydı. Cam ise, şarabın ne zaman şişelendiğinden çok bilgisayarını önemseyen, taşralı, yakışıklı bir inekti. Bira severdi ve çok fazla bilim kurgu dizisi izlerdi. Yine de birbirlerine uyuyorlardı. Bir şekilde, Rafe ve Cam bir bütünün iki yarısı haline gelmişlerdi.

Bir zamanlar bulmacalarının üç parçası vardı. Onu gerçekten özlemişler miydi? Duyguları basit bir suçluluk duygusundan daha fazlası mıydı?

Stef'in sesi düşüncelerini böldü. "Hayatlarını askıya aldılar. Sana bir soru sorabilir miyim?"

Hayır demek istedi ama Stef'in yine de ısrar edeceğini hissetti. "Tamam."

"Onlardan birini sevdin mi?"

Gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı.

Stef başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. İkisini de sevmiştin." Boğazı çok daralmıştı. Evet bile diyemedi.

Onlara baktı. Gerçekten baktı. Yaşlanmışlardı. Rafe'in alnında daha önce olmayan çizgiler vardı. Cam'in omuzlarında hatırlamadığı bir çöküntü vardı. Onları özlemişti. Tanrım, onları çok özlemişti.

Ona doğru yürümeye başladılar. Kısa bir adım geri attı, ama sahne arkasındaydı.

"Yine kaçabilirsin." Stef bu seçenekten pek memnun görünmüyordu.

"Hayır." Kaçmaktan bıkmıştı. Evini bulmuştu.

"O zaman Bliss'e geldiğinde ne aradığını düşünmeni istiyorum. İkinci bir şans arıyordun."

Saklanacak bir yer arıyordu. "Bana zarar verdiler, Stef. Beni neredeyse öldürüyorlardı."

Konuşmadan önce gözlerinin bir an için buğulandığını yemin edebilirdi. "Bazen bunu yaparız. En çok sevdiğimiz insanlara yaparız. Onları sevdiğimiz için yaparız. Korktuğunu biliyorum. Sonuçta, elimizde kalan tek zaman bu. Senin yerinde olsam kabul ederdim. Kabul ederdim ve her anının tadını çıkarırdım. Her şey mahvolsa bile, en azından artık bir evin ve her zaman güvenilebileceğin insanlar var

her zaman güvenebileceğin insanlar var. Holly senin yanında olacak ve Nell, sana tekrar zarar verirlerse kapılarının önünde protesto yapacak."

Bu düşünceye gülmeden edemedi. Burada olduğu gibi arkadaşları hiç olmamıştı. Ve Rafe ve Cam'e duyduğu gibi hiç kimseyi sevmemişti. Ya hepsine sahip olabilseydi? Sadece birkaç günlüğüne olsa bile?

Stef eğildi. "Denemediğin için pişman olmaktansa, ruhunun her zerresiyle denediğin için acı çekmek daha iyidir. Bunu bana karım öğretti."

"O henüz senin karın değil." Düğüne hala birkaç gün vardı. "Oh, ama o benim karım. Şimdi anlıyorum ki o her zaman benim karımdı. O

Rafe ve Cam onlara doğru yürürken Stef bir adım geri attı. Cam öfkeli bir boğa gibi ilerledi, gözleri Stef'i sorgu odasındaki bir suçlu gibi değerlendiriyordu. "Ona ne dedin?"

Cam öfkeli bir boğa gibi yürüdü, gözleri Stef'i sorgu odasındaki bir suçlu gibi değerlendiriyordu. "Ona ne dedin?"

Rafe tamamen ona odaklanmıştı. Elleri omuzlarına dokundu. "*Bella*, ağlıyorsun. İyi misin?"

Rafe'in elleri ona harika geliyordu, ama Cam'in kavga başlatacağından endişeleniyordu. İkisi arasına girdi. "Seninle dans etmem gerektiğini söylüyordu. Bu adil olur. Ben Rafe ile dans ettim."

Cam döndü, dikkati bir anda Stef'ten ona kaydı. "Ne?"

Söylediklerine inanamıyormuş gibi ona baktı. Ve gözleri tam olarak yüzüne bakmıyordu. Bir kahkaha kaçtı. Cam böyleydi. Hislerini veya isteklerini saklamakta pek iyi değildi. FBI'da yükselebilmek için oynaması gereken oyunları hiç oynayamamıştı. Rafe, arkadaş oldukları için ona yol açmıştı. Cam'in neredeyse hiç maske takmaması hoşuna gidiyordu.

Elini uzattı ve Cam'in elini tuttu. "Şimdi dans etmek istiyorum dedim."

O da başını salladı. "Tamam."

Onu dans pistine götürmek zorunda kaldı. Arkasında sürünerek yürüdü, yüzünde neredeyse utangaç bir ifade vardı. Ortaya doğru ilerledi ve ona yaklaştı, kollarını boynuna doladı. Yakışıklı yüzü inatçı bir ifadeye büründü.

"Bu bir numara ise, gitmeyeceğimi bilmelisin. Bana dans ettirdin diye şimdi gitmem gerektiğini söyleyemezsin. Tek bir dansla beni Washington'a geri gönderebileceğini düşünüyorsan, beni tanıımıyorsun demektir."

Başını onun göğsüne yasladı. Kalbinin atışını duymak iyi geliyordu. "Seni tanıyorum, Cameron Briggs. Gitmek istemersen, seni bu şehirden çıkarmak için çekici çağırmak zorunda kalırdım."

Yavaşça kollarını kaldırıp onu sardı. Sanki kaçacağından korkuyormuş gibi ona sarıldı. "Seni özledim bebeğim. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, *bella*." Aniden Rafe onun hemen arkasında belirdi. Adım attı ve kollarını beline doladı. Cam'in hareketlerine uyum sağlamaya özen gösterdi ve kısa sürede ikisi de müziğin ritmine göre sallanmaya başladılar. Üçü birlikte dans ediyorlardı, erkekler onun etrafında koruyucu bir çember oluşturmuştu.

"Vay, bu çok hızlı oldu. Gerçek ortaya çıktıktan sonra ikisinin harekete geçmesi uzun sürmedi," dedi Holly, Feed Store Kilisesi'ni yöneten Papaz Dennis ile dans ederken.

Rafe'in gerginleştğini ve geri çekilmeye başladığını hissetti.

Laura, Stef'in sözlerini düşünerek derin bir nefes aldı ve Rafe'i yakınında tutmak için elini onun beline doladı. Rafe geri geldi.

Papaz Dennis gülümseyerek onları karşıladı. "Tüm iyi şeyler, açık bir kalple gerçeği kabul etmekten gelir."

"Hepsi değil," diye mırıldandı Holly.

"Kahretsin, Caleb'e ne oldu?" Laura etrafına bakmaya çalıştı ama doktoru göremedi.

Holly omuz silkti. "Her zamanki gibi. Ona benim evime gidip konuşmak isteyip istemediğini sordum ve o aniden çok önemli bir ameliyatı olduğunu hatırladı. Bu gece için. Hemşire ya da hastane olmadan. Ondan vazgeçiyorum. Hapishane aşk mektuplarımla yetineceğim."

Holly, papaz onu dansa kaldırırken ona hüzünlü bir gülümseme attı.

Zavallı Holly. Caleb onun kalbini kırıyordu ve onlar hiç çıkmamışlardı bile. Holly, onu inciten adamla en azından yakınlaşmış olsaydı daha mutlu olur muydu? Pişman olur muydu? Yoksa Stefin dediği gibi kendini affedip, en azından denediği için mutlu olur muydu?

"Dava için mi geri döndün?" Cam'in göğsünden başını kaldırmadı. Sadece soruyu sordu ve doğru cevabı bulmalarını diledi.

Cam'in başı onun başının üstüne değdi. "Artık dava umurumda değil. Beni yanlış anlama. Sana yaptıkları için onu öldürmek istiyorum, ama buradayım çünkü sana deli oluyorum, Laura Rosen ya da Niles, ya da kendini ne olarak adlandırırsan."

Rafe boynuna nefesini üfledi, sıcaklığı güven vericiydi. "Senin için buradayız, *bella*. Başka bir şey için değil. Davadan bahsettik çünkü bunun seni bizimle vakit geçirmeye zorlayacağını düşündük. Yıllardır seni arıyoruz çünkü sensiz yaşamak istemiyoruz."

Bu oldukça iyi bir cevaptı. Gözleri yaşlarla dolan Laura dans etmeyi bıraktı, kendini kurtardı ve otoparka doğru yürümeye başladı. Üç metre kadar yürüdüğünde onların peşinden gelmediklerini fark etti. Arkasını döndü, onlar kaybolmuş köpek yavruları gibi görünüyorlardı.

"Eve gidiyorum. Benim evimde daha rahat konuşabiliriz diye düşündüm. Benimle eve gelmek ister misin?" Olabildiğince açık bir şekilde ifade etti. Onları istiyordu. Hayat denememek için çok kısıydı. Her şey kötü giderse, her zaman Bliss vardı. O ve Holly birlikte rahibe olabilirdi. Belki Alexei'nin tanık koruma programında mektup yazışacak bir arkadaşı vardı.

Ama bunu denemeden önce, kaçan ikiliyle en az bir kez daha şansını deneyecekti.

Onlar yetişmek için koştular, her biri bir elini tutup geceye doğru yürüdüler.

Sekizinci Bölüm

Cam, Laura'nın yanına SUV'nin arkasına kaydı, kalçaları Laura'nın kalçalarına değiyordu.

Rafe motoru çalıştırdı, ancak Cam ön cam aynasından onun sürüş görevini üstlenmekten pek de memnun olmadığını açıkça görebiliyordu.

Cam umursamadı. Onu tek başına bırakmayacaktı. Onları evine davet etmişti. Bunun ilişki açısından ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu, ama gözlerindeki bakış onu denemeye cesaretlendirmişti. Bu meydan okumayı geri çevirmeyecekti.

Rafe kontak anahtarını çevirdi ve SUV motoru çalışmaya başladı.

"Vadiye dönmek için otoyolda sola dönmelisin." Cam öne doğru eğildi.

"Senin evine nasıl gideceğimi biliyorum." Rafe'in sesi düzdü. Tüm vücudu, mevcut oturma düzenine olan ilgisizliğini ele veriyordu. Cam daha hızlı olmuştu. Rafe'e anahtarları atmış ve Laura'nın yanına arkaya binmişti. Bu adil bir durumdu. Rafe onunla ilk dans etmişti. "Hemen oraya gelebilirim."

Cam'in uzun zamana ihtiyacı yoktu. A noktasından B noktasına gitmek için gereken süre boyunca Laura'yı kendine ait hissediyordu. Bir dakikasını bile boşa harcamayacaktı.

Ona yer vermek istemediği için yanına kaydı. Kolunu koltuğun arkasına attı ve avucuyla onun omzunu kapattı. Kız hafifçe gerildi ve Cam kolunu geri çekmek üzereyken, kız sonunda ona sokuldu. Başını kaldırdı ve parlak gözleriyle arabanın samimi ortamında onun gözlerini buldu. Karanlıktı, ama onu görebiliyordu. Ona baktığında gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve yumuşadığını kaçıramazdı.

"Laura, sana söylemek istiyorum..." diye başladı.

O, Laura'nın gittiğinden beri olan her şeyi ona anlatmak istiyordu. Laura'nın başına gelen her şeyi bilmek istiyordu. Bu kasabada yaşamak nasıl bir şeydi, bilmek istiyordu. Laura'nın neden gittiğini bilmek istiyordu. Ayrı kaldıkları beş yıl, yüzyıllar gibi gelmişti ve Cam, bu süreyi doldurmak istiyordu.

Laura elini Cam'in dudaklarına götürdü, parmak uçları Cam'in teninde kıvılcımlar saçıyordu. Dokunuşu nazik olabilirdi, ama Cam'in tepkisi sanki teninde bir ateş yanıyormuş gibiydi. Penisini tamamen sertleşmiş, pantolonunun kumaşına baskı yapıyordu.

"Bu gece olmaz. Bu gece bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Sesi özlemlerle dolu, nefes nefeseydi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu bir davet gibi geliyordu. "Konuşmayacaksak, bebeğim, o zaman tam olarak ne yapacağız?"

"Beni özlediğini söylemiştin." Parmakları onun yüzünü okşadı.

"Çok özledim." O, onu gördüğü anda küçülmeye başlamıştı.

"Beni ne kadar özlediğini göster bana."

Cam, tasmaından kurtulmuş gibi hissetti. Onu yakaladı ve kucağına çekti. "Bana bin, bebeğim."

Uzun bacaklarından birini onun kalçalarının üzerine attı, sanki binmek üzere olduğu bir at gibi üzerine oturdu. Eteği dizlerinin etrafında toplanmıştı. Aralarında sadece onun külotu ve onun pantolonu ve iç çamaşırı vardı. Onun amının ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordu.

"Lanet olsun," diye küfretti Rafe, avucuyla direksiyona vurdu. "Seni sürmeliydim."

Cevap verme zahmetine girmedi. Rafe kendi yatağını hazırlamıştı ve Cam onunla birlikte yatmaya niyeti yoktu. Laura ona izin vermişti ve o da bu izni kullanıyordu. Ellerini Laura'nın saçlarına daldırdı. Saçları yumuşak ve ipeksi idi ve onu kullanarak Laura'nın ağzını kendine doğru çekti. Kendini, açık büfede en önde yer alan aç bir adam gibi hissediyordu. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Onu içine çekmek istiyordu.

Onunla ilgili her şey onu cezbediyordu. Kokusu, teninin dokunuşu, gömleğinden taşmak üzere olan göğüsleri. Duyuları aşırı yüklenmişti.

Laura, seçimi onun elinden aldı. Eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Yumuşak bir dokunuştı ve yetersizdi. Tereddütlü görünüyordu, sanki öpüşmeyi hatırlamaya çalışır gibi dudaklarını birbirine sürtüyordu.

O unutmamıştı. Her gece rüyasında görürdü. Ellerini kadının saçlarında sıkılaştırdı ve dilini kadının dolgun alt dudağına sürdü. Kadın titredi ve yumuşadı, öpücüğün kontrolünü ona bıraktı. Cam kadının ağzına daldı, kadının tadı onu doldurdu.

Cam, tekrar tekrar eğilerek onun ağzını aldı. Dilleri buluştu ve birbirine kayarak birleşti. Laura'nın kolları onun boynuna dolandı. Saçlarını tutan ellerini gevşetip aşağı doğru kaydırarak göğüslerini aradı. Onları avuçladı. Daha büyük ve daha yuvarlaktilar. Aldığı kilolar tam da doğru yerlere gitmişti. O, seksi ve çekici bir kadındı.

"Göğüslerini göster bana, bebeğim." Onları görmek için ağzından uzaklaştı. Onu çıplak görmek istiyordu.

Laura geriye yaslandı ve Adam onun gözlerindeki endişeyi görebildi. Başparmaklarıyla Laura'nın meme uçlarını okşadı. Meme uçları sertleşerek dikleşti. "Hadi," diye ikna etti Adam. "Sen çok güzelsin, bebeğim. Bence sen çok güzelsin. Beş yıl geçmesi seni benim gözümde daha da güzelleştirdi.

göster bana."

Neden sakladığını biliyordu. Tüm raporları okumuştı. Yara izleri olacaktı, ama hiçbir yara izinin onu daha az güzel yapmayacağını bilmesi gerekiyordu.

"Lütfen, *Bella*. Senin evine vardığımızda çıplak olmanı istiyorum. Şimdi onun tadını çıkar, Cam. Arabayı park eder etmez onun içine gireceğim." Rafe'in sesi boğuk bir tona bürünmüştü. Cam, dikiz aynasından onun gözlerini görebiliyordu. Rafe'in ne görebildiğinden emin değildi, ama Rafe açıkça röntgencilik yapmaya çalışıyordu.

Cam güldü. "Sanırım bir gösteri istiyor, bebeğim. Ona bir gösteri yapalım."

Alt dudağını ısırdı ve ağzına çekti. "Benim için uzun zaman oldu. Aslında o zamandan beri bir erkekle birlikte olmadım..."

Kendini yavaşlatmaya zorladı. Laura'nın seks yapmamış olmasına pek şaşırmamıştı. Laura seçici biriydi. Birlikte çalıştıkları süre boyunca kimseyle çıkmamıştı, ancak birçok erkek denemişti. Ama

sesindeki tereddüt, onlardan çok de Sade ile ilgili olabilirdi. Bu onu çok endişelendirdi.

Ellerini vücudunda yumuşattı, uzun, yavaş hareketlerle ona dokundu. Dikkatli olması gerekiyordu. Kötü anıları geri getirmek istemiyordu. "Bebeğim, istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. İstedğin kadar yavaş gidebiliriz. Hazır değilsen, sadece sana sarılabilirim."

"Gerçekten ciddi misin?" Yüzü onun yüzüne yakındı. Cildinde nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Evet. Ciddiyim. Rafe ve ben seni yatağa götürüp sana sarılabiliriz." Zor olacaktı, ama ona bir anlık huzur getirecekse, buna kesinlikle değecekti. Yıllarca onun yalnız ve korkmuş olup olmadığını merak etmişti. Onu kucaklamak için can atmıştı. Eğer ihtiyacı varsa, kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakabilirdi.

Elleri gömleğinin altına gitti ve onu başının üzerinden çekmeye başladı, kremi beyaz teni ve güzel beyaz dantel sütyeni ortaya çıktı. Göğüsleri sütyenin kupalarını doldurmak üzereydi ve ön kopçayı açtığında serbestçe zıplamaya başladı. İşkence gördüğü geceden kalan yara izleri, güzelliğinden hiçbir şey götürmeyen beyaz çizgilere dönüşmüştü. O yara izleri, onun gücünün kanıtıydı.

Yaraları görmezden gelerek göğüslerine ve meme uçlarına baktı. Muhteşem ve yuvarlaklıklar. Cam'ın penisi bu manzaraya bakınca ağrımaya başladı. Göğüslerine kayganlaştırıcı sürmek, o göğüsleri bir araya getirmek ve yastık gibi yumuşaklıklarının içinde penisini sokup çıkarmak istedi. O zaman belki göğüslerini ne kadar sevdiğini anlardı.

"Şu anda sarılmak istemiyorum, ama sonra isteyebilirim," dedi.

"Ne istersen." Yüzüne bakmıyordu. Gözlerini göğüslerinden ayıramıyordu.

"Onları bana tarif et," diye emretti Rafe.

"Harika," dedi, kendisine sunulan bu hazineye bakarak. Ellerini kaldırıp göğüslerini avuçladı. "Çok yumuşaklar."

"Yaralarım var, Cam." Laura inledi, bu seksi ses onun penisini sertleştirdi. Biraz sürtünüyordu, kalçalarını hareket ettiriyor,

amını onun sikine doğru itiyordu.

"Umurumda değil, Laura." Rafe, Laura'nın meme uçlarını çimdikledi ve ağzından çıkan iniltiyi sevdi. "Meme uçları sertleşmiş. Meme uçlarının emilmesini ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun?"

"Oh, evet. Göğüsleri inanılmaz derecede hassas." Rafe otobana dönerken sesi gergindi.

"Lütfen." Pelvisini yukarı doğru itip, penisiyle amına vururken bu kelime bir çığlık olarak çıktı. "Oh, lütfen, Cam."

"Ne istediğini söyle bana, bebeğim. Sana vermek istediğimi biliyorsun." Kalçalarını aşağı doğru itti ve sertleşmiş penisine amını sürttü. Onu üzerine oturtmak istedi, ama kız onu beklemişti. Ona hızlı bir sevişmeden çok daha fazlasını borçluydu.

"Öp beni." Kız, ellerini onun omuzlarına koyarak dengede durdu.

"Nereyi?" Parmaklarını kadının gergin meme uçlarında gezdirdi. "Beni burayı öpmemi mi istiyorsun? Güzel meme uçlarını ağzıma alıp emmemi mi istiyorsun?"

"Evet, Cam. Lütfen. Yala onları. Em onları."

Onu kendine çekti. "Ne istersen, bebeğim."

Meme ucunu uzun, yavaş bir dil hareketiyle yaladı.

"Tanrım, bu çok iyi geliyor," diye inledi. Elleri onun saçlarını buldu. Göğsünü dışarı doğru itti, göğüslerini onun ağzına bastırdı.

Cam, meme başının çevresini yaladıktan sonra sıkı meme ucunu ağzına aldı. Onu derinlemesine emdi, kızın elleri saçlarını okşayıp çekiştirirken çıkardığı seslerin tadını çıkardı. Dilini döndürdü, hafifçe ısırdı. Önce bir meme ucunu, sonra diğerini emip ısırırken, eli eteğinin altına girip külotunun kenarına ulaştı. Pamuğun altından onu okşayarak, ıslaklık içindeki amını buldu. Nefesini içine çekti, onun uyarılmasının kokusu duyularını doldurdu.

"Bebeğim, amın sırlıklam olmuş." O, göğüslerine doğru bu sözleri fısıldadı. Eli bacaklarının arasına kayd ve klitorisini okşadı.

"Siktir," diye küfretti Rafe, bir tur daha attı. "Sen şanslı bir piçsin, bunu biliyor musun?"

"Ne kadar ateşli olduğunu koklayıp hissedebiliyorum," dedi Cam, kıvrımlarını parmaklayarak. "Bu açgözlü küçük amcık bir sik istiyor, değil mi?"

"Cam." Parmaklarına karşı kıvrıldı.

"Evet, bebeğim, sikmek için büyük, sert bir sik lazım." Tek parmağını içeri soktu, kızın ısısı onu neredeyse yakıyordu. Kız çok hazırdı, ama o oynamak istiyordu.

"Ver bana," dedi Laura, gözleri kapalı. O tek parmağı sikmeye çalışarak biraz zıpladı.

Cam parmağını çıkardı ve ıslak parmağını kıcının yanaklarına doğru kaydırarak onları avuçladı. Lanet olsun, bu onu daha da sertleştirdi ve bunun mümkün olduğunu düşünmemişti. Kendini onun güzel kıcına gömme düşüncesi, onu o anda boşalmaya hazır hale getirdi.

"Hala bakirisin. Bu konuda bir şeyler yapmam gerek." Son bir kez meme ucunu yaladı ve kalçalarını sıktı. Onu hazırlamak için yavaş davranması gerekecekti. "Bu kıcı alacağım, Laura. Seni burada sikmek için yıllarca bekledim ve sikimi bu kıcına o kadar derine soktuğumda, benim orada olmadığım zamanları unutana kadar durmayacağım." Elini çekti. "Ama bu gece değil."

Biraz geri çekildi, aralarına gerekli olan küçük bir mesafe bıraktı. Pantolonunu yırttı, sikini serbest bıraktı. Laura geriye yaslandı, sikine erişmesini sağladı. Sikini serbest bıraktı, aralarında zıplıyordu.

"O sikini içine sokmadan önce giyin." Rafe torpido gözünü açtı ve ona bir prezervatif attı. Havaalanında bir kutu satın almışlardı, kendilerine olumlu düşüncelerini söylemişlerdi. Bu ana kadar Cam, bunların kullanılmayacağını düşünmüştü.

"Hazırlıklı geldiğinizi bilmek güzel," dedi Laura, prezervatifi elinden alarak. Onu incelemesi için havaya kaldırdı. "Dur, sana yardım edeyim."

Prezervatifi açtı ve Cam, onun elinde boşalmaması için dua etti. Penisi ıslanmıştı. Titrek parmaklarıyla prezervatifi penisine geçirdi. Prezervatifi penisinin dibine kadar yuvarlamak ve çekmek ona tam bir işkence oldu.

Kondomu takar takmaz, onu kendine doğru çekti ve penisine oturtdu.

Kadının boğazından düşük bir inilti çıktı.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun bebeğim." Kalçalarını kavradı ve penisini onun ıslak sıcaklığına daha da itti. Onu sıkıca sarıyordu, o kadar sıkıydı ki patlayacak gibi hissetti. Onun vajinası onu emdi ve kavradı, ta ki görüşü bulanıklaşmaya başlayana kadar. Arka koltuk küçüktü. Onu istediği gibi hareket ettiremiyordu, onu kaybetmeden sırt üstü çeviremiyordu ve onu kaybetmeye niyeti yoktu.

"Beni sür." Pelvisini yukarı kaydırды ve testislerine kadar tamamen içeri girdi.

Kız onu sikmeye başladığında başı öne düştü. Üzerine bastırды ve sonra geri çekildi, amındaki her kas ipeksi, eldiven gibi bir kavrayışla kayıyordu.

O dayanamayacaktı. Ona yakın olmak onu çıldırtıyordu. Beş yıldır ihtiyacı olan her şey buydu. O buradaydı ve güvendeydi. Ona dokunabilir, onu hissedebilir, onu sevebilirdi ve ona damgasını vurmak istiyordu. Onu çığlık attırmak istiyordu, böylece kime ait olduğunu bir daha asla unutmasın. Ona girip onu bir daha asla uzaklaşmasın istiyordu.

Elini aralarına soktu, parmağı klitorisini buldu ve ona bastırды. Basıncı hiç azaltmadan dairesel hareketlerle ovuşturdu. Kalçaları ritmini kaybetti ve o son bir kez sertçe içine girdiğinde çığlık attı. O boşalırken titredi ve o testislerinin gerildiğini hissetti, zevk her sinirini kapladı. Orgazm onu bir kurşun gibi vurdu. Neredeyse çaresizce kıvrıldı, hepsini dışarı çıkarmaya çalıştı, ona her damlasını vermeye çalıştı.

O öne doğru eğildi, ağırlığı tatlı bir yük gibiydi. Kendini tutamadı. Onunla biraz daha oynadı. Klitorisine her dokunduğunda vücudu titriyordu. Sonunda kollarını ona doladı ve onu kendine çekti, nefesleri ve kalp atışları birbirine karıştı. Yüzünün yanına öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekti.

Araba durdu ve Rafe dışarı fırladı.

Cam başını kaldırdı. Laura'nın küçük kulübesinin önünde park etmişlerdi, muhtemelen mutfağından tek bir ışık parlıyordu.

"Eve mi geldik?" diye sordu Laura sessizce.

Konuşamayan Rafe başını salladı. Evine gelmişti. Sonunda evine.

Rafe arabadan inerken elleri titriyordu. Yolcu tarafına koştı. Nefes alamıyordu, içine girmekten başka bir şey düşünemiyordu. Cam'i yere sermek istediğini biliyordu, ama tek düşünebildiği ona minnettar olmakti. Cam, Laura'nın hazır olmasını sağlamıştı. Laura'nın inlemelerinden anlaşıldığı kadarıyla ona muhteşem bir orgazm yaşatmıştı ve Rafe, ona orgazm yaşatacak kadar uzun süre dayanabileceğinden emin değildi. Ona ihtiyacı vardı.

Siktir. Ona çok ihtiyacı vardı.

Kapıyı açtı ve orada, birbirine yapışmış yapboz parçaları gibi oturuyorlardı. Laura'nın yüzü Cam'in omzuna gömülmüştü, bacakları Cam'in kalçalarının iki yanındaydı. Cam'in kolları onu sıkıca sarıyordu. Rafe'ye baktı. İki adam arasında ciddi bir sessizlik geçti ve Rafe, Cam ile arasında güçlü bir şeyin aktığını hissetti.

"Bebeğim, evine geldik." Cam'in sesi yumuşaktı. Cam korkutucu bir adam olabilirdi, ama Laura'nın yanında her zaman yumuşak ve nazikti.

Rafe ona dokunmasına izin verdi. Elini altın sarısı saçlarında gezdirdi. Ay ışığında saçları neredeyse gümüş gibi görünüyordu. Laura döndü ve gözlerini açtı. Rafe'ye uykulu bir prenses gibi göründü.

"Merhaba." O böyle dedi ve Rafe bunu umduğu gibi algıladı. İkinci bir başlangıç.

Kalbi yumuşadı. "Merhaba, *bella*. Seni içeri alayım." Ona uzandı.

"Yürüyebilirim." Oturup gömleğini aramaya başladı. "Ben iyiyim."

Onun yürümesine izin vermeyecekti. Onu kucaklamak istiyordu. Onu Cam'in üstünden kaldırdı. Cam'in penisinin Laura'nın uyarılmasından dolayı ıslak olduğunu fark etmemişti. Bu onu tiksindirmeliydi, ama lanet olsun, kendi penisini sertleştirmişti. Cam'e cinsel olarak ilgi duymuyordu, ama arka aynadan Laura'yı sikmesini izlemek onu çok tahrik etmişti.

"Rafe, yapma," diye itiraz etti Laura. "Yarı çıplağım ve, şey, kirliyim."

"Bu bir mazeret değil, *bella*." Onu kaldırdı, ona sıkıca sarılmanın hissini sevdi. "Seni yarı çıplak seviyorum ve seni temizlemekle uğraşmayacağım. Seni daha da kirletmemi sağlayacağım."

Laura iç geçirdi. "Bu hoşuma gitti."

Kendini tutamadı. Başını eğip onu öptü. "Cam ve ben seni birkaç gün meşgul tutabileceğimizi düşündüğüm için mutluyum. Bu sözlerini pişman olabilirsin."

Kollarını kaldırıp boynuna doladı. "Sanmıyorum. Seni özledim. İkinizi de özledim. Seni düşünmemeye çalıştım ama başaramadım."

"Her gün seni düşündüm," diye itiraf etti. "Seni bulursam seninle evlenmek istediğimi anneme bile söyledim."

"Gerçekten mi? Peki annene Cam hakkında ne söyledin?" Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi.

Bu, onun hevesini kırdı. Annesi ne diyecekti? Babası biraz daha açık fikirliydi. Muhtemelen bu durumu çok komik bulacaktı, ama annesi koyu bir Katolikti. Rafe, annesinin bir kadını arkadaşıyla paylaştığını kabul edeceğini sanmıyordu. Şu anda bunu düşünmeyecekti. Laura'ya gülümsedi.

"Annemin şu anda bu haberi kaldırabileceğini sanmıyorum. Ama seni bulduğumu öğrenince çok sevinecek." Rafe, küçük ama bakımlı kulübesinin ön kapısına doğru yürüdü. Laura'yı annesine arkadaşı ve meslektaşı olarak tanıtmıştı, ama annesi kanmamıştı. Annesi, onun Laura'ya deli olduğunu hemen anlamıştı.

Hâlâ da öyleydi. Yıllar, bu kadını sevdiği gerçeğini değiştirmede. Büyük bir şehirde, güçlü bir FBI ajanı iken de, benzin istasyonunda çalışan tatlı, küçük kasaba kızı iken de, onun için tek kadın oydu. Bu, onun güzel vücudu veya muhteşem yüzünün çok ötesindeydi. Onun ruhunu seviyordu. Nazik ve zekiydi. Her konuda ona meydan okuyordu. Saatlerce konuşabilirlerdi ve o asla sıkılmazdı.

Cameron'ı sevmesini bile seviyordu.

"Ona üçümüzden bahsedeceğim, *bella*." O anın gerektirdiği tüm ciddiyetle bu açıklamayı yaptı. Annesini seviyordu, ama

Laura'yı da seviyordu. Laura, Cam olmadan asla mutlu olamazdı ve o da hızla aynı şekilde hissettiğini keşfediyordu. Üçü birbirine bağlıydı. Bu ideal bir durum değildi, ama gerçektir.

Laura'dan fedakarlık yapmasını, onunla birlikte eve dönmesini isteyecekti. O da fedakarlık yapmaya hazır olmalıydı.

Cam aniden yanlarından geçip gitti. Pantolonunu giymeyi başarmıştı ve kapıya geldiğinde döndü. "Anahtarlar?"

"Kilitlemedim." Kapıyı kilitlemeden çıkmak her gün olan normal bir şeymiş gibi söyledi.

Cam kapıyı açtı, ama ona sert bir bakış atmayı başardı. Holly omuz silkti, hiç umursamadan. "Kilitlemem çünkü

Holly yan komşum ve her zaman bir şeyleri eksik oluyor. Kapıyı sürekli kilitlesem, kahve ödünç almak için nasıl girecek?"

"Bundan sonra kilitleyeceksin," dedi Rafe, onun bu kadar korunmasız olduğu düşüncesinden dehşete kapılarak. Herkes içeri girebilirdi. "Ve mümkün olan en kısa sürede bir güvenlik sistemi taktıracağız."

Buna uzun süre ihtiyacı olmayacaktı. Virginia'daki evinde mükemmel bir izleme sistemi vardı. Yakın iki ev satın almak için taşınırlarsa, en son teknolojiye sahip bir sistem kurulmasını sağlayacaktı. Ama şimdilik kendini güvende hissetmek istiyordu.

"Bliss'te hiçbir şey olmaz. Burası sakın bir kasaba," dedi.

Rafe, Cam ile göz göze geldi. Bu sorunu halledeceklerdi. Holly kahve çalmak isterse anahtara ihtiyacı olacaktı.

Ön kapıdan içeri girdi. Laura'nın kulübesi küçüktü, tek odası hem oturma odası hem de mutfak olarak kullanılıyordu. İçeri girdi. Düzgün bir şekilde düzenlenmişti, ama yatak yoktu, bu yüzden işine yaramazdı. İki kapalı kapı vardı. Sağdaki kapıyı seçti.

Laura'nın yatak odası küçüktü ama son derece kadınsıydı. Odayı kaplayan bir kraliçe yatak vardı. Odanın çoğunu kaplıyordu ve geri kalan kısmı bir şifonyer ve küçük bir şezlongla dolu gibiydi. Laura'yı zengin süslemeli yorganlarla kaplı yatağa attı ve ona baktı.

O muhteşimdi. Cam ile yaptığı sevişmeden dolayı cildi pembeye dönmüştü. Çok güzel ve sevgi dolu görünüyordu.

"Seni istiyorum, *bella*."

"Ben de seni istiyorum, Rafe."

"Göster bana. Bacaklarını aç ve kendine dokun." Cam'e kendini verişini izlemişti. Şimdi kontrolün kendisinde olması gerekiyordu. Onun kendisine kendini vermesini istiyordu.

Cam odaya girdi. Duvara yapıştı, yüzünde neredeyse özür diler gibi bir ifade vardı. Dönüp odadan çıkmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Cam'in gitmesini istemiyordu. Cam'in ona yardım etmesini istiyordu. Bir partner istiyordu. "Onun arkasına geç. Bana onun bacaklarını aç."

"Emin misin?" diye sordu Cam.

"Sık sık istemediğim şeyler söyler miyim?"

Cam ona aptalca bir gülümseme attı ve Laura'nın arkasındaki yatağa atladı. Kollarını onun göğsüne doladı, sırtı ona dönüktü. Laura ona yaslanarak rahatladı. Birlikte mutluydular. Rahattılar, mutluydular ve oynamaya hazırdılar.

"Bacaklarını aç, bebeğim. Rafe amını görmek istiyor." Cam'in parmakları eteğinin kenarını buldu ve pamuklu kumaşı yukarı çekti. Küçük siyah külotu kıvrılmış ve sırlıklıydı. Cam, içeri girmek için aceleyle onu kenara itmiş gibi görünüyordu.

Rafe sorunu düzeltti. Yatağa diz çöktü ve ellerini uzun bacaklarında yukarı doğru kaydırarak, her bir ipeksi kıvrımın tadını çıkardı. Uzun ve yavaş bir tur attıktan sonra, vücudundaki küçük pamuk parçasını çıkardı ve mükemmel dolgun amını tamamen ortaya çıkardı. Bu bir hayaldi. Tıraşlı ve parlak görünüyordu. Amcığının dudakları Cam'in kullanımı nedeniyle hafifçe şişmişti ve sıvısı onu kaygan ve çekici gösteriyordu. Pelvik kemiğinin bir inç yukarısında uzanan uzun, ince yara izini gözden kaçıramadı. De Sade'nin onu defalarca bıçakladığı yerlerde başka yara izleri de vardı. Duygular onu boğdu. Eğildi ve o yara izini öptü.

"Bu gece bunu düşünmek istemiyorum. Sadece eğlenemez miyiz?" Laura, gözleriyle ona yalvarırcasına sordu.

O da başını salladı ve kendini yaralardan gözlerini ayırmaya zorladı. Onu istiyordu ve daha da ötesi, onu memnun etmek istiyordu. Parmaklarını klitorisine kaydırdı. O tatlıya dalmak istiyordu, ama önce ondan bir şey istiyordu.

Elleri pantolonunun önüne gitti. Cam'in Laura'nın başını kendine doğru çevirmesini izlerken dikkatlice fermuarını indirdi. Partneri, sevgilisinin dudaklarını uzun, yavaş bir öpücükle kapattı. Rafe, pantolonunu ve boxerını çıkardı. Loaferlarını çıkardı ve gömleği de yere düştü. Çıplakken kendini daha iyi hissediyordu. Tanrım, her zaman onunla çıplak olmak istemişti.

"Bence Rafe'in biraz ilgiye ihtiyacı var, bebeğim." Cam, Laura'nın ağzını bıraktı. Göğüslerini son bir kez avuçladı. "Ona biraz ilgi göstersen iyi olur."

Rafe tam olarak ne istediğini biliyordu. Onun amını almadan önce, onun ağzını sikinde hissetmek istiyordu. "Hadi, *bella*. Dizlerinin üzerine çök."

Gözleri donuk, hareketleri tembeldi, ama onun istediğini yaptı. Cam eteğini çıkardı, böylece giydiği güneş sarısı topuklu ayakkabılar dışında tamamen çıplak kaldı.

"Yağı nerede saklıyorsun, bebeğim?" diye sordu Cam.

"Komodinin içinde." Kızardı. "Sadece ben..."

Rafe pozisyonunu alırken saçlarını okşadı. "Vibratör mü kullanıyorsun?"

Cam mor tavşan başlı vibratörünü ve küçük bir tüp kayganlaştırıcıyı çıkardı. "Biraz küçük. Anal plug'ın yok herhalde?"

"Hayır," dedi nefes nefese. "Zaman zaman vibratörle oynarım. Cumartesi gecesi eğlenmek için anal plug kullanmam."

"Peki, *bella*, bence bu çok eğlenceli bir cumartesi gecesi olacak. Alışverişe çıkmamız gerekecek." Ayaklarını genişçe açtı ve penisini eline aldı. Penisi, eve giden yolu biliyormuş gibi ona doğru yönelmişti. "Denver'a gitmemiz gerekebilir. Buranın iyi stoklanmış bir seks dükkanı olduğunu sanmıyorum."

"Burada bulabileceklerin seni şaşırtacağını düşünüyorum." Dilini kiraz kırmızısı dudaklarından dışarı çıkardı. Penisi sıçradı.

"Hadi, *bella*. Yala beni." Bliss'in birçok özelliğini tartışmak istemiyordu. Oral seks istiyordu.

O küçük pembe dil, penisinin başını yaladı ve o anda boşalmadığı için kendini şanslı saydı. İhtiyacını bastırdı. Bunun uzun sürmesini istiyordu.

Laura inledi.

"Sorun yok, bebeğim. Bu kayganlaştırıcı. Kıçını hazırlayacağım. Bu gece almayacağım, ama yakında alacağım. Bu gece sadece parmaklarımla yapacağım." Cam, onun arkasında diz çökmüş, eli kalp şeklindeki kıçının dolgun kıvrımlarının arkasında gizlenmişti.

"Sana ne yapıyor?" Kıçını sert bir şekilde sikilmeye hazır hale getirmekten bahsederken sesini duymak istiyordu. Lanet olsun, sabırsızlanıyordu. Cam'in onu sikmesini izlemek ve sert sikini onun tatlı kıçına sokma sırasının kendisine geleceğini bilmek istiyordu.

"Parmaklarını içeri sokuyor. Hoşuma gidiyor mu gitmiyor mu bilmiyorum." Onu memnun etmek istercesine kıvrıldı.

"Bırak da oynayayım, sonra da amını yalayayım. Hoşuna gidiyor, değil mi? Sırılsıklam amını, doyamayacağım bir dilim pasta gibi yalamamı seviyorsun." Cam'in gözleri aşağıya bakıyordu. Rafe tahmin edebiliyordu. Aşağıya bakıyor, parmaklarının onun sıkı, buruşuk deliğinde kayboluşunu izliyordu. "Bana izin ver, sana istediğini vereceğim. Şimdi Rafe'in sikini em."

O öne eğildi ve sikinin başını dudaklarının arasına çekti.

Rafe ellerini kadının saçlarına geçirdi ve dişlerini sıktı. Kadının dili, Rafe'in sikinin her yerinde kıvılcımlar saçıyordu. Aynı yerde hiç durmadan, her yeri yalayıp tahrik ederek Rafe'i kızdırıyordu. Sikinin başındaki küçük yarıktan testislerine kadar bir yol çizdi ve dilini kullanarak onları ayıran çizgiyi takip etti. Bu çok iyi hissettiriyordu. Rafe'in sikinin beklentiyle titrediğini hissedebiliyordu.

Kadın, Rafe'in testislerini emdi ve zevkten kasılmalarına neden oldu. Birini, sonra diğerini ağzının sıcaklığına attı ve onlara sevgiyle doldu.

Aniden inledi, sesi onun gergin vücudunda yankılandı.

"Üzgünüm," dedi Cam, Rafe'e hiç de üzgün olmadığını gösteren bir gülümsemeyle. "İkinci parmağımı da ekledim. O gerçekten çok sıkı."

Rafe partnerine baktı. "Oynamayı bırak ve ona söz verdiğin şeyi ver. Sonsuza kadar dayanamayacağım."

Cam kaşlarını çattı, ama parmaklarını kışından çıkardı. "Peki, ama bütün gece vaktimiz var, biliyorsun. Uyumaya niyetim yok."

"Onun içine boşalmış olan adam böyle diyor." Cam gergindi. Boşalması gerekiyordu. Onu doldurması gerekiyordu, ama Laura da boşalmazsa bunu yapmak istemiyordu. Laura ona bakarken Cam de ona bakabilirdi.

Laura ona baktı, mavi gözleri yarı kapalı ve yüzünde bir gülümseme vardı. Kasıtlı bir göz kırpmasıyla dilini uzattı ve penisinin ucunda biriken uyarılmayı nazikçe yaladı.

O onunla oynuyordu. O bunu kabul etmiyordu. Her zaman modern görünüşünün altında gizlenen mağara adamı ön plana çıktı.

"Beni derine al," diye homurdandı.

Ellerini saçlarına soktu ve penisini ağzına yönlendirdi. Oynamayacaktı. İstilaya ve fethetmeye niyetliydi.

O içeri girerken kız inledi. Cam ortadan kaybolmuştu. Rafe'in şimdi görebildiği tek şey, yukarı doğru çıkan dizleriydi. Tam olarak söz verdiği gibi yapmıştı ve yüzünü kızın amına gömmüştü. Cam onu yiyordu.

"Sen benimle ilgilen," diye emretti Rafe. Onu memnun etme sırası daha sonra gelecekti. Onun amını yalayacak ve göğüslerini emecekti. Onu uçuracak o özel noktaya ulaşana kadar onu sallayacaktı, ama şimdilik onu sertçe sikmek istiyordu.

Laura'nın ağzı itaatkar bir şekilde açıldı ve Rafe içeri girdi. Onun ne kadar sıkı ve sıcak olduğu onu hemen etkiledi. Testisleri gerildi. Bir santim daha, sonra iki santim daha içeri girdi ve dayanabilmek için dua etti. Bunu sonsuza kadar yapmak istiyordu. Laura'nın dili, Rafe'in penisinin altını yaladı. Dişlerinin ona değmesi bile şehvetliydi.

Geri çekildi ve içeri girdi.

Dili onun etrafında dönmeyi başardı ve onu derinlemesine emdi. Ağız onun penisini çekti. O, onun etrafında inledi ve o, boğazının arkasında yumuşak bir yer buldu. Orgazm, testislerinden dışarı doğru fırladı. Ona verdiği her şeyi yutarken, boğazının onun etrafında çalıştığını hissedebiliyordu.

Kadın onu temizleyene kadar yalarken, adam titredi. Kadın inledi ve yüzü zevkten gerildi. Rafe'in penisi dışarı çıktı ve Cam'in büyük bir coşkuyla kadının amını yaladığını görebiliyordu. Kadının tüm vücudu kızarmıştı ve pelvisini aşağı doğru bastırıyordu. Zevk alırken inanılmaz derecede güzeldi.

Rafe dizlerinin üzerine çöktü ve onu öptü. Ağzında kendi tadını alabiliyordu ve penisinin tekrar canlanmaya başladığını hissetti.

O geldiğinde, adam onun zevk çığlıklarını içti.

* * *

Uçak hafifçe alçaldı, türbülans uçuşu sarsıntılı hale getirdi, ama o umursamadı. Yanında oturan ajan çoktan solgun bir yeşil renge bürünmüştü, ama bu onu hiç rahatsız etmedi. O çok daha büyük işler için yaratılmıştı. Devletin uçağında düşmeyecekti.

Gece geç olmuştu, ama şans eseri üstler bu özel görevin bekleyemeyeceğine karar vermişlerdi. Colorado'ya bir saat daha vardı ve sonra da önlerinde bir araba yolculuğu vardı. Sabaha kadar onu göremeyecekti. Uçaktan inip istediği gibi onun kapısına koşamazdı.

Dikkatli davranması gerekiyordu.

"İşte hazırladığım dosyalar." Yağcı küçük adam ona manila klasörlerinden birini uzattı. "En son güncellemeler hepsi burada."

Marquis de Sade, dosyayı alırken sönük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu dünyada başka bir adı vardı, ama gizlice basının ona verdiği adı tercih ediyordu. Oh, ona tam adıyla hitap etmelerini tercih ediyordu. O aptal muhabir, sanki basit bir argoymuş gibi, adını "de Sade" olarak Amerikanlaştırmıştı. Ona "of Sade" dediğini bilmek için açıkça biraz Fransızca dersine ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye zorladı. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. İsim yerleşmişti, ama bir gün o muhabire bunun bedelini ödetecekti.

Yine de, çarpıtılmış olsa da, bu isim bir gerçeklik havası taşıyordu. Eskiden toplum, pislikleriyle nasıl başa çıkacağını bilirdi. Güçlü adamlar

kararları verdiler ve bunlar hayal edilebilecek en acımasız şekilde uygulandı. Adalet hızlıydı ve kimse bunun için özür dilemedi.

Kesinlikle saatlerce dosyaları toplayıp endişelenip işlerini yoluna koyabilmek için uğraşmadılar. FBI bir şakaydı.

Ama faturaları ödüyordu.

Dosyayı açmadan önce parmaklarıyla önündeki küçük masanın üstünü tıklattı. Dosya, ekibin Laura Rosen'ın yeni arkadaşları hakkında toplayabildiği her şeyi içeriyordu.

Laura. Hâlâ masasının üzerinde yatarken görebiliyordu. Gözlerindeki korku ve öfkenin sarhoş edici karışımını hâlâ görebiliyordu. Sevimli, zarif ve mükemmel bir kadındı. Kurbanlarının çoğunun yapmadığı şekilde kendine özen göstermişti. Toplumun en alt tabakasından seçmişti. Laura, hamburger etinin arasında bir parça havyar gibiydi.

Diğerleri gibi onunla mücadele etmemişti. Ağlamamış ve yalvarmamıştı. Sürekli ona küfrediyordu. Karnına bıçak sapladığında bile.

Ona, olduğundan daha büyük, daha önemli biri olabileceğini öğretmişti. Onu o kadar derinden etkilemişti ki, yıllarca işini bırakmış, ancak onun sonsuza dek gittiğini düşündüğünde tekrar başlamıştı.

Küçük tavşanı ona çok şey öğretmişti.

Ondan son bir ders almanın zamanı neredeyse gelmişti. Özgürleşmenin zamanı neredeyse gelmişti.

Takım elbiseli ajanlardan biri ayağa kalktı. "Birazdan Alamosa'ya ineceğiz. Denver ofisinden bazı ajanlar bizi orada karşılayacak. Olan biten her şey hakkında bilgilendirildiler ve gerekirse bize destek vermeye hazırlar. Onun bulunduğu kasabanın sorunlu bir yer olarak bilindiğini söylüyorlar."

Bliss hakkında okumuştı. Kendilerini gerçek, saf Batılılar olarak görmeyi seviyorlardı. Kendi aralarında birbirlerine göz kulak olmaya çalışıyorlardı.

Onun gibi biriyle daha önce karşılaşmamışlardı.

Tavşanı, saklanmak için güvenli bir yer bulduğunu düşünüyordu. Ne kadar yanıldığını yakında anlayacaktı.

Birisi ona bir soru sorduğunda, dikkatlice dış görünüşünü koruyarak cevap verdi. Buradaki hiç kimse onun gerçek yüzünü görmemişti. Asla göremeyeceklerdi çünkü onu asla yakalayamayacaklardı. O, hepsinden daha akıllıydı. Etrafındaki bu üzgün adamlar onun büyüklüğünü kavrayamıyorlardı.

Sadece bir kadın ona yaklaşabilmişti. Kaçan kadın.

Onu öldürmek acı tatlı bir deneyim olacaktı. Bir parçası onu zorla yanında tutmak istiyordu. Ona layık bir kadındı, ama ahlaki değerlere bağlılığı onları ayırıyordu.

Onu öldürecekti. Bu sefer onu hafife almayacaktı. Onu yakalayacak, gerçek yüzünü gösterecek ve öldürecekti. Zaten o dünya için fazla güzeldi.

Ve o öldüğünde, sonunda işine devam edebilirdi. Belki Bliss'ten başlayacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Laura tekrar yatağa girmeyi ciddi olarak düşündü. Rafe ve Cam yan yana yatarken çok çekici görünüyorlardı. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığının çıplak vücutlarını okşamasını izleyerek bir süre onlara baktı. Cam karnının üstüne yatmış, kolunu uzatmıştı. Kolunu Laura'nın beline dolamıştı, ama şimdi sanki Rafe'ye uzanıyormuş gibi görünüyordu. Rafe'in koyu renk saçları melek gibi yüzüne düşmüştü. Uyurken yıllarca gençleşmiş gibi görünüyordu, sanki gözlerini kapattığında normalde taşıdığı tüm endişeler yok oluyormuş gibi. O muhteşem dudaklarını öpmek için içinden bir dürtü geldi, ama bunun onu nereye götüreceğini biliyordu: sırt üstü, önceki gecenin çoğunu geçirdiği yere.

Dört turluk sert, atletik, terli seks onu biraz ağrıtmıştı. Güzel, sıcak bir duş teri gidermişti, ama yine de normalden daha yavaş hareket ediyordu.

Saate baktı. *Kahretsin*. Vardiyasına yetişmek için acele etmesi gerekiyordu. Beş yıllık bekârlığını bozmuş olması, benzin istasyonunun kendi kendine çalışacağı anlamına gelmiyordu. Eğer işe yetişemezse, Bart ya başka birini çağırmak ya da kendisi çalışmak zorunda kalacaktı. Bart neredeyse yetmiş iki yaşındaydı. O kadar uzun süre ayakta kalmasına gerek yoktu, bu yüzden bu sefer seksin ardından sabah erkenden çıkan kişi o oldu.

Cam uykusunda kıpırdadı, eli Rafe'nin karnını bulup beline dolandığında ağzından bir homurtu çıktı. Rafe döndü, ama eli Cam'in elinin üzerinden kaydı. Cam'e o derin sesiyle "*bella*" dediğine yemin edebilirdi, sonra tekrar hareketsiz kaldılar.

Keşke bir kamerası olsaydı.

Yatak odasından sessizce çıktı ve erkekleri çok ihtiyaç duydukları dinlenmeye bıraktı. *Kahve*. Kahveye ihtiyacı vardı. Kahretsın, kokusunu bile alabiliyordu. Ses çıkarmamaya dikkat ederek kapıyı kapattı ve dönüp masasında oturan bir adam gördüğünde neredeyse çığlık atacaktı.

"Wolf," diye tısladı. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin."

Wolf kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Tatlım, sen bilemezsin. Öncelikle, sanırım bu sahte nişanımızın gerçekten bittiği anlamına geliyor. Derinden yaralandım. Kaybettiğimiz aşkımızın yasını tutmak için en azından birkaç gün bekleyip, sonra gerçek insanlarla yatağa atlayacağını umuyordum."

Bu sabah onun alaycı tavırları sinirlerini bozuyordu. Odanın diğer ucuna yürüdü, bir fincan aldı ve kendine bir fincan kahve doldurdu. Wolf'a hakkını vermek zorundaydı. Kahve yapmayı iyi biliyordu. "Dün gece bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum."

Dün gece düşünmüş müydü? Kahvesini yudumlarken küçük mutfak penceresinden dışarı baktı. Rio Grande nehri görünüyordu, nehir sabahın erken saatlerinde bir mücevher gibi parlıyordu. Nehir her zaman hareket halindeydi. Dün gece arzuladığı şey bu muydu? Bir süredir durgun bir hayat sürüyordu. Yeni hayatının huzurunu seviyordu, ama diğer herkes ilerliyordu. Bliss'te geçirdiği yıllarda, Max ve Rye'ın mükemmel kadınlarını bulmalarını izlemiş, Callie Nate ve Zane için kabuğundan çıkmış ve Stef sonunda aşkından saklanmayı bırakmıştı. Holly bile hayatına devam ediyor gibiydi. Sadece Laura sıkışıp kalmış gibi hissediyordu.

"Kötü müydü, tatlım? Seni incittiler mi?" Wolf onu tek bir amaçla yoğun bir şekilde inceliyordu.

Kafasını salladı. "Harikaydı. Sadece bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum. Neden böyle yapıyorum? Neden sadece tadını çıkaramıyorum? Neden buna bir etiket koymam gerekiyor?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Çenesinin derisinde sakal çıkmaya başlamıştı. Biraz dağınık görünüyordu ve bu ona yakışıyordu. "Sen eğlence peşinde koşan bir kız değilsin. Her zaman bir yuva ve aile isteyeceksin. Her zaman istikrar arayacaksın."

Onlarla birlikte bulmaya çalıştığı şey bu muydu? Bir aileye ihtiyacı olduğu için başka bir felakete doğru koşuyor muydu?

Bir ailesi vardı. Holly ve Nell vardı, hatta Henry bile. Henry, elinde bir alet kutusu ile haftada en az iki kez Laura'nın kulübesine uğrardı. Bunu yapmasının nedeni, Nell'in onu sevmesi ve Henry'nin de Nell'i sevmesiydi.

Kahretsin, o da bunu istiyordu.

Wolf öne doğru eğildi, dirsekleri masaya değdi. "Beynin çok hızlı çalışıyor, ama doğru bağlantıları kuruyor musun merak ediyorum. Bunun hakkında düşünmeni istiyorum, tatlım. İlk gördüğün erkekle hemen bir ilişkiye atılmadın. Bekledin. Onları istiyorsun. Oradaki o iki erkek, parmağına yüzük takacak herhangi biriyle değiştirilebilir değiller, yoksa bunca zamandır onlarla çıkıyor olurdun."

"Belki de doğru zamanda ortaya çıktılar." Washington'da başına gelenleri atlatmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Kahretsin, bunu atlatabileceğinden emin değildi, ama dün gece en azından tekrar fiziksel bir ilişkiye hazır olduğunu kanıtlamıştı.

"Buna karşı koyma," dedi Wolf, sözlerinin dikkate alınmayacağını biliyormuşçasına iç çekerek. "Üçünüz için de daha fazla sorun yaratacaksın. Şimdi, ben buraya bir neden için geldim."

"Beni korkutmak dışında mı?"

Gülümsedi. "O da bonus oldu." Yüzündeki neşeli ifade kayboldu. "Dün gece federaller Movie Motel'i ele geçirdi. Takım elbiseli adamlar Gene'in tüm odalarını kiraladı."

Soğuk bir ürperti vücudunu kapladı. "Gene onları konuşturdu mu?"

Gene, yerine gelen herkesle konuşmayı severdi. Movie Motel, kasabanın en büyük hanıydı. Aslında kasabadaki tek han da oydu.

"Rafe ve Cam'i buraya kadar takip ettiler. Liderlerden birine göre, adamlarınız, onların deyimiyle, ekibin buraya geldiğini çok iyi biliyorlardı. Sanırım, tüm arkadaşlarını buraya getireceklerini söylemeye tenezzül etmediler, değil mi?"

Kahve fincanını daha sıkı kavradı. Bütün ekibi buraya getirmenin tek bir gerçek nedeni vardı. De Sade'nin Colorado'da çalışmadığından oldukça emindi.

"Gene'e bana karşı kişisel bir tehdit olup olmadığını söylediler mi?" Bu birçok şeyi açıklardı.

"Hayır," diye cevapladı Wolf. "Ama senin evinin yol tarifini sordular. Gene seni hiç duymamıştı. Garip."

Küçük bir kıkırdama yapmaktan kendini alamadı. Federal ajanlar, işbirliği yaptığını duyurana kadar Bliss'i idare etmekte biraz zorlanacaklardı.

İşbirliği yapıyor muydu?

Lanet olsun. Düzgün düşünemiyordu. Tek düşünebildiği, Rafe ve Cam'in ona yalan söylediği gerçeğiydi. Yine.

Onları birlikte gördüğünde hissettiği tatlı duygu yok oldu, yerine midesinde bir boşluk hissi geldi.

"Annem federallerin geldiği haberini duyar duymaz, Mel ile birlikte sığınağa gitti. Kasabada yaklaşan istiladan korunmak isteyenlerin Mel'in evine gelmeleri gerektiğini radyodan duyuruyor. İyi tarafı, cevizli turtta yapmış. Cevizli turtayı çok severim."

Laura Wolf'a döndü. Şu anki ikilemi, kasabadaki herkes için sonuçlar doğuracaktı. Bu düşünce aklından geçer geçmez, Bliss County Şerif Departmanı logosu olan bir Bronco, onun evinin garajına girdi. Logan Green, biraz huysuz görünüyordu, ama bu aralar her zaman huysuzdu. Laura, onun buraya neden geldiğini oldukça iyi biliyordu. Eğer izin verirse, federaller kasabadaki herkesi tedirgin edecekti.

"Üzgünüm. Ne kadar süre burada kalacaklarını bilmiyorum. Belki onlarla birlikte Washington'a gidersem, her şey normale döner," dedi ve küçük odayı geçerek Logan'a kapıyı açmak için kapıya doğru yürüdü.

Ne yapmak istiyorlarsa, Washington'da yapabilirlerdi. Bütün kasabayı alt üst etmek zorunda değildi.

"Bunu aklından bile geçirme." Wolf ayağa kalktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bu kasabadan ayrılmayacaksın. Washington'a gidersen seni koruyamayız."

Logan merdivenleri koşarak çıktı ve gözlüklerini çıkardı. "Wolf haklı. Bu sabah o dosyayı okudum. Washington'da neredeyse öldürülüydün. Artık hiçbir yer güvenli değil, ama en azından burada herkesin seni koruyacağını biliyorsun."

Ekran kapısını açtı ve Logan'ı içeri aldı. Büyük bedeni kapı girişini doldurdu. Son birkaç ayda sırik gibi bir çocuktan kaslı bir adama dönüşmüştü. Değerli çizgi romanlarını bir kenara bırakmış ve artık çoğu zamanını spor salonunda geçiriyordu. Ve söylentiler doğruysa, barlarda da.

"Beni tutuklamaya mı geldin?" Laura şerif yardımcısına sordu.

Logan şapkasını başına yerleştirdi. "Öyle değil. Nate'in ofisinde seninle konuşmak isteyen bir sürü adam var. Sana nerede yaşadığını söylemedi. Konuşmak isteyip istemediğini veya Mel ve Cassidy'ye katılmayı tercih edip etmediğini öğrenmem için beni gönderdi. Orada kimse seni aramayacak. Bir iki hafta saklanabilirsin, bu da geçip gider."

"O kadar da kötü değil," dedi Wolf. "Mel orayı oldukça konforlu hale getirmiş."

"Bir sığınakta saklanıp onların gitmesini beklemeyeceğim," dedi uzun bir iç çekerek.

Bu anı çok korkuyordu. Rafe ve Cam'in bir kez daha onun tam anlamıyla aşağılanması karışmış olmaları, durumu daha da kötüleştiriyordu. "Sonsuza kadar saklanabileceğimi düşünmek çok zordu. Onlarla konuşacağım. Sorumlu ajan kim?"

"Joseph Stone adında bir adam," diye cevapladı Logan.

Wolf aniden sağ elini kaldırıp yumruk yaptı. "Birini yumruklayacak mı?" diye sordu.

Wolf onu susturdu ve masanın etrafında dolaşmaya başladı. Sesi alçaktı. "Dışarıda biri var. Yavaş ve sessiz hareket ediyorlar, ama kırsal araziye alışık değiller. Bir sürü gürültü yapıyor ve bunun farkında bile değil."

Logan'ın yüzü taş gibi sertleşmişti ve elinde silahı vardı. "Takip edildiğimi düşünmüştüm. Kahretsın. Kulübenin arkasında mı?"

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Birdenbire tüm dünya çok sessiz gelmeye başladı. Her küçük ses bir tehdit gibi geliyordu.

"Onu koru," dedi Wolf, sesi sadece bir fısıltıydı.

"Silahın yok." Logan onu nazik olmayan bir şekilde en yakın köşeye itti ve iri vücudunu onun önüne koydu.

"Ne zamandan beri bir SEAL'ın silaha ihtiyacı olur?" diye sordu Wolf.

Ekran kapısını açtı ve ortadan kayboldu. Onun anlayabildiği kadarıyla, hiç ses çıkarmamıştı.

Logan'ın arkasına saklanarak kendini korkak gibi hissediyordu, ama silahı yoktu ve formda da değildi. Bliss ona güven hissi vermişti. Judo yapmayı bırakmış ve ağırlık kaldırmayı da bırakmıştı. Stella'nın yerinde arkadaşlarıyla oturup pasta yiyip yaz hakkında düşünmek çok daha güzeldi. Laura gözyaşlarını geri tuttu. Bliss'e çok alışmıştı. Dünyanın ne kadar berbat olabileceğini unutmuştu, ama şimdi bu gerçek ona çarpmıştı.

Aniden yatak odasının kapısı açıldı ve Cam elinde silahla dışarı çıktı. Üzerinde sadece boxer şortu vardı.

"Onu indir," diye Cam Logan'a bağırdı. Elindeki Glock, şerif yardımcısının kafasına tam olarak nişan almıştı.

"Sen bırak onu, orospu çocuğu. Göğsünde rozet görmüyorum." Logan silahını bırakmak için bir milim bile kıpırdamadı ve Laura odadaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordu. "Sana üç sayacağım, sonra kafanı uçuracağım. Anladın mı?"

"Logan, lütfen, o bana zarar vermek için burada değil." Durumu yatıştırması gerekiyordu.

"Umurumda değil," diye cevapladı Logan. "O bir polis memurunu tehdit ediyor. Bunu kabul edemem."

Cam'e baktı, onun mantıklı davranmasını umuyordu. "Cam, lütfen."

Cam'in silahı hiç sallanmadı. "Hayatta olmaz, bebeğim. Dışarıda biri hareket ediyor. Rafe onunla ilgileniyor. Ben de seninle ilgileniyorum."

"Herkes geri çekilebilir." Rafe kapıda belirdi. Pantolon giymişti, ama çıplak ayak ve çıplak göğüslüydü. Birini kapıdan itti. Laura'nın görebildiği tek şey, bir adamın koyu renkli takım elbisesi ve başının onun yastık kılıflarından biriyle örtülmüş olmasıydı. Rafe, adamın kafasının arkasına silah dayamıştı ve Wolf da onların peşinden gitti.

"Silaha da ihtiyacı yoktu," dedi Wolf yüzünde bir sırıtışla. "Aslında oldukça havalıydı. Bu adamı yakalamak için evin etrafında dolaşıyordum ki, federal ajanlar o küçük

pencereden çıkmayı başardı, üzerine atladı, pisliğin silahını aldı ve kafasına lanet olası bir çuval geçirdi."

Rafe yastık kılıfını daha sıkı tuttu. Logan sonunda geri çekildi, ama Wolf onun gerginliğini hissedebiliyordu.

"Bu adamlar için kefil olabilir misin, Wolf? Bu adam bana silah çekti." Logan neredeyse bu sözleri hırlayarak söyledi.

Rafe'in tuttuğu adam ellerini havaya kaldırmıştı ve kafasındaki torba aracılığıyla bir şeyler bağırmaya çalışıyor gibiydi.

"Onlar kolluk kuvvetleri," diye açıkladı Wolf. "Şerif, onların kasabada olduklarını sana haber vermeliydin."

Logan silahını kılıfına koydu. "Bana silahlarla ve sikleri dışarıda gelip bana saldıracaklarını söylemedi."

Cam aşağıya baktı ve şortunu düzeltti. "Sertleşmem için özür dilerim. Adrenalin yüzünden. Bu pisliği gömmemiz gerekip gerekmediğini anladığımızda hemen pantolon giyeceğim."

Rafe ortağına sert bir bakış attı. "Kimseyi gömmeyeceğiz. Onu gözaltına alacağız."

Wolf Cam'i işaret etti. "Onu beğendim Laura. Onu tutmalısın. Üzgünüm. Ceset gömmekte gerçekten iyiyimdir. Bunu sabırsızlıkla bekliyordum."

"Kimse kimseyi gömmeyecek. Cam, başlığı getir, bakalım ne yakaladık." Rafe, tutukluyu mutfak sandalyesine oturtup bir adım geri çekildi.

Cam başlığı çıkardı ve adamın başına aniden iki silah doğrultuldu ve boğazına bir çift çorap sokuldu.

"Vay, bu Brad değil mi?" dedi Cam, başını sallayarak. "Kıskanç bir kız arkadaş gibi ortaya çıkacağını tahmin etmeliydim."

Rafe silahını indirdi. "Brad? Ne oluyor lan?" Adamın ağzındaki tıkaçları çıkardı.

Laura yeni gelen adamı inceledi. Onunla daha önce tanışmamıştı, ama bir FBI ajanını gördüğünde tanırdı. Üniforma giymişti, koyu renk takım elbise - çok pahalı değil, çok ucuz da değil - rahat loaferlar, beyaz gömlek ve sıradan bir kravat. Yapılı bir adamdı, ama yüzünde ona bir sansar hatırlatan bir şey vardı.

"Beni neredeyse öldürüyordun, pislik." Brad, sözlerini bol miktarda balgamla birlikte tükürdü.

"Orada gizlice ne yapıyordun?" diye sordu Rafe. Silahlar indirilmişti. Gerginlik azalmıştı.

"Hedefimizin nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum," diye cevapladı Brad. "Buralarda kimse yardım etmeye istekli görünmüyordu. Bütün kasaba federal soruşturmaya engel olmaya kararlı gibi görünüyor."

"Beni karakoldan takip etti. Seni hatırlıyorum," dedi Logan. "Masum bir vatandaşı tutuklamamızı isteyen pislik sendin. Nate ile tartışarak, Laura'yı suçlu muamelesi yapmamız ve hakkında arama emri çıkarmamız gerektiğini söyledi."

Brad adındaki adamın yüzü buruştu. "O kadar masum olamaz. İzlerini örtbas etmek için çok şey yaptı. Masum kadınların hayatlarından uzaklaşıp ortadan kaybolmadıklarını gördüm. Masum kadınlar yerlilerin kendilerini korumasına izin vermezler. Bütün bu lanet kasaba, kimsenin bu kaltağı bulamamasını sağladı."

Rafe yumruğunu çıkardı ve Brad'in burnuna sertçe vurdu. Rafe'in geri çekildiğini görür görmez kenara çekildi. Rafe yumruk atmayı biliyordu. Brad'in başı geriye doğru savruldu, burnu kırıldı ve kan fışkırdı.

"Burnumu kırdın," dedi Brad, ama burnu yerine "nobe" gibi ses çıkardı.

"Ona bir daha öyle hitap edersen, burnundan daha fazlasını kırarım," dedi Rafe.

"Burnunu kırmaktan daha kötüsünü yaparım," diye tehdit etti Cam. "Ben senin ortağım," dedi Brad, Rafe'ye bakarak.

Demek bu pislik Rafe'in yeni ortağıydı. Bu ilginç bir haberdı. Cam, adamı hiç sevmiyormuş gibi ona bakıyordu. Mutfağa gidip bir mutfak havlusu aldı. Biraz buz alıp sardıktan sonra Brad'e uzattı.

Brad onu burnuna koydu. "Neden burada olduğumuzu düşünmelisin dostum. Tüm ekip o boktan şerifin ofisinde saklanıp, sen lanet olası telefonuna cevap vermediğin için ellerinde sikleriyle bekliyorlar."

Bu sözler Laura'nın kalbine bıçak gibi saplandı. Demek Rafe onların geleceğini biliyordu. Aslında, Laura da bunu tahmin etmişti.

bu onu çok üzdü.

"Ekip bizim geri aramamızı beklemeliydi," dedi Rafe.

Brad'e bakıyordu. Gözleri Laura'ninkinden kaçınıyor gibiydi.

"Yeni bilgilerimiz var. Burada konuşmayacağım," dedi Brad, ağzı inatçı bir çizgiye büründü. "Şimdi, belki sen işini yapabilir ve bu... sevimli kadını konuşabileceğimiz bir yere getirebilirsin."

"Bu Laura'ya bağlı," dedi Logan.

"Ne gibi yeni bilgiler?" diye sordu Cam.

"Rafe sana bu haberi vermedi mi?" diye sordu Brad, sırtarak. "Joe dün onu aradı ve konuştu. Sanırım bu bilgiyi saklamaya karar verdi. Ben de aynısını yapardım. Rafe sonuçta FBI ajanı. Şimdi geri çekilmen gerekiyor, Bay Özel Dedektif, ve işin gerçek adamlara bırakmalısın."

Cam'in yüzü kızardı. O bakışı tanıyordu. Pislik McSmartypants, Cam'in yumruklarını yemeye hazırdı. Sabah için yeterince testosteron almıştı.

"Seninle geleceğim, Logan." Laura Cam'in yanından geçti. "Giyinmelisiniz. İkiniz de. Wolf, patronumu arayıp neden işe gelemeyeceğimi açıklayabilir misin?"

O da başını salladı. "Tabii ki. Senin vardiyayı alacak birini bulurum. Herkes yardım etmek isteyecektir. Ona iyi bak, Logan. Nate ve senin yardıma ihtiyacınız olursa beni ara."

Brad ayağa kalktı. Hâlâ burnuna buz torbasını tutuyordu. "Resmi bir soruşturmaya müdahale etmeyeceksin."

Cam, Laura'nın yanına geçti. "Ben olmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

"Herkes dursun," diye emretti Rafe. Üzerinde sadece pantolonu olsa da, bu adamda tarif edilemez bir otorite havası vardı. "Laura bizimle gelebilir. Giyinip karakola gideceğiz. Bu meseleyi çözeceğiz."

Laura başını salladı. Onunla tartışmanın bir yararı olmazdı. Onun, Laura'nın mantıklı davranacağına inanmasına izin vermek çok daha iyiydi. Elbette Laura mantıklı davranıyordu. Dün gece, tekrar denemeyi düşünecek kadar naif davranmıştı.

Rafe eğilip onu öpmeye çalıştı, ama o geri çekildi.

Rafe'in gözleri kısıldı. "Bunu da konuşacağız, *bella*."

Cam bir anlığına ona baktı, sonra ikisi de giyinmek için yatak odasına geri döndüler.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz çantasını aldı. "Hazırım, Logan."

"Hey," diye mırıldandı Brad, Wolf omzuna elini koymadan önce.

"Ben olsam çenemi kapalı tutardım, G-Man," dedi Wolf. "Yumruğumun kayıp seni yere sermesini istemem."

Brad tekrar oturdu.

"Söz veriyorum, uslu bir kız olacağım ve SAC ile konuşacağım." Zor olmamalıydı. Görünüşe göre sorumlu özel ajan, eski patronu Joseph Stone'du.

Logan uzaklaşırken kabinine baktı. Onların kollarını hissetmeden orada uyuyabilmek için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak etti.

* * *

Cam arabanın uzaklaştığını duydu ve önceki gecedен kalma pantolonunun fermuarını çekerken küfretti. Kadınsı perdeleri kenara itti ve şerif yardımcısının Bronco'sunun garajdan çıkıp yolda hızla uzaklaşmasını izledi. Aptal değildi. Şerif yardımcısının arabada yalnız olmadığını biliyordu. Laura gitmişti ve bu Rafe'nin suçuuydu.

"Birimin geleceğini biliyor muydun?" Cam aceleyle giyinmeyi bitirdi, elleri öfkeli, sabırsız hareketlerle düğmeleri ilikledi. Rafe başından beri biliyordu ve ona söyleme zahmetine girmedi.

"Hayır, lanet olsun," diye cevapladı Rafe. "Dün Joe'dan bir telefon aldım, ama burada cep telefonu çekmiyor. Tek bildiğim, yeni bir bilgi olduğu idi. Buraya geleceğini bilmiyordum."

Cam, dün gece Laura ile paylaştığı yatağa oturdu. Rafe de oradaydı, ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu. "Buraya onunla konuşmak, güvende olduğundan emin olmak için geldiğimizi söylemiştin."

Rafe, loaferlarını bağlamaktan başını kaldırmadı. "Evet, buraya bunun için geldik."

"Bana her şeyi anlatmıyorsun." Rafe'in sesindeki tereddütünü duyabiliyordu. O piç kurusu ondan bir şey saklıyordu. Belki de kafası sikiyle düşünmeseydi bunu daha önce fark ederdi.

"Onu sorgulamak için Washington'a geri getirmem gerekiyordu ve SAC gerekli görürse, koruyucu gözaltına almak için."

Cam ayağa kalktı, yumruklarını sıkarak. "Ve onu neredeyse öldürüldüğü şehre tekmeliyor ve bağılıyor halde sürüklemek zorunda kalabileceğimizi bana söylemedin mi? Saklanmasının bir nedeni vardı. FBI'ya hiç söylemek istemediğimi biliyorsun. Bunun için bir neden görmedim. O yanlış bir şey yapmadı. Bu küçük kasabada kendini daha güvende hissediyorsa, bunda ne var?"

Rafe ayağa kalktı, omuzları kavgaya hazırды. "Nesi yanlış? Birincisi, burada güvende değil. Kapısındaki kilit bir çocuğu bile dışarıda tutamaz. İkincisi, o pislik dışarıda kadınları öldürüp işkence ettiği sürece, onu bulma ihtimali var. Sence kaçtığı için mutlu mu? Bu katil takıntılı. Hala hayatta olduğu için mutlu olmayacak. Bu işi bitirme ihtiyacı hissedecek."

Cam bundan bıkmıştı. Bu bir bahaneydi. Zihninin derinliklerinde çirkin bir şüphe oluşuyordu. "Bana o profil saçmalıklarını anlatma. Bu, Laura'yı senin avantajlı olduğunu düşündüğün DC'ye geri götürmekle ilgili. O koruma altına alınırsa, ben ne olacağım? Artık maaş almıyorum. Sanırım bu sana onunla baş başa kalmak için bolca zaman verecek."

Rafe'in gözleri kısıldı. "Beni tam olarak neyle suçluyorsun?"

"Bence biliyorsun."

"Birbirlerine vuracaklar mı?" Yatak odasının kapısının dışından kadınsı bir ses geldi. Holly, Wolf ile birlikte mutfakta duruyordu. Elinde küçük bir somun ekmek vardı ve gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

Yatak odasının kapısının ne zaman açıldığını bilmiyordu, ama bu ikisinin onun istediğinden fazlasını duydukları belliydi. "Şu anda onu dövmek için vaktim yok."

"Sanki yapabilirmişsin gibi," diye Rafe homurdandı.

"Belki de kavgayı bir saniye ertelemelisin. Başka bir sorunumuz var," dedi Wolf. "Holly'nin kabininin kapısını birkaç dakika önce bir kadın çaldı."

Holly'nin saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve konuşurken kendi kabinini işaret etti. "Washington'daki bir haber kanalından olduğunu söyledi. Eyaletten bahsettiğini ve belki de buradaki kahvemizin ne kadar harika olduğunu duymuş olduklarını düşündüm. Gerçekten çok iyi. Herkes öyle diyor. Stella'nın yapışında bir şey var..."

"Holly, konuya odaklan tatlım," diye Wolf onu uyardı.

"Oh, peki, Bliss'in ne kadar güzel bir yer olduğunu ve çok az turistin korkunç bir şekilde öldüğünü anlatmaya başladım. Bu kısım tamamen abartılıydı, ama sonra Laura hakkında sorular sormaya başladı. Onun en iyi arkadaşı olduğumu duyduğunu ve seri katilin hedefi olma ihtimaline nasıl baktığımı sordu."

Siktir. Bu sadece bir kişi olabilir. "Sıska mı? Uzun, düz sarı saçlı mı?"

Holly kaşlarını çattı. "Utanarak söylüyorum ki, göğüslerinden öteye bakamadım. Kadınlarla ilgilenmiyorum ama o göğüsler... şey, gözlerimi onlardan ayıramadım."

Cam titredi. "Onlar sahte. Seninkiler daha iyi."

Holly'nin gülümsemesi odayı aydınlattı.

"Teşekkürler."

Rafe, Wolf ve Holly'nin yanından geçip doğrudan partnerinin yanına yürürken ağzı düz bir çizgiye dönüştü. Brad'in burnunda hala buz torbası vardı. Kabinin yanından gizlice dolaşarak ne düşünmüştü ki?

Rafe'in elleri masanın iki yanına indi ve Cam'in bir şüpheliye baktığı gibi Brad'e baktı. "Jana Evans burada ne arıyor? Kim ona haber verdi?"

Gözleri fal taşı gibi açılan Brad, sandalyesine yaslandı. "Rafe, o kaltağı sevmediğimi biliyorsun. Sürekli bize sataşıyor, bizi beceriksiz aptallar olarak nitelendiriyor. Neden ona bilgi vereyim ki?"

Rafe ısrar etti. "Biri ona bilgi veriyor. Bunun sır kalması gerekiyordu."

Evet, onun için bile. Cam bunların hiçbirini sevmiyordu. Jana Evans'ın ortaya çıkmasından kesinlikle hoşlanmamıştı. O muhabir bela demekti. Laura'nın kaçırılmasına yol açan onun haberi idi.

O notu aldığını hala hatırlıyordu. Not SAC'ye gönderilmişti, ama o ve Rafe çağırılmıştı. Notta, de Sade'nin kızgın olduğu yazıyordu. O, kolluk kuvvetlerindeki herkesten çok daha zekiydi ve Laura Rosen bu hakaretin bedelini ödeyecekti.

O not, Cam'in hayatının en kötü yıllarının başlangıcı olmuştu. Şimdi de Sade ile olan sorunlar yeniden başlıyordu.

Kahretsin. Yine yatakta olmak istiyordu. Bu sessiz, güvenli yerde Laura'nın yanında kıvrılmak istiyordu. Keşke hiç uyanmasaydım diye düşündü.

Zamanını boşa harcıyordu. Tanrım, aptal gibi görünecekti. Bir gündür giydiği kıyafetleri buruşmuştu, duş almamış ve tıraş olmamıştı, ama onu tek başına birimle yüzleşmeye bırakmayacaktı. Gururunu bir kenara bırakıp bir iyilik istemek zorunda kalacaktı. Wolf'a baktı.

"Beni şehre götürür müsün?" Cam kesinlikle Rafe ile gitmeyecekti.

Rafe iç geçirdi. "Bunu yapma. Geldiğini bilmediğimi söylemiştim. Seni bu işin dışında bırakmadım. Senin de benimle gelmene izin vermelerini sağladım."

Arkasını bile dönmedi. "Onu ben buldum. Bana iyilik yapıyormuş gibi davranma."

"Ben de gidiyorum. Muzlu kekim var. Herkes muzlu kek sever," dedi Holly. "Görünüşe göre Laura kahvaltı yapmamış. O yüzden ben de geliyorum."

"Hanımefendi," Brad o sızlanan sesiyle konuşmaya başladı, "bu ciddi bir soruşturma işi. Kabininizde kalın, eminim sizi bilgilendirebilecek bir sekreter vardır."

Holly bir anlığına ona baktı, sonra Wolf'a döndü. "Muzlu ekmeğime dokunursa, hayalarına tekme atarım. Artık gidebilir miyiz?"

Wolf başını salladı. "Hadi Cam. Seni götürüyüm."

Rafe onun kolunu çekti. "Bunu yapma. En son ihtiyacımız olan şey, bu olayın aramıza girmesine izin vermek. Seni dışlamak gibi bir niyetim hiç olmadı. Dün gece bunun kanıtı olduğunu düşünüyorum."

Cam ona inanmak istedi. İnanmıştı da. Önceki gece hayatının en güzel gecesi idi ve bunun bir parçası da Laura'yı paylaşmaktı.

Rafe. Belki Rafe ona yalan söylememişti, ama doğruyu da söylememişti. "Bence bir adım geri atıp, senin için neyin daha önemli olduğuna karar vermelisin, Laura mı yoksa kariyerin mi? Benim bu konudaki duruşum belli. İstasyon'da görüşürüz. Ben 'takımın' bir parçası olmadığımı anlıyorum. Ben sadece Laura'ya destek olmak için oradayım. Ve o lanet muhabiri ondan uzak tutmak için."

"Onu ortadan kaldıracığım," diye söz verdi Rafe. "Bu odadaki hiç kimsenin bana inanmayacağını biliyorum, ama benim asıl endişem Laura. Ancak, onu güvende tutmanın en iyi yolunun bu katili yakalamak olduğuna inanıyorum. Bunu yapacağım. Bunu yapacağım çünkü onun peşine düşeceğini biliyorum ve o bunu yapmadan önce onu yakalayacağım."

"Onu buraya kadar takip eder mi?" diye sordu Holly, sesinde titremeyle.

Wolf kolunu onun omzuna attı. Cam'in görebildiği kadarıyla, onun tavrında dostça bir endişeden başka bir şey yoktu. Wolf Meyer, etrafındaki kadınlara dokunmayı seviyor gibiydi. Bundan sonra Laura'ya dokunmadığı sürece, Cam bununla bir sorunu yoktu. Holly'nin ona göz kulak olacak bir erkeği yoktu. Bu da onu tanıyan her erkeğin ona göz kulak olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Laura iyi olacak," diye söz verdi Wolf. "Bu akşam durumu tartışmak için bir toplantı yapacağız. Stef çağırdı."

Rafe inledi. "Kasabayı bu işe karıştırmaya gerek yok, Bay Meyer. Meyer. Şerifle birlikte çalışıyoruz. O sizi bilgilendirecektir."

"Bliss'te işler böyle yürümüyor." Wolf, Holly'yi kapıya doğru yönlendirdi. "Stella'dan kahve alalım. Nate'in içtiği o berbat şey motor yağı gibi. Geliyor musun?"

Rafe orada durdu, gözleri önündeki masaya dikilmişti. Yüzü taş gibiydi, ama Cam onun öfkesinin adeta titreştiğini hissedebiliyordu.

Rafe'e inanmak istiyordu, ama o sürekli onu aldatıyordu. Daha ne kadar dayanabilirdi? Rafe ne zaman onu tamamen terk etmeye karar verecekti?

"Evet, geliyorum." Wolf'u takip ederek kapıdan çıktı. Şu anda Rafe ile aralarındaki sorunları çözmek için uğraşmadan da başa çıkması gereken yeterince sorunu vardı.

Uyandığında adamın kollarında yatıyordu. Bu yanıştı.

"Siktir, sanırım o muhabir?" diye sordu Wolf.

Ve Cam'in hiç ihtiyacı olmayan başka bir sorun daha vardı. Bazen, sadece kendisi ve bilgisayarları varken hayatının çok daha kolay olduğunu düşünürdü. Hacker olarak gelecek vaat eden bir kariyeri vardı. İsteddiği kadar Hot Pocket yiyip, istediği kadar çizgi roman okuyabilirdi, ama hayır, FBI onu işe aldığı anda, gitmek zorunda kalmıştı. Şimdi, en iyi arkadaşının uyluğunda uyandığında penisiyle uğraşmak, seri katilleri yakalamak ve tasarımcı kıyafetleri giyen 92 kiloluk saf kötülükle başa çıkmak zorundaydı. Evet, geek yolunu seçmeliydi.

"Vay, FBI'in en az aranan adamı değil mi bu?" dedi Jana, kozmetik olarak mükemmel burnunu kırıştırarak. Bir keresinde ona Reese Witherspoon'un burnuna, Angelina Jolie'nin dudaklarına ve Halle Berry'nin çenesine sahip olduğunu söylemişti. Bunların hepsini para vererek elde etmiş olabilir, ama Hitler'in ruhunu satın almak zorunda kalmamıştı. O, doğuştan sahip olduğu bir şeydi.

"Federal soruşturmayı engellediğin için hapse gireceksin."

Jana gülümsedi, ama bu daha çok dişlerini gösteren bir yılan gibiydi. Laura bu kadını nasıl arkadaşı olarak görebilmişti? Elini salladı ve kameramanı ortaya çıktı. Uzun boylu, beyzbol şapkasından sarkan ince saçlı bir adamdı. Hiçbir şey söylemedi, sadece kamerayı omzuna koydu ve vizörden baktı. "Her zaman bir şekilde kayıt yaptığımı bilmelisin."

Evet, bunu çok iyi biliyordu. "En iyi arkadaşın sana içini dökerken bile mi? Söylesene Jana, geceleri nasıl uyuyabiliyorsun? Hikayen Laura'nın neredeyse ölümüne neden olacağını bilerek nasıl dinlenebiliyorsun?"

Kafasını salladı, ama saçları kıpırdamadı. Jana'nın geri kalanı gibi, tamamen ve mükemmel bir şekilde kontrol altındaydı ve potansiyel olarak çok sahte görünüyordu. "Onu kaçırmadım. Halka yardım etmeye çalışıyordum. O canavar yıllardır cinayet işliyordu ve sizler onu bulmak için birbirinizin kışından parmaklarınızı çıkaramadınız. Halk, BAU'nun profileme uzmanı kadın olduğu için gözden kaçırdığı önemli bilgiler olduğunu bilmeye hakkına sahipti."

"Bununla hiçbir ilgisi yoktu ve sen de bunu biliyorsun." En azından Cam öyle olmamasını umuyordu. Laura her zaman ekibin değerli bir üyesi olarak muamele görmüştü, ancak Joe ve Edward Lock, davanın kıdemli analisti, onun profilindeki her şeyi tamamen göz ardı etmişti.

Jana, tüm bu konuşma onu temelden sıkıyormuş gibi tırnaklarına bakarak, "Bana bir örtbas gibi geldi. Halkı bilgilendirmek benim sorumluluğum. FBI, Laura'nın bilgilerini sakladı çünkü o bir kadın, ya da kendi adamlarını korumak için sakladılar. Her iki durumda da, bu yanlış. Ben onun bilgilerini kamuoyuna açıkladım. Ona bir iyilik yaptım" dedi.

Cam, ellerini onun boynuna dolamamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. İki eline de gerek yoktu. Tek eliyle boğazını ezebilirdi. "Evet, eminim kovulduğunda ve aşağılanıp, sonra da senin lanet haberin yüzünden adresi ifşa edilip neredeyse öldürülürken, senin ona yardım ettiğini düşünmüştür."

Wolf kamyonetinde motoru çalıştırıyordu. Holly Cam'in yanında hareketsiz duruyordu, ama şimdi elini tuttu.

"Hadi, Cameron. Bence yeterince konuştun. Bırak Rafe onunla ilgilen." Holly'nin eli titriyordu, onu uzaklaştırmaya başladı.

"Evet, Cam, kaç git. Sana ihtiyacım yok. Gerçek bir FBI ajanı ile konuşmak istiyorum," dedi Jana. "Artık işe yaramazsın, ama zaten birinin bilgisayarını tamir etmesi ya da bar kavgasında destek olması gerekmedikçe hep işe yaramazdın, seni köylü."

Holly elini bırakmadığı için onu takip etti. Arka koltuğa binerken çenesi gergindi ve onu Wolf'un yanına oturttu. Wolf muhabiri delici bir bakışla süzdü ve onun söylediklerinin hepsini bile duymamıştı.

"Bunu duyduğun için üzgünüm, Holly," dedi Cam. Utanç onu sardı. "Uhm, oradan uzaklaşmalıydım. Haklısın. Rafe ajan. Onunla o ilgilenmeli."

Kadın adamın omzuna bir tokat attı. "Öyle demek istemedim. Bence Rafe onunla uğraşmayı hak ediyor. O korkunç bir insan. Oradan çıkmam gerekiyordu, yoksa muzlu ekmeğimi boğazına tıkacaktım. Hem o ekmecek çok lezzetli. İntikam için boşa harcanmamalı."

Kadının en yakın arkadaşına derin bir minnettarlık duydu. Görünüşe göre Laura buradaki arkadaş seçimlerinde çok daha şanslıydı. O tuhaf Nell bile biraz deli olsa da tatlı ve sadık görünüyordu.

Midesinde düğümler vardı. Laura'yı kandırmadığını ona nasıl ikna edecekti? Onu tekrar kaybedemezdi, ama bundan sonra onu nasıl elinde tutabilirdi?

Ve Rafe. *O orospu çocuğu*. İhanet içini yakıyordu. Rafe onu gerçekten kullanmış mıydı? Federaller baskın yaptığında Cam'den kurtulmak kolay olacaktı. O ekipte değildi ve yerel kolluk kuvvetlerinden de değildi. Bu davayla ilgili hiçbir yetki veya statüsü yoktu ve bu sabah olanlardan sonra Laura'nın onu arkadaş olarak bile görmeyeceğini düşünüyordu. Tamamen dışlanabilirdi.

Yan aynadan, neredeyse cenneti bulduğu kulübeye baktı. Rafe kiraladıkları SUV'ye biniyordu. Kapıyı çarpmadan önce Jana'ya bir şeyler bağırdı.

Cam gözlerini öne doğru çevirdi.

Şu anda Rafe'i düşünemezdi. Laura. Önemli olan tek şey Laura'ydı.

Ve onu hayatta tutmak, Cam'in tam zamanlı işi haline gelmişti.

Onuncu Bölüm

Rafe SUV'ye bindi ve geri vitese taktı. "Kendi aracınla geri dönmemenin bir nedeni var mı? Özlemeyecek misin? Bu arada, nereye park ettin?"

Brad emniyet kemerini takarken kaşlarını çatı. "Biraz ileride. Neye bulaştığımı bilmiyordum ve sen de haber vermedin. Sonra alırım. News 9 neden buradaki?"

Rafe, Jana Evans'a geçerken parmağını gösterdi. Onu görmek Rafe'in bir şeye yumruk atma isteği uyandırdı. Bu, Laura'nın en kötü kabuslarından biri olmalıydı ve o bunu onun başına getirmişti. Şimdi herkes ona kızgındı. "Bu iyi bir soru, Joe'ya sormam gereken birçok sorudan biri."

"Sana birkaç sorum var. Cam Briggs ile neden aynı yatak odasında olduğunuzu bana açıklayabilir misin? Cidden mi? Bana başka bir açıklama yap, dostum. İkinizin yakın olduğunu biliyordum, ama..."

"Sana herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilim," dedi Rafe sert bir şekilde.

Bu konuyu açmak istemiyordu. Laura ile ilişkisi olduğunu birkaç kişi biliyordu, çoğu Laura'nın ekipte olduğu dönemde birlikte çalıştığı iş arkadaşlarıydı, ama Brad'e ondan hiç bahsetmemişti. Brad onun ortağıydı, ama Rafe mesafesini korumuştı. Son birkaç yıldır herkesten mesafesini korumuştı.

Dün geceye kadar.

Brad birtakım saçmalıklar hakkında konuşmaya devam ediyordu, ama Rafe'in aklı önceki geceye dönmüştü.

Mükemmeldi. Onu aldı, penisi içeri girip çıkarken, nerede başladığını ve nerede bittiğini ayırt edemedi. Onu pompaladı, dilini diline sürterken sahip olduğu her şeyi ona verdi. Bir ara onun tadına baktı. Cam onu tuttu, sırtı ona dönüktü

Cam'in bacakları onu ayırmış, amcığı Cam'in bacakları onun bacaklarını ayırmış, amcığı tamamen görünür hale gelmiş ve dudaklarına ve diline açılmıştı. Amcığı tatlı bir pembe renkteydi ve kullanımdan dolayı şişmişti. Rafe, bacaklarının arasına yerleşip her santimini yalamadan önce onu sıcak bir bezle nazikçe yıkamıştı. Vücuduna baktığında, Cam'in elleri oradaydı, kıvranmaya çalıştığında onu tutuyor, Rafe'in istediğini yapabilmesi için onu sabit tutuyordu.

Cam onun partneriydi.

Brad, sadece bir iş arkadaşından başka bir şey değildi.

"Bu yeni bilgi nedir?" diye sordu, Brad'in devam ettiği sert eleştiriyi keserek.

Brad durdu ve ona döndü. Köşeli yüzünde kaşları yükseldi. "Bu kızdan hoşlanıyorsun, değil mi? O gitmeden önce onunla bir ilişkin var mıydı?"

Vadiye yayılmış küçük kulübelerden çıkıp kasabanın merkezine doğru dönerken direksiyonu daha sıkı kavradı. Buraya geleli yirmi dört saatten az olmuştu, ama yolunu öğrenmeye başlamıştı. "Önemli değil."

Brad'in gözleri kısıldı. "Önemli. Bu kadınla bir ilişkin varsa, bu davayı etkiler. Bu adamdan kurtulan tek kişi o. O bir kurban. Kurbanlarla yatılmaz."

SUV'yi otoyolun ortasında durdurdu. "Onun adı Laura Rosen. Lanet olası bir adı var ve ona biraz saygı göstereceksin."

Brad'in yüzü düştü. "Kahretsin, ona aşıksın."

Rafe kendine lanet etti. Brad tamamen "kurallara uyan" türden bir ajandı. Joe, Laura ile olan ilişkisini biliyordu, ama Joe anlayışlıydı. Sessiz kalmayı ve Rafe'i davadan almamayı kabul etmişti. Brad ortalığı karıştırabilirdi. Kendini kenarda bulmak istemiyordu. Bu, "ortağına" yakınlaşmamasının nedenlerinden biriydi. Cam'le birlikte çalıştıkları zamanlarda böyle bir şeyi ondan saklayamazdı.

Uzun bir iç çekiş duyuldu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Neden beni bu kadar pislik olarak gördüğünü bilmiyorum."

Rafe ona bir bakış attı.

"Tamam, pisliğin tekiyim," diye cevapladı Brad. "Üç kez boşanmış, çok az arkadaşı olan pisliğin tekiyim. Seni ifşa etmeyeceğim. Sen benim ortağımsın."

"Joe biliyor." Laura ortadan kaybolduktan sonra SAC'ye içini dökmüştü.

"O zaman sorun yok. Joe'nun üstüne gitmeyeceğim, ama dikkatli olmalısın. Hiçbir davaya duygusal olarak karışmamamızın bir nedeni var." Brad arkalarına yaslandı. "Tamam. Madem tüm kartlarımızı masaya koyuyoruz, dün bir paket aldım. Benim daireme geldi, ama üzerinde Laura Rosen yazıyordu."

İçinde bir sıkışma hissetti. "Neden sana paket göndersin ki? O paket göndermez. Daha önce notlar göndermişti."

De Sade, FBI'a ve gazetelere birkaç not göndermişti, ama daha önce hiç paket göndermedi. Peki neden Laura'ya adresli bir paket göndersin ki?

"Nedenini biliyorum galiba." Brad, yolcu tarafındaki makyaj aynasına bakarak burnuna dikkatlice dokundu. "Benim ailem yok ve apartmanımda güvenlik kameraları yok. Ayrıca son üç resmi cinayet raporunu ben yazdım. Sanırım de Sade, Laura'nın izini sürüyordu."

"Bunu nasıl bilebilirdi?"

Brad geriye yaslandı. "Çünkü bir yerlerde sızıntı var. Jana Evans'ın bu küçük cehennemde olması bunu kanıtlıyor. Eminim ki o çoktan evine rapor vermiştir. Akşam haberlerinde manşet olacak. Gazeteciler haberi aldıysa, neden de Sade almamış olsun? Dün öğleden sonra eve gittiğimde paket kapımın önündeydi."

Bu, Joe'nun aradığı saatlere denk geliyordu. Çok hızlı hareket etmişlerdi. Ve de Sade her zamanki gibi ödevini yapmıştı. Laura'nın profilinde yazdığı her şeydi. Acımasız. Zeki. Brad'in binasının güvenliğinin çok iyi olmadığını biliyor olmalıydı. Lanet olsun, muhtemelen davadaki her ajanın dosyasını elinde tutuyordu. Kolluk kuvvetlerinden olsaydı bu çok kolay olurdu. "Paketin içinde ne vardı?"

Rafe'in kötü bir şey olacağını anladığı bir tereddüt oldu. "Tek bir çift kadın iç çamaşırı. Küçük, pembe bir tanga."

Kahretsin. Laura, kanayan vücuduna sarılmış ince bir çarşafıla çıplak halde bulunmuştu. Kayıp olarak listelediği giysiler arasında pembe bir tanga da vardı. Yükselen mide bulantısını zorlukla bastırdı. "Not yok mu?"

"Hayır, ama mesaj açıktı. Onu bulduğumuzu biliyor. Laboratuvar DNA üzerinde çalışıyor ve kutu adli tıp birimine gönderildi, ama biliyorsun, ondan hiçbir şey elde edemeyeceğiz. Çok dikkatli."

"Adli tıp ve nasıl tespit edilmeyeceğine dair pratik bilgisi var gibi görünüyor," diye mırıldandı Rafe.

"Evet, bugünlerde televizyon izleyen herkes bunu yapıyor. Bu adamın bizden biri olduğuna inanmıyorum. Sen de inanmamalısın. Bu konuda tartışmak istemiyorum. Marquis de Sade bir ajan değil. Bağlantıları olan bir pislik. Buna inanabilirim. Jana Evans'ı kontrol etmeliyiz."

O da bunu düşünmüştü. Jana bir tırnağını bile kıramazdı, ama de Sade her kimse, muhabiri dikkatle izlediği açıktı. "Katılıyorum. Onun etrafındaki herkesi, kameramanını da dahil, kontrol et."

Rafe onu tanıdığından beri bu kameramanla çalışıyordu. Bob Lewis ya da öyle bir şey. Kontrol etmekten zarar gelmezdi. Mali durumunu da dahil edin.

Brad telefonunu çıkardı ve not almaya başladı. Rafe bunu Brad'e vermek zorundaydı. O bir pislikti, ama düzenliydi. Her zaman her şeyi kontrol altında tutardı. Cam unutturdu. Cam'in beyni her zaman başka yerlerdeydi. Rafe her şeyi yazan kişiydi. Bazen Brad'in acımasız verimliliği Rafe'i çok rahatsız ederdi.

Yolda hızla ilerledi. Yerel halk onu durduracak gibi değildi. Şerifin eli kolu federal ajanlarla doluydu ve hoşnutsuz yardımcısı Laura'yı tutuyordu. "Peki Joe neden hareket etmeye karar verdi?" "Joe o paket için endişeleniyordu. En iyisinin... Buraya gelip kurbanla konuştuk... Laura'yla tekrar konuştuk. O bizim tek bağlantımız. Ona ihtiyacımız var." Brad bir an sessiz kaldı. "Sana da ihtiyacımız var. Aklını başına toplayabileceğini bilmem gerek."

İleride, Rafe, Wolf'un sürdüğü kamyonetin şerifin ofisinin önünde park ettiğini görebiliyordu. Park yerinde iki Bronco ve birkaç siyah SUV de vardı. Çete tam kadro buradaydı. *Vay canına.*

"Aklım yerinde," diye partnerine güvence verdi. "Söz veriyorum, beynim yirmi dört saat bu davayı düşünüyor."

"Duymak istediğim de buydu dostum."

Park yerine girdi. Beyninde bu dava vardı, ama artık beyninin kontrolü elinde tutmadığını hissediyordu.

Bliss County Şerif Departmanı'nın çift kapısından içeri girdiğinde hiçbir şeyin kontrolünün kendisinde olmadığını biliyordu. Dün ziyaret ettiği sessiz karakol tamamen değişmişti. Cam komplo teorisyeniyle konuşmasını bitirdikten sonra, resmi olarak kendini tanıtmak ve şerife kasabaya neden geldiğini bildirmek için karakola uğramıştı.

Her yerde katlanır masalar ve dizüstü bilgisayarlar vardı. Şerif, yüzünde acı dolu bir ifadeyle ortada duruyordu. Uzun etekli ve düğmeli gömlek giymiş küçük esmer bir kadın, elinde bir klipsli tahta ile onun yanında duruyordu. Kağıda dikkatlice bir şeyler yazarken alt dudağını ısıırıyordu. Rafe hafızasını zorladı. *Hannah? Hope.* Şerifin sekreterinin adı Hope bir şeydi. Dün Nate Wright ile yapılan röportaj sırasında fare kadar sessizdi.

"Özel Ajan Kincaid," diye seslendi Nate. Kalabalığın arasından geçerek elini uzattı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Bu bir sürprizdi, çünkü şerif dün onu gördüğüne pek sevinmemişti. Rafe adamın elini sıktı. "Şerif, bunun için üzgünüm.

Geleceklerini bilmiyordum. Herkesin düşündüğünün aksine."

Nate'in yüzünde rahat bir gülümseme vardı. "Sana inanıyorum. Buralarda hizmetin nasıl olduğunu biliyorum. Ama sizler aynı sorunları yaşamıyor gibisiniz. Patronunuz uydu telefonları getirmiş."

"En iyi ekipmana sahibiz. Kendi ekipmanımızı getirebilecekken yerlilere güvenmeyeceğiz. Arkanıza yaslanıp nasıl yapıldığını izlemelisiniz, Şerif." Brad şerifin omzuna küçümseyici bir şekilde vurdu ve uzaklaştı.

"Onu vurma," dedi Rafe iç çekerek. "Kibirli biri."

Nate omuz silkti. "Daha kötöleriyle de uğraştım. Hatta ben daha kötüsüydim. Konuşmamız lazım."

Rafe başını salladı. Nedense Nate Wright'a güveniyordu. Şerif hakkında birkaç şey öğrenmişti. Eskiden DEA ajanıymış. Hafif siklet biri değildi. "Ve ben durumu kavradıktan sonra yapacağız. Ve bunu burada yapmamamız en iyisi."

FBI'nın Bliss'e gelmesinin ne anlama geldiğinden henüz emin değildi, ama müttefiklerin olması asla zarar vermezdi. Şerifin güçlü bir müttefik olacağına dair bir hisse kapılmıştı.

"Tabii, öğle yemeği için gizlice çıkabiliriz ve kimse fark etmez. Patronun çoktan sipariş vermiş. Ofisimin tamamını ele geçirmiş. Cidden, umarım ben FBI ajanıydım zaman böyle davranmamışımdır."

Rafe sadece başını sallayabildi. Nasıl olacağını biliyordu. FBI devralmaya karar verdiğinde, yerel kolluk kuvvetleri boku yemişti. Şimdiye kadar, bu doğru bir karar gibi görünüyordu, ama Rafe Nathan Wright'ı severdi. Yetkin birine benziyordu, ama Rafe, Joe'nun Wright'ı devre dışı bırakacağını biliyordu. Bunu yapacaktı, çünkü hiçbir FBI SAC yerel kolluk kuvvetlerine gerçekten güvenmezdi. Ve bu durumda bunun bir hata olduğundan oldukça emindi.

"Sorumlu özel ajan nerede?" Küçük ofisi çoktan aramıştı ama Laura'yı görmemişti. Joe onu yanına almıştı. Rafe, Joe ile yıllardır çalışıyordu. Joe'nun nasıl çalıştığını biliyordu. Laura odaya girer girmez Joe onun peşine düşmüştü. "Sorgu odanız var mı?"

"Küçük bir tane." Nate dar bir koridoru işaret etti. "Orada. Briggs onunla birlikte içeri girdi. İlk başta ona yumruk atacağını sandım, ama Briggs onu ikna ederek içeri girmeyi başardı. SAC, buraya geldiğinde içeri girebileceğini söyledi. Bir şeye ihtiyacın var mı? Hope, kahve ve kahvaltı için Stella'ya gidiyor."

İştahı çoktan kaçmıştı. Artık midesinde sadece öfkeli bir yumru vardı, ama Laura için durumun farklı olmasını umuyordu.

"Laura kahvesini az şekerli ve koyu sever. Hope'un ona bir paket şekerli koyu kavrulmuş kahve getirmesini sağlar mısın? Ve bir bagel. Tarçınlı krem peynirli bagelleri sever."

Nate Wright'ın ağızında hafif bir gülümseme belirdi. "Sanırım Hope'dan bunu getirmesini istedi, ama bagel istemedi. Sanırım Holly'nin muzlu ekmeğini yiyor."

Rafe başını salladı ve koridordan geçerek küçük kapalı kapıya doğru yürüdü. Durdu. Duvarlar üzerine çöküyormuş gibi hissetti. Daha önce de buraya, Washington'a gelmişti. Her şey aynıydı. Dar koridorlar ve nötr renkler, monoton bir sesle soruların cevaplandığı bir odaya çıkıyordu. Bu tür odalardan yüzlerce görmüştü. Laura'nın şu anda birinde oturuyor olması onu tedirgin ediyordu. O masanın yanlış tarafındaydı. Savunmasız tarafındaydı.

Bundan nefret ediyordu.

Midesinde garip bir his vardı. BAU'nun buraya gelip Laura Rosen ile konuşmasının tek bir nedeni vardı. O, sahip olduğu tüm bilgileri onlara vermişti. Davası beş yıl öncesine aitti. Buraya sadece onunla konuşmak için gelmiş olmaları ihtimali vardı, ama o bu olasılığı göz ardı etti. Brad'in verdiği bilgi parçası bu senaryoyu imkansız kılıyordu. Laura ile konuşmak istemiyorlardı. Onu kullanmak istiyorlardı.

Yem olarak.

Siktir. Neden kimseye söylemişti ki? İzin alıp Cam'le birlikte buraya gelmeli, onu tekrar görmek, tekrar kucaklamak dışında başka bir plan yapmamalıydı. Her şeyi mahvetmişti ve Cam ile Laura'nın ona kızgın olmaya her türlü hakları vardı.

Yine de, bir miktar öfke onu boğuyordu. Laura gitmişti. Tek kelime etmeden gitmişti. Brad'in kızgın olmaya hakkı yok muydu?

Marquis de Sade'yi alt etmeden Laura güvende olmayacaktı. Hayatının geri kalanında sürekli arkasına bakıp dururdu.

Kapıdan içeri girdi.

"Ve emin misin, hiç iletişim kurmadın mı..." Joe cümlesinin ortasında durdu, yüzü ciddi bir ifadeyle yukarı baktı.

Küçük oda tamamen doluydu. Uzun bir ahşap masa vardı. Ortada bir kayıt cihazı duruyordu, kırmızı ışığı yanıp sönüyordu, cihazın açık olduğunu gösteriyordu. Laura'nın altın sarısı saçları ona dönük değildi, ama yanında kimin oturduğu belliydi

Cam'in geniş omuzları çok fazla yer kaplıyordu. Açıkça, olabildiğince yakın oturabilmek için sandalyesini kaydırmıştı. Cam'in kalçaları Laura'nın kalçalarına değiyordu.

Ateşli bir kıskançlık ruhunu kapladı.

"Özel Ajan Kincaid, bize katıldığınız için teşekkürler," dedi Joe, yüzünde hoş geldiniz gülümsemesi ile.

Masanın diğer tarafında, Edward Lock Joe'nun yanında oturuyordu. Edward yaşlı bir adamdı, ama onda yumuşak bir yan yoktu. Hem bedenlen hem de zihnen formda kalıyordu. Laura'yı inceliyordu, keskin gri gözleri onu bir şüpheli gibi değerlendiriyordu. Rafe aniden onun yüzüne yumruk atma isteği duydu.

"Gel ve bize katıl, Özel Ajan," dedi Joe. Joe'nun sağında bir sandalye kalmıştı. "Özel Ajan'a... Yani Laura'ya davayı anlatıyordum. Uzun zaman oldu. Seni beklerken biraz sohbet ettik."

Laura sonunda döndü, mavi gözleri yukarı kaydı. Yüzü tamamen ifadesizdi, ama Cam'in elini kavrayan elini gözden kaçırmadı.

Siktiğimin herifi.

Rafe'in bir seçeneği vardı ve bu artık ona çok açıktı. Yıllarca inşa ettiği kariyeri ile takıntılı olduğu kadın arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Laura seçimini çoktan yapmış gibiydi. Bu basit olmalıydı. O Cam'i seçmişti. Rafe, pişmanlık duymadan, sadece kalbinde bitmeyen bir acı ile FBI tarafına geçebilirdi. O, onun hikayesini dinlemeye bile tenezzül etmeden seçimini yapmıştı. Hastaneden çıktığında da aynı şeyi yapmıştı. Hayatta mı öldü mü, ona haber verme zahmetine bile girmedi. Onu hiç düşünmedi.

O da, Cam'in uzaklaştığı zamanki acımasız bencillikle kariyerini seçebilirdi.

Rafe masanın etrafında dolaştı, sandalyeyi çekti ve o pisliği kenara itti, çünkü artık işini kalbinin ihtiyaçlarından üstün tutmaktan bıkmıştı.

O, onu terk etmiş ve kalbini ikiye bölmüştü. Şu anda, ona açıklama şansı vermeden en iyi arkadaşını ona tercih ediyordu ve o, yere yığılana kadar onun yanında oturacaktı.

Çünkü onu seviyordu. Artık bunu biliyordu. O ayrılmadan önce bilemeyeceği bir şekilde biliyordu. Son beş yıl ona bir şey öğretmişti. Evliliđe hazırđı. Sevdіđi insanlara bakabileceği bir iše sahip olacağı bir yere taşınmaya hazırđı. Zaten son beş yıldır bu yerin tek işlevi buydu. Cam'in Laura'yı araması için para kazandığı bir yer haline gelmişti. O ve Cam bir ekip olarak çalışıyorlardı. Rafe, yerinin tanınmasını istiyordu.

Laura ona bir bakış attı.

Rafe gözlerini Joe'dan ayırmadı. "Belki beni bilgilendirmek istersiniz, zel Ajan. Özel Ajan Conrad, birimin de Sade'nin tekrar faaliyete geçtiğine ve eski Ajan Rosen'a ilgi duyduğuna inanmasına neden olan yeni kanıtlar ortaya çıktığını söyledi."

"Onun külotunu aldı, Rafe," dedi Cam acımasızca kaşlarını çatarak. Laura iç geçirdi. "Evet, keşke o pislik onları saklamamış olsaydı."

En azından Cam ona bakıyordu. Joe'nun önünde Rafe'in uzandığı bir dosya vardı. Bir yığın fotoğraf vardı. En üstte küçük, pembe bir ipek parçanın kanıt fotoğrafı vardı.

"Bunu tanıyor musun?" diye sordu Rafe, Laura'ya bakamadan.

Uzun, gergin bir sessizlik oldu. "Evet."

Edward öne doğru eğildi ve zarif burnuna gözlüklerini itti. "Marquis de Sade seni kaçırdığında bunları giyiyor muydun?"

"Onu tanıdığını söyledi," dedi Cam kaşlarını çatarak.

"Bunların size ait olduğunu resmi olarak onaylamanız gerekiyor, Bayan Rosen," dedi Edward her zamanki küçümseyici tavrıyla. "İnkâr etmenin bir anlamı yok. Yarın DNA testi sonuçları çıkacak. Kemerinde bir damla kan ve iç amaşısının astarında başka biyolojik atıklar vardı."

Laura kızardı ve Rafe, Harvard mezunu ajanın burnunu kafasının arkasına sokmayı ciddi ciddi düşündü.

"Onlar benimdi," dedi Laura fkeyle. "O beni kaçırdığında zerimdeydiler. Bana bir çeşit sakinleştirici verdi. Uyandığımda giysilerimi çıkarmıştı. Umarım bir sonraki paket

Michael Kors elbise olur. O elbiseyi özlüyorum. Göğüslerimi muhteşem gösteriyordu."

Gülmemek için kendini zor tuttu. Laura böyleydi. Sonuna kadar asi biriydi. De Sade ile yüzleşmiş ve hayatta kalmıştı. FBI ile de başa çıkabilirdi. Onun koruyucusu olmasına ihtiyacı yoktu. Uzaklaşarak ona bunu mu söylemeye çalışmıştı? Onu bu kadar feci bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıktan sonra, gerçekten onu istemiyor muydu?

"Neden Brad? Neden bana ya da Rafe'ye değil de Brad'e gönderdiler?" diye sordu Cam.

"Şey, evlat," dedi Joe, öne eğilerek. "Bence bu çocuk bizimle dalga geçmeyi seviyor. Bu oyunu oynamaktan gerçekten zevk alıyor ve sen artık FBI'da değilsin. Sana bir şey sormam gerek, Cameron. O muhabirle hiç konuştun mu? Laura'nın nerede olduğunu kimseye söyledin mi?"

"Bana zar zor anlatabildi," diye mırıldandı Rafe.

Cam'in yüzü kızardı ve Rafe, Laura'nın Cam'in elini sıkıca tuttuğunu fark etti. Ona, kontrol altında olduğunu hatırlatıyor gibiydi.

Edward uzun parmaklarıyla masayı tıklattı. "Suçlamalarla aceleci davranmayalım. Marquis de Sade son derece organize biridir. Onun izlediğini öğrenmek beni hiç şaşırtmaz. Bu onun için bir oyun. Önemli oyuncularını takip ederdi. Briggs FBI'dan ayrılmış olsa da, katil onu hala izliyor olabilir. Sonuçta, o de Sade'nin hayatındaki en önemli kişiye, kaçan Laura Rosen'a potansiyel bir bağlantıdır."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Cam, önceki sinirlenmesi hayal kırıklığına dönüşmüş gibiydi. Laura onu mükemmel bir şekilde idare etmişti. "Yıllardır sessizdi. Onu bir kez kokladı ve geri mi döndü?"

"Benimle olan olay onu oyunundan çıkarmış olabilir," dedi Laura. "Seri katillerin yıllarca cinayet işlemekten vazgeçip sonra tekrar başladıkları bilinir."

Edward, Rafe'in sinirlerini bozan o bilgece tavrıyla gözlüklerini düzeltti. Her zaman diğerlerinden çok üstündü. "Bence sadece oyunun başka bir aşamasına geçti ve taktiklerini biraz değiştirdi. O akıllıdır."

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin," diye cevapladı Rafe. Edward bu davaya her zaman büyük ilgi göstermişti. Laura'nın profilinin amatörce ve gerçek bir değerlendirmeye layık olmadığını söyleyen de Edward'dı.

Joe etrafına bakarak iç geçirdi. Sonunda Laura'ya odaklandı. Dosyayı ona doğru itti. "Sen gittikten sonra topladığımız kanıtlara bir göz atmanı istiyorum. Bu konuda senin görüşünü almak isterim. Dünyadaki herkesten daha iyi bu adamı tanıyorsun. Bize yardım et. Onu yakalamamıza yardım et."

"O bu işin dışında kalmalı," dedi Cam.

Laura elini bıraktı. Parmakları masanın üzerinde o dosyaya doğru kaydı.

Rafe'in kalp atışları hızla yükseldi. "Onu koruyucu gözaltına almalıyız. Onu buradan çıkarmalıyız."

Laura'nın gözleri o manila klasörden hiç ayrılmadı. Elleriyle klasörü yakaladı ve kendine doğru çekti. "Saklanmayı denedim. İşe yaramadı. Hızla fark ettiğim şey, ne kadar saklanmaya çalışırsan çalış, geçmişin her zaman seni yakalar."

Joe'nun yüzü acımasızca çatılmıştı. "Ona ihtiyacımız var, Rafe. Bunu anlamalısın. Onu yakalamaya hiç bu kadar yaklaşmamıştık. O, onu istiyor."

Laura rahatça dosyayı açtı. "O benim için gelecek."

Cam, Rafe'e başının üzerinden baktı. Mavi gözleri, ona bir şey yapması için yalvarıyor gibiydi.

Yumrukları endişeden sıkıca yumruğa dönüştü. Onu bu duruma o sokmuştu. "Onu yem olarak kullanmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

"Sen hiçbir şeye izin vermezsin ya da vermezsiniz, Özel Ajan Kincaid." Otoritenin keskin kenarı havayı kesiyordu. Joseph Stone çok uzun zamandır özel ajan olarak görev yapıyordu. O, astlarının ona ne yapacağını söylemesine izin vererek bu noktaya gelmemişti, ama Rafe'in başka seçeneği yoktu.

"O da benim üzerimde herhangi bir kontrol sahibi değil." Laura'nın sesi soğuk ve profesyonel bir hal almıştı. Dosyayı açtı ve Rafe bu savaşı kaybettiğini anladı. "Bunu incelemek için bir iki saate ihtiyacım olacak. Bunun standart prosedür olmadığını biliyorum."

"Bir tanığa gizli dosyaları okutmak mı?" Joe koltuğuna yaslandı. "Hayır, ama sen sıradan bir tanık değilsin. Seni kovma kararını hiç onaylamadığımı biliyorsun."

Laura elini salladı. "Önemli değil."

"O zaman seni rahat bırakayım." Joe ve Edward kalktılar.

"Yalnız kalmak istiyorum," dedi Laura, dosyalardan gözlerini ayırmadan. "Laura," diye başladı Cam.

Ama Rafe, onun şimdilik bittiğini biliyordu. Ona ulaşmak için başka bir yol bulması gerekecekti. Eğer zorlarsa, o daha da geri çekilecekti. Yeniden toplanma zamanı gelmişti.

"Hadi kardeşim," dedi Rafe. "Gidip dışarıda neler olduğunu görelim. Burada güvende."

Kapı aralarında kapandı. Rafe, kapının sonsuza kadar kapanmamış olmasını diledi.

On Birinci Bölüm

Bir saat sonra Laura sonunda dosyayı kapattı ve derin bir nefes almaya çalıştı. Duvarlar üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu. Beş yıl. Beş yıl boyunca saklanmıştı ve bir anda her şey geri gelmişti. Burada güvendedi ama şimdi onun onu tekrar bulup bulmayacağını merak etmek zorundaydı.

Ayağa kalktı ve gömleğini düzelitti. Dosyanın kusursuz bir şekilde düzenlendiğinden emin oldu ve topuklarını döndürerek sessiz sorgu odasından çıktı. Bu odanın hiç kimseyi sorgulamak için kullanılmadığından oldukça emindi. Nate çoğunlukla insanları kilitleyip, ya sakinleştikten sonra ya da yasal cezalarını ödedikten sonra serbest bırakıyordu. Bliss sakinleri şerifin öfkesine çabucak alışmıştı. Haksız yere hapse atılırlarsa Trio'da güzel bir ücretsiz yemek ve bira beklediğini biliyorlardı. Laura aniden oraya gitme isteği duydu. Barda oturup Callie ve Zane ile şakalaşabilir, Zane'in barın arkasında onun için sakladığı şarabı yudumlayabilirdi.

Neden bu olay onu evine kadar takip etmişti?

Laura kapıdan çıktı ve Joe'yu aradı. Joe'nun ona bazı sorular sormak istediğini biliyordu. Hiçbiri için heyecanlı değildi.

Sert bir el dirseğini kavradı ve onu açık bir kapıya doğru çekti.

Rafe onu Nate Wright'ın ofisine itti. Arkasında kapıyı kapattı, bu disiplinli hareketi ona ne kadar kızgın olduğunu açıkça gösteriyordu. Kapıyı sessiz bir şiddetle kapattı.

Laura bunu kabul etmiyordu. Onu bu dünyaya geri çeken oydu. Cam onun rolünü açıklamıştı. Neredeyse ona saldırmış ve affını dilemişti. Laura, Cam'in ona federal ajanları salmadığını

ama Rafe başka bir meseleydi. Rafe her zaman işine kendini adanmış olan kişiydi. O gerçek bir inançlıydı. O zamanlar, onun adalete olan bağlılığını son derece asil bir şey olarak görmüştü. Hâlâ öyle görüyordu, ama lanet olsun, keşke ona biraz daha bağlı olsaydı. Tekrar bunun bir parçası olmak isteyip istemediğine kendisi karar verme şansını seve seve değerlendirirdi.

"Ne istiyorsun, Rafe?" O, onunla birlikte odada yalnızdı. Küçük bir odaydı. Birdenbire iki kişi için çok küçük gelen bir oda.

Yüzü gergin çizgilerle kaplıydı, çenesi acı verici bir şekilde inatçıydı. "Birçok şey istiyorum, *bella*. Bunları bana vereceğini sanmıyorum."

Ses tonundaki sertlik ve ereksiyonunun belirginliği şüpheye yer bırakmıyordu. Rafe kızgındı ve bu onu tahrik ediyordu. Üzücü olan ise, bu durum onu da tahrik ediyordu. "Seninle yalnız kalmak istediğimi ciddi olarak düşünmüyorsun herhalde."

Cam'e ihtiyacı olduğunda neredeydi? Ah, evet. Ona onu rahat bırakmasını söylemişti. Eh, istediğini elde etmişti. Yeni gerçekler ve dava hakkında düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti, ama aslında ihtiyacı olan şey ikisinden de uzaklaşmaktı. Yine de, en kötü kabusunun hâlâ serbest ve iş başında olduğunun kanıtına bakarken, onları düşünmüştü. Ne zaman öğrenecekti?

"Şu anda ne istediğin umurumda değil." Sanki kapıyı koruyormuş gibi sırtı kapıya dönüktü. Aniden, ne kadar yalnız olduklarının farkına vardı. "Seninle konuşacağım ve sen dinleyeceksin."

"Eh, başka seçeneğim yok gibi görünüyor." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona en korkutucu bakışını attığını umdu. Ona seçenekler sunma konusunda pek istekli değildi. İçinde öfke kabarmaya başladı. "Ne oldu, Rafe? Bana seçenek sunulup gerçek bir yetişkin gibi davranılırsam, sen kaybedeceğinden mi korkuyorsun? Muhtemelen haklısın. O kapının önünde durmasaydın, buradan gitmiş olurdum."

Dudakları acı bir gülümseme taklidi yaparak kıvrıldı. "Evet, *bella*, bunu bana açıkça gösterdin. Ama senin

seçimlerini elinden aldığım suçlamasına alınmış durumdayım."

Şüpheyle gözlerini genişletmesine izin verdi. "Bliss'e öyle bir baskın yaparak tam olarak ne yapmaya çalıştın? Telefonlarımız var, biliyorsun. Basit bir telefon görüşmesi hepimizin zamanını kurtarırdı."

"Öyle mi? Çünkü sen cevap verirdin ve çok mantıklı davranırdın. Sana bir yetişkin gibi davranmıyorsam, *bella*, bunun nedeni senin bir yetişkin gibi davrandığını görmemiş olmamdır."

Yumruklarını sıktı. Bu çok saçmaydı. Tanıdığı en sorumluluk sahibi insanlardan biriydi. Her zaman sorumlu seçimler yapardı. Yaptığı en çılgın şey Rafe ve Cam ile yatmaktı ve bunun onu nereye götürdüğünü biliyordu. "Siktir git, Rafe."

Öfkeyle kapıya doğru yürüdü. O çocuk değildi. Burada kalıp, onun içinden atmak istediğı nutku dinlemek zorunda değildi. Ya yolundan çekilirdi ya da dövüş sanatları dersinden hatırladığı bir şey var mı diye bakardı.

Rafe, bir sonraki nefesini almadan önce onu masaya yapıştırdı. Onun aksine, Rafe hiç antrenman yapmayı bırakmamış gibiydi.

O, büyük bedeniyle onu yere bastırarak onun alanını işgal etti. Ona sertçe çarpmış olsa da, elleri masaya çarparak darbenin şiddetini hafifletmişti. Şiddet uygularken bile, onun incinmemesini sağladı. "Çok olgunsun, *bella*. Bunu beklemeliydim. Sana dünyanın birkaç gerçeğini açıklayayım. Olgun insanlar, sahip oldukları ve sevdikleri her şeyi geride bırakarak hastane yataklarından çıkmazlar."

"Eşyalarım hiç önem vermedim ve kimseyi sevmedim." Yalan söylüyordu, ama ona bunu itiraf etmeye niyeti yoktu.

"Buna bir saniye bile inanmıyorum," diye cevapladı Rafe, sesi alçaktı. Kızın bacaklarının arasındaydı ve penisi sanki kızın vajinasını arıyormuş gibi yukarı doğru çıkıntı yapıyordu. Elleriyle kızın saçlarını nazikçe geriye doğru düzeltti. "Beni sevdin. Cam'i sevdin. Ama ikimize de kızgındın. Bizi cezalandırmayı seçtin."

"Artık bana uymayan bir hayattan uzaklaşmayı seçtim." Gözlerini kaçırdı. Bu da bir yalandı, ama Rafe de

tamamen haklı değildi. "Ne yapmalıydım? İşim yoktu. İstediğim gibi davranmakta tamamen özgürdüm."

"Ne yapmalıydın?" Cevabın apaçık ortada olması gerektiği gibi soruyu tekrarladı. "Kalmalıydın. Savaşmalıydın."

Ama o çok fazla şeyle çok fazla mücadele etmişti. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Onun ne yaptığını biliyorum, *Bella*. Ve senin bakımını üstlenmeme izin vermeyerek beni cezalandırdığını da biliyorum." O kararlıydı. Rafe sert olanıydı. Eğer bu Cam olsaydı, Laura onun şüphesiz ona fısıldayarak onu yumuşatmaya çalışacağına emindi. Rafe onun kızgın olmasını istiyor gibiydi. "Cam ya da ben hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolsaydık, nasıl hissederdin diye kendine sor. Dürüst ol, *bella*. Bana karşı dürüst olmayabilirsin, ama kendine karşı dürüst ol. Birini sevseydin ve o iz bırakmadan ortadan kaybolsaydı, nasıl hissederdin?"

İhanete uğramış. Kızgın. Panik içinde. Üzgün. Çok üzgün. O, tüm bu duyguları ve hiç geçmediğinden emin olduğu acı verici bir boşluğu hissetmişti. O zamanlar kendine gitmesinin daha iyi olacağını söylemişti. Onlar onu gerçekten sevmiyorlardı, bu yüzden gitmekte özgürdü. Onun söylediklerinde doğru olan bir şey var mıydı? Onları cezalandırmış mıydı?

"Sessiz ol." Rafe'in parmakları saçlarına daldı. "Yüzünden anlaşılıyor, anlıyorsun. Her şeyi sorguladığını da biliyorum. Beni hiç sevip sevmediğimi merak ediyorsun. Ama giden ben değildim."

Bununla başa çıkabilirdi. "Hayır, ilk fırsatta beni otobüsün altına atan sensin."

"Hatalarımı kabul edebilirim, ama yine de oradaydım, konuşmaya hazırdım. Cam ve ben seni defalarca aradık. Telefona cevap vermedin. O gece sana her şeyi açıklamak istedik, ama çok geçti."

Omuz silkti. "Toplantımızı kaçırdığım için üzgünüm. İşkence görmekle meşguldüm."

Bu tam isabet oldu. Aslında biraz rahatladı. "Ve sen bunun her gün hissetmediğimi mi sanıyorsun? Eğer karar vermeseydim..."

Edward'ın profiline uygun olsaydın, asla kaçırılmazdın. Ama bunun beni bir saniye daha engellemesine izin vermeyeceğim. Beni dinleyeceksin. Bu saçmalıkları bir kenara bırakıyorum. Kabinine geri dönüp sessizce bir çanta hazırlayacaksın. Joe'ya yorgun olduğunu veya bir şey unuttuğunu söyle. Seni ben götüreceğim."

O, onun ne demek istediğini çok iyi anladı. "Ve sanırım bu çantayı hazırladıktan sonra, yolumuza devam edeceğiz."

"Evet. Bu şekilde kullanılmana izin vermeyeceğim. Bana inanmaman umurumda değil, ama bir daha bu işe karışmanı asla istemedim. Arabayla gidip Cam'i arayalım. O bizim için engel oluşturabilir ve kalacak bir yer bulduğumuzda bizimle buluşabilir."

Cazip. Çok cazip. Ama bunu bir kez yapmıştı ve geçmiş yine onu yakalamıştı.

Elleri, kadının boğazını okşadı. Gözleri arzuyla uykuya dalmıştı. Kadın onu istiyordu. Ne kadar adi olsa da, onu istiyordu. Son bir saat, kadını derinden sarsmıştı. Sadece seksten fazlasını istiyordu. Kendini sağlam ve bütün hissetmek istiyordu ve hayatında ikisi olmadan bunu hissedebileceğinden emin değildi. Ama onlarla kaçarsa, onları da kendi sorunlarına sürükleyecekti. Rafe FBI'dan ayrılamazdı. Orası onun evi olmuştu. Cam kaçak hayatından mutlu olmazdı ve onlar kaçak hayatı yaşayacaklardı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi Rafe bacaklarını yukarı kaldırırken. Rafe bacaklarını beline dolarken, penisi amına sürtünürken ona karşı koymadı.

"Yapacağını biliyorum, *bella*," diye cevapladı, sesi boğazının derinliklerinden geliyordu. "Sana bunu yaptıracağım."

Kalçaları, kolay ve yumuşak bir ritimle onun kalçalarına sürtündü. Onun iradesini ona nasıl dayatmak istediğinden hiç şüphesi yoktu. Eğer izin verirse, onu boyun eğdirene kadar becerecekti. Hafif, dalgalı eteğini beline kadar çekmişti bile. Elleri, külotunun kenarlarıyla oynuyordu. İçine girerse, onun ne kadar ilgilendiğini tam olarak anlayacaktı.

"Yapamazsın," dedi, sesinde pişmanlık vardı. Keşke teslim olabilseydi. Rafe ve Cam kontrolü ele alırdı ve o düşünmek zorunda kalmazdı. Onların kendisiyle ilgilenmesine izin verebilirdi. Ama bu

sorunlarını çözmeyecekti. De Sade'yi durdurmayacaktı. "Bunu sonuna kadar götürmeliyim. Joe otuz dakika içinde o odaya dönmemi bekliyor."

Onun için daha fazla soru vardı. Rafe ve Cam'in onu kurtaramayacağı sorular.

"Seni buradan çıkaracağım," diye söz verdi Rafe. "Beni izle."

Ağzını onun ağzına yaklaştırdı. Onun sıcaklığını hissedebiliyor ve nefesinden nane kokusunu alabiliyordu. Gözlerine baktı, saklanabileceği bir yer bırakmadı.

"Onunla yüzleşmeliyim."

Başka seçeneği yoktu. Belki de hiç olmamıştı. Vücudunu mahveden adam Bliss'teydi. Olmadığı bir şey gibi davranıyordu: dürüst ve güvenilir. Bu adamların ona inanıp inanmaması önemli değildi, çünkü haklı olduğunu biliyordu ve artık de Sade'nin onların hayal ettiğinden çok daha yakın olabileceğinden emindi.

"Seni seviyorum, *bella*. Sahte davranmayacağım. Seni seviyorum. Seni korumak için her şeyi yaparım." Dilinin ucunu çıkardı ve dudaklarını yaladı, vücudundaki her siniri ateşledi. "Gerekirse seninle bile savaşırım. Sadece uyarıyorum. Şimdi bana dilini ver. Sadece otuz dakikamız varsa, bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim."

Savaşması gerektiğini biliyordu. O, istediğini elde etmek için gerçekten elinden geleni yapacaktı, ama ona ihtiyacı vardı. Ağzını açtı ve dili içeri girip dilinin üzerinde kayarken içini çekti. O hakimiyet kurdu. Ağırılığıyla onu masaya bastırdı. Dili onun diliyle oynarken, parmakları iç çamaşırının bandının altına girip kremsi kıvrımlarına ulaştı.

"Sen zaten benim için hazırsın," diye fısıldadı ağzına.

Buna bir cevap veremedi. O her zaman onun için hazırды. Yıllarca onu özlemişti.

Külotunu bacaklarından aşağı çekti ve ağzından vazgeçti. Parmakları, ipeksi iç çamaşırını aşağı çekerken bacaklarının çizgisini takip etti. Ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Bugün kanarya sarısı, on santimlik açık burunlu ayakkabılarını giymişti.

"Hayır," dedi Rafe, ellerini nazikçe iterek. "Onları seviyorum."

Eli pantolonunun kemerine gitti ve onu çabucak çözdü. Pantolonunu aşağı indirdi ve bir anda penisini eline aldı. Yüzünü buruşturdu.

Ne olduğunu hemen anladı. "Prezervatif yok." "Bir tane bulurum."

"Dur," dedi. Elini tutup, alt karnını geçen uzun yara izini okşadı. "Ben tamamen temizim ve bana ne yaptığını biliyorsun. Çocuk konusunda endişelenmemize gerek yok."

Marquis de Sade, karnına bıçak saplayarak bunu ondan almıştı. Hayatta kalabilmesinin tek yolu, kendini bir arada tutmaktı. Sokağa çıkabilseydi, ölmüş olacaktı.

O durdu, eli karnında sıcaktı. Oradaki yara izlerini kapattı. "Eğer yapabilseydim, senin için onu öldürürdüm."

Kafasını salladı ve Rafe'yi kendinden uzaklaştırmaya başladı.

"Yapma," dedi Rafe sertçe. Onu tekrar öptü, bu sefer daha yumuşak. "Onu bu işe karıştırma."

"Rafe, prezervatif kullanmana gerek yok çünkü o bunu benden aldı. Bunu düşünmelisin. Çocuk sahibi olamıyorum çünkü o bunu bana işkence etmek için eğlenceli bir yol olarak gördü. O bizim aramıza giriyor." Ve yakalanana kadar da girmeye devam edecekti. Yıllardır saklanıyordu ama artık onunla yüzleşmeye hazırdı. Rafe ile yüzleşmeye hazır olduğundan emin değildi.

"Çocuklar umurumda değil. Onları istiyorum, ama seni istediğimden daha fazla değil. Cam ve ben bunu konuşmadık mı sanıyorsun?" Penisi hala ona baskı yapıyordu, bu da onun yalan söylemediğinin kesin bir işaretiydi. Hala onu istiyordu. "Senin rahmin için seninle ilgilenmedim. Evlat edinmek istiyorsan, edinebiliriz. Sadece üçümüz olmasını istiyorsan, o zaman benim ailem budur."

Gözleri yaşlarla doldu. Onu çocuksuz hayal edemiyordu. Onu büyük bir ailenin çevrelediği bir hayatı hayal edemiyordu.

"Lütfen, *bella*. Beni uzaklaştırma. Gitmeyeceğim." İçine girdi.

Penisi onu doldurmaya başladı. Muhtemelen onu bırakması gerekeceğini biliyordu, ama şimdi değil. Henüz değil.

Elleriyle onun gömleğinin altındaki tenini buldu. Onu hissetmenin tadını çıkardı. Elleri altında cildi sıcaktı. O dikkatlice içine girerken sırtındaki kasların dizginlenmiş gücünü hissedebiliyordu.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun. Aramızda hiçbir şey yok. Hiçbir şey." Rafe biraz daha sertçe itmeye başladı. Penisi onu doldurdu. Kalçalarını ayarladı ve inleyerek içine girdi.

O kadar doluydu ki. Onunla o kadar doluydu ki, yine de yetmiyordu. Hâlâ Cam'e ihtiyacı vardı. Neden? Neden ikisine de ihtiyacı vardı? Neden normal olamıyordu?

Kapıya baktı, Cam'in dışarıda olup olmadığını merak etti. Rafe ile buraya geldiği için kızacak mıydı? Nate'in kapısında opak bir cam vardı. Camin arkasında kaslı bir omuz görünüyordu, o kadar tanıdık bir siluetti ki neredeyse ağlayacaktı.

Rafe kapıya doğru baktı, penisini okşayan yumuşak hareketlerini hiç bırakmadı. Yüzünde bir kaş çatma ile tekrar aşağıya baktı. "İlk önce benim sıramdı. Dün gece Cam ilk önce gitti."

Hafif bir sevinç hissetti. Cam nöbet tutuyordu. Oturmuş, Rafe'yi kendisine tercih ettiği için ona kızgın değildi. Bu sefer onun için kavga etmiyorlardı.

Rafe kendini onun amında sıkıca tuttu. Elini kaldırıp yüzüne dokundu. "Senin peşine düştüğümüzde paylaşacağımızı biliyorduk. Bu hatayı bir daha yapmayacağız, *bella*. Sen, ben ve Cam, ama o şu anda bana haklı olarak kızgın. O hala adil bir adam. Sıranın bende olduğunu biliyordu."

Bu "sıra" meselesini konuşmaları gerekiyordu. O, aralarında dolaşan bir beden olmaktan daha fazlasını istiyordu. Üçü birlikteyken çok mutluydu.

O zaman Rafe'den başka hiçbir şey düşünmüyordu. Dizlerini ayırdı ve itmeye başladı. O büyük penisini tekrar tekrar onun içine itti. Bacaklarını beline doladı.

O tısladı, ifadesi biraz vahşileşti. "Aynen öyle. İstedğim bu. Topuklarını sırtıma geçir. Bu beni sana karşı yumuşatmayacak. Sadece seni daha sert sikmemi sağlayacak."

Bu onun niyeti değildi, ama bunu ona söylemeyecekti. Rafe eğildi ve aniden yaptığı her hareket

iki noktayı vurdu. Penisini, onun inlemesine neden olan o muhteşem yeri vurdu ve pelvisi klitorisini ovuşturdu.

Laura, içinden çıkmak isteyen iniltiyi bastırmak için çabaladı. O kadar iyi, o kadar doğru geliyordu ki.

Rafe acımasızdı. Hızını artırdı ve orgazm yaklaşırken onu titretmeye başladı. "Söyle bana. Duymak istediğim şeyi söyle."

Ne istediğini biliyordu ve bunu geri tutamıyordu. Ona istediğini vermezse, onu çığlık attıracaktı.

"Sen orgazm olurken herkesin çığlıklarını duyması umurumda değil."

"Seni seviyorum." Herkesin onu duyması umurundaydı ve bu doğrudu. Onu seviyordu, ama bu olmayacaktı. Ona verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kariyerine ve ailesine ihtiyacı vardı ve bir üçlü ilişkiye girerse ikisini de riske atacaktı. Cam, geldiği yere ulaşmak için çok çalışmıştı ve onun için zaten çok şeyden vazgeçmişti. Tüm kariyerinden vazgeçmişti. Onlardan bir aile kurma şanslarından da vazgeçmelerini nasıl isteyebilirdi? Bu fedakarlığı kendisi yapmalıydı. "Seni gerçekten seviyorum."

O eğilip onu öptü ve sertçe bastırdı. Orgazm patladı, vücudunda yayıldı ve onları daha önce hiç olmadığı kadar birbirine bağladı. Rafe onun içinde boşaldığında, o sıcak bir heyecan hissetti. Gidecek bir yeri yoktu, ama yine de doğru geliyordu. Yine de aralarında olması gereken bir şey gibi geliyordu.

"Seni seviyorum, *bella*." Kapı çalındı ve Rafe'in yüzü düştü. "Sabırsız piç. Temizlenmeye zahmet etme."

Onu son bir kez öptü ve fermuarını çekti. Cam masadan kalkmak için acele etti, ama kapı tekrar kapandı ve Cam onun üzerine çullandı.

"Oh, bebeğim, o açgözlü bir piç miydi?" Cam ellerini saçlarına gömdü ve ağzını yukarı çevirerek dudaklarını dudaklarına kilitledi. Dudaklarını yaladı, ısırıldı ve yumuşakça yaladı. "Sürenin üçte ikisini aldı, ama penisinin sadece yarısı var."

O anda bütün bir penis gibi hissedilmişti, hatta daha fazlası. "Cam, bunu konuşmalıyız."

Rafe'in boşalmasıyla kaplanmıştı. Rafe'in söylediklerine rağmen, temizlenmeliydi ve gerçekten konuşmaları gerekiyordu. Sabah hızla geçmişti, duyguları karışmış ve dönmüştü, ta ki hissizleşene kadar. Şimdi kalbi hızla atıyor ve başı dönüyordu. Konuşması, bunu onlarla yapamayacağını açıklaması gerekiyordu. Bunun işe yaramayacağını anlamaları gerekiyordu.

"Konuşmanın bir faydası olacağını sanmıyorum. Rafe'e, onun bir pislik olduğunu söylemek ve dün gece olanları göz önüne alarak ikinci sırada olmam gerektiğini kabul etmek dışında konuşmadım." Burunlarını birbirine sürttü, bu dokunuş o kadar tatlıydı ki, kadının erimesine neden oldu.

Güçlü kalmalıydı. "Seks hakkında konuşmak istemiyorum. Konuşmalıyız, ciddi bir şekilde konuşmalıyız."

O biraz geri çekildi. "İçine girmeden ciddi bir şekilde konuşabileceğimi sanmıyorum."

"Bu yardımcı olmayacak." Kendini zorlayarak bu sözleri söyledi, ama çoktan titremeye başlamıştı, kalçaları onu arıyordu.

"Bu bana çok yardımcı olacak." Cam elini vücudunda aşağı doğru kaydırarak amına doğru indirdi. Rafe'nin yerini çoktan almıştı. Parmaklarını içine sokarken gözleri parladı. "Siktir. Prezervatif kullanmamış. Orospu çocuğu. Bu haksızlık." Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Kahretsin. Bu beni iğrendirmeli, değil mi? Siktir, tahrik oldum. Başka bir adamın spermi senin amının her yerinde olduğunu düşünmem gerektiğini biliyorum, ama tek düşünebildiğim şey bunun harika bir kayganlaştırıcı olduğu."

O geri çekildi ve onu tek bir düzgün hareketle ters çevirdi. Nefes almayı düşünmeden parmağını kıkına bastırdı.

"Lanet olsun, Cameron. Sana kızgın olmam gerekirdi," diye şikayet etti.

"Rafe'e daha çok kızgın olman gerekirdi, ama o seni korunmadan becerdi. Bu boku başımıza saran oydu, ama sen onunla yatmana izin verdin. Ben daha fazlasını hak ediyorum. Ben iyi olanım. İyi olan, kötü çocuktan daha fazlasını hak etmiyor mu?"

O, iyi yağlanmış parmağını kıkının derinliklerine bastırırken, o inledi. Onun penisi, onun amının dudaklarını okşadı.

"İkiniz de piçsiniz." Cam'le kavga etmek çok daha kolaydı.

Yüzündeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordu. "Evet, ama biz senin piçlerin."

Laura, onun penisi içine girerken inledi. Başka hiçbir şey hissetmediğine yemin edebilirdi, ama Cam'in itişiyile amı alev aldı.

"Ya seni istemiyorsam?" Bu sözleri söylerken bile, onu daha iyi içine almak için kalçasını kaldırdı.

"Ölmek isterdim, bu yüzden buna inanmazdım," diye cevapladı Cam.

Penisini daha iyi sokabilmek için bacaklarını nazikçe daha da açtı. Bu açıyla çok derine girmişti. Kendini tamamen çaresiz hissediyordu, ama Cam için sorun değildi. Vücudunun onun altında yumuşadığını, kontrolü ona bıraktığını hissetti. Göğüsleri Nate'in masasına yapışmıştı. Tanrım, Nate masasını kirlettiği için onu öldürecekti. Nate işini çok ciddiye alıyordu. Ofisinde cinsel bir şeyin yaşanması imkansızdı. Ama şimdi yaşanmıştı. Nate'in öğle yemeğine çıkmış olmasını ve federallerin çok önemli tanıklarına ne yaptığını tahmin edemeyeceğini ummak zorundaydı.

Laura, Cam'in penisi ve parmaklarının ikili penetrasyonunu hissetti.

"Ayrıca, amın beni içine çekiyor. Lanet olsun, bebeğim. Bunu kesmelisin. Bunun bitmesini istemiyorum. Uzun sürmesini istiyorum." Cam biraz sarhoş gibiydi. Amına girip çıkarken, yavaş, kayan hareketinden hiç vazgeçmedi. "Seni sonsuza kadar sikmek istiyorum. Hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Sadece bununla uğraşmak zorunda kalacaksın."

Kulağa mükemmel geliyordu. Mükemmelden de öteydi. "Konuşmamız gerek."

Cam bir ritim buldu, kalçaları penisini derine pompalarken parmakları onun içinde dönüyordu. "Dinliyorum."

O, kış deliğine bir parmak daha eklediğinde, o inledi. "Lanet olsun, Cam. Buradan ayrılamam."

"Onun planı bu mu?" Cam tekrar başlamadan önce kendini topladı. "Onunla bu konudan başka hiçbir şey konuşmazdım. Ama konuşacağım, bebeğim. Şu anda çok kızgınım, ama bir çözüm bulacağız. Ve seni buradan çıkarmayı tüm kalbimle destekliyorum. Sessiz bir yere saklanacağız. Kimse nereye gittiğimizi bilmek zorunda değil."

"Yapamam." Masaya tırnaklarını geçirdi. Bu bitmek bilmeyen yavaş sevişiyile onu öldürüyordu. Ritmi mükemmel bir şekilde tahrik edici tutuyordu, ama

orgazmını engelliyordu. Tam oradaydı. Bir öncekinden bu kadar kısa süre sonra bir tane daha istememeliydi, ama zevk oradaydı ve ona ulaşmak için uzandı, ama o geri çekildi. "Lanet olsun, Cameron. Gitmiyorum. Bununla yüzleşeceğim."

"O zaman ben de seninle birlikte yüzleşirim," diye yemin etti ve bu sefer sesinde gülümseme yoktu. "Seni asla terk etmeyeceğim. Beni ceset torbasında götürmedikçe. Eğer tekrar kaçarsan, seni bulurum. Seni bulacağım ve tekrar buraya döneceğiz. Şerifle konuştum bile. Bir yardımcı daha işine yarayabilirmiş. Sen kalırsan, ben de kalırım. Rafe'in ne yapacağını bilemem, bebeğim, ama ben buradayım ve seni dışlamana izin vermeyeceğim. Bir daha asla."

Cam ciddileşince inledi. İçine girip çıktı, penisi ve parmakları mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu. Onunla tartışmak istedi. Ceset torbası yorumu onu çok korkutmuştu. Cam katilin yoluna çıkarsa, bu düşüncesiz sözler gerçek olabilir.

Sonra hiçbir şeyin önemi kalmadı, sadece onun hissettirdikleri önemliydi. Onu doldurdu. Gözlerini kapattı ve ikisinin de orada olduğunu hayal etti, biri amında, diğeri ise göt deliğinde. Erkekleri, birlikte çalışıyorlardı. Üçü de güvende ve bir aradaydılar.

Boşalırken neredeyse ağlayacaktı. Cam arkasında sertleşti, vücuduna girip çıkarken defalarca adını söyledi. Parmakları kıcıncıydı, ama penisi kaldı.

"Seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Ve onu koruyacaktı. İkisini de koruyacak bir yol bulacaktı.

* * *

Güzel tavşanının şerifin ofisinden gizlice çıkmaya çalışmasını izledi. Onunla birlikte oraya giren büyük pislik umursamadı. Yüzünde, aptal erkeklerin seviştikten sonra takındıkları o gülümseme vardı.

Tabii ki, diğerrinin yüzünde de aynı kendini beğenmiş "biraz aldığım için dünya benim" ifadesi vardı.

Sadece tavşanı utanmış gibi görünme akıllılığını göstermişti. Ne yazık ki, fahişe olmamak için akıllılık gösterememişti.

Elindeki dosyayı yumruklarıyla sıkıldığını hissetti. Sabahı, kız arkadaşına soracağı bazı sorular düşünerek geçirmişti. Ona, birlikte geçirdikleri zamanı nasıl bulduğunu sormak istemişti. Yaralar henüz tazeiken — tanrım, onu kanatmış olmaktan büyük zevk almıştı — ona gerçekten bilmek istediklerini sormak canavarca gelirdi, ama şimdi bu kadar çok şey söz konusu olduğundan, daha özgür davranabilirdi. Eğer biri karşı çıkarsa, katilin zihnine daha derinlemesine girmesi gerektiğini söyleyebilirdi. Şimdiye kadar hiçbir şey işe yaramamıştı. Profil hala tamamlanmamıştı.

En azından onun kabul ettiğı profil. Sevimli tavşanının derlediğı profil o kadar mükemmele yakındı ki, onu gömmek zorunda kalmıştı.

Kız onun yanından geçerek, küçük, gergin bir gülümsemeye yukarı baktı. Çok güzeldi. Mükemmel altın sarısı saçları ve kilometrelerce uzun bacakları vardı. Onun zevkine göre biraz şişmanlamıştı, ama yine de onu cezbeden bir güzelliğı vardı. Dışarıdan bakıldığında çok mükemmel görünüyordu. Akıllı. Zarif. Sevimli. Tabii ki, tüm bunların altında o da diğerleri gibi biriydi. Tıpkı annesi ve sevgili rahmetli karısı gibi. Kadınlar fahişeydi. Kendilerine engel olamıyorlardı. Bir erkek onlara sikini sunarsa, onu alırlardı.

Ve Özel Ajan Kincaid ile Briggs, onun sadece kendileriyle yattığını sanıyorlarsa, kendilerini kandırıyorlardı. O iğrenç SEAL'la yatmış olduğu belliydi, belki de şerif yardımcısıyla da. Şerif yardımcısının ağzı bozuktu. O ağzı kapatmayı çok isterdi, ama bunun için beklemesi gerekecekti.

Tavşanı kaçarken, ihtiyaç karnını tırmalıyordu. Briggs ona tekrar yaklaşmaya çalıştı, ama kadın başını salladı.

"Biraz hava almam lazım, Cam." Dışarı çıktı.

"Ona biraz zaman ver." Kincaid, eski ortağını omzuna sertçe dokunarak durdurdu. "Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyoruz."

"Evet, bunu açıkça belirtti."

Yüzünün bir kısmını kaplayan yara izleri olan çok iri bir adam, saplı iki büyük çanta taşıyarak kapıdan içeri girdi. "Yemek isteyen var mı?"

Ah, öğle yemeğı. Bir bardan geliyordu. Evet, bu muhtemelen çok güzel olurdu. Kendini gülümsemeye zorladı ve hamburgerin ne kadar lezzetli olacağına dair genel saçmalıklara katıldı.

Bir parça etten daha fazlasına ihtiyaı vardı. Açlığı giderek artıyordu ve bu konuda bir Şeyler yapmazsa hata yapacaktı. Son beş yıldır çok dikkatli davranmıŐ, sadece geçinmek için gerekli olanı almıştı. Ritüellerini yerine getirmiŐtı, ama bu, canavarını asla doyurmayan kesik kesik bir Şekilde olmuştu. Burada da aynısını yapmak zorunda kalacaktı. Ritüelleri zaman ve mekan gerektiriyordu, ama ikisi de yoktu, ancak beyninde bir plan oluŐmaya başlamıştı. Karıncaların konuşmalarını dinlemiŐtı. Bir süre boş kalacak en az bir özel ev olduğunu biliyordu. Uzaylılar ve saklanmakla ilgili bir Şey. O mekanın yerini öğrendiğinde plan yapmaya baŐlayabilirdi.

Ama bu gece için, hızlı bir çözüm yeterli olacaktı.

"Kincaid, Briggs!" Küçük kasabanın Şerifi, önemli bir Şey söyleyecekmiŐ gibi bağırdı. Adam, yüzünde Şiddetli bir kaş çatışıyla ofisinin kapısında duruyordu. "Cidden mi? Onunla konuşmak için benim ofisimi kullanacağını sanıyordum."

Kincaid utanarak kızardı, ama Briggs hemen sırtıtmaya başladı. "Konuşuldu."

"Evet, ne söylendiğini tahmin edebiliyorum. Hope, biraz Lysol'a ihtiyaımız olacak," diye bağırdı Şerif. "Ve sen, Briggs, buraya gel, yeni patronunun ofisine saygı duymak konusunda ciddi bir ders vereceğim. Sen de içeri gir Kincaid. Gözden geçirmemiz gereken birkaç Şey var."

Bu sesin tonu hoşuna gitmedi. En son istediği Şey, o sinir bozucu Şerifin burnunu sokmaması gereken yerlere sokmasıydı.

Dikkatini başka yöne çekmesi gerekiyordu. Belki de ihtiyaçlarını çeşitli Őekillerde karŐılayabilirdi. Şerifin dikkatini dağıtabilir, ihtiyaını karŐılayabilir ve tavşanına biraz korku salabilirdi.

Tek ihtiyaı, sevimli bir bayanla birkaç dakika yalnız kalmaktı. Bu kasabada istediğini seçebilirdi.

On İkinci Bölüm

Cam, Laura'nın yanındaki koltuğa oturdu ve elini sandalyesinin arkasına kaydırđı. Laura gergindi, omuzları öyle bir şekilde duruyordu ki, Cam onun arkasına geçip rahatlayana kadar sırtını ovmak istedi. Onu eve götürüp, gözlerinin etrafındaki gerginlik yumuşayana ve ona sarılmasına izin verene kadar onu şımartmak istedi. O ve Rafe sırayla bunu yapabiliirdi.

"Zaten yeterince skandal yarattın, Cam," diye fısıldadı Laura, elini onunkinden çekerek. "Seni buradan attırabilirim."

Kaşlarını çattı. "Kimse özellikle skandal yaratmış gibi görünmüyordu."

Üzgün değildi. Hepsine duyursunlar. Yapabilseydi, her şeyi yayınlardı, böylece onun kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmazdı. O pislik Wolf Meyer'in ön sırada oturduğundan emin olurdu. Neden hâlâ buradaydı? Burada resmi bir yeri yokken şerifin departmanında takılıyordu. Eski SEAL, Laura'ya hala koruması gereken bir şey gibi bakıyordu. *Piç kurusu*. Ve tüm federallerin ona nasıl baktığını da gözden kaçırmamıştı. Laura muhteşem bir kadındı, ama hepsi ona Marilyn Monroe'nun yeniden doğmuş haliymiş gibi bakmak zorunda mıydı? Kendi süper zeki, komik, sarışın bombalarını bulmaları gerekiyordu. Bu Laura'nın bombasıydı. Ve Rafe'nin. O ve Rafe'nin halletmeleri gereken bazı şeyler vardı, ama Cam onunla kavga etmeyecekti. Bu Laura'yı incitiyordu ve lanet olsun, Rafe'nin etrafında olmasını seviyordu.

Ona bir bakış attı. "Bliss'teki çocuklar umursamıyor olabilir, ama emin ol, Washington'daki herkes olanlara şok oldu."

Bu konuda endişeli miydi? O, onların ne düşündüğünü umursamıyordu. Onlara asla uyum sağlayamayacaktı. O her zaman öyle olmuştu.

Büroda kimsenin sevmediği, inek, taşralı ve saldırgan bir pisliğin tuhaf karışımıydı. Laura ve Rafe hariç kimse sevmiyordu. "Onlar sayılmaz. Bliss'teki adamlar, temizlik yapmadığım için kızgındı. Halka açık yerlerde seks yapma konusunda açık talimatlar aldım. Şerifin bir broşürü var. Kurallara uymazsam beni hücreye atacağına dair bana garanti verdi. Sadece iki tane var, biliyorsun. Rachel ve Max Harper'ı en son hapse attığında neler olduğunu anlattı."

İşte oradaydı. Kalbini hoplastan o gülümseme. Laura'nın gülümsemesi tüm dünyasını aydınlatıyordu. "Evet, o olay bir iki gün boyunca dedikodulara konu oldu. Rachel'ın yaya geçidini kullanmama sorunu var. Ve gevezelik etme sorunu. Nate o sırada kötü bir ruh halindeydi. Max kendini feda ederek onunla birlikte hapse girdi. Nate'e yumruk attı. Söylemeye gerek yok, Rye kefaletini ödeyene kadar eğlendiler. Saat geç olmuştu ve o gece randevuları vardı. Hapiste olmaları onları durdurmadı."

İşte, bu onun ilgisini çeken bir bilgiydi. Bu kasabada birkaç üçlü ilişki vardı ve o bunların nasıl işlediğini bilmek istiyordu. "Randevu geceleri mi yapıyorlar?"

Laura başını salladı. "Her biriyle haftada en az bir kez dışarı çıkıyor. Callie, Nate ve Zane de öyle yapıyor sanırım. İlişkileri samimi tutmak için iyi bir yol olduğunu tahmin edebiliyorum. Tersine, erkeklerin erkekler gecesi yaptığını biliyorum."

Sorgu odasının kapısı açıldı ve Brad, Rafe'in ardından içeri girdi. Rafe'in yüzünde karanlık çizgiler vardı. Masanın diğer tarafında olmaktan memnun değildi, ama şimdilik bu en iyi seçenektir. İçeriden neler olup bittiğini bilmeleri gerekiyordu. Joe ve Edward da onları takip etti. Hepsi de elinde dosya klasörleriyle kasvetli ve somurtkan görünüyordu.

Cam bunun nasıl bir his olduğunu hatırladı. Herhangi bir ajanın damarlarında, sorgulamadan önce belirli bir adrenalin pompalanırdı. Ajan, karşısındaki kişinin aradığı kişi olmadığını bilse bile, masanın doğru tarafında olmaktan gelen belirli bir güç vardı. Cam kesinlikle kendini savunmasız hissediyordu.

Laura'nın omurgası düzeldi. Cam aniden Nate Wright'ın kendisine söz verdiği rozeti ve silahı çoktan almış olmayı diledi. Küçük bir kasabada bile halledilmesi gereken evrak işleri vardı. Bu onun hayalindeki iş değildi. Tam tersine. Hayalindeki işin ne olduğunu bile bilmiyordu. Laura'yı istiyordu. Bu yeterliydi. Onunla evlenip, ona bakıp, bir yandan da kod yazmak için zaman bulabilseydi, mutlu olurdu. Yine de, yasal olarak birini öldürebildiğinde kendini daha güvende hissedecekti. Bu, Laura'yı savunmayı çok daha kolay hale getirecekti.

Keşke Laura şimdi onu savunmasına izin verse.

Joe oturdu. Yaşına göre çok iyi formdaydı. Elli yaşına hızla yaklaşan özel ajan, yıllarca daha genç görünüyordu. Dosyasını açarken Laura'ya gülümsedi. "Bütün bunları tekrar gözden geçirmek zorunda kaldığım için üzgünüm, Laura. Bunun senin için eski bir yara olduğunu biliyorum."

"Onu bilemem. Bugün oldukça taze hissediyorum." Ellerin birleştirdi.

"Hemen konuya girelim." Brad, yapmacık ve kendini beğenmiş bir ses tonuyla konuştu. Gömleğini değiştirmiş ve yeni bir kravat takmıştı, ama burnunun şişkinliğini gizleyemiyordu. Rafe burnunu kırmamıştı. Bu biraz hayal kırıcıydı. Brad orta koltukta, sürücü koltuğunda oturuyordu ve bundan büyük zevk alıyor gibiydi.

Brad parmaklarını masanın üstüne vurarak ritim tuttu. "DC bölgesinde bir seri katil olduğu tespit edildikten yaklaşık bir yıl sonra bu davaya dahil oldun."

Laura derin bir nefes aldı ve konuya girdi. "Evet. Yaklaşık altı yıl önce bahardı. Başka bir birimden transfer olmuşum. Ondan önce dört yıl boyunca özel ajan olarak çalışmışım."

Brad homurdandı. "BAU'ya katılmak için çok gençsin."

Laura, Kriz Müzakere Birimi'nde yaptığı muhteşem işlerden bahsetmedi. Harvard'ı sınıf birincisi olarak bitirdiğinden ve okul masraflarını kendisi karşıladığından da bahsetmedi. Sadece omuz silkti. Cam, Laura'nın örnek niteliğindeki sicilini Brad'in yüzüne vurmak istiyordu. Laura, görünüşüyle BAU'ya girmedi.

Brad konuya devam etti. "Yani, birime özel ajan olarak girdin ve yaklaşık bir yıl sonra, Marquis de Sade olarak bilinen katilin profilini teslim ettin. O zaman, profilinde

"Bu ne anlama geliyordu? Herkes bunu biliyordu. Cam öne doğru eğildi. Bu, onun düşündüğü gibi gitmiyordu. Rafe'in bakışını yakaladı, ama R

Bu ne demek oluyordu? Bunu herkes biliyordu. Cam öne doğru eğildi. İşler onun düşündüğü gibi gitmiyordu. Rafe'in bakışını yakaladı, ama Rafe de onun kadar şaşkın görünüyordu.

"Evet," diye cevapladı Laura. Sesinde telaşlı bir duraklama vardı. "Bunun farkındaydım."

Brad, onu bir şey yaparken yakalamış gibi sıırıttı. "Kim senden profil hazırlamanı istedi?"

Laura, sarı saçlarını kulağının arkasına attı. "Kimse istemedi, ama bunun önemli olduğunu düşündüm. Bu davaya yeni bir bakış açısı getirebileceğimi düşündüm. Psikoloji ve ceza hukuku diplomam var. Ne yaptığımı biliyordum."

"Ama kimse senden profil hazırlamanı istemedi mi?" diye sordu Brad.

Rafe öne doğru eğildi. "Joe tüm ekibe, davayla ilgili topladığımız her türlü bilginin hoş karşılanacağını söyledi. Herkesin fikirlerini duymak istiyordu. Kimsenin profil hazırlaması uygunsuz değildi. Hepimiz bu konuda eğitimliyiz."

Joe başını salladı. "Evet. İletişim kanallarının açık olmasını severim. Bence bu her ekip için önemlidir. O zamanlar da öyle çalışıyordum, bugün de öyle çalışıyorum."

Edward, bir şüpheliyi sorgularken her zaman oynadığı gözlüklerini düzeltilti. Gözlüklerini tekrar taktı ve Laura'ya, inceleme için yakaladığı bir böcek gibi baktı.

Cam, işlerin bu yönde gitmesinden dolayı kötü bir hisse kapılmaya başladı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Brad elini kaldırdı. "Bay Briggs, buraya nezaketen geldiniz. Bu görüşmeden uzak duramayacaksanız, gitmenizi rica edeceğim."

Sandalyesinden kalkmaya başladı. "Beni kovmaya çalışmanızı görmek isterim."

Joe başını salladı. "Cam, lütfen. Bunun zor olduğunu biliyorum, ama Özel Ajan Conrad'ın bu soruları sormasının nedenleri var. Bu soruları belirlemek için uzun zaman harcadık. Hepimiz bu sorular üzerinde anlaştık. Zor bir durumdayız. Yıllardır bu davada hiçbir ilerleme kaydedemedik. Yeni bir yaklaşıma ihtiyacımız var."

Laura elini onun elinin üzerine koydu ve o isteksizce oturdu. Kalp atışları, biraz canına okumak istemesiyle birlikte hızlanıyordu. Odanın karşı tarafındaki büyük çift yönlü aynaya baktı. Bunu izleyen bir sürü insan olacaktı ve bunlardan biri de yeni patronu Şerif Nate Wright olacaktı. Eski iş arkadaşlarının yüzüne yumruk atarak yeni işine başlamak muhtemelen hiç iyi olmazdı. Bu işe ihtiyacı vardı. Laura'nın dünyasına uyum sağlaması gerekiyordu.

Brad, Laura'ya bu davaya nasıl dahil olduğu hakkında sorular yağdırırken, Brad kendini sandalyesinde rahatlamaya zorladı. Laura her birine kısa ve profesyonel bir şekilde cevap verdi. Profilini neden yazdığını açıkladı. Verileri nasıl topladığını anlattı. Kısacası, o pisliğe işini yaptığını söyledi.

"Jana Evans'ı ne zamandır tanıyordun?" diye sordu Brad, büyük klasörünü karıştırarak.

Laura'nın ağzından uzun bir iç çekiş çıktı. "Jana Evans ile üniversitenin ilk yılında tanıştım. Gazetecilik okuyordu. Birkaç yıl boyunca aynı odada kaldık. Mezun olduktan sonra o New York'a taşındı, ben ise BAU'ya katıldığımda Washington'a taşındım. Yaklaşık üç yıl sonra Washington'daki bir televizyon kanalında iş buldu ve yeniden iletişime geçtik."

Brad bir sonraki sorusunu sorarken sırtıttı. "O zaman ona gizli bilgiler vermeye mi başladın?"

"Ne oluyor?" Rafe, Cam'den önce patladı. "Joe, bu da ne? Eski Özel Ajan Rosen'a Marquis de Sade'nin kim olduğu konusunda fikirlerini soracağımız söylenmişti."

Joe'nun sol kaşı kalktı. Bazen onun diğerlerinden farklı biri olduğunu unutmak kolaydı. "Sen de benim hoşgörümle buradasın, Özel Ajan Kincaid. Uzun yıllardır arkadaş olmasaydık, bir tanıkla yattığını anladığım anda seni bu davadan kovardım."

Rafe tartışmak için ağzını açtı, ama Laura araya girdi. "Rafe'i savunmak gerekirse, onunla yatmaya başladığımda tanık değildim."

"Peki ya Briggs?" Brad neredeyse alaycı bir şekilde sordu.

"Evet, aynı geceydi," dedi Laura küstahça. "Yani hayır, o an Marquis de Sade ile tanışmamıştım. Biz iş arkadaşlarıydık

iş arkadaşlarıydık. Muhtemelen yapabileceğim en profesyonel şey değildi, ama bunun davayla hiçbir ilgisi yoktu."

"Soru sorma tarzını değiştirsen iyi olur," dedi Cam dişlerini sıkarak. Burada oturup onların ona hakaret etmesine izin vermeyecekti.

"Ya da bunu tamamen durdurabiliriz," diye araya girdi Rafe. "Belki de öyle yapmalıyız. Bir avukat yardımcı olabilir."

Hiç itiraz etmedi. Mükemmel bir fikir gibi geliyordu. Laura'nın ceza davası için avukata ihtiyacı yoktu, ama bir avukat ne onun ne de Rafe'nin yapamayacağı şekilde bu pisliklerle başa çıkabilirdi.

"Avukat tutmayacağım," dedi Laura, pes etmiş bir şekilde.

"Ben birini ararsam alırsın." Onunla kavga etmekten nefret ediyordu, ama iyi bir avukatın tavsiyesini reddetmesine izin veremezdi.

"Sadece devam et," dedi Laura.

Brad, umursamıyormuş gibi omuzlarını yukarı aşağı hareket ettirdi ve Cam buna inandı. "Peki o zaman. Mağara adamlarınız işlerini bitirdiyse, ben devam edeyim. İlk raporunda, seni kaçıran adamın kullandığı bir cümleden bahsetmiştin. Sana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Laura'nın gözleri hayalet görmüş gibi boş bir ifadeye büründü. Sanki kendi iç dünyasının derinliklerine dalmış gibiydi. "Konuşmayı severdi. Saatlerce benimle konuşurdu. Çoğunu hatırlamıyorum ama o cümleyi hatırlıyorum. Bir kadının kalbine giden tek yolun işkence yolu olduğunu söylemişti. Başka bir yol bilmediğini söylemişti."

Cam bunu araştırmıştı. Gerçek Marquis de Sade bunu yazmıştı. Orijinal de Sade'nin söyleyecek çok şeyi vardı, çoğu da saçmalıktı. Marquis, tüm ahlaki ilkelerin somut veya gerçek değil, hayal ürünü olduğuna inanıyordu.

"Bu biraz spesifik," dedi Brad. "Onun böyle dediğinden emin misin?"

Şimdi Laura, Brad'e bakıyordu. "Bir kız, veba doktoru maskesi takmış bir adamın onu kırbaçlamadan, kesmeden ve karnına defalarca bıçak saplamadan hemen önce söylenenleri nadiren unuttur. Ben bağlanmıştım ve o beni acımasızca kırbaçladı. Kabul etmek istemiyorum ama dikkatimi çekmişti."

Cam midesinin burkulduğunu hissetti. Ona olanları düşündüğünde beyni karanlık bir yere gitme eğilimindeydi. Bunu

yazılı olarak okuduğunda bile yeterince kötüydü. Konu açıldığında kullandığı o cansız, monoton ses tonuyla ağzından çıkanları duyduğunda ise yıkıcıydı. Kaçırılmış ve acımasızca dövülmüştü. Saatlerce işkence görmüştü. Onu seviyordu. Suçluluk duygusu bir yara gibi iltihaplanmıştı. Ondan sorumluydu. Ona bedeninden zevk almasına ve kalbinde teselli bulmasına izin vermişti. Onu korumakla yükümlüydü, ama başarısız olmuştu.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Ve kelimeleri tanıdın mı?" diye sordu Brad.

Neden hala konuşuyordu? Sesi Cam'in sinirlerini bozuyordu. "O anda anlamadım," diye itiraf etti Laura. "Daha sonra araştırdım. Bliss'e vardığımdan hemen sonraydı. Durumum çok kötüydü. O lanet sözleri kafamdan atamıyordum. Stella'nın evine gidip bilgisayarını ödünç almak istedim. Bir şeyi kontrol etmem gerektiğini söyledim.

O zaman buldum. Marquis de Sade'nin bir sözü.

"Donatien Alphonse François, gerçek Marquis de Sade, yöntemlerine bağlı bir felsefeye sahipti. Fahişeleri istismar ettiği için birkaç kez hapse atıldı. Bir tanesinin, ikinci kat penceresinden kaçmayı başaranı kadar haftalarca işkence gördüğü söyleniyor," diye mırıldandı Edward. Sanki bir meslektaşının işkencesini tartışmıyormuş gibi akademik bir üslupla konuşuyordu. "Cinsel özgürlük hakkında çok şey yazdı. Felsefelerinin bazıları ilginç."

"Ders dinlemek istemiyoruz, profesör," diye homurdandı Brad. Cam'e göre, özel ajan ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyor gibiydi. Ve kaba davranıyordu. Cam birimdeyken, Edward profesör olarak çağrılmaktan nefret ederdi.

Edward'ın gözleri genç ajana dikildi. "Bir noktaya değiniyorum. Katilimizin ikna gücüne sahip birinin Marquis'e neden ilgi duyacağını anlayabiliyorum. Bu şaşırtıcı değil. Şaşırtıcı olan, basının ona yüklediği felsefeleri benimsemiş olması. Bir süredir bunu düşünüyorum. Bu durum bana pek uymuyor. Onun basını kontrol altında tutacağını düşünürdüm. Bence bu benim profilimi doğruluyor. Marquis de Sade olgunlaşmamış, sosyal açıdan beceriksiz biri. Muhtemelen çok kötü bir çocukluk ve yoğun bir yetersizlik duygusunu telafi etmeye çalışıyor."

"Ya da basını bizim hayal edebileceğimizden çok daha iyi kontrol ediyor. Bunu düşünmediğime inanamıyorum.

Olgunlaşmamış bir adam olduğuna inanmıyorum. Çok zeki, çok kontrolcü. Asla başkasının liderliğini takip etmez." Joe öne eğildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Onu ilk adlandıran muhabir kimdi?"

Orospu çocuğu. O ilk televizyon haberini çok iyi hatırlıyordu. Jana Evans'ın kariyerini yapan haberdi. Jana o orospu çocuğuyla ne kadar süredir konuşuyordu? Lanet olası yerel Emmy ödülünü kazanmak için hangi ipuçlarını saklamıştı?

"Onu buraya getirmeliyiz." Rafe'in sesi öfkeyle gergindi. "Jana bizimle iletişime geçseydi bize söylerdi. bir hikaye için serbestçe dolaşmasına izin vermezdi," dedi Laura.

Röportajın başlangıcından bu yana ilk kez, sesinde bir parça duygu belirdi. Hafif bir titremeydi bu, Cam'in bunu yapmaması için bariz nedenler olmasına rağmen elini tutmasına neden oldu. Jana, Laura'nın arkadaşıydı, ama onu birçok yönden ihanet etmişti. Kendi kariyerini ilerletmek için Laura'yı ne kadar süre kullanmıştı?

Kabus gibi bir gecenin ardından uyanıp kimsenin onu sevmediğine inanmak nasıl bir duyguydu? Cam, Rafe ve en eski arkadaşı tarafından ihanete uğramış hissetmişti. Cam, ilk kez onun neden uzaklaştığını ve burada ne bulduğunu anladı.

"Gazetecileri ve gizli kaynaklarını bilirsin," diye mırıldandı Brad, dosyasına notlar alırken. "Bayan Evans'ı getirip konuşmamız gerekecek. Bliss'e gelmesi çok uygun oldu."

"Evet, öyle." Cam, kadının elini kendi eline aldı ve kadının çekmemesinden memnun oldu.

Öğrendiği her şey, Laura'nın haklı olduğunu giderek daha fazla gösteriyordu. Birimde bir sızıntı vardı ve bu sızıntı katil olabilirdi. Brad, Joe ve Edward'ı dikkatle inceledi. Belki de onlar hakkında bildiği her şeyi yeniden düşünmesi gerekiyordu. Belki de Laura'nın içgüdülerine güvenme zamanı gelmişti. Nate Wright'ın onu ne kadar içeri alacağını merak etti. Nate, eski meslektaşlarını kontrol etmek için bilgisayarlarından birini kullanmasına izin verir miydi?

Edward, notlarına bakarak, "Wolf Meyer ile de konuşmak istiyorum," dedi. "Bu kasabadaki herkesi araştırdım ve bulduğum sonuçlar hoşuma gitmedi. Bu kasaba, uyumsuz ve serseri tiplerle dolu. Ama Wolf Meyer ilgimi çekti. Birkaç ay öncesine kadar Washington DC yakınlarındaki bir üssünde yaşıyordu.

Son kurban öldürüldüğünde, onu bu bölgeye yerleştiren bir zamanda Washington DC'ye bir gezi yaptı."

Laura mavi gözlerini devirdi. "Wolf değil. O bir SEAL."

Edward, ağzından küçümseme damlayan bir şekilde güldü. "Evet, çünkü bir asker asla kimseyi öldürmez. O senin profiline uyuyor, canım. Onu düşündüğüm için heyecanlanacağını düşünürdüm."

"Sen bir pisliksin, Edward," dedi Laura. "Daha önce birini başarılı bir şekilde profillemişsen, bunun nedeni o kadar barizdi ki bir maymun bile yapabilirdi. Wolf'un özünde dürüstlük var. Neredeyse bu dürüstlikle parlıyor."

"Ben öyle demezdim," diye homurdandı Cam.

Laura ona gülümsedi. "Senin gibi neşeli bir mizacı yok, bebeğim."

Neden ona öyle baktığında içindeki her şey sıkışıyordu? Neden onu kabul ettiği için tüm dünyası yolunda görünüyordu? Neşeli mizaç mı? O da gülümsemek zorundaydı. Çoğu zaman suskun bir pislikti. Tanrım, onu öpmek istiyordu. Onu buradan çıkarmak istiyordu.

Laura ajanlara döndü. "Lütfen, Wolf ile konuşmaktan çekinmeyin. Onunla yapacağınız konuşma size aydınlatıcı gelecektir. Onun, bizim için hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yapmak için yurtdışında çok fazla zaman geçirdiğini biliyorum. Bliss'teki herkesi sorgulayın. Hepinizin zaman kaybetmekte çok iyi olduğunuzu biliyorum."

"Hakaretler sizi hiçbir yere götürmez," dedi Brad, sakinliğini biraz kaybederek.

"O haklı." Rafe masaya yumruğunu vurdu. "Zamanımızı boşa harcıyoruz. O her şeyi anlattı. Neden ona suçlu muamelesi yapıyoruz?"

Joe iç geçirdi ve gözlerinin arasını ovuşturdu. "Onun suçlu olmadığını biliyorum, ama biraz düşmanca bir tanık. Kasabayı terk etti. Tekrar gitmeyeceğinden emin olamam." Gözlerini Laura'ya çevirdi. "Sana koruma altında gözaltı teklif edersem, kabul eder misin?"

"Hayır," diye cevapladı Cam, Laura cevap veremedi.

Onu koruyacak biri olacaksa, o da Joe ve Rafe'di. Tanık koruma devreye girerse, ikisinin de gelmesini kabul edebilirlerdi ya da etmeyebilirdi, ama Joe başka kimseye güvenmiyordu.

"Onun dediđi gibi," Laura yorgun bir i çekiřle itiraf etti. "De Sade'nin kolluk kuvvetlerinden olduđuna kesin olarak inanıyorum. Jana hakkında řu anda hepinizin řüphelendiđi řeyleri dűřünürsek, o bu ekipte bile olabilir."

"Bu saçmalık," diye tükürdü Edward. "BAU'da kimse seri katil değildir. Bu çok saçma. Büro, böyle birinin asla içeri girmemesini sağlayacak sistemlere sahiptir. Erkeklerle karşı neyin var, Bayan Rosen? Uzun zamandır erkeklerden hoşlanmadığını şüpheleniyordum."

Joe dikkat çekici bir şekilde boğazını temizledi ve Rafe ile Cam'e baktı. Cam, Laura'nın ağzının kıvrılmasını kaçırmadı.

Edward başını salladı. "Onun lezbiyen olduğunu söylemedim. Erkekleri kullanıyor. Muhtemelen çok sayıda erkek."

"Kadın dűřmanı konuşuyor," diye mırıldandı Laura.

Cam, aynı derecede şaşkın görünen Rafe'ye döndü. Edward'ın yağcı bir pislik olduğunu biliyordu, ama Laura'ya özel bir garezi olduğunu bilmiyordu. şimdi hatırladıkça, kıdemli özel ajanın takımdaki tek kadını dışlamaya çalıştığı tüm ince ayrıntıları görebiliyordu. Onun gardırobunu veya sa stilini övse de, her zaman zekasını küçümsüyordu. Edward, onu erkeklerden daha aşağı göstermeye çalışmıştı.

Edward öne eğildi. "Bu iddiayı kanıtlayamadınız, değil mi Bayan Rosen? Sicilime kara bir leke sürmeye çalıştınız, ama işe yaramadı."

"Evet, insan kaynakları ile görüşmeden önce ayrıldım. Sanırım bu sizin için şanslıydı," diye cevapladı Laura.

Cam eğildi. "Sana ne yaptı?"

"Bundan haberim yok," dedi Rafe ayağa kalkarak. "Edward'ın, hakkında şikayetçi olan bir tanığı sorgulamasına neden izin veriliyor? O tarafsız olamaz."

Joe'nun bağırması odayı sessizliğe boğdu. "Sen de olamazsın Kincaid. Bu lanet davada normal ya da rutin olan hiçbir şey yok. Eskiden bizimkilerden biri olan bir kadınla ilgili. Hepiniz oturun ve susun, yoksa yemin ederim iki dakika içinde bu oda boşalacak. Kendine hakim olamıyorsan seni kovarım Özel Ajan."

Rafe çenesini sıktı, ama gözle görülür şekilde sakinleşti ve tekrar yerine oturdu.

"Brad, bu işi bitirmek istiyorum. Lütfen devam et." Joe, herkesi tekrar yoluna soktuğuna memnun olmuş gibi görünüyordu.

Brad, Laura'ya bakışlarını dikti. "Bayan Rosen'a sadece birkaç sorum daha var."

Onu buradan çıkarmaya hazırdı. "Çabuk ol."

Brad alaycı bir şekilde gülümsedi. "Odayı boşaltmaya başladığımızda ilk giden sen olacaksın, Briggs." Klasörden bir dizi fotoğraf çıkardı.

Midesinin bulandığını hissetti. O fotoğrafları tanıyordu. Cam, Laura hakkında ona haber vermek için Washington'da Rafe'i bulduğunda gösterdiği fotoğrafların aynısıydı. Onu rahatsız ediyorlardı. Siyah beyaz. Sert. Bağlanmış bir kadın, görmeyen gözleri kameraya bakıyordu. Kanın kırmızısını görememesi önemli değildi. Kokuyu alabiliyordu. Keskin ve bakır kokusu. Bu kadının öldürüldüğü olay yerinde değildi, ama bu katilin işlerini yeterince görmüştü, nasıl olduğunu biliyordu. Soğukkanlı ve titiz olan Marquis de Sade, ardında kanıt bırakmazdı, sadece ölüm ve kalp kırıklığı bırakırdı. Fahişelerin bile onları özleyen, seven, sonsuza kadar yas tutan insanlar vardı. O da geride kalanlardan biri olmaya çok yaklaştı.

Brad'in sesi içsel düşüncelerini böldü. "Bu, Marquis de Sade'nin son kurbanı olduğunu düşündüğümüz kadın. Siyah beyaz versiyonda göremezsiniz, ama o da size sürdüğü rujun aynısını sürüyor. Tüm kurbanlarına sürdüğü rujun aynısını. Bu, siz DC'den ayrılıp soruşturmaya daha fazla yardım etmeyi reddettikten sonra oldu. Marquis de Sade yeniden iş başında. Onun ölümünde kendinizi suçlu hissediyor musunuz?"

Rafe ayağa kalktı ve kimse bir şey yapamadan yumruğunu ortağının yüzüne indirdi. O orospu çocuğunu dövdü ve kaos hüküm sürdü. Oda bağırıışlarla çınıladı.

Joe iki adama sakin olmalarını bağırdı. Edward ateş hattından çıktı. Brad karşılık vermeye çalıştı ama Rafe daha acımasız ve çok daha öfkeliydi. Odanın kapısı açıldı ve Nate Wright yardımcısıyla birlikte içeri girerek adamları birbirlerinden ayırdı. Oda aşırı ısınmış gibiydi. Çok gürültülüydü, testosteronla doluydu. Cam

savaşı atılmak üzereyken aşağıya baktı ve Laura'yı gördü.

O, bir oyuncak bebek gibi hareketsiz oturmuş, o fotoğraflara bakıyordu. Gözleri sabitlenmiş, ağzı hafifçe aralıktı. Yüzünde suçluluk duygusu açıkça okunuyordu.

Herkes bağırmaya devam ederken, Cam bir dizinin üzerine çöktü. "Hayır, bebeğim, bu senin suçun değil."

Laura ona bakmadı, ama gözlerinden tek bir damla yaş düştü ve masaya çarptı.

Nate sonunda, FBI evrakları doldurur doldurmaz neredeyse kesin olarak eski ortağı olacak adamdan Rafe'i çekip çıkarmayı başardı. Logan, Brad'i ayağa kaldırdı.

"Doktoru arayacağım. Bu adamın durumu oldukça kötü." Logan kanı umursamıyor gibiydi. Steroid kullanıyor olabilecek iri yarı şerif yardımcısı Brad'e baktı. "Ona bir daha öyle konuşursan, seni ben mahvederim, anladın mı?"

"Logan." Nate dişlerini sıkarak bu kelimeyi söyledi ve Logan odadan çıktı.

Joe, Rafe'e bakarken elini saçlarında gezdirdi. "Lanet olsun, Kincaid. Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Bu davadan alınıyorsun. İlk uçakla Washington'a döneceksin, bu iş bittiğinde seninle ilgileneceğim."

Rafe gözünü bile kırpmadı. Silahını ve rozetini çıkarıp masanın üzerine koydu. "İstifa ediyorum. Yarın resmi istifa dilekçen eline geçecek."

Joe ağzı açık kalmış bir şekilde ona baktı. "On yıldır buradasın evlat. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Rafe bir kez yutkundu, ama başını salladı. "İçimizden biri en kısa sürede Laura ile yasal olarak evlenecek. Tam yasal haklara sahip olacağız. Bizi dışarıda bırakamayacaksın. Eğer denersen, yemin ederim basını çağırırım ve dışarıda birileri FBI'nın işini yapamadığı için kurbanları taciz ettiğini anlatan müthiş bir haber yazar. Karımı rahat bırakacaksın."

Joe Laura'ya döndü. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyor musun? Seni sindirmeye çalışacak. Seni bir yere kapatıp, tüm bunların unutulmasını bekleyecek. Ama unutulmadı ve unutulmayacak."

Laura gözyaşlarıyla dolu gözlerini yukarı çevirdi. "Beni yem olarak kullanmak istiyorsun."

"Bu olmayacak." Cam ayağa kalktı ve federallerin kasabada olduğunu öğrendiği andan itibaren yapmak istediği şeyi yaptı. Onu kaldırdı, kolunu dizlerinin altına soktu ve göğsüne çekti. Kız direnmedi, ama ona sarılmadı da. "Siktir git Joe."

"Yine kaçacak mısın, Rosen?" Brad'in yüzü hala kanıyordu.

Edward başını salladı. "Sen onunla yüzleşmeye korkarken kaç kadın daha ölecek?"

Rafe Edward'a doğru yürüdü. Cam kapıya neredeyse varmıştı ki Laura'nın cevabını duydu.

"Ben yaparım."

On Üçüncü Bölüm

Rafe, sorgu odasından çıkarken midesinin bulandığını hissetti. İşinden ayrılmıştı. Artık bir işi yoktu. Rozeti, silahı ve geleceği yoktu.

Cam döndü ve Rafe bu dünyada geriye kalan tek şeyi gördü. Laura ve Cameron. Ailesi. Geriye kalan tek şeyi parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti. "Yem olmayacaksın."

"Rafe, burada olmaz." Cam tekrar döndü. "Onu eve götürelim, seyirci olmadan bu konuyu halledebiliriz."

Tanrım, Cam'in mantıklı olan taraf olması için neyi yanlış yapıyordu? Brad'e attığı yumruklar yüzünden yumruğu hala ağrıyordu, ama yine de aynısını yapardı. Onu kurbanlık koyun gibi kesime götürmüşlerdi. Şimdi bunu görebiliyordu. Onu dövmüşler, duygusal hale getirmişler ve sonra onu çileden çıkaran son kartı oynamışlardı. Onu bir keman gibi çalmışlardı ve o hepsini öldürmeye hazırды.

Ya içlerinden biri onun ne yaptığını tam olarak biliyorsa? Ya içlerinden biri onu yırtıcı gözlerle izliyorsa?

"Kincaid."

Şerifin keskin sesiyle döndü. Wolf Meyer, Wright'ın yanında duruyordu. Rafe, şerifin SEAL'ın olayları izlemesine izin verdiğine dair ani bir kötü hisse kapıldı. Edward'ın söylediklerine rağmen, Meyer'in bununla bir ilgisi olduğuna bir an bile inanmadı. "Ne var? Eğer bana kasabandan defolup gitmemi söyleyeceksen, bir daha düşün."

Şerifin gülümsemesi onu şaşırttı. "Hayır, cesaretini tebrik etmek için geldim. Bunu

çok önce yapmalıydın."

"O pisliği hakladığında cesur olduğunu anlamıştım. Conrad, Laura'nın kulübesinde dolaşıyordu ve bu adam, ben yapamadan önce ona saldırdı. Bu bir şey ifade ediyor," diye itiraf etti Wolf.

Şerif şapkasını geriye doğru eğdi ve onu değerlendirir gibi baktı. "Laura ile ilgili bir kasaba toplantısı var. Orada olmalısın. Belediye binası, saat yedi."

Wolf'un gözleri geriye yuvarlandı. "Evet, bilgisayarları kurmam lazım. Annem ve Mel saklanıyor olmaları, toplumsal sorumluluk bilincinden yoksun oldukları anlamına gelmez. İnternet üzerinden toplantıya katılmak istiyorlar ve Farley kardeşler baz istasyonumuzu bozdukları için, tüm bunları kablosuz bağlantı kullanmadan yapmam gerekiyor. Tanrım, o sığınaktan bana ulaşamayacakları bir günün gelmesini iple çekiyorum. Belki Mel'e uzaylıların onun çevirmeli bağlantısı üzerinden ona ulaşabileceğini bir şekilde kanıtlayabilirim."

Rafe adamlara orada olacağına söz verdi. Eğer bütün kasaba Laura'yı aramaya başlarsa, işler daha kolaylaşabilir. Orada olmaması gereken birini arayabilirlerdi, ama o, katilin belki de Bliss'te olduğuna inanmaya başlamıştı.

Cam'i hemen Edward'ın açısına çekmek istiyordu. Rafe, otoparka doğru ilerlerken beyni hızla çalışıyordu. Laura ve Edward'ın, onun hiç bilmediği bir tür husumeti vardı. Brad aptalca davranıyordu. Brad, BAU'ya katılmadan önce uzun süre FBI'da çalışmıştı. Ve Joe. Tanrım, gerçekten de akıl hocasının bir seri katil olup olmadığını mı merak ediyordu?

Bunun onu durdurmasına izin vermeyecekti. Gerçeği bulana kadar hepsini tek tek soruşturacaktı. Beş yıl önce yapması gereken şey buydu.

Rafe çift kapıyı çarpıp dışarı çıktı, yetişmek için neredeyse koşuyordu. Gördüğü manzara karşısında durdu. SUV'sinin önünde duran Jana Evans, mikrofonu hazırdı. Cam, Laura'yı ayağa kaldırmıştı ve ikisi de küçük kin yumağına bakıyordu.

"Marquis de Sade ile olan deneyiminizi izleyicilerimize anlatmak ister misiniz?" diye sordu Jana, hızlı ve profesyonel bir sesle. Bin dolarlık bir takım elbise ve muhteşem stiletolar giymişti, ama

vücudunda Rafe'i tamamen soğutan bir zayıflık vardı. "Hepimiz, asla hata yapmayan bir katilden nasıl kaçmayı başardığınızı bilmek isteriz."

Cam, Laura'nın önüne geçti, iri vücudu onunla dünya arasında bir bariyer oluştuyordu. "Defol buradan. O minibüsü yolun kenarına çek."

"Hikayemi elde edene kadar olmaz." Jana mikrofonunu Laura'nın yüzüne doğru uzattı. "Bu beni çileden çıkaran şey. Bundan sonra kablolu yayın devlerinden birinde çalışacağım."

"Canlı yayında mısınız?" diye sordu Laura.

"Hayır. Saat farkı uygun değil, ama canlı yayın yapmak isterseniz, saat dokuzda on bir haberleri için buraya dönebilirim. O zaman yayın yapmamız gerekir." Jana adeta enerjiyle titriyordu. "Hazırlanmanız için biraz daha erken buluşmamız gerekir."

Rafe bunu yasaklamak üzereyken Laura Jana'ya başını salladı. "Belediye binasına gel. Orada yapabiliriz."

Haber aracının etrafından dolaşarak Rafe'in buraya getirdiği SUV'ye doğru yürüdü. Rafe muhabirin önünde durdu. "Bunu yapmayacak."

Jana, gözlerine hiç yansımayan, dudaklarını sıkıca kapatan bir gülümsemeyle ona baktı. Buz gibi sarı saçları sıkı, profesyonel bir topuz halindeydi. Laura'nın doğal bal rengi saçlarından çok farklıydı. "Laura her zaman istediğini yapar, Rafe. Bunu bilmelisin. Şimdi seni dinlemeyecek. Akşam görüşürüz. Kameraya çıkacağını sanma. Zaten FBI'dan bir kaynağım var."

Elbette vardı.

Cam yola çıkmadan hemen önce Rafe SUV'ye atladı. Laura yolcu koltuğuna oturmuş, onu arkada bırakmıştı. Öne eğilerek, onun alanına girmeye çalıştı. "O da neydi öyle? Televizyona çıkamazsın."

Laura'nın taş gibi yüzü ona bakıyordu. "Tabii ki çıkabilirim. Onlar da bunu istiyor. Bu beni büyük bir hedef haline getirir."

"Zaten sırtında bir hedef var," dedi Cam, sesi gerginlikle titriyordu.

"O röportajı bitirdiğimde bir işaret olacak," diye cevapladı Laura.

Onun ne yapacağını tahmin edebiliyordu. Televizyona çıkıp Marquis de Sade'yi kışkırtacaktı. Onun öfkesini uyandırmak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Röportaj bittiğinde, onun peşine düşeceğinden hiç şüphe yoktu. Bu, o pisliklerin isteyeceği her şeydi. "Bunu yasaklıyorum."

"Hiçbir şeyi yasaklayamazsın," diye iç çekerek cevapladı.

Onu görmezden gelmeyi tercih etti. "Vegas'a ne kadar hızlı gidebiliriz, Cam?"

Laura döndü, yüzünde çirkin bir kaş çatma vardı. "Vegas'a gitmiyoruz."

"Hız sınırını aşarsam, on saatte oraya varabiliriz." Cam, karar vermeye çalışır gibi sokakta durdu.

Laura, Cam'e baktı. "Yine kaçmamı istiyorsan, bunu yapmanın yolu bu."

Cam kabinine döndü. *Korkak*. Sanki Rafe'in düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, arka aynadan gözleriyle yalvarırcasına baktı. "Ne yapmam gerekiyor? Onu bizimle evlenmeye zorlayamayız."

Rafe bunun neden olamayacağını anlamadı. "Aklıma birkaç yol geliyor."

"Olmaz," dedi Laura, çenesini dikleştirerek. "Beni evime bırakacaksınız, sonra gidebilirsiniz. İkiniz de."

Cam ona döndü. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sana söyledim. Benden kurtulamayacağını söyledim. Tanrı aşkına Laura, bir saat önce seviştik."

"Seks yaptık," diye karşılık verdi.

"Beni sevdiğini söyledin," diye cevapladı Cam, sesi duygu dolu bir ses tonuyla.

Rafe oturdu, onu da kendisiyle birlikte geri çekebilme şansına sahip olmayı diledi. Onun ne yaptığını açıkça görebiliyordu. Brad Conrad'ın yüzünü mahvetmekten daha fazlasını yapabilmeyi diledi. O fotoğraflara bakarak ve onun suçluluk duygusunu kullanarak, Brad, Cam ve kendisinin onunla elde ettikleri tüm ilerlemeyi bozmuştu. Brad, onu yalnız ve çaresiz olduğu o yere geri itmişti.

Onun orada kalmasına izin vermeyecekti. "Bu konuşmayı senin için bitirebilir miyim, *bella*? Nasıl biteceğini çok iyi biliyorum.

Şimdi Cam'e bunu kastetmediğini söyleyeceksin. Şerifin ofisinde sevişmenin hiçbir anlamı olmadığını söyleyeceksin. O mantıksız davrandığı için duymak istediği şeyi söyledin. Cam incinecek ve somurtkan bir sessizlik içinde oturacak, sen ise bana dönüp aynı şeyi söyleyeceksin. Bize kural koyacaksın. Bizi hiç sevmediğini ve bizsiz buradaki hayatını sevdiğini söyleyerek ikimizi de kovacaksın. Bize eve gitmemizi ve seni unutmamızı söyleyeceksin. Yaklaştım mı?

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aslında daha çok küfür edecektim."

Evet, muhtemelen öyle yapardı. Adam başını salladı. "Kendini feda eden bir aptal gibi davranıyorsun."

"Bu olayla mı ilgili?" Cam, açıkça kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Hayır," diye cevapladı. "Durum bundan çok daha fazlası." Laura'nın prezervatif kullanmalarına gerek olmadığını söylerken yüzündeki hayalet gibi bakışını unutamıyordu. "Birçok şeyden dolayı suçluluk duyuyor. O kadınların ölümlerinin ağırlığını hissediyor. Ayrıca kendini değersiz hissediyor. Bizi seviyor, ama bizimle nasıl birlikte olacağını bilmiyor."

"Bu tam bir saçmalık," diye karşılık verdi Laura. "Seninle nasıl birlikte olunacağını biliyorum, Rafe. Sadece beni en yakın düz yüzeye sabitlemen gerekiyor. Tek istediğin bu."

O kadar kolay pes etmeyecekti. "Hiçbir yüzeye ihtiyacım yok, *bella*. Seni istediğimde, eteğini kaldırıp seni kucağıma alacağım ve sikime oturtacağım."

Cam başını salladı. "Evet, bebeğim, ayakta yapabilirim yapabilirim."

Laura cevap verirken, onun yumruklarını kucağında sıkıldığını görmezden gelemezdi.

. "Bir ilişkide seksden daha önemli şeyler vardır."

Kollarını ona dolamak, ona dokunmak istedi, ama kendini tuttu. "Evet, çok daha fazlası var. Evlilikte de çocuk doğurmaktan daha fazlası vardır."

Yüzü kızardı, narin teni bir anda pembeye döndü.

Cam arabayı yolun ortasında durdurdu. "Çocuk sahibi olamadığı için onu istemediğimizi mi düşünüyor?"

Bir gün bununla yüzleşmek zorunda kalacaklarını biliyordu. "Laura kendini, ikimizi de

"

Cam yola geri döndü ve tekrar sürmeye başladı. "Haklısın, o bir şehit gibi davranıyor."

"İkiniz de benim için işinizi bıraktınız," dedi, ancak sesindeki öfke biraz azalmıştı.

"Zaten işimi hiç sevmiyordum," dedi Cam umursamazca.

"Orada sadece seks için vardım ve sen gittiğinde, o da bitti."

Kadın elini torpido gözüne vurdu. "Bu ciddi bir mesele, lanet olsun

."

Cam hızlanırken omuz silkti. "Ciddiyim. Sen ve Rafe olmasaydınız, sen ve Rafe olmasaydınız çoktan bırakmış olurum. Ben bu adamlar gibi değilim. Cesetlerin arasında boğulmak istemiyorum. Bu beni yıpratıyor. Programlamayı seviyorum. Seni bulan programı oluşturmayı sevdim. Bliss'te kalıp işimi yapacağım ve eve geleceğim, seni boyun eğene kadar sikip, yüz tanıma programım üzerinde çalışacağım."

"Benimle kalmayacaksın."

"Öyleyse beni dışarı at," diye meydan okudu Cam. "Beni kaldırıp dışarı atabildiğinde, beni geri alana kadar kapının önünde oturacağım."

"Yapmayacağım," diye yemin etti Rafe. "Tekrar tekrar içeri sızacağım."

"Lanet olsun, Rafe," diye fısıldadı. "Mantıklı ol. Joe'nun yanına dön ve işini geri al. Seni hemen geri kabul edeceğini biliyorsun. Cam FBI'ı sevmiyor olabilir, ama sen ömür boyu orada çalışacaksın, bunu biliyorsun. O işi seviyorsun. Hayatın boyunca bunun için çalıştın."

İşini seviyordu, ama Laura'yı daha çok seviyordu. Hayatı boyunca hazırlandığı iş, hayatında sevdiği tek kadını yok edip atmakla tehdit ediyordu. Sonunda, yapılacak bir seçim yoktu. Büroyu tüm kalbiyle sevmeyecekti. Geceleri lanet büroyu kucaklamayacaktı. Büro onunla birlikte yaşlanmayacaktı. "Geri dönmeyeceğim. Bundan sonra ne yapacağım bilmiyorum, ama geri dönmem."

"Bu delilik," dedi Laura.

"Neden? Artık sana uygun olmadığını düşündüğün bir hayattan vazgeçmedin mi? Ben de öyle yapıyorum. Vazgeçiyorum."

Dünya çok büyük bir yer. Bir şey yolunda gitmezse, oradan ayrılır ve başka bir şey bulursun. Sen yanımda olduğun sürece, ben iyiyim.

Kız başını salladı. "Hayır. Ben seninle değilim. Bunu yapmayacağım. İşini ve aileni kaybetmene neden olmayacağım. Annen ne derdi? Yoksa yine seninle Cam arasında seçim yapmamı mı istiyorsun?"

Onun bir ölçüde haklı olduğunu biliyordu, ama kendi mantığı çoktan ortadan kalkmıştı. Bu ilişkide yüzlerce sorun vardı, ama tek bir şey önemliydi. Onu seviyordu. "Annem beni olduğum gibi kabul edebilir ya da benimle konuşmayı kesebilir. Ben yine de onu seveceğim. Yine de ona bakmaya çalışacağım. Onu istediğim gibi davranmaya zorlayamam. Sadece kendi eylemlerimden sorumlu olabilirim. Dış dünyayı düzeltemem, *bella*. Sadece bizim dünyamızı olabildiğince mükemmel hale getireceğime söz verebilirim."

"Mutlu olmayacaksın." Dönüp pencereden dışarı baktı. "Bana nasıl hissedeceğimi söyleme," diye karşılık verdi. "Son beş yıldır nasıl hissettiğimi biliyorum.

. Kırık ve işe yaramaz."

O, Laura'nın gittiği günden beri ruhunun bir parçasını kaybetmişti. Onu geri kazanamazsa rozeti, işi, ailesi hiçbir anlam ifade etmiyordu. Annesini seviyordu, ama Laura onun ruhuydu. Bir seçim yapması gerekiyorsa, FBI'dan ayrıldığı anda bu seçimi yapmıştı. İçinde bir hayal kırıklığı yükseldi. Birkaç saat önce, Laura'nın içindeydi. Şimdi ise Laura'nın kendisinden uzaklaştığını hissediyordu.

Ondan uzaklaştı, gözleri önündeki yola kayd. "Bunu atlatırsın, biliyorsun. O kırık, işe yaramaz his sonsuza kadar sürmez. Sevilecek başka bir şey bulursun ve hayatına devam edersin. Daha iyi bir hayat kurarsın."

Kadının ağzından çıkan her kelime kalbini acıtıyordu. "Ve sen daha iyi bir hayat buldun."

"Bu yeri buldum. Arkadaşlarımı seviyorum. Onlardan birini hayatıma sokmamın ne kadar zaman aldığını biliyor musun? Yıllar sürdü. Nell çok tuhaf biriydi. Burada tanıştığım ilk insanlardan biriydi. Bana kabak ekmeği yapmıştı. Ona bir bakış attım ve güvenilir olduğuna karar verdim. Bana zarar verecek kadar akıllı değildi." Rafe, Laura'nın sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. "Onu seviyorum. Tanrım, onu seviyorum. Washington'dayken ona hiç zaman ayırmazdım. O,

Eğlenceli bir sersem, ama Nell'den çevremdeki insanları gerçekten sevmeyi hayal edebileceğimden çok daha fazla öğrendim. O benim inandığımdan çok daha fazlasına inanıyor. Ve Holly. Holly bir arkadaşısı için her şeyi yapar, ama ben yıllarca onu reddettim çünkü başka bir Jana'nın beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Bir kış ayağımı kırdım. Holly kulübesinden koşarak çıktı, beni Del Norte'deki hastaneye götürdü, eve getirdi ve bana yemek yaptı. Bir hafta boyunca benim vardiyamı yaptı, böylece işimi kaybetmedim. Ben onun için hiçbir şey yapmamıştım. Ona karşı sadece soğuk davranmıştım.

"O senin gerçek halini gördü," dedi Cam sessizce.

Derin bir nefes aldı. "Buraya gelene kadar gerçek beni tanıdığımı sanmıyorum. Başka bir yere gitseydim, bu ben olurum mu bilmiyorum. Belki de kim olduğumuzu anlamanın bir parçası, evim diyebileceğimiz bir yer bulmaktır. Demek istediğim, zordu ama üstesinden geldim. Burada mutluyum. Bir gün sen de mutlu olacaksın, Rafe. Bir gün uyanacaksın, çocukların sana atlayacak, sen de özel ajan olarak işe gideceksin ve annen seninle gurur duyacak. Geriye dönüp baktığında, ben sadece bir anı olacağım. Bana teşekkür edeceksin."

Elleri titriyordu. Aniden, işlerin planladığı gibi gitmeyeceğini fark etti. Onu öperek aklını başından aldığından dolayı pes etmeyecekti. "Pes etmeyeceğim. Beni kabul etmezsen, sana teşekkür etmeyeceğim, *bella*. Senin için en iyi erkek olmadığımı düşünseydim, bununla başa çıkabilirdim. Cam'e de ihtiyacın olduğunu bildiğim için seni paylaşmaya razıyım. Beni kabul etmezsen, hayatım çocuklarla ve harika bir kariyerle dolu olmayacak. Pişmanlıkla dolu olacak çünkü beni neden reddettiğini biliyorum. Beni affedemiyorsun. Olanları geride bırakamıyorsun."

Sarışın saçları sallandı, ama dönüp bakmadı. "Bu bana olanlarla ilgili değil. Bu seninle ve Cam'le ilgili. İkiniz de burada mutlu olamazsınız. Bu sizin doğanızda yok."

"Gerçekten mi?" diye sordu Cam, sesinde acı dolu bir tonla. "Ben tam bir şehir çocuğuyum. Hiç kırsalda yaşamadım."

"Sen bundan nefret ediyordun," diye işaret etti Laura.

"Hayır, annemi sosyal beslenme düzeninin en altına yerleştiren dar görüşlü tutumlardan nefret ediyordum," diye tartıştı Cam. "Ben

ülke. Huzuru ve sükuneti seviyorum, ve beni buradan ayrılmaya zorlayabileceğini düşünüyorsan, yanıyorsun. Beni istemiyor olabilirsin, ama tanrı şahidim olsun ki, beni göreceksin. Ben gitmiyorum. Beni tamamlayacak, çocuklarımın doğumuyla rahminin işlediğini kanıtlayacak bu büyü, mistik kadını bulursam, o zaman izlemek zorunda kalacaksın. Burada kendime bir hayat kurmamı izlemek ve bunun senin olabileceğini bilmek zorunda kalacaksın. Bebeğim, olanları değiştirebilmeyi ne kadar istediğimi sana anlatamam. Seni bundan kurtarmak için hayatımı verebilseydim, verirdim. Korkunç bir hata yaptım ve bedelini sen ödedin, ama şimdi buradayım. Dizlerimin üzerine çöküp af diledim. Seni sevdiğimi söylemekten başka bir şey yapamam ve bir daha seni asla hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım. Beni affedemezsen, beni izleyeceksin. Seni olmadan burada hayatımı yaşamamı izleyeceksin.

Cam, Laura'nın küçük kulübesinin önüne çekti. Kulübe küçüktü ve Rafe'nin alıştığı konfor düzeyinden çok uzaktı, ama yine de burada kısa bir süre mutlu olmuştu. Bu sabah uyandığında, ait olduğu yerin onun yanında olduğunu biliyordu. Şimdi Laura uzaklaşıyordu ve Rafe, bu sefer mağara adamı tavırlarının işe yaramayacağına dair kesin bir izlenim edinmişti. Laura'yı Vegas'a zorla götürebilirdi, ama onunla evlenmesini sağlayamazdı. Onun kendisini kabul etmesini sağlayamazdı. Kahretsin, onu kendisini affetmeye zorlayamazdı.

Belki de affedilmeyi hak etmiyordu.

Laura, araba durur durmaz arabadan fırladı. Kapısına doğru yürüdü ve kapının arkasında kayboldu. Rafe, içini parçalayan bir şey hissetti. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı, ne yapacağını hiç bilmiyordu. Oradan ayrılamazdı. Onun peşinden içeri girip, onu yere atıp, sevdiğini itiraf edene kadar onu becermek gibi bir düşünce geçirdi aklından, ama bu uzun vadede işe yaramazdı. Orgazmın heyecanı geçince, yine kendini feda etmeye devam ederdi.

Onu affetmemişti. Affetmeye de yakın değildi.

Nereye gittiğini bilmeden yürümeye başladı. Teknik olarak hala yaz olmasına rağmen, akşamüstü havası serindi. Ayaklarının altındaki çimler yemyeşil ve yabancı çiçeklerle bezeli idi. Nehre yaklaştıkça, kırmızı, beyaz, mavi ve mor çiçekler çim halısını süslüyordu.

Rio Grande'ye baktı. Derin ve soğuk görünüyordu. Sonsuza dek akıyordu.

Bununla nasıl başa çıkması gerekiyordu? Onun acısı onun hatasıydı. Kariyeri onun gururundan daha önemli olduğu için onu gümüş tepside sunmuştu.

Tanrım, hepsini geri almak istiyordu.

"Yapma." Cam aniden yanına geldi. "Buna boyun eğme."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Rafe, ama cevabı bildiğini düşünüyordu.

"Suçluluk duygusu. Bu hiçbir şeyi çözmez, kardeşim. Bunun ağırlığını hissediyorum. Karnındaki yara izine her baktığımda hissediyorum. Her şeyi mahvettik. Bunun hayatımızın geri kalanını etkilemesine izin veremeyiz."

"Neden olmasın ki? Onun hayatının geri kalanını etkiliyor."

"Sadece o izin verdiği için," diye cevapladı Cam. "Söylediğimde ciddiymdim. Onu seviyorum. Onu bir daha terk etmeyeceğim. Bu, küçük bir kasabada şerif yardımcısı olmak anlamına geliyorsa, o zaman öyle olacağım. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için cezam onu bir daha asla dokunmamaksa, o zaman geri çekilip onu uzaktan koruyacağım, ama onun uzun süre direneceğini sanmıyorum. Onunla ofisteyken aramızda korkunç bir suçluluk duygusu yoktu."

Rafe bunu hissetmemişti. Tek hissettiği, ona olan bağlılığıydı. Ama sonra kız onu reddetmişti.

Cam elini omzuna koydu. "Bence sen de gitmemelisin."

Bu sözlere şaşırdı. "Neden? Ben gidersem, onu tamamen kendine ait yapabilirsin."

"Ve yalnız kalmak mı? Sanmıyorum. O müthiş bir kadın. Onunla başa çıkmak için iki kişi gerekir bence."

Duygular boğazına düğümlendi ve sonunda anladı. İşte bu yüzden işe yarayabilirdi. Cam onun acısının bir kısmını üstlendiği için, hissettiği acı yarı yarıya azalmıştı. Cam onunla birlikte olsaydı, asla yalnız kalmazdı. Cam onun yanında olurdu. Garip bir sevgi ve minnettarlık duygusu Rafe'nin içini kapladı. *Sevgi mi? Kahretsin.* En iyi arkadaşı hakkında böyle düşünmemeliydi, ama öte yandan, neden olmasın ki? Cam'e atlamak istemiyordu. O adamla fiziksel bir ilişki kurmak gibi bir arzusu yoktu. Ama belki de sevgi birçok farklı şeydi. Belki de sevgi, basit bir açıklamayla ifade edilemeyen bir kelimeydi.

Aile. Bu da artık emin olamadığı kelimelerden biriydi. Ailesi, görünüŖe göre, normların dışındaydı.

"Benimle kal," dedi Cam. "Onu geri getirebiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum."

Rafe, konuşamayacak kadar duygusal bir halde başını salladı. Gitmeyecekti. Evini bulduğu için gitmeyecekti.

On Dördüncü Bölüm

"Bence Laura için bir koruma ve belki de kasaba için biraz güvenlik görevlisi tutmayı düşünmeliyiz," dedi Nate mikrofona. "Özel Ajan Kincaid bize çalışmak için uygun olabilecek bir şirketin adını verdi."

Laura kendini ucube gibi hissediyordu. Arkada oturmaya çalışmıştı, ama Holly gelip onu öne çekmiş ve sahnede olmamasının tek nedeninin Nate'in onu sergilemek istemediğini herkese söylemesi olduğunu açıklamıştı.

Nate Wright'ın iş başında olduğunu bilmek güzeldi.

"Bir telefon görüşmem var," diye devam etti şerif, not defterine bakarak. "Yarın Ian Taggart adında bir adamla, birkaç adamını kasabaya gönderme olasılığını konuşacağım."

İçinden kendine hayıflanarak inledi. Ruh hali çok kötüydü. Nate kasabanın geri kalanında olan biteni gözden geçirirken, o bir saattir bu sandalyede oturuyordu. Bir ara Joe, Brad ve Edward'ın da geldiğini fark etmişti, ama onlar kendi hallerindeydiler.

Herkesin onun geçmişini bilmesi onu rahatsız ediyordu. Artık gururlu, güçlü, yetkin Laura Niles olmayacaktı. O kurban, Laura Rosen olacaktı.

Henry ayağa kalktı.

Nate başını salladı. "Özür dilerim. Erkekler derken, erkekleri ve kadınları kastetmiştim. Gerçi korumaların hepsinin erkek olduğundan eminim. Cinsiyetçi davranmak istememiştim."

Henry başını salladı. "Hayır, ben... McKay-Taggart'tan mı bahsediyorsun? Dallas'taki güvenlik şirketi mi?"

Kasabanın korumaların masraflarını ödemesine izin vermeyecekti. Nate'in ne düşündüğünü hiç bilmiyordu. Davanın gerçeklerini ve nelere dikkat edilmesi gerektiğini gözden geçirmişti.

ve nelere dikkat edilmesi gerektiğini anlatmıştı. Herkesin şüpheli davranışlara karşı tetikte olması gerekiyordu. Herkes birbirine destek olmalıydı. Bliss'in defalarca başarıya ulaşması hakkında çok konuşuldu. O ise tüm bu süreç boyunca biraz hissiz kalmıştı. Onu ısıtan tek şey, Cam ve Rafe'in onu çevrelemesi oldu. Onlarla konuşmasa da, onların varlığından memnun oldu. Onları oradan uzaklaştıramazsa ne yapacaktı?

Onları istiyordu. Tanrım, bu duygu içinde o kadar büyüdü ki, neredeyse nefes alamayacaktı.

Rafe elini kaldırdı. "Eski Özel Ajan Kincaid ve evet, tavsiye ettiğim firma bu. Alex McKay ve Eve St. James ile çalışmıştım. Onlar da eski FBI ajanları ve anladığım kadarıyla ortağı Ian Taggart daha önce Stefan Talbot ile çalışmış."

"O çok seksi." Jen arkadan seslendi. "Gelip beni hapisten çıkarmama yardım etti. Stef'e kelepçeleri verenin o olduğundan eminim."

"Benim kendi firmam vardı, canım," diye cevapladı Stef. "Ama Taggart'ın bu durumda yardımcı olabileceğine katılıyorum."

Henry başını salladı. "Hayır. O firmayı kesinlikle tutamayız."

Laura biraz daha dik oturdu. Alex McKay ile bir kez tanışmıştı, ama adam hakkında pek bir şey bilmiyordu. Yine de Henry ona yardım ediyordu, bu yüzden onunla tartışmaya niyeti yoktu.

"Neden olmasın?" Rafe aynı sorunu yaşıyordu. "Onlar mükemmeller. Harika bir itibarları var. Eğer ilçe masrafları karşılamazsa, ben kendim öderim."

Onların kavga etmesinden nefret ediyordu. "Bir sürü korumaya ihtiyacım yok."

Ama herkes Henry'ye bakıyordu. Erkekler ona deliymiş gibi bakıyorlardı. Henry'nin yüzü hoş bir kırmızıya dönmüştü. Nell onu tam olarak anlamamış gibi ona bakıyordu.

"Onlar geri dönüşüm yapmıyorlar," dedi Henry ciddiyetle. "Ve yakın zamanda özel güvenlik şirketlerini üçüncü dünyadaki iç savaşlarla ilişkilendiren bir makale okudum."

Nell nefesini tuttu ve megafon ortaya çıktı.

Nate elini kaldırdı. "Taggart ile konuşmamdan sonra bu konuyu yarına erteleyeceğiz." Nell ağzını açtı, ama Nate

daha hızlı davrandı. "Ona geri dönüşüm uygulamalarını ve iç savaşlar hakkında ne düşündüğünü soracağım."

Evet, Taggart denen adam, onların tuhaflıklarını gördükten sonra bu işi hiç istememeyebilirdi.

"Devam edelim," dedi Nate, Nell'in itiraz etmesini engellemek için elinden geldiğince çabuk.

En azından gecenin eğlenceli kısmına gelmişlerdi. Açık forum her zaman onun moralini düzeltirdi. Birkaç dakika sonra, mutlu bir şekilde gösteriyi izliyordu.

"Bir yasa falan çıkarmalısınız," diyordu Max Harper, sahnedeki küçük gruba karşı, homurdanan ve suskun bir sesle.

Cam bir tarafında, Rafe diğer tarafında oturuyordu. Onları kabinine almamasına rağmen, belediye binasındaki toplantıya gitmek için dışarı çıktığında, onu beklemek için verandasında duruyorlardı. Tek kelime etmediler, sadece arabanın kapısını açtılar. Aptalca davranmamaya karar verdi. Kendi hurda halindeki cipini almak bir meydan okuma olurdu. De Sade onu takip ediyorsa, yalnız kalmamalıydı ve Holly ya da Nell'i bu işe karıştırmak aptalca bir hareket gibi görünüyordu.

Cam, Rafe ile konuşmak için ona doğru eğildi. "O, benim düşündüğüm şeyi mi söylüyor?"

Laura, Rafe'in dudaklarının kıvrılmasını kaçırmadı. "Sanırım öyle."

"Bu doğal bir süreç, Max," diye bağırdı Rachel, mikrofon ihtiyacı olmadığını kanıtlayarak.

"Başka nasıl bebeğimizi besleyeceğiz?"

Bliss'in yaşlı belediye başkanı Hiram öne eğildi ve mikrofonuna konuştu. "Max, bu seninle karın arasında özel bir mesele gibi görünüyor."

"Keşke özel olsaydı," diye karşılık verdi Max. "Özel olsaydı, burada duruyor olmazdım, ama karımın göğüsleri artık her yerde. Karımın meme uçlarını görenlerin ellerini kaldırmasını istiyorum."

Kimse bu tuzağa düşmedi. Laura, Max'in gelecekte intikam almak için bazı isimleri yazdığını düşündü.

"Bebeği emziriyorum!" diye tartıştı Rachel. "Senin sorunun ne bilmiyorum Max. Rye bununla bir sorunu yok."

Laura'nın omzuna hafifçe vuruldu. Jen'in Stef ile oturduğu yere döndü. Jen'in gözleri neşeyle parlıyordu, Stef ise bir kralın eğlencesini izleyen tembel bir eğlenceyle olan biteni izliyordu. "Çikolata kaplı fıstık getirdim. İster misin?"

Laura gülümsemeden edemedi. "Bu konuyu biliyordun mu?"

Jen başını salladı. "Oh, evet. Rachel, kamuya açık yerlerde emzirirken gizlilik battaniyesi kullanmaktan bıkmış. Paige bundan hoşlanmıyor. Bu yüzden Paige ağladığında göğüslerini ortaya çıkarmaya başladı. Max geçen gün Stella'nın dükkânına girdi ve Rachel'ı üstsüz görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti. Başka bir şey daha biliyorum."

Stef'in gözleri kısıldı. "Dedikodu mu yapacaksın, canım?"

Jen hafifçe kızardı. "Hayır. Otuz saniye içinde sır olmaktan çıkacak."

Rye Harper mikrofona yaklaştı. Kardeşinin yanına gitti ve sanki her zamanki gibi ikizini sakinleştirmek istercesine elini omzuna koydu. Öne eğildi. "Bu konuda Max'e katılıyorum."

"Rye Harper!"

"Evliliğimizin demokratik bir yapıya sahip olduğuna uzun zaman önce karar verdik, bebeğim," diye cevapladı Rye. "Senin oyuna karşı oy kullanıyoruz."

Nell ayağa kalktı, güzel yüzü öfkeyle kızarmıştı. Kendi mikrofonunu eline aldı. "Bir duyuru yapacağım. Rachel'ın anne olarak haklarına yapılan bu korkunç saldırıda onu destekleyeceğim. Rachel'ın çocuğunu beslemek gibi nazik ve saf bir şeyi yapma özgürlüğü elinden alındığı sürece, sessiz kalamam."

"Oh, lanet olsun," dedi Laura, Nell'in eli tişörtünün altına giderken. Laura, ne olacağını çok iyi tahmin ediyordu.

Tişörtünü başından çıkardı. "Göğüslerim özgür olacak. Beni hapse atabilirsiniz. Beni susturabilirsiniz, ama pes etmeyeceğim."

Kız kardeşlerim özgür olana kadar örtünmeyeceğime yemin ediyorum."

Ayağa kalkmaya başladı, ama Henry ondan önce davrandı. *Kahretsin*. Şimdi herkes Henry'nin özel bölgelerini de görecek. İşler hızla kötüye gidiyordu.

Henry karısını kaldırdı ve itfaiyeci tutuşuyla omzuna attı.

Nell, mikrofonu asla bırakmayan biri olarak, Henry yürümeye başladığında bile mikrofonu elinde tuttu. "Henry? Ne yapıyorsun?"

Henry, Max ve Rye'in yanına doğru yürüdü ve mikrofonlarına konuştu. "Bunu halledin, millet. Siz bunu çözene kadar, o gerçekten çıplak göğüslü bir savaşçı gibi dolaşacak ve ben de ona bakan her orospu çocuğunu öldürerek şiddet kullanmama yemini bozmak zorunda kalacağım."

"Henry!"

Derin bir hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Gördün mü? Küfrettim. Ben küfür etmem. Bu, normalde nefret ettiğim tüm mağara adamı eğilimlerini ortaya çıkarıyor. Karım çıplaklığını ait olduğu yerlerde tutana kadar Mel ve Cassidy'ye katılacağız. Yatak odamız. Bahçemiz. Doğalcı Topluluğu. Çeşitli kulüpler. Harper Ahırları'nın arkasındaki yüzme havuzu. Stef'in misafirhanesi. Dallas'taki o kulüp. Evet, biliyorsun. Orada herkes çıplak. Bakın, hepinizin benim sınırlarım olmadığını düşündüğünüzü biliyorum. İşte. Kesin sınırlar. Oh, ve biliyor musunuz, tekrar düşündüm. McKay-Taggart muhtemelen harikadır ve seri katil ortalıkta dolaşıyorsa yardıma ihtiyacımız var. McKay'i işe almalıyız. Geri dönüşüm yapmayan Taggart olduğunu eminim. Dışarı çıkmanın güvenli olduğu zaman biri bizi arasın.

Henry onu Mel'in evine götürürken Nell mikrofonuna bağırıyordu.

Wolf'un kurduğu bilgisayar ekranında Cassidy Meyer sırtarak ellerini ovuşturuyordu. "Misafir. Bu çok hoş olacak."

Hiram başını salladı. "Bunu gelecek haftaya kadar rafa kaldırıyoruz. Max, Rye, Rachel, bunu halledin. Bu kasabanın en son ihtiyacı olan şey, bizim üstsüz kasaba olduğumuzu anlatan bir makale."

"Bu, bizim cinayet kasabası olduğumuzu unutturabilir," diye bağırdı Zane.

Hiram iç geçirdi. "Gündemde başka bir şey yoksa, toplantıyı kapatabiliriz."

Nate mikrofonu eline alıp ayağa kalktı. "Hepiniz konuştuğumuz şeyi hatırlıyorsunuzdur. Bu adam yakalanana kadar bu kasabada hiçbir kadın tek başına dışarı çıkmayacak. Yanınızda yürüyüşe çıkacak kimse yoksa şerifin ofisini arayın. Benim yardımcılarımdan biri ya da ben gelip sizi alacağız. Ayrıca kasabanın erkekleri de, tabiri caizse, nöbet tutmayı kabul ettiler. Herkesin telefon numaralarının yazılı olduğu broşürü almasını istiyorum. Arayın, tereddüt etmeyin." Seyircileri korkutup kendisine itaat ettirebilecekmiş gibi salonun içini süzdü. "Bu kuralı çiğneyen olursa, biliyorsunuz, insanları tutuklamaktan çekinmem. Bu, hayatımın zevklerinden biridir."

Rafe, Cam'e doğru baktı. "Yeni patronun ilginç biri."

Cam sıırttı. "Bence yeni patronum biraz deli."

Cam'in açık ve rahat gülümsemesi, şerifle çalışmayı dört gözle beklediğini gösteriyordu. O ve Rafe olan biteni konuşurken, Rafe bir an onu inceledi. Cam rahatsız görünmüyordu. Etrafta dolaşarak kendini insanlara tanıtmış, onlara yeni yardımcısı olduğunu anlatmıştı. Yeni işinden utanıyorsa da bunu hiç göstermiyordu.

Rafe onun hemen arkasındaydı, ancak her zamankinden daha sessizdi. Toplantı başlamadan önce Nate ve belediye başkanıyla nasıl konuştuğunu gözden kaçırmamıştı. Laura'nın görme şansı olmayan bir dizi notu vardı. "Hiçbir kadın refakatsiz bırakılmayacak" kuralının arkasında onun olduğunu ciddi olarak şüpheleniyordu.

Holly, yüzünde kocaman bir gülümsemeye yanlarına geldi. "Henry'nin içinde yırtıcı bir canavarın karanlık kalbini sakladığını hep biliyordum."

Henry mi? Laura güldü. "Henry Nell'i seviyor. Sadece erkek olduğunu kanıtladı. Bir an için onun da çıplak protestoya katılacağından endişelendim."

"Yok canım," dedi Cam. "O adam tam bir ucube. Eminim onu düzenli olarak dövüyordur."

Rafe de aynı fikirdeydi. "Kesinlikle. Onu izliyordum. Hoşgörülüydü, ama aynı zamanda sahipleniciydi. O, onu çok zorlayabilirdi, ama bir kez kararını verdiğinde, geri adım atmazdı."

"Bu profil oluşturma işi mi?" diye sordu Holly.

"Hayır," diye cevapladı Cam, Holly'ye Laura'nın kalbini hızlandıran o eski dostça gülümsemesini göstererek. Holly güzel bir kadındı. Cam'in ondan vazgeçip Holly'nin peşine düşmesi ne kadar sürerdi? En yakın arkadaşının erkeklerinden biriyle birlikte olduğunu gerçekten göze alabilir miydi? Neden böyle bir şey düşünüyordu ki? Sadece birbirleriyle konuşuyorlardı. "Ben de erkeğim. Kendimi tanıyorum. Bir erkek bir kadını gerçekten seviyorsa, onu sahiplenir."

"Ve kesinlikle kadınının, kendisine ait olan şeyi göstererek ortalıkta dolaşmasına izin vermez," dedi Rafe, ona dik dik bakarak.

Holly'nin bakışları, sanki eğlenceli bir tenis maçı izliyormuş gibi, ikisi arasında gidip geliyordu. "Bliss'te, giyinme zorunluluğu olmayan oldukça liberal yasalarımız var."

Cam kaşlarını çatı. "Hayır, bilmiyorsun. Bana tüm kurallar verildi ve kıyafet kurallarını sıkı bir şekilde uygulamam söylendi. Naturist Topluluğu, bu kuralların esnek uygulandığı tek yer. Tabii, Harper Ahırları'nın arkasındaki gölet ve Henry'nin bahsettiği konukevi gibi görünüyor ama ben henüz ne olduğunu bilmiyorum."

Stef Talbot ipeksi bir sesle güldü. "Eminim öğreneceksin, Briggs. Çoğu insan öğreniyor."

Laura ona en korkutucu bakışını attı. Stef'in konukevi bir oyun odasıydı. Seks oyuncaklarıyla doluydu ve BDSM oyunları için tam donanımlıydı. Cam ve Rafe oraya gitmeyeceklerdi.

"Bu konuda, beyler, lütfen benimle ofisime gelir misiniz?" diye sordu Stef. "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

Cam ve Rafe ayağa kalktı ve Stef ile görüşmeyi kabul etti. Laura Stef'i geri çekti. "Bu ne hakkında?"

Stef'in kaşları kalktı ve bir saniye içinde dostça tavrından tehditkar bir tavra geçti. "Tabii ki sen. Adamlarının kalacağını biliyorum. Onları uygun şekilde karşılayacağımızı düşünmedin mi? Sadece erkekler arasında sohbet ve belki bir viski içmekten ibaret."

"Onlar benim adamlarım değil."

Stef omuz silkti. "O zaman onlara ne söylediğim seni ilgilendirmez. Logan seni izleyecek."

Arkasını döndü ve iri yarı şerif yardımcısı yakınında duruyordu. Şapkasını ona doğru eğdi ama gülümsemedi. Kahretsin, o çocuk ne zaman tekrar gülümseyecek? "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Onu bir koruma olarak düşün. Ve bana buna ihtiyacın olmadığını söylemeye bile kalkışma." Stef başını salladı ve belediye binasının ofislerine giden koridora doğru yürüdü. Stef, Bliss'in ilçe mühendisi unvanına sahipti ve orada bir ofisi vardı.

Jen elini onun koluna koydu. "Niyeti iyi. Endişelenme. Sana zarar verecek bir şey yapmaz." Koridorun karşısına baktı. "Oh, kahretsin. Sanırım Rachel, kızının yanında kimseyi öldürmeme yemini bozmak üzere."

Jen koşarak uzaklaştı.

Holly ayağa kalktı ve kolunu onun omzuna attı. "Bu yolu seçmek istediğinden emin misin? O adamlar seni gerçekten önemsiyor gibi görünüyorlar."

Ve sorun da buydu. Onlar onu seviyorlardı. Akli başında düşünemiyorlardı. Bir gün uyanıp, onunla olmak için vazgeçtikleri her şeyi fark edecekleri düşüncesine dayanamıyordu. "İşe yaramaz. Kimseyle evlenmek istemiyorum."

"Tamam," dedi Holly, ama Laura onun ona inanmadığını anlayabilirdi.

Wolf yaklaştı, yakışıklı yüzünde bir gülümseme vardı. "Holly, seni eve götürmekle görevlendirildim. Arabaların seni bekliyor, tabii büyük bir kamyonu araba olarak kabul edersen, tatlım."

Holly gülümsemeye başladı, ama kalabalığın içinden alçak bir ses duyuldu. "Hayır."

Laura, Wolf ve Holly ile birlikte döndü ve Caleb Burke'ün yakınlarında, elleri cebinde ve yüzünde şiddetli bir kaş çatışıyla durduğunu gördü. Yakışıklı doktor, Wolf'a delici bir bakış atıyordu.

"Hayır mı?" diye sordu Wolf.

Caleb başını salladı.

"Hayır." "Açıklayabilir misin?"

"Hayır." Caleb yaklaşıp Holly'nin dirseğine elini koydu. "Onu eve götürecek birine ihtiyacı var. O kişi sen olmayacaksın. Hadi gel."

Holly, kendini götürmesine izin verirken doktora bakıyordu.

"Kokuyor muyum ne?" diye sordu Wolf. "Çünkü bugün bir türlü rahat edemiyorum."

Laura, Holly'nin doktorla birlikte uzaklaşmasını izledi. "O, bağlanamayan ama bırakmak da istemeyen erkeklerden biri."

"Ona asılmıyordum," diye itiraz etti Wolf.

Laura kaşlarını kaldırdı.

"Çok fazla," diye itiraf etti Wolf. "Hey, ben yeni ayrıldım." Birden ciddi bir ifadeye büründü. "O adamlar seni izlemeye devam ediyor."

Laura dönüp kimi kastettiğini gördü. Joe, Edward ve o pislik Brad, etraflarındaki herkesi görmezden gelerek kendi aralarında konuşuyorlardı. Sırayla Laura'ya bakıyor ve bir değerlendirme yapar gibi ellerinin arkasında konuşuyorlardı.

"Bu gece öldürölüp öldürölmeceğime karar vermeye çalışıyorlar," dedi.

Wolf'un yüzü soldu. "Hayır."

"Şimdi Caleb gibi konuşuyorsun."

"Lanet olsun Laura, Rafe ve Cam'in seni götürmeyi teklif ettiklerini biliyorum. Öyle olmadıklarını söyle."

"Teklif ettiler," diye kabul etti.

"O zaman neden gitmedin? Neden kilometrelerce uzakta değilsin?"

Kimse anlamadı. "Onunla yüzleşmeliyim. Bir kez kaçtım ve şimdi başka bir kız daha öldü. Kaçan benim. Peşime düşecek. Düşmek zorunda. Bir şeyi yarım bırakmak onun doğasında yok. Yıllardır kaçtığım için içini kemiriyor. Onu yakalamanın tek yolu bu. Eğer devam etmesine izin verirsek, asla durmayacak."

"Peki, o zaman başkası yem olsun," diye önerdi Wolf. "Senin boyunda ve ten renginde birini bulabilirler."

O da bunu düşünmüştü ama bu fikri reddetmişti. "Bu onu kandırmaz. O zekidir ve bildiğim kadarıyla, yemini seçen kişi kendisi olacaktır."

Wolf derin bir nefes aldı, göğsü genişledi. "Cidden onun burada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum. O burada, Wolf, ve benim için gelecek." Laura arkasını dönüp uzaklaştı, Logan da onu takip etti. Tuvalet bulması gerekiyordu. Yapması gereken bir röportaj vardı.

* * *

"Viski?" Stef Talbot, kehribar rengi sıvının bulunduğu kristal bir sürahiyi kaldırarak sordu.

Cam başını salladı. Zihnini bulanıklaştıracak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Tek bir içki bile. Laura'yı bırakmak konusunda zaten biraz gergindi, ama Stef ona Logan Green'in ona göz kulak olacağını söylemişti. Laura'nın belediye binasının güvenli ortamından ayrılmasına izin verilmeyecekti. "Hayır, ama teşekkürler."

Rafe de başını salladı. Aynı fikirdeydiler. Nehir kenarında durup Laura onları geri kabul etmezse ne yapacaklarını düşünürken de aynı fikirdeydiler. Stef omuz silkti ve üç bardak doldurdu. Onları odadaki adamlara uzattı. Nate Wright başını sallayarak kendi bardağını aldı, ortağı olan iri yarı Zane Hollister de diğerini aldı.

Cam, neden burada olduğunu birinin kendisine söylemesini sabırsızlıkla bekledi.

Stef'in ofisinin kapısı açıldı ve çocuğuna yemek vermeyi seven karısı olan ikiz kovboylar içeri girdi.

"Lanet olsun Stef, bana da biraz ver. Rachel çok kızgın," dedi içlerinden biri.

Diğeri sıırttı. "Ve sadece bana değil, kardeşim. Birleşik bir cephe oluşturursak ne yapacağını bilemeyeceğini söylemiştim."

"Evet," dedi ilki somurtkan bir şekilde. "Şimdi ikimiz de dışlandık." "Max, endişelenme. Bu uzun sürmez. O kendine engel olamaz."

Max kardeşine kaşlarını çattı. "İşe yaramadı. Belediye binasının ortasında oturuyordu, Paige göğsüne yapışmış halde, ve bu sefer gerçekten sütyenini çıkardı. Orada bir amazon savaşçı kadını gibi oturuyordu ve diğer tüm kadınlar dayanışma içinde etrafında duruyorlardı."

Rye kaşlarını çattı. "Evet, aslında onlardan biraz korktum. Bu sefer geri çekilmemiz gerekebilir."

"Bunu daha önce düşünmeliydin kardeşim."

Stef ikisine büyük bir sevgiyle baktı. Hepsi arkadaş oldukları belliydi, bu da neden o ve Rafe'in

bu sıkı sıkıya bağı grubun toplantısına çağırılmıştı.

"Beyler, davetinizi takdir ediyorum, ama ortağım ve ben Laura'nın yanına dönmemiz gerekiyor," dedi Rafe sert ama kibar bir tonla.

Cam başını salladı. O sadece "ne boktan" derdi. Rafe sosyal kurallara daha uyumluydu.

"Ortağın mı? O gerçekten senin ortağın mı?" diye sordu Stef, ikisine de bakarak.

Bu ne anlama geliyordu? Cam açıklamaya çalıştı. "İkimiz de FBI için çalışırken ortağımdı."

Hepsi birbirlerine baktılar, başlarını salladılar, gözlerini kısarak. Sanki bu, hepsinin beklediği cevapmış ve onları hayal kırıklığına uğratmış gibi, aralarında iletişim kuruyor gibiydiler.

"Biz de öyle düşündük," dedi şerif.

"Amatörler." Max Harper'ın yüzünde bir kaş çatma vardı.

"Bu ne demek oluyor?" Rafe, Cam'den daha sakin görünüyordu. Cam, yargılandığını ve yetersiz bulunmuş gibi hissediyordu.

Zane Hollister döndü. "Bakın, hepimiz Laura'yı önemsiyoruz. Sizin de önemsedığınız belli."

"Laura ile üçlü bir ilişki kurmaya mı çalışıyorsun?" Rye Harper, yargılayıcı bir tavır sergilemeden, akademik bir şekilde soruyu sordu.

"Bunun sizi ne ilgilendirdiğini anlamıyorum, ama evet," dedi Cam. O içkiyi içmiş olmayı diledi.

Stef, masasının kenarına oturmuş, tamamen rahat bir şekilde başkalarının özel hayatlarını kurcalıyordu. "Laura, Bliss'e ait. O, herkesin işi. Burada işler farklı yürür, beyler. Buna alışmalısınız."

Zane sırtıttı, yaralı yüzü yıllarca gençleşmiş gibi görünüyordu. "Evet, burada herkes birbirinin işine karışıyor."

Stef başını salladı. "Ben öyle ifade etmezdim. Bence büyük adamın söylemek istediği şey, burada birbirimizi önemsedüğimizdir."

"Ve siz ikiniz her şeyi mahvediyorsunuz," diye araya girdi Max.

Stef cevap verirken koyu renkli gözleri yuvarlandı. "Tekrar söylüyorum, ben farklı kelimeler kullanırdım."

Max omuz silkti. "Ve tüm bu çekingen tavırlarınla çok daha fazla zaman harcamış olurdun. Sadede gelelim. İkiniz her şeyi mahvediyorsunuz."

Kasabaya geldiğiniz günden beri birbirinizle kavga ediyorsunuz."

Rye ikizine katıldı. "Siz ikiniz ortak gibi davranmıyorsunuz. Ortaklık meselesini sorduğumuzda, iş ilişkinizden bahsetmiyorduk. Hayatınızı yaşama şeklinizden bahsediyorduk."

Nate elini uzattı. "Yanlış anlama. Yardım etmeye çalışıyoruz. Normalde bir adım geri çekilip bu sorunu kendi başınıza çözmenizi beklerdik, ama Laura için endişeleniyoruz. Katil ortalıkta dolaşırken, ikinizin bir araya gelip bu işi halletmeniz gerekiyor."

"İnan bana, bu ikisi bu konuda uzman. İşleri batırmayı iyi bilirler. İşlerini yoluna koymadan önce yıllarca işleri batırdılar. Onları dinlemelisin," dedi Max, alaycı bir tonla.

Zane ayağa kalktı ve yüzü korkutucu bir maskeye dönüştü. Max'e dişlerini gösterdi, sonra tekrar oturdu ve Nate'e bakarak viskisini yudumladı. "O haklı. Yıllarca aptalca davrandık. Callie ile geçirebileceğimiz çok zamanı boşa harcadık."

Nate, ortağının omzuna elini koydu. "O geçmişte kaldı."

Her zamanki gibi durumu değerlendiriyor gibi görünen Rafe'ye baktı. Her türlü eğitimi almış ve beden dilini okumayı, bir konuyu değerlendirmeyi bilen biri olmasına rağmen, bu konuda gerçek yeteneği olan kişi Rafe'ydi. Rafe, Laura'nın seviyesinde değildi, ama ne yaptığını biliyordu. Rafe'nin omuzları gevşediğinde, Cam da sakinleşti.

Stef Talbot gülümsedi. "İşte. Ben de bunu kastetmiştim. Rafe, onları yakalamaya çalışmadığınızı anladı ve Cam da onun ipucunu aldı. Artık konuşabiliriz."

"Profilер olmadığından emin misin?" Cam, birinin onu bu kadar iyi okuduğuna şaşırarak sordu.

"Ben birçok şeyim," diye cevapladı Stef. "Ama şimdilik beni endişeli bir arkadaş olarak gör. Laura mutlu değil."

"Öğleden sonra Rachel ile konuştuğunda, Rach onun ağladığını söyledi," diye açıkladı Rye.

"Zor bir öğleden sonra geçirdi." Rafe'in gözleri yere bakıyordu. Hepsi zor bir öğleden sonra geçirmişti. Saf mutluluk dolu anlar da olmuştu,

ama Şimdi Cam'in hissedebildiği tek Şey acı veren bir hüzündü.

"Evet, her Şeyi izledim." Nate, Stetson Şapkasını çıkarıp masanın üzerine koydu. "İkinizin onu korumak için elinizden geleni yaptığınızı da biliyorum. Sorun Şu ki, o kendini korumuyor. Şimdi, olanlar hakkında biraz bilgim var. Stef ve ben bu konuyu araŐtırdık. Tüm detayları bilmiyoruz, ama satır aralarını okuyabiliyoruz. Laura, ikinizin de kabul etmediği bir seri katil profili teslim etti."

O başını salladı. Suçluluk duygusu midesinde rahatsız edici bir düğüm oluşturmuştu. "Biz kıdemli özel ajanın raporunu destekledik. Laura, o sırada bizim de bu işe karışmış olmamızdan dolayı üzgündü."

"Üçünüz de mi?" diye sordu Stef.

"Bir gece önce bir ilişkiye baŐlamıŐtık," diye açıkladı Rafe. "Henüz ayrıntıları konuŐmamıŐtık."

"Yani senin niyetinden emin değildi," diye devam etti Stef. "Sonra kaçıırıldı ve işkence gördü."

"Ama biz onun yanındaydık," diye itiraz etti. Tanrım, bir parçası hala neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyordu.

Zane başını salladı. "Önemli değil. Bak, ben ne dediğimi biliyorum. Böyle bir Şey yaŐadıđında, kendini tamamen güçsüz hissedersin. Bazı insanlar kıvrılıp bulabildikleri ilk sevgi dolu insana sarılırlar, ama benim ve Laura gibi insanlar ise giderler. Sadece fiziksel olarak uzaklaŐmaktan bahsetmiyorum. Duygusal olarak da uzaklaşırız. Duygularımızı hissetmektense geri çekiliriz çünkü bu daha kolaydır. Ben Őanslıydım. Beni kaybolmaya terk etmeyecek biri vardı. Laura geri döndü, ama bu biraz zaman aldı. Onun ne hissettiğini tam olarak bildiğimi iddia etmiyorum, ama buradaki herkes onun ikinize nasıl baktığını gördü. O sadece korkuyor."

"Bunu bilemem," diye cevapladı Rafe. "Bence onda bir miktar öfke de var. Bence başına gelenlerden bizi sorumlu tutuyor."

"O zaman ona bunu telafi et," dedi Stef kararlı bir Şekilde. "Laura'ya aşık mısın?"

"Evet." Bu kelime ikisinin ağzından aynı anda çıktı, sanki sesleri tekmiŐ gibi.

"O zaman kavga etmeyi bırakıp birlikte çalışmalısınız," dedi Nate. "Ofisimde onu becermek iyi bir hamleydi, biraz dağınık olsa da. Ama daha da ileri gitmelisiniz. Sırayla yaptınız."

Herkes Nate'in açıklamasına başını salladı. "Dediğim gibi, amatörler," diye fısıldadı Max.

Max, herkesin istediğini düşündüğü o dayakları yiyebilir.

İkizi öne çıkıttı. "Böyle düşünemezsin. O kızı alt etmelisin ve bunu yapmanın en iyi yolu birlikte hareket etmektir. Kadınlar atlar gibidir. Onları idare edebileceğini kanıtlayana kadar tekmeler, sıçrar ve eyerine direnirler. Sonra da, ne demek istediğimi anlıyorsan, gerçekten güzel ve yumuşak bir sürüşten hoşlanırlar."

Cam, anlamadığından oldukça emindi. "Yani, aynı anda mı?"

"Öğrenir," dedi Max alaycı bir şekilde.

"Biz aptal değiliz," diye araya girdi Rafe. "Onu birlikte aldık." "Öyle mi?" diye sordu Cam, aniden ne demek istediklerini anladı.

anladı. "Aynı odada bulunduk. Birimiz onu tutarken diğeri onu sikti, ama onu gerçekten birlikte aldık mı? Birlikte çalıştık mı yoksa sadece röntgenci miydik?"

"Hayatta da seks hayatında olduğu gibi," diye ekledi Nate. "İkiniz arasında konuşup anlaşmanız gerekir. Cam, bugün onu alıp gittin. Rafe'e danışmadın. Onu işinden ayrılıp FBI'daki tüm sorunlarla başa çıkmak zorunda bırakarak geride bıraktın. Eğer rolleriniz böyle ise, bu gayet normal. İnan bana, ben biraz incelik gerektiren her şeyi hallederim, Zane'in işi ise alaycı yorumlar yapmaktır."

Hassasiyetin şerifin güçlü yanı olduğundan emin değildi. Belki de o ve Rafe daha iyi bir takım oluşturunyorlardı. *Kahretsin*. Alaycı olan o muydu?

"Ve Callie'ye çoklu orgazm yaşatmak," diye araya girdi Zane.

"Bunu duymak istemiyorum, Hollister," dedi Stef iç çekerek. "Bu egzersizin amacı, ikinize, tavsiye isterseniz veya üçlü bir ilişkinin nasıl yürüyeceği hakkında konuşmak isterseniz, sizin için burada olduğumuzu bilmenizi sağlamak."

"Peki neden sizin görüşlerinize ihtiyacımız olsun?" diye sordu Max.

"Sen Jen ve seks oyuncakları koleksiyonunla bir üçlü ilişkide yaşıyorsun."

Stef başını salladı ve son derece üstün bir ifadeyle baktı. "Evet, çünkü akıllı olan benim. Seks oyuncaklarımdan hiçbirisi bana karşılık vermez. Şey, o yeni

Japonya'dan gelen biri yapıyor."

Nate onlara ciddi bir şekilde baktı. "İkiniz bunu denemeye gerçekten istekli misiniz? Sırayla falan yok. Bu işte birlikte olmalısınız. Bir takım olmalısınız."

Cam, Rafe'in cevabından neredeyse korkarak ona baktı. Rafe'in kaybedecek çok daha fazla şeyi vardı. Cam'in annesi iç çekip bir bira daha alacaktı. Onu reddetmeyecekti. Rafe risk alıyordu.

"Cam her zaman benim ortağım olmuştur," dedi Rafe. "Birlikte çalışmadığımız zamanlarda bile. Evet, ciddiyiz."

"O zaman bir plana ihtiyacın var kardeşim," dedi Rye dostça bir gülümsemeyle. "Plan yapmada iyiyizdir."

Max, kardeşi deliye dönmüş gibi baktı. "Hayır, değiliz. Plan yapmada berbatız. Rachel her zaman planlarımızı anlar."

"Ben plan yapmada iyiyim," dedi Stef tam bir özgüvenle. Ofisin dışından yüksek bir homurtu geldi.

Odadaki tüm erkekler gözlerini devirdi.

"On oldu, canım," diye bağırdı Stef. "Yirmi yapalım mı?"

"Tamam," diye bir kadın sesi kapının arkasından geldi. "Gidelim. Callie'nin tuvalete gitmesi gerekiyor zaten. Rachel da Paige'i emzirmeli."

Max kızardı. "Hayatım, karımın göğüslerine yapışan tek kişi ben ve kardeşimken daha kolaydı."

Cam sonunda güldü. Uzun ve sert bir kahkaha attı. Bu saçmalıktı. Normal değildi. Burada durmuş, sevdiği kadını en iyi arkadaşıyla nasıl paylaşacağını konuşuyordu.

Ve uzun zamandır hissetmediği kadar mutluydu.

Rafe ikiye katlandı, elini Cam'in omzuna koyarak dengede kalmaya çalıştı.

Partneri düşmesin diye hareketsiz kaldı.

Laura'yı nasıl kazanacaklarını konuşmaya başladıklarında sessiz kaldı.

* * *

Güzel tavşanı kollarını kavuşturmuş bir o yana bir bu yana yürüyordu. Bağlantıyı hissedebiliyordu. Bundan emindi. Vücudunda bir gerginlik vardı

ve bu da ona kızın endişeli olduğunu gösteriyordu. Kız sabırsızdı. Onu özlemiş miydi acaba?

Aralarında samimi bir bağ vardı, onun yaşayabileceği herhangi bir cinsel ilişkiden çok daha samimi bir bağ. Onun hayatını elinde tutmuştu. Birlikte geçirdikleri saatler boyunca, onun tanrısı olmuştu.

Bunu tekrar yapacaktı ve kimse onu durduramazdı. Kesinlikle yanında oturup davayı konuşan ve planlar yapan iki aptal da durduramazdı. Yıllardır yanında oturuyorlardı, aradıkları katilin odanın içinde olduğunu hiç fark etmemişlerdi.

Bu yüzden ona ihtiyacı vardı. Onu anlayabilen tek kişi oydu. Elbette, onun maskesinin arkasını görmemişti, ama bu sefer o hatayı yapmayacaktı. Bu sefer maske takmayacaktı. Aralarında oyunculuk olmayacaktı.

Penisi sertleşti. Artık neredeyse hiç sertleşmiyordu. Elbette, sorumlulukları altındaki kişilerden birine disiplin uygularken tahrik olurdu, ama sadece bunu düşünürken neredeyse hiç tahrik olmazdı.

Tavşanı bunu onun için yapıyordu.

Bunu içinde tutamayacaktı. Meslektaşına prosedürle ilgili anlamsız bir konuda cevap verdi, ama beyni odanın içindeki kadınları arıyordu.

O kadar çok kadın vardı ki. Ve çoğu yaramazdı.

Halka açık bir yerde kıyafetlerini çıkarmaya çalışan kadınla oynamak isterdi, ama kocası onu kurtarmıştı.

Güzel bir kızıl saçlı kadın bir adamın arkasında yürüyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Caleb. Laura'nın arabasıyla gidebilirim," dedi kadın. "Ben hemen yan komşusuyum."

"Hayır." Adam onu kapıdan dışarı itti.

Belli ki evli değillerdi. Altın sarısı ve kızıl saçlı adamın onu kapısının önüne bırakıp bırakmayacağını merak etti. Bu ikisinin seks yaptığını sanmıyordu. Bu kulübelere girmek çok kolaydı. Burada kimse kendini korumuyordu. Tavşanı dostça bir hediye takdir eder miydi acaba?

"Motel'e geri dönüyorum," dedi Marquis de Sade, gerinerek ayağa kalktı. "Bu gece hiçbir şey olmayacak. Sabah konuşuruz."

Onlar başlarını salladılar ve ona dostça veda ettiler.

Kapıdan çıkarken, o sinir bozucu muhabire rastladı. Kadın gözlerini devirdi.

"Affedersiniz," dedi sinirli bir şekilde saçını düzelterek onun yanından geçerek odaya girdi.

Dar eteğiyle sallanan kalçalarını izledi. O, yarım kalmış bir işti. Yıllar boyunca işine yaramıştı. Jana Evans, ona söylemesini istediği şeyleri haber yapmak için fazlasıyla istekliydi. Ona karşı her zaman dikkatli davranmıştı. Onu aramak için tek kullanımlık cep telefonları kullanırdı ve asla aynı telefonu iki kez kullanmazdı. Kendisiyle ilgili hiçbir şey vermezdi. Tavşanının böyle bir piranayla ilişki kurması sadece bir tesadüftü.

Elbette, piranhalar köpekbalıklarının yanında hiçbir şeydi.

Arkasını döndü ve kızıl saçlı kadın ile onun refakatçisini takip etti. Marquis de Sade'nin Bliss'e geldiğini duyurmanın zamanı gelmişti.

On Beşinci Bölüm

"Tuvalete neden gidemeyeceğimi anlamıyorum, Logan." Laura, yardımcısına sert bir bakış attı. Bu kadar yakın olduğundan, gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordu. Son zamanlarda gittiği her yere aviator güneş gözlüğü takmaya başlamıştı, ama bu gece takmamıştı ve gözlerinin kızardığını inkar etmek mümkün değildi. Logan Green bir şeyin eşiğindeydi ve Laura ona nasıl yardım edebileceğini bilemiyordu.

"Çünkü acımasızca öldürülebilirsin."

"Kadınlar tuvaletinde mi?"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Patronumun ofisinde neredeyse vahşice öldürülüyordum. Böyle şeyler olur."

Ve sorun da buydu. Aylar önce, Logan, Jen Waters'ın bir tablosunu aramak için Bliss'e gelen Rus mafyası üyeleri tarafından işkence görmüştü. Logan saatlerce süren acı verici sorgulamaya katlanmıştı. Hayatta kalması bir mucizeydi, ama çizgi romanları seven ve iş yerinde kestiren tatlı çocuk artık yoktu. O Logan Green ölmüştü ve Laura, onun yerini alan kişiye nasıl ulaşacağını bilmiyordu. "Logan, istersen dışarıda bekleyebilirsin. Diğer tüm kadınlar tuvalete gidebiliyor."

Logan ona baktı, hareketsiz bir granit levha gibi. "Seni bırakacağım, ama tuvaletin dışında bekleyeceğim."

Laura sinirden gözlerini kapattı. Tuvalete gitmesi gerekmiyordu. Sadece bir dakika yalnız kalmak istiyordu.

"Diğer kadınların hepsi seri katil tarafından avlanmıyor," dedi, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan.

Otuz dakikadır böyleydi. Gerekmedikçe konuşmadan onu takip ediyordu. Stella ve kocası Sebastian'la temizlik konusunda yardım etmek için konuşurken, sonra da Brooke Harper'la

Nell'e sütyen giydirmeyi konuşurken, devasa bir varlık gibi duruyordu. şerif yardımcısı bir kez bile glmsememişti.

"Logan, bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sessizce sordu. Nate Wright, Logan'ı peşinden bırakmaya karar verene kadar hiçbir yere gitmeyecek gibi görünüyordu.

Sadece gözlerinin etrafındaki ince bir gerginlik, onu duyduğunu belli ediyordu. Yirmi üç yaşından daha yaşlı görünüyordu. Son altı ay, Logan'a hayranlık uyandıran bir vücut kazandırmıştı. Vücudu o kadar sıkı ve gergin hale gelmişti ki, yüzü bile çocuksu cazibesini kaybetmiş ve sert bir erkeklikle yer değiştirmişti. Ama aynı zamanda neşesini de kaybetmişti.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi. "Kendini tamamen çaresiz hissediyorsun. Başkasının gücü altında olmanın ne demek olduğunu biliyorsun ve bu korkunç bir şey. Seni değiştirir, ama tüm hayatını mahvetmek zorunda değildir."

Ama o, bunun kendi hayatını mahvetmesine izin vermiyor muydu? Rafe ve Cam'i bırakmak için saatlerce acı çekmişti. Bunu doğru nedenlerle mi yapıyordu? Yoksa sadece korkuyor muydu?

Hayır. Böyle düşünemezdi. Bu bencilceydi. Artık onlardan korkmuyordu. Bir zamanlar onları sevmişti, ama onlarsız da yaşayabileceğini ve mutlu olabileceğini kanıtlamıştı. Burası onun eviydi ve arkadaşları onun ailesiydi. Rafe ve Cam sonunda pes edeceklerdi ve onları da mutlu edecek bir hayat bulacaklardı. Rafe FBI'a geri dönecek, Cam ise bir aile kuracak birini bulacaktı.

Logan, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona bakıyordu. "Tabii. Mantığın sesi, ha? Tamamen uyum sağladın, Laura. Bunu dikkate alacağım."

"İşte orada!" Jana'nın düz, Ortabatı aksanı Laura'nın etrafındaki sohbeti böldü. Laura, Jana'nın bu aksanı bilerek geliştirdiğini biliyordu. Jana Jersey'liydi. "İyi görünüyorsun. Bence bu küçük kasaba kızı havası hikayeyi satacak."

Jana'ya bakarak ne söyleyeceğini düşündü. Laura bu küçük planını yeniden gözden geçiriyordu. Belki de Rafe ve Cam haklıydı. De Sade yine de onun peşine düşecekti. Onu kışkırtarak tek yaptığı Bliss'i tekrar gündeme getirmektir. Jana'ya cehenneme gitmesini söylemek için ağzını açmak üzereyken, Rafe ve Cam salona geri döndüler, yüzlerinde sert bir kararlılık vardı

. Stef, Nate, Zane, Max ve Rye de onların peşinden geldi. İçeri giren her erkek ona baktı.

Ne haltlar dönüyordu?

Ne olursa olsun, Laura bunun ilginç olacağına dair bir hisse kapıldı.

Cam doğrudan Jana'nın yanına yürüdü. "Sen, git buradan."

"Yapmayacağım. Röportajım var. Laura bana söz verdi. Röportajımı yapamazsam, haberi yine de yayınlayacağım. Onu iyi gösterebilirim ya da kadınların öldürölmesini umursamayan korkak bir FBI ajanı gibi gösterebilirim." Jana'nın mükemmel şekilli dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Onu kahraman gibi gösterebilirim ya da tamamen dışlanmış biri haline getirebilirim. Karar senin."

Cam muhabire sert bir bakış attığında Laura kendini savunmak üzereydi. "Ve söz veriyorum, onu herhangi bir şekilde karalamaya kalkışırsan, hayatını cehenneme çevirmenin bir yolunu bulurum. Bilgisayarla çok iyiyim. On iki yaşımdayken, birkaç sistemlerine girmeyi başardığım için hükümetten sert bir uyarı aldım. Suçlu olmadığımı düşünerek bana FBI'ya girme fırsatı verdiler. Eğer seni mahvetmek için gerekliyse, suçlu olmaya da razıyım."

Rafe de ona döndü. "Ve benim bağlantılarımla var. Bu bağlantıları kullanarak senin işe alınmamanı sağlayacağım."

Gözleri kısıldı. "Bunu yapamazsın."

Stef Talbot tembelce gülümsedi ve bir adım öne çıktı. "Oh, yapabileceğime emin olabilirsin. Şans eseri, ağların birkaç yöneticisinin sanatsever olduğunu biliyorum. Doğru yere doğru bir söz söylemek, kariyerini mahveder. Sanat kimliğimle onları etkileyemezsem, milyarder ve Talbot Industries'in varisi kimliğimle etkileyeceğime emin olabilirsin."

Laura, Jana'nın yenildiğini anladığı anı gördü. Yükselen kaşlarını sakın bir gülümsemeye çevirdi. "Bay Talbot, sanırım bir yanlış anlaşılma var. Laura benim çok değerli bir arkadaşım. Bu adamların bir kadın olarak onun özgürlüğünü kısıtlamayı düşünmelerine sadece şaşırdım."

Oh, Nell bile buna kanmazdı.

"Eğer bizi mağara adamları olarak görüyorsanız," dedi Cam sırıtarak, sonra eğilip Laura'nın karnına omzunu dayadı. Laura itiraz etmeyi düşünemedi kendini itfaiyeci tutuşunda buldu.

"Cam, bırak beni!" diye bağırdı Laura, ama bağırdığı yer Cam'in poposuydu. Oldukça dar mavi kot pantolonun içindeki poposu gerçekten çok güzeldi. O popoya sahip olduğu için onu avuçlamak için ani ve kötü bir dürtü hissetti.

Bu tehlikeli bir düşünceydi.

"Olmaz bebeğim," dedi Cam rahat bir özgüvenle. "Seni oy çokluğuyla geçtik."

"Demokrasi olduğumuzu bilmiyordum," diye karşılık verdi.

Rafe aniden bir dizinin üzerine çöktü. Başını nazikçe geriye doğru çekerek, Laura'nın onun muhteşem yüzüne bakmasını sağladı. Zeytin rengi teni loş ışıktaki adeta parlıyordu ve o koyu renkli gözleri her seferinde Laura'yı etkiliyordu. "Bu gece sana anlamamı istediğimiz birçok şey var, *bella*. Bunlardan ilki, o kadınla konuşmayacaksın."

Cam onu dışarı taşımaya başladı. Cam yürürken, Cam'in vücuduna çarparak, görmek için zorlanıyordu. "Lanet olsun, Cam. Beni indir. Bana böyle sert davranamazsın."

"Evet, yapabilirim," dedi, sesinde tuhaf bir neşe vardı. "Şu anda yapıyorum."

Kapının açılıp kapandığını duydu ve o binadan çıkıp otoparka doğru yürürken etrafı birdenbire karardı. Rafe'in arkalarından yürüdüğünü gördü. Belki o daha mantıklı davranırdı. "Rafe, bu tam olarak yasal değil."

"Şerifle konuş."

Laura gözlerini kısarak, Nate Wright'ın kapıda durup otoparka baktığını görebildi. Birini tutuklayacak bir adama benzemiyordu, ki bu onun eğilimleri göz önüne alındığında şaşırtıcıydı.

O toplantıda ne olmuştu? "Bunu konuşalım. Jana ile konuşmanın bir hata olduğunu kabul ediyorum, ama buna katlanmayacağım. Biz yetişkiniz ve bu durumu mantıklı bir şekilde tartışmalıyız."

Cam burnunu çektirdi. "Olmaz. Bu gece yetkili sen değilsin, bebeğim."

SUV'nin kapısı açıldı ve kendini arabanın içine tıklımış buldu. Rafe onu sıkıca takip ederken, Cam n koltuğa koştu. Diğer tarafa geemeden, Rafe onu kendine çekti. Kollarını ona doladı.

"Bu konuda tamamen yanlış davranıyoruz. Sana kırılğan bir cam gibi davranıyoruz, ama sen kırılğan değilsin, *bella*. Sen glsn. Sen çok glsn. Kavgayla başa çıkabilirsin. Sana bunu vereceğiz." Rafe'in sıcak nefesi cildinde hissediliyordu. "Diğer adamların bazıları, seni bağlayıp boyun eğene kadar şaplak atmamız gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor."

Stefan Talbot'u öldürecekti.

"Ama bence bu daha fazla sorun yaratır," diye bitirdi Rafe.

"Ben şaplak atılmasını tercih ettim, bebeğim," dedi Cam, park yerinden çıkarken. "Bence bu çok seksi olurdu."

"O zaman nasıl hoşuna gideceğini göreceğiz," diye karşılık verdi.

"Evet, böyle tepki vereceğini tahmin etmiştim," diye mırıldandı Rafe, kızın saçlarını okşarken. Bunu yapmayı bırakmalıydı. Onu kaçırıyordu. "Cam ve ben bir uzlaşma sağladık."

"Bizi sevdiğini itiraf edene kadar seni becereceğiz," diye açıkladı Cam.

"Sizi sevdiğimi zaten itiraf ettim." Onları sevmek sorun değildi. lene kadar onları sevecekti, ama onun için her şeyden vazgeçmelerini isteyemezdi.

"Peki, bizi affedene kadar seni becereceğiz." Rafe'in elleri bluzunun yakasının altına daldı. Uzaklaşmaya çalıştı, ama Rafe onu sıkıca tuttu. zgrlğn kaybetmesine karşı mücadele etmesi gerektiğini düşündü.

Bliss'e ilk geldiğinde, tutulduğu korkunç kabuslar görürdü. Yıllar geçtikçe, bu kabuslar değişti ve Rafe ve Cam'in kollarında olduğu rüyalara dönüştü. Korku, zleme dönüştü. Hala ara sıra de Sade'nin onu almaya geldiği rüyalar görürdü, ama son zamanlarda rüyaların sonu değişmişti. Son zamanlarda, öleceğini düşündüğünde, onu tutan bağlar onu okşayan sıcak eller ve Rafe'in ona güvende olduğunu söyleyen sesi haline gelmişti.

güvende olduğunu söylerdi. Başını kaldırdığında, Cam'in gözlerinde sevgi dolu bir bakışla onun üzerinde durduğunu görürdü.

"Sizi affediyorum," dedi, duygularından boğulmuş bir halde. *Lanet olsun*. Eğer aradıkları şey affetmekse, o zaman onlara bunu verecekti. Onlara ihtiyaçları olanı verebilirdi. Onları affedebilirdi, ama asla...

Gözyaşları şimdi akıyordu.

"*Bella*?" Rafe yüzünü yukarı kaldırdı.

"Kendimi affetmiyorum," diye boğuk bir sesle söyledi. "Tanrım, kendimi affetmiyorum

."

Rafe'in onu kollarına almasına izin verdi, onun sıcaklığı onu sardı. Diğer tüm kadınlar bu dünyadan ayrıldığında o hala buradaydı. Neden tek kalan oydu? Ve nasıl çekip gidebilirdi? Çok hızlı ve çok uzağa kaçmıştı, ama Rafe onu yakalamıştı ve bunun bedeli ne olmuştu?

"Kalmalıydım," diye fısıldadı Rafe'in gömleğinin kumaşına.

Güçlü eller onu okşadı. "*Bella*, kendini suçlayamazsın."

Suçlayamaz mıydı? O kızların görüntüsü aklından çıkmıyordu. Onun gizlendiğini biliyordu ve saklanmayı seçmişti. Doğru olduğunu bildiği şey yerine acısını seçmişti. Tanrım, hiç ağlamamıştı. Beş yıl boyunca hiç ağlamamıştı.

İlk başta tek önemli olan hayatta kalmaktı. Tek önemli olan bir adım öteye gitmek ve kendini vurmadan günü atlatmaktı. Rafe ya da Cam ile başa çıkamadığı için oradan ayrılmıştı. Onlarla yüzleşememişti, aralarından seçim yapmayı ise hiç başaramamıştı. Polis sorgularını, bu olayın başkalarına olduğunu varsayarak atlatmıştı. Kendisine artık bunun onu etkilemediğini söyleyene kadar bu olayı geriye itmişti, ama şimdi bunun her gün, her dakika onu etkilediğini görebiliyordu.

"O bana zarar verdi."

Aptalca bir iddia. Elbette ona zarar vermişti, ama bunu hiç bu kadar basit bir şekilde söylememişti. Ona olanların klinik ayrıntılarını anlatmıştı. Onu nasıl bağladığını ve nasıl kaçtığını açıklamıştı. Ona kullandığı bıçağı teknik ayrıntılarla anlatmıştı, ama bıçağı gövdesine sapladığında nasıl hissettiğini anlatmamıştı

Küçük bir bıçak kullanmış ve onu defalarca kesmişti. Acı çekmesi için yeterliydi, ama onu hemen öldürmeye yetmezdi. Onlara nasıl hissettiğini hiç anlatmamıştı. Anesteziden uyandığında ve doktor iç kanamayı durdurmak için histerektomi yapmak zorunda kaldığını söylediğinde nasıl hissettiğini hiç anlatmamıştı. Başka birçok şey daha olmuştu, ama o ilk gece duyduğu tek şey buydu.

"Üzgünüm, *bella*."

Alnında ıslak bir şey hissetti. Gözyaşları. Rafe onunla birlikte ağlıyordu. Büyük, güçlü Rafe ağlıyordu. Ona sarıldı. O ağlayabiliyorsa, o da ağlayabilirdi. Bunu yapacak kadar cesur olabilirdi.

"Beni küçük hissettirdi." Önemsizdi. Bir masaya bağlanmış bir beden, incelenmek için bir böcekten başka bir şey değildi. Onun için hiçbir şeydi. Saatlerce süren işkence, ona hiçbir şey olmadığı sonucuna varmasına neden olmuştu.

Marquis de Sade onu aniden yalnız bıraktığında, savaşmak için tüm gücünü kullanmıştı. Bağlarından kurtulup bir elini serbest bırakmıştı. Bunu yapmak için kendi kanını kullanmıştı. Bir havlu bulmuş ve kendini toparlamak için karnına bastırmıştı. Onun kullandığı depoya açılan kapıyı bulmuş ve sokağa çıkmıştı. Yol boyunca bunun değip değmeyeceğini merak etmişti. Ayakları, yaşama isteği onu otomatik pilota geçirmiş gibi hareket ediyordu. Ne kadar süredir otomatik pilotta idi?

"Sen küçük değildin, bebeğim." Cam, kulübesine doğru sürerken duygularından boğazı düğümlenmişti. "Sen seviliyordun. Sana ne yapmış olursa olsun, seviliyordun. Benim için çok değerliydin."

"İkimize de." Rafe, onu bırakmaktan korkuyormuş gibi ellerini sıktı. "O bunu senden alamaz. Seni küçük düşüremez. Sen Laura Rosen'sın... Niles... Kendine ne isim vermek istersen, sen seviliyorsun. Her zaman seviliyorsun."

Bu başka birine olmamıştı. Ona olmuştu. Teknik bir şey değildi. İçgüdüsel ve duygusal bir şeydi ve o bunu çok uzun süre görmezden gelmişti. Hâlâ başına geliyordu çünkü bu iki erkeği hayatına sokmamıştı. Logan'a yalan söylemişti. Rafe ve Cam'e yalan söylemişti. Kendine yalan söylemişti. Onları kendi iyilikleri için uzaklaştırmıyordu

kendi iyiliği için uzaklaştırmıyordu. O pisliğin hayatını etkilediği için onun kazanmasına izin veriyordu.

Uzun süre içinde tuttuğu için ağlıyordu. Geceleri tek başına oturmuş, göğsünde onu rahat bırakmayan bir acı hissediyordu. Şimdi bunu serbest bıraktı çünkü yıllar sonra ilk kez nihayet güvendeydi. Tehlike geçmemiş olabilir, ama o güvendeydi.

Seviliyordu. Ona ne yaparsa yapsın, seviliyordu.

"Çocuk sahibi olamıyorum." Bu en çok acı veren şeydi. O, bunu ondan almıştı. Onun bebeklerini almıştı. Önemli olan tek şey, onun asla bir ailesi olmayacağı gerçeği. Gözyaşları sel oldu.

"Yapabiliriz. İstedğimiz her şeyi yapabiliriz," diye söz verdi Rafe, onu nazikçe sallayarak. "Sen onları taşıyamazsın, ama bir taşıyıcı anne bulabiliriz. Evlat edinebiliriz. *Bella*, bir aile istiyorsan, bir aile kurarız."

Gerçekten bu kadar basit miydi? Acısını unutursa, istediği şeye sahip olabilir miydi? Bliss'i seviyordu, ama bu adamlara ihtiyacı vardı. Sonunda, seçim yapmak zorunda kalırsa, onları seçecekti.

Araba durdu ve Cam saniyeler içinde arka koltuğa geldi, güçlü vücudu onu sardı. "Bebeğim, mutlu olabiliriz. Söz veriyorum. Seni mutlu etmek için her şeyi yapacağız. Bu bizim ikinci şansımız, ama bil ki üçüncü ve dördüncü şansı da isteyeceğim, sonsuza kadar. Asla vazgeçmeyeceğim."

"Asla, *bella*. İstifa ettim ve geri dönmeyeceğim," diye söz verdi Rafe. "Bu benim hayatım. Sen ve Cam benim ailemsiniz. Bliss bizim evimiz olacak."

Kafasını kaldırdı. Onlarla birlikte gitmeye hazırdı. "İstifa etmek zorunda değilsin. Seninle birlikte olacaksam, gitmem gerektiğini biliyordum."

Rafe başını salladı. "Hayır. Bu yerin ortaya çıkardığı halini sevdiğini söylemiştin. Sanırım ben de bu halimi sevmeye başlıyorum. Ev, senin olduğun yerdir. Bu yeter."

"Ve ben burayı seviyorum. Çok zorlu görünen bir patronum ve otoritemi tanımayacak gibi görünen bir kasabada berbat bir işim var. Daha ne isteyebilirim ki?" Cam, muhteşem yüzünde en aptalca gülümsemesiyle sordu.

Saf ve gerçek bir sevinç onu sardı. Aşk tam oradaydı. Tek yapması gereken tek bir kelime söylemekti. "Evet."

"Oh, Şimdi başın belada." Cam onu arabadan dışarı çekti. Onu yukarı kaldırdı.

Rafe, ona vermediği bir anahtarla kulübesinin kapısını açıyordu. Ona sorgulayan bir bakış attı.

"Gizlice geri d nebileceğimi söylemiştim." Yüzünde Şeytani bir gülümseme vardı. "Evet demiştin."

Kız başını salladı. "Evet dedim. Tekrar söyleyeceğim."

Son beş yılda pek çok Şeye hayır demiŐti. Kendine hayır demiŐti. Ama onlara hayır demeyecekti. Artık bunlardan bıkmıştı.

Rafe eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. " ok yakında bize 'evet' demeni bekliyorum."

Evlenecekti. Bunu kaybettiğini sanmıŐtı. Artık geleceğinden nasıl vazgeçtiğini açıkça görebiliyordu. Cam'i kavradı ve onun da başını öpmek için aşağı çekti. Onların ne kadar farklı olduklarını seviyordu. Rafe eziciydi. Bir yağmacı gibi gelip dokunduğu her Şeyi fethetmeye çalışıyordu. Cam daha yumuşaktı, ama daha az sahiplenici değildi. O daha kolay dokunulabilirdi.

Cam'in dili tembel bir oyunla diline dokundu. Farklı hissettirdi. Artık aralarında hiçbir Şey yoktu. Kesinlikle geçmişin acısı yoktu. Sadece gelecek vardı. Kendini açtı ve onu içeri aldı. Onu öperken kapıdan içeri girdi.

"Giysilerini  ıkarın." Rafe kapıyı çarptı.

Ayakları yere basıyordu ve büyük eller giysilerini çekiyordu. Gömleği başından çıkarıldı ve ikinci bir çift el sütyeninin arkasını çekti. Göğüsleri serbest kaldı, meme uçları serin havada sertleşti. Cam'in parmakları kot pantolonunun fermuarını açtı ve içine daldı. Parmaklarını külotunun bel bandının altına kaydırđı, amını aradı. Klitorisini okşarken titredi.

"Zaten ıslanmaya başladı." Cam'in sesinde büyük bir memnuniyet vardı.

Elinde değildi. Onların yanında her zaman hazırđı. Kendini cinsel bir varlık olarak görmemişti, ama onların yanında bir canavara dönüŐüyordu. Daha fazla temas için pelvisini onun eline doğru itti. Tanrım, o eli sikmek istiyordu. "Hazırım. Biriniz beni sikmeli."

Cam'in eli kot pantolonundan çıktı.

Bunu sevmedi. "Ne yapıyorsun?"

Yüzünde şeytani, tamamen seksi bir gülümseme belirdi. "Zamanımızı kullanıyoruz. Ve bu gece sırayla yapmayacağız. Rafe ve ben bir takımız. Bu gece sikle dolmaya hazır olmalısın, bebeğim."

Nefesi kesildi, ciğerlerinden hava çıktı. Onu birlikte becermek mi istiyorlardı? Bunu daha önce hiç yapmamışlardı.

İkisi de geri çekilip ona baktılar.

"Geri kalan kıyafetlerini de çıkar." Rafe'in gözleri kadının göğüslerine dikildi.

"Ayakkabılarını çıkarma." Cam gömleğini başından çıkardı ve gülünç derecede kaslı göğsünü ortaya çıkardı.

Omuzları geniş ve kaslıydı. Laura bakmaktan kendini alamadı. Rafe gömleğinin düğmelerini açtı. Cam'den daha zayıftı, ama onun kadar seksi. Zeytin rengi teni mükemmeldi ve karın kasları muhteşemdi. Aşağı baktı ve ikisinin de ereksiyon olduğunu gördü. Onları Laura'da kullanacaklardı. Biri vajinasına, diğeri ise kıkına girecekti. Çok büyüktüler. Laura onlarla dolup taşacaktı. Onlarla çevrili olacaktı.

"Neden tereddüt ediyorsun, *bella*? Geri dönüş yok."

"Şimdi o şaplağı yeniden mi düşünüyorsun, Rafe?" Cam, Rafe'e baktı ve ilk kez tamamen rahat görünüyordu. Seks sırasında birbirleriyle göz teması kurmaktan hep kaçınmışlardı.

"Kesinlikle."

Kot pantolonunu ve külotunu bacaklarından aşağı itmeye başladı. Kanarya sarısı dört inçlik d'Orsay topuklu ayakkabılarından çıktı.

"Ayakkabılarını çıkarma demiştim." Rafe'in sesi emir gibiydi. Steftten ders almış gibi görünüyordu.

Cam kıyafetleri tekmeledi ve topuklu ayakkabılarını tekrar giydi. "Seni duydum, ama bunlar skinny jean. İkiniz de fazla giyinmiş değil misiniz?"

"Evet, öyleyim." Cam ellerini kullanarak kot pantolonunu çözdü ve kalçalarından aşağı indirdi. Penisini külotunun sınırlarından fırladı. Ona bakarken penisini okşadı. Kalın ve uzun, erik şeklinde bir başı olan devasa bir canavardı. "Buraya gel ve bana yardım et, bebeğim."

Bunu yapabiliirdi. Onun yanına yaklaştı ve dudaklarını uzattı. Cam'in cildi sıcaktı ve onu öperken kollarını ona doladı, elini istediği yere çekti. Ereksiyonunu kaplayan ipeksi cildi okşadı, elinde pompaladı. Vücudunu ona yapıştıırken dili tembelce ağzına daldı.

"Hadi, bebeğim. Beni sikmeye hazırla," dedi ve alt dudağını hafifçe ısırđı. "O dilini sikimin her yerine sür."

Rafe'in izlediğinin farkında olarak, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Henüz pantolonunu çıkarmamıştı, ama çok uzun sürmezdi. Cam'le işini bitirdiğinde, sıra ona gelecekti ve o da onun üzerine çıkacaktı. Cam'in şişkin penis başını yalarken ona baktı.

"Onunla oynama," dedi Rafe, ona kaşlarını çatarak. "Sikini her yerinden yala ve sonra onu derinlemesine al."

Rafe'in ne zaman kontrolü ele geçirdiğini bilmiyordu, ama istediğini elde edebilecekse buna razıydı. Cam'in kaya gibi sert uyluklarında dengede durarak dilini kullanarak onun penisini okşadı. Cam, penisinin başını ağzına aldığında inledi.

"İşte böyle, *bella*." Rafe aniden yanına diz çöktü. Elleriyle sırtını okşadı, omurgasının çizgisini takip ederek kalçalarına kadar indi. "Penisini em. Onu sertleştir ve seni sikmeye hazır hale getir."

Rafe'in sesi sert ve zengin bir tona bürünmüştü. Parmakları kıcının çatlağı boyunca hafifçe oynuyordu. "Seni burada sikeceğiz, *bella*. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cam'in elleri kadının saçlarına gömüldü. "Oh, o kıcı sikeceğiz. Toplarımı derinlemesine sokmak için sabırsızlanıyorum. Sıcak ve sıkı olacak. Kık deliğinin sikimi emmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Bundan emin değildi, ama denemek istiyordu. İkisi arasında olmak istiyordu. Onların onu doldurmasını istiyordu. Cam'in kalınlığını ağzına almaya çalıştı. Onu tamamen içine almak için çenesini santim santim açtı. Sıkı olmasına rağmen dilini onun penisi etrafında döndürdü. Cam, dominant erkek ortaya çıktıkça tatlılığının bir kısmını kaybetmiş gibiydi. Elleri saçlarını sıkıca kavradı ve

ağzını acımasızca sikti. Penisini boğazının derinliklerine doğru girip çıkıyordu.

"Rahatla ve nefes al, *bella*," diye Rafe onu cesaretlendirdi. "Neredeyse geldi."

"Siktir, evet, neredeyse geldim." Cam, o sakin bir santimini daha içine alırken homurdandı.

Öyleydi. Penisinin ağzında attığını hissedebiliyordu. Boşalacak, ağzını tuzlu sıvıyla dolduracak ve sonra Rafe onunla ilgilenecekti.

"Planı unutma," dedi Rafe, sert sesi havayı yırttı.

"Lanet olsun," diye küfretti Cam ve Cam çekilirken çenesi aniden gevşedi.

"Ne?" Laura, tamamen kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Sıra bende." Rafe pantolonunu indirdi ve Cam'in yerini aldı. Rafe, Laura'nın başını kaldırdı ve penisini dudaklarına dayadı. "Bu gece kontrol sende değil, *bella*. Çoğu zaman kontrol sende, ama şimdi değil. Cam seni hazırlarken benim penisıyla ilgilen."

Cam'in elleri kalçalarını ayırdığında, neye hazırlandığını sormak üzereydi. *Ah, o mu*. Rafe'in penisini içeri girmek için ısrar ediyordu. Dudaklarında onun uyarılmasının tuzunu tattı ve onu içine çekti.

Soğuk yağ kalçalarının arasına damladı. Sinirli, huzursuz bir his onu sardı. Anksiyete, arzuyla karışarak onu gergin hale getirdi.

"Daha sert em." Rafe ileri doğru bastırdı, penisini ağzında kocaman duruyordu.

Cam parmaklarını kıkır deliğinin kenarına bastırırken, o da penisinin altını yaladı. Boğazından çıkan iniltiyi engelleyemedi. Kendini çaresiz hissetti, ama bu sefer bu lezzetli bir duyguydu. Bu adamlar ona zarar vermeyecekleri için bu duyguyu tadını çıkarabilirdi. Onlara teslim olmakta özgürleştirici bir şey vardı, sanki kendisinin bir parçasını geri alıyordu gibi - her şeyi güvenen, seven ve kabul eden parçayı.

"Oh, bebeğim, küçük kıkırını görmelisin. Bana direniyor, ama sonunda pes edecek. Tıpkı senin gibi. Her şeyi kabul edecek

Cam onu yaladı ve sonunda içeri girdi, bu his titrek bir zevkti. "Bu kıcıma sikimi alacaksın. Çok güzel olacak."

Laura yine inledi. Güzel olacağından emin değildi, ama kesinlikle çok samimi olacaktı. Birlikte çalışıyorlardı ve bu onu çok etkiliyordu. Cam bir parmak daha soktuğunda titredi. Gözleri biraz yaşardı. Ağzındaki sikine konsantre oldu.

"Aynen öyle, *bella*. Ağzın çok iyi hissettiriyor. Dikkat etmezsem, bu çok çabuk bitecek." Rafe sikini ağzından çıkardı. Sik kaygandı ve yukarı doğru gerilmişti, şimdilik tatmin olmamıştı.

Tatmin olmamanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Amcığı ağrıyordu. Onlara ihtiyacı vardı.

"Kaç parmağını soktun?" diye sordu Rafe, kızın saçlarını okşayarak. saçını okşayarak. Laura, kıcı tekrar gerilince inledi.

"Üç tane. Bu kadar yeter," diye cevapladı Cam, sesi biraz titriyordu . Parmaklarını deliğine sokup çıkardı, onu titretmeye başladı. "O bir sikle başa çıkabilir."

"Görmek istiyorum." Rafe arkasına geçti, eliyle onu nazikçe öne doğru itti, ta ki yanağı yere değene ve kıcı havada kalana kadar. Bu, Cam'in daha derine girmesi için çekiş gücü sağladı. Kendini istila edilmiş, ezilmiş hissetti. Tanrım, onun sikini nasıl alacaktı?

"Güzel değil mi?" Cam serbest eliyle bir yanağını kenara çekti. Onun partnerine kıcı deliğini gösterdiğini hayal edebiliyordu.

"Çok güzel. Haklısın. Ben de onun kıcını sikmek istiyorum." Rafe'in sesi, sikmenin çok uzak olmadığını gösteren o boğuk tona dönüşmüştü. Tanrım, buna ihtiyacı vardı. Onlara çok ihtiyacı vardı.

Cam parmaklarını çıkardığında titredi. Sanki Cam'in parmaklarını bırakmak istemiyormuş gibi kıcının kasıldığını hissedebiliyordu.

Rafe arkasına diz çöküp onu dizlerinin üzerine çekti. Elleri, göğüslerini avuçlarken açgözlü ve hırslı görünüyordu. "O temizlenecek, ama sonra biraz daha oynayacağız."

Bu biraz rahatsız edici geldi. O hazırды. Daha fazla hazır olabileceğini hayal edemiyordu. Cildi çok hassastı ve içinde doldurulması gereken bir boşluk vardı. Artık kontrolü ele alma zamanı gelmişti. "Hadi. Yatak odasına gidelim. İkinizi de istiyorum."

Rafe'in parmakları meme uçlarını çimdikledi. Dişleri boynunu nazikçe ısırды. "Bu akşam böyle geçmeyecek. Sana söyledim. Bu gece Cam ve ben kontrolü ele alacağız. Bundan sonra bunu çok daha sık yapacağız."

Tartışmak istedi. Ona cehenneme gitmesini söylemek istedi, ama o başparmağı ve işaret parmağıyla meme uçlarını yuvarlıyordu. Bu, vajinasına doğrudan bir arzu yıldırımını gönderdi. "Rafe, bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Boynunu yaladı ve hassas kulak memesine kadar indi. Dilini kulak memesinin etrafında gezdirdi. "Bunu ikna olarak düşün, *bella*. Yalnız değilsin. Biz olmadan karar veremezsin. Bizimle konuşmadan hayatının gidişatını seçemezsin. Bir daha asla uzaklaşmana izin verilmeyecek."

Kollarını geri çekti, elleri onun ince kalçalarını saran güçlü kasları kavradı. Bir daha onlardan uzak kalmak istemiyordu. "Bir daha gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Çünkü ceza alırsın," diye uyardı Rafe.

Aniden ceza o kadar da kötü bir şey gibi gelmedi. Belki Stef'in misafir evinde bir hafta sonu geçirmek ona sorun olmazdı. Ama şu anda ihtiyacı olan şeyler vardı. "Lütfen, Rafe."

Dili, kadının ensesinde dolaşıyordu. Adamın penisinin kıkına dokunduğunu hissedebiliyordu. "Lütfen ne, *bella*?"

Onun duymak istediğini tahmin etti. Onu kolayca bırakmayacaktı. "Lütfen beni sik."

Onun kıkırdaması, kadının teninde sıcak bir his uyandırdı. "Ona da geleceğiz. Söz veriyorum."

Cam onun önünde diz çöktü. "Oh, bebeğim, şimdiden yalvarıyor musun? yalvarıyor musun?"

Artık iki sert penis onun içine girmeye çalışırken onu dürttüğünü hissedebiliyordu.

Cam zayıf halkaydı. Elini uzattı ve onu avuçladı, elinde şiştiğini hissetti. "Lütfen, Cam. Buna ihtiyacım var."

Cam pes ediyordu. Penisi elinde zonkluyordu. Her an onu yere atıp ihtiyacı olanı verebilirdi. "Biraz daha dayan, bebeğim." Cam geri çekildi ve ayağa kalktı. "Lanet olsun, Cam." Laura ayağa kalkmaya çalıştı.

"Biraz daha sabret, bebeğim." Cam geri çekildi ve ayağa kalktı.

"Lanet olsun, Cam." Laura ayağa kalkmaya çalıştı.

"Hayır." Rafe'in kolları onu hapsetti. "Sana söyledim, bu bizim gecemiz. Beş yıl bekledik. Sen evet dedin."

Gülmek zorunda kaldı. Bir santim ödün vermişti ve şimdi bir kilometre yürüyordu. "Seni sevmeye, seninle olmaya evet dedim, cinsel gerilimle beni öldürmene izin vermeye değil."

Rafe'in eli aşağıya doğru kaydı. Oh, tam da istediği yere çok yakındı. "Yaşayacaksın. Ölmana izin vermeyeceğiz."

Cam'in parmakları şimdi meme uçlarıyla oynuyordu. "Seni korumaya yemin ettik."

Ama akıl sağlığını korumaya yemin etmemişlerdi, öyle görünüyordu. O ölüyordu. Vücudundaki her siniri ateşliyorlardı. "Lütfen."

Rafe arkasında iç geçirdi. "Güzelce rica ettiğine göre devam edebiliriz. Cam, onu al."

Cam'in kolları belini sardı ve onu havaya kaldırdı. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Nedenini anlamıyorum," diye cevapladı Cam gülerek, kanepeye oturup onu kucağına oturturken. Sırtı göğsüne yaslandı. Penisi yukarı doğru çıkıntı yapıyordu, amına o kadar yakındı ki ıslanmaya başlamış olmalıydı. "Seni istediğimiz yere götürmenin en kolay yolu bu. İşbirliği yapmadığın zaman seni kaldırıp yerine taşıyacağımıza karar verdik."

Kız, onun hangi pozisyonu kastettiğini çabucak anladı. Cam'in ayakları kızın ayak bileklerinin iç tarafına kaydı ve bacaklarını genişçe açmaya zorladı. Kollarını kızın etrafına doladı, sıcak bir kafes gibi. Kız tamamen açığa çıkmıştı, amı tamamen görünür durumdaydı.

Rafe ona baktı. "Ben de bunu istiyordum. Şu haline bak. Şu amciğine bak."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Laura. Bu akşamın böyle geçeceğini tahmin etmemişti. Yutkundu. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve vücudundaki tüm kan çok ıslak bir yere akıyor gibiydi.

"Rahatla, bebeğim," diye fısıldadı Cam. "Seninle oynamak istiyoruz."

Rafe'i izlerken huzursuzca kıpırdanıyordu. Rafe dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Laura'nın uylukları boyunca gezdirdi, dokunduğu her santimetrekareyi canlandırdı.

"Bu gece, seni çok ihmal ettiğimiz farkına vardık," dedi Rafe. "Bencil davrandık. Sana her şeyi vermemiz gerekirken, sırayla davrandık."

O her şeyi istiyordu. "Ama artık bunu yapmayacaksınız, değil mi?"

"Hayır, seni alt üst edeceğiz. Seni çığlık attıracağız." Cam, kalçalarını yukarı kaldırıp onu sikine saplayarak sözlerini vurguladı.

Kadın nefesini tuttu. Bu pozisyonda Cam çok büyüktü. Kadın onun penisine takılmıştı, onu amının derinliklerine almak dışında hiçbir şey yapamıyordu. Açı garip olduğu için Cam zorlandı, ama o uzun penis hayır cevabını kabul etmiyordu. Tatmin edici bir homurtuyla kadının içine derinlemesine girdi.

"Daha mı iyi?" diye sordu Rafe. Ne yapıyordu? Cam onun amındaydı. Rafe onun kığını alamıyordu. Kığı Cam'in pelvisine bastırılmıştı.

"Benim için daha iyi. Bu pozisyonda çok sıkı." Cam'in elleri kalçalarını sabit tuttu.

Rafe bacaklarının arasına girdi. "Bize, biraz fazla... sapık sanatçının kullandığı kelime neydi?"

"Vanilya." Cam kalçalarını döndürdü, penisi onun içindeki derin bir noktayı masaj yaparak onu inlemeye başladı.

"Evet, biz vanilyaydık. Bundan vazgeçmeye karar verdik. Tamamen erkeksi olmadığımızdan biraz korkuyorduk."

Cam arkasında güldü. "Penislerimiz çarpışırsa garip hissedeceğimizden korkuyorduk."

"Bu aptalca," dedi Laura, Rafe parmaklarını amına koyduğunda nefesi kesildi.

Rafe ona göz kırptı. "Evet, bunun ne kadar aptalca olduğu söylendi. Ayrıca bu sabahki felaketi nasıl önleyebileceğimiz konusunda birkaç öneri de aldık."

Doğrucu cinsel gerilimine rağmen, gülmek zorunda kaldı. Olanları hatırladı. "Birbirinize sarılmış haliniz çok tatlı görünüyordu."

"Hey, onun sen olduğunu sandım," diye şikayet etti Cam. "Ve Zane'in sana söylediğini yaparsan, intikamımı alacağımı bilmelisin."

Rafe klitorisini okşuyordu. Tanrım, o kadar yakındı ki. Bu yavaş, lezzetli işkenceyi ne zaman bitireceklerdi? "Zane'i tanırıysam, birini yumruklamakla ilgili bir şeydi."

Rafe başını eğdi, vanilya bağımlılığından vazgeçmeye ne kadar kararlı olduğunu kanıtladı. "O buna nefret terapisi diyordu. Nate ise saldırı diyordu. Bence sorunlarımızı şiddet kullanmadan çözebiliriz."

Cam'in penisi ritmik bir döngüde sürtünüyordu. Sadece biraz içeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. "Yatağımızdan çıkmaya izin yok. Böylece seni her zaman kucaklayabiliriz."

"Ve penislerimiz birbirine değerse, uzaklaşırız. Zarar yok. Sorun yok. Ama şunu bilmelisin ki, dikkatimiz her zaman sende olacak, bizim *bella'mız*." Rafe eğilip klitorisini yaladı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Laura.

Cam onu geri çekti, daha derine girdi ve klitorisini Rafe'nin kullanması için dışarı çıkmaya zorladı. Dili klitorisini yakaladı ve onu sertçe çalıştırdı. Cam onu penisine bastırdı, onu doldurdu ve klitoris patlarken G noktasını vurdu. Zevk, bir tsunami gibi içinden geçti. Sırf boşaldı diye durmadılar. Rafe onu yalamaya devam etti ve Cam onu sikinde manevra yaparak, onu inlemeye sevk eden yeni noktalar buldu.

Sonunda birbirlerinden uzaklaştılar. Rafe onu Cam'in penisinin üzerinden kaldırdı. Ona baktı ve penisinin onun kremiyle parladığını, ama hala kaya gibi sert olduğunu görebildi.

"Sen boşalmadın mı?" diye sordu. Cam'in yüzü sert ve tatminsiz bir ifadeyle donmuştu.

Başını salladı. "Henüz değil. O kışıma girene kadar değil. Kışını doldurana kadar boşalmayacağım, bebeğim."

Henüz bitmemişti. Rafe onu yatak odasına taşıırken kendini halsiz hissetti. Bir dakika daha bekleyemeyecekmiş gibi acele ediyordu.

"Beni sür," diye emretti, onu ayağa kaldırıp sırt üstü yatırırken.

O, görkemli çöküşün mükemmel bir örneğiydi. Uzun, ince vücudu onun için uzanmıştı ve penisi, eksik olan şeyi arıyormuşçasına dikilmişti. O, onun üzerine oturdu ve dengede dururken, o yukarı doğru itti ve penisi onun vajinasına girdi. O, kalçalarını aşağı doğru bastırarak onu üzerine oturtdu.

"İstediğim bu," diye inledi onu aşağı çekerken. "Şimdi Cam'e çalışması için yer aç."

Cam'in elleri kıcının kıvrımlarını okşarken, Rafe onu öperek boyun eğdiriyordu. Cam'in parmakları belinden kalçalarına, oradan da kık deliğinin kenarına doğru kaydı. "Bunu ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?" diye sordu Cam.

diye sordu.

Yıllar. Tanıştıkları ilk günden beri kıcına sağlıklı bir ilgi duyuyordu. Onun ona nasıl baktığını fark etmişti. Asansörün yansıtıcı camından onun uzaklaşmasını izlediğini görmüş ve sadece görünüşünü beğendiğini düşünmüştü. O zaman bile muhtemelen kıcına sikini soktuğunda ne kadar güzel görüneceğini düşünüyordur. Cam'im pis bir çocuktur.

"Siktir, Cam, acele et. Ben de sıramı bekliyorum." Rafe de çok geride değildi. Artık sıradanlıklarını geride bıraktıklarına göre, onu zorlu bir yolculuk bekliyor gibi görünüyordu. Lanet olsun, ama bunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Daha fazla kayganlaştırıcı. Onu kık deliğinin her yerine sürdü, derinlere kadar işledi. O hissi sindiremeden, onun geniş başlı penisinin kendisine dokunduğunu, içeri girmeye çalıştığını hissetti.

"Bana doğru it, bebeğim. Sadece bir dakika acıtacak," diye Cam düşük bir iniltiyle söz verdi.

Tam olarak acı verici değildi, ama rahat da değildi. Garip bir şekilde erotik bir baskı oluşuyordu. Rafe saçlarını okşayarak ve onu öperek, dilini onun dilinin etrafında döndürerek onu sakinleştirdi. Cam kalçalarını kavradı. Dört el onu okşadı. İki vücut onu sardı. Onlarsız geçen tüm yıllar yok oldu.

"Acıyor mu, *bella*?" Rafe'in yüzünde endişe belirmişti. Saçlarını yüzünden çekip attı. "Cam, dur. Ağlıyor."

"Durma, Cameron Briggs," diye emretti. Onu şimdi kaybetmeye niyeti yoktu. "Acımıyor. Doyum noktasına geldim."

Öyleydi. Onlarla doluydu, sevgiyle doluydu. Yıllar sonra ilk kez, hayatla doluydu. Başına gelenleri geride bıraktığını düşündüğü zamanlarda bile, yarım bir hayat yaşıyordu. Onların ona sunduğu şey çok daha fazlası iken, asla güvenliğe razı olamazdı. Tehlikeli, evet. Her şey olabilirdi. Dünya, bir anda alev alabilecek kötü şeylerle doluydu. Fiziksel olarak daha güçlü bir kişi ona tekrar zarar verebilirdi, ama kaybetemeyeceği şey bu andı. Asla. Kimsenin kalbini tekrar kapatmasına izin vermeyecekti. Bu onun hatası olmuştu.

"Çok doydum, Cam. Sana ihtiyacım var."

"Seni seviyorum, bebeğim," dedi, sesi duygudan boğuklaşmıştı. İçine girdi ve o, onun penisinin derine battığını hissetti.

"*Bella*, seni çok seviyorum." Rafe kalçalarını yukarı doğru itti. "Oh, onu hissedebiliyorum."

"Birlikteyiz," dedi, arındırıcı gözyaşları arasında gülümseyerek. Sonunda birlikteydiler.

Bir daha orgazm olamayacağını düşünmüştü, ama orgazm hızla geldi. Cam, penisini kıkına sokup çıkardı ve onun varlığından haberdar olmadığı sinirleri uyandırdı. Penislerinin birbirine sürtündüğünü, onu zirveye çıkarmak için birlikte çalıştıklarını bilmek, ona iyi geldi. Devasa bir zevk ve duygu seliyle orgazm oldu.

Rafe, onu doldururken bağırarak onu sıkıca tuttu. Penis, onun içine boşalırken imkansız derecede büyümüş gibi hissediyordu. Cam bir saniye sonra boşaldı ve ona sürtündü. Amını ve kıkını dolduran sıcak fışkırmaları hissetti. Onlarla kaplıydı.

Öne doğru düştü ve Cam üstüne çıktı. Yan tarafa kayarak birbirlerine yapıştılar.

"İkinizi de seviyorum." Bu onun geleceğiydi. Bu iki muhteşem adam.

Sonra Cam, Rafe'e baktı. Erkekler arasındaki duyguların geçmesini bekledi, ama geçmedi. Cam, partnerine başparmağını kaldırdı.

Gülerek başını geriye attı. Evet. Bunu da özlemişti.

On Altıncı Bölüm

Rafe uykusunda döndü ve şimdiye kadar hissettiği en yumuşak, en sıcak cilde sarıldı. Kolunu onun etrafına doladı. Derin nefes aldı, seks ve misk kokusunu ve Laura'nın kendi tatlı kokusunu kokladı. Kokuyu içine çekti, etrafını sarmasına izin verdi. Sonra gözlerini açtı çünkü kime sarıldığından emin olmak istedi.

Laura yanında yatıyordu, güzel yüzü uykuda huzurluydu. Sarı saçları yastıkların üzerine yayılmış, boynunun derisini gıdıklıyordu. Yumuşak bir ışık içeri sızıyordu ve onu çok güzel gösteriyordu. Önceki gece onu alt üst etmişti. Umabileceği her şey olmuştu. Laura onlara her şeyi vermişti. Ve o, her zaman daha fazlasını isteyen açgözlü bir piçti.

Ondan asla doyamayacaktı.

Kahve kokusu içeri süzülüyordu.

"Kokusu çok güzel," dedi Laura, yüzündeki gülümseme Rafe'e onun bir süredir uyanık olduğunu gösteriyordu.

"Cam uyandı." Bu, belki de dünyanın en güzel kızıyla baş başa vakit geçirebileceği anlamına geliyordu. Cam'le onu paylaşmaktan hoşlanmadığı için değil. Hayal edebileceğinden çok daha fazla hoşlanıyordu, ama onu kendine saklama fırsatını kaçırmayacaktı. Birçok randevu gecesi geçireceklerdi. "Cam'in iştahını bilirsin. Kahvaltı hazırlıyor."

"Hatırladığım kadarıyla, Cam'in pişirebildiği tek şey kahvaltı." Kız gerindi, çarşaf göğüslerinden kayarak, oynamayı ve emmeyi sevdiği tozlu pembe meme uçlu kremi beyaz tenini ortaya çıkardı.

Derin bir huzur duygusu onu sardı. Bu karar için çok acı çekmişti, ama doğru karardı. Ait olduğu yer burasıydı. Ona yakın olmak. Yanağını okşadı, cildinin eline dokunmasının verdiği hissi sevdi.

Cam'in mutfakta uğraşıyor olması bile ona derin bir aidiyet hissi veriyordu.

Bir işi yoktu. On altı yaşına girdiğinden beri her gün bir şekilde kalkıp işe gitmişti. Yirmi dört saat çalışkan bir işkolikti, ama şimdi balık tutmayı düşünüyordu.

Kesinlikle bu yataktan bir daha hiç çıkmamayı düşünüyordu. Elini kadının kalçasının kıvrımına götürdü.

Ona yaklaşarak ona sarıldı. "Sanırım bu kış elektrikli battaniyeme ihtiyacım olmayacak. Sen ve Cam fırın gibisiniz." Yüzünü ona doğru çevirdi, mavi gözleri sabahın erken saatlerinde uykulu görünüyordu. "Gerçekten Bliss'te kalmak istiyor musun?"

"Evet." Bu yeri anlamak istiyordu. Burası tuhaf bir gizemdi —kısmen hippy, kısmen saf *True Grit* western. Ama kendisinin de birkaç talebi vardı. "Benzin istasyonunda çalışmaya devam edemezsin."

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Başka ne yapacağım? Nate'in yardımcısı yeterince var."

"Uzun sürmez. Cam yüz tanıma yazılımı üzerinde çalışıyor. Üçümüz kayıp kişiler vakalarına uzmanlaştık nasıl olur? Sen insanları tanıyorsun. Neden kaçtıklarını biliyorsun. Ben suçluları nasıl takip edeceğimi biliyorum. Üçümüz birlikte bazı insanlara yardım edebiliriz." Laura ve Cam uykuya daldıktan sonra uzun uzun düşünmüştü. Bu anlamlı bir iş olabilirdi.

Laura tekrar uzandı. "Ben de katılabilirim."

Ve o da ona girebilirdi. Onu sırt üstü çevirdi ve bacaklarının arasına yerleşti. "Ama henüz işe gitmemiz gerekmiyor."

Dudaklarını dudaklarına değdirmeye hazırlanırken, kapıdan yüksek bir vuruş sesi geldi.

Rafe küfretti ve ondan uzaklaştı. Dışarıda uğraşması gereken bir sürü sorun olduğunu unutmak kolaydı.

"Ben hallederim, *bella*." Pantolonuna uzandı. "Sen yatakta kalabilirsin. Kaldığımız yerden devam ederiz."

"Hayatta olmaz, bayım." Vücuduna bornozunu sardı ve ondan önce kapıya ulaştı. "Kararları seninle tartışmaya hazırım, ama benim adıma karar vermeni istemiyorum."

Gömleğini giymeye bile zahmet etmeden, onun peşinden dışarı koştu. Cam kapıyı açmıştı ve Nate Wright kapının önünde duruyordu. Şapkasını çıkarmıştı. *Kahretsin*. Bu iyiye işaret olamazdı. Şerifin yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

"Laura," diye başladı Nate. "Kötü bir haberim var."

Cam bir adım geri attı ve neler olduğunu bildiği belliydi. Laura'nın elini tuttu. "Ormanda sana bırakılmış bir notla birlikte bir ceset buldular."

Rafe'in midesi bulandı. Marquis de Sade'nin dışarıda olduğunu biliyordu. Ama bu, her şeyi çok gerçekçi hale getiriyordu. Ve Laura'nın haklı olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyordu. Bunu iliklerine kadar hissediyordu. Katil sadece bir kolluk görevlisi değildi, onu yakalamaya çalışan ekibin bir parçasıydı. Tanrım, iş arkadaşlarından biri, arkadaşlarından biri, neredeyse sevgilisini öldürecek olan adamdı. Rafe ortağına baktı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu.

"Kim?" diye sordu Laura, sesi her zamankinden daha kısık. Yüzü solmuş, teni tebeşir beyazı olmuştu. Rafe elini uzattı. Onu bundan kurtarmak için her şeyi yapardı.

Nate gözlerine baktı. "Senin arkadaşındı."

Laura sendeledi, vücudu çöktü. Rafe, yere düşmeden onu yakaladı. Boğazından bir hıçkırık çıktı. "Hayır. Hayır."

"Nate? Ne oluyor?" diye bir kadın sesi duyuldu. Rafe başını kaldırıp baktığında, Holly'nin kapısından koşarak geldiğini gördü. Kapıda, büyük, somurtkan doktor elinde bir çanta ile tamamen giyinmiş halde duruyordu.

Laura başını kaldırdı ve Rafe onu durduramadan ayağa kalktı. Holly'ye doğru koştu ve kendini kadının kollarına attı. Holly'nin hala orada olduğunu kendine kanıtlamak istercesine ellerini Holly'nin yüzünde gezdirdi.

"Lanet olsun," diye küfretti Nate, kadınlara doğru ilerlerken. "Laura, Holly'yi kastetmedim. Çok üzgünüm. Nell de iyi. O ve Henry hala Cassidy ve Mel ile birlikte saklanıyorlar."

"Ne oldu?" diye sordu Holly, Laura'yı kollarının arasına alarak.

Doktor öne çıktı. "Bir yürüyüşçü, Tooth Rock yakınlarındaki bir patikada bir kadının cesedini buldu. Logan çoktan oraya gitti. Ben de

Olay yerine gitmek üzereydim."

"Kim?" diye sordu Laura.

Rafe'in bir şüphesi vardı. Eğer haklıysa, Marquis de Sade eski bir meseleyi halletmişti. "Jana'ydı, değil mi?"

"Evet. Kurban Jana Evans'tı," diye cevapladı

Nate. Laura hıçkırarak ağlamaya başladı.

Mantıklıydı. Katilin Jana ile bir bağlantısı olduğu ortaya çıktığına göre, muhabirle ilgilenmesi gerekecekti. "Ve Laura'ya hitaben yazılmış bir mektup olduğunu mu söyledin?"

Nate ciddiyetle başını salladı. "Evet. Mektup karakolda delil olarak tutuluyor, ama özetle katil Jana'nın peşinde olduğunu söylüyor. Ona tatlı tavşanım diyor ve oyunlarının yakında biteceğini vaat ediyor."

"Orospu çocuğu." Cam her zaman durumu özetleyecek doğru kelimeleri bulurdu.

Bunu bir an önce çözmeleri gerekiyordu. Tüm iş arkadaşlarını yakından incelemelerinin zamanı gelmişti. "Cesette hiçbir şey bulamazsınız. Dikkatli davranıyor, ancak bu onun çalışma tarzında bir değişiklik. Genellikle cesetleri öldürdüğü yerde bırakır."

"Onun cinayet mahallini arıyorum," dedi Nate.

"Uzak bir yer olacaktır," dedi Cam. "Kurbanlarına zaman ayırmayı sever. Evinde terk edilmiş depolar ve dükkanları kullanırdı. Boş kulübeleri aramalısınız. Ve herkesin mazeretini öğrenmeliyiz. Yani herkesin. Dün gece FBI ekibinin tümünün nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Bu kolay olmayacak." Nate kaşlarını çattı. "İş arkadaşlarına göre, hepsi saat 10:30'da yatmışlar. Kimse oda paylaşmıyor ve Movie Motel'de anahtar kartı yok, bu yüzden kimsenin odasından ne zaman çıktığını veya odasına ne zaman girdiğini bilemeyiz."

Bu bir çıkmaz sokaktı. Rafe, bir saniye bile olsa bu BAU ekibinin geri çekilmesi gerektiğini üstlerine ikna edebileceğini düşünseydi, direktörü kendisi arardı, ama kimse onu dinlemeyecekti. İstifa etmişti.

Nate başını salladı. "Federaller adli tıp işlemlerini bitiriyorlar. Cesedi morga götürecekler ve eminim kendi uzmanlarını da getireceklerdir. Üzgünüm Caleb. Kliniğinde başka doktorları sevmediğini biliyorum."

Doktor kısa bir süre başını salladı. "Ben hallederim. Bence federaller otopsiyi yapmama izin vermekten memnun olacaklardır."

Rafe öne çıktı. Doktor için üzülüyordu. Kontrolü bırakmak zordu. "Üzgünüm, ama Joe kendi adamını ısrarla isteyecek."

Doktor çantasını yere bıraktı. "Zaten onay aldım." Cam'in ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl başardın?"

Doktor hafifçe omuz silkti. "Birkaç kişi tanıyorum. Bir telefon ettim ve şimdi otopsiyi ben yapacağım. Merak etme. Batırmayacağım. Son zamanlarda otopsi yapma konusunda epey pratik yaptım."

Son cümle, Nate Wright'a doğru şiddetli bir bakışla söylendi.

Wright, açıkça sinirli bir şekilde gözlerini devirdi. "Lanet olsun, Caleb. Rus mafyasını buraya ben davet etmedim. Beni bunun için suçlayamazsın."

Doktor, şerifi gerçekten suçlayabilirmiş gibi homurdandı. Holly'nin yanına gitti ve elini omzuna koydu. "Giyin ve benimle gel."

Holly başını kaldırdı. "Caleb, geceyi burada geçirdiğin için minnettarım, gerçekten, ama çalışmam gerek."

Taş gibi bir yüz ona baktı. "Hayır."

"Bunu yapmayı bırakmalısın," diye şikayet etti Holly. "Öylece hayır diyemezsin."

Nate araya girdi. "Stella bugün kafeyi kapattı. Hepimiz dükkânları kapatıp evde kalacağız. Böylesi daha iyi. Bliss'i birkaç günlüğüne tatilde say. Hepimiz halledebiliriz. Turistlerin güvenliği için böyle olması daha iyi. Bazı işleri Creede'ye, bazılarını da Del Norte'ye gönderiyoruz."

Holly, Laura'nın elini kavradı. "Tamam, öyleyse. Ama evde kalabilirim. Kapıyı açmayacağıma söz veriyorum."

Caleb ona baktı.

Ağzı inatçı bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı. "Biliyorum, hayır. Tamam. Giyineyim mi, yoksa iç çamaşırlarımla morga mı gideyim?"

Doktorun dudakları hafifçe kıvrıldı, bu da Rafe'e bu senaryonun onun için hiç sorun olmayacağını gösterdi.

"O suç mahalline girmemizin bir yolu yok mu?" diye sordu Laura, gözlerini silerek. Dikleşti ve Rafe, gözyaşlarını arkasında bırakıp profesyonelliğini geri kazandığı anı tam olarak belirleyebildi.

"Sizi sorguya çekmem gerekiyor," diye itiraf etti Nate. "Ne?"

Cam neredeyse çığlık atarak soruyu sordu.

Laura, Cam'in göğsüne elini koydu. "Benimle konuşmak isteyeceklerini biliyorsun. Şu anda önemli olan, benim iyiliğim için beni koruyucu gözaltına almamalarını sağlamak."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim, *bella*," diye söz verdi Rafe. Nate'e döndü. Şerif, onun tek kolluk kuvvetleri müttefikiydi. "Bunun sorumlusunun eski ekibimden biri olduğuna eminim."

"Rafe," Laura, onun söylediklerine inanamıyormuş gibi nefesini tuttu.

"Sen başından beri biliyordun," diye cevapladı. "Yakınımızdan biri. Cam ve ben motele gidip eşyalarımızı alacağız. Bu kasabada kablosuz internet var mı?"

Nate yüzünü buruşturdu. "Karakolda, ama arkada duran insanları sessizce araştırabileceğini sanmıyorum. Karakol küçük bir yer. Movie Motel'de mi kalıyorsun? Gene'in internet bağlantısı var." Şimdi de Cam inliyordu. "Halledebilirim. İş dosyalarını incelememiz gerekiyor. Orada bir şeyler olmalı. Aklımda üç şüpheli var, ama onları sevmeyeceksin.

Rafe."

Bu noktadan itibaren gerçekçi davranıyordu. Cam'in dostluğunun ötesinde artık dostluk için yer yoktu. "Edward, Brad ve Joe'yu araştıralım. Brad takıma katılmadan önce bile hep buralarda takılırdı. Üstelik üç kez boşanmış."

"Ama lisedeki kız arkadaşı öldürüldü," diye ekledi Cam. Bu gerçek Rafe'in dikkatinden kaçmamıştı. "Bu yüzden takıma katıldığını iddia ediyor.

Hepsinin geçmişinde, tetikleyici olaylar olarak hizmet edebilecek şeyler var. Edward hiç evlenmedi, ama annesi bir araba kazasında öldü ve Joe'nun karısına ne olduğunu hepimiz hatırlıyoruz."

Joe'nun karısı intihar etmişti. Cenazesinde arkadaşının yanında durduğunu hatırladı. Brad ise ilk aşkı olan kız arkadaşını nasıl unutamadığını defalarca anlatmıştı. Edward annesiyle yaşamıştı. Hiç evlenmemişti ve Rafe'in bildiği kadarıyla, hiç gerçek bir kız arkadaşı bile olmamıştı.

Marquis de Sade kadınlardan nefret ediyordu.

Rafe'in beyni fazla mesai yapıyordu. "O dosyalara bakıp bulabildiğimiz her şeyi ortaya çıkarmalıyız. Bu üçünü şüpheli listesinden çıkarırsak, daha derine inebiliriz."

Cam kollarını göğsünde kavuşturdu ve son derece kendinden emin görünüyordu. "Bilgi bilgisayarda varsa, onu bulabilirim. Uzun zamandır gömülü olduğunu düşündükleri dosyaları bile bulabilirim."

Çeviri: Cam bir silah gibiydi. Rafe'nin tek yapması gereken nişan alıp ateş etmektir. Ama Cam araştırırken orada olması gerekmiyordu. "Cam SUV'yi alabilir. Ben Laura ile geri döneceğim."

"Evet," dedi Cam. "Bu senaryo beni daha mutlu eder."

"Hayır," dedi Laura, gözleri fal taşı gibi açılmış ve sesi panikle yükselmışti. "Hayır. Cam'i yalnız bırakmayacaksın."

"Bebeğim, kendimi koruyabilirim," diye itiraz etti Cam.

Gözleri yaşlarla doldu. Rafe'ye bakarak yalvardı. "Lütfen. İkinizi de kaybedemem. Jana'yı o öldürdü. Her yerde olabilir. İkinizden birini öldürebilir. Yalnız kalmazsın. Cam'i yalnız bırakmayacağına söz ver bana."

Gözlerindeki korku, kalbini sızlattı. "*Bella*, seni yalnız bırakamam."

"Nate'in yanından ayrılmayacağım. Bizi ayırmalarına izin vermeyeceğim," diye söz verdi. "Ajanlarla çevrili olarak karakolda olacağım. Orada peşimden gelmeyecek, ama sevdiğim birinin peşinden gelebilir. Beni izliyorsa, bizim hakkımızda her şeyi biliyordur. Lütfen."

Ona sarıldı. Onun mantığına karşı çıkamadı ve Cam bu konuda tecrübesizdi. Omzunun üzerinden bakıp partneriyle göz göze geldi. "Tamam, *bella*."

"Gidip giyinmeliyim," dedi Laura.

"Ben de seninle gelirim. Böylece yalnız kalmam ve Caleb bana hayır demek zorunda kalmaz. Bu onun en sevdiği kelime." Holly, Laura'nın elinden tutup onu uzaklaştırmaya başladı.

"Öyle değil," dedi Caleb, kadınların uzaklaşmasını izlerken. Laura'nın hayatta olduğunu fark etmemiş gibiydi ve Rafe bu durumdan hiç rahatsız değildi. Doktor, Laura'nın en iyi arkadaşına ciddi bir ilgisi vardı. "Aslında en sevdiğim kelime yok."

Rafe, adamın ciddi mi şaka mı yaptığını anlayamadı. Caleb'in sık sık şaka yapmadığını hissetti.

"Caleb, eğer gitmek ve işe başlamak istiyorsan, Holly ve Laura'yı istasyona götürürüm," dedi Nate.

"Hayır," diye cevapladı Caleb. Gerçekten de en sevdiği bir kelime varmış gibi görünüyordu.

Ama Rafe bu konuda onunla aynı fikirdeydi. "Hayır."

Cam, Rafe'in yanında durdu. "Laura'yı gözümüzün önünden ayırmayacağız."

Nate elini yüzüne sürdü. "Onu yanımda götürmezsem, şüpheli görünecek. SAC'ın zaten onunla konuşmak istedi. Kaçacağını düşünürlerse, onu koruyucu gözaltına alabilirler."

"Bunu ona zorla yaptıramazlar," dedi Rafe. Laura'nın ellerine geçmesine izin verme niyetinde değildi.

"Onu kırk sekiz saat gözaltında tutabilirler," diye cevapladı Nate. "Ve bunu yaparlarsa şaşırmam. Onu içeri alıp konuşursan, geri adım atacaklarını düşünüyorum."

"Tamam," diye kabul etti. "Cam'i motele götüreceğim ve seninle karakolda buluşacağım. Ama seninle olduğu süre boyunca onu gözden kaçırmamanı bekliyorum."

"Logan ya da ben her zaman onun yanında olacağız. Holly'nin kimsenin dikkatini dağıtmasından endişelenmemize gerek yok, çünkü görünüşe göre otopsiye gitme şansı var," dedi Nate alaycı bir tonla.

"Evet," diye cevapladı Caleb basitçe. Rafe doktora hayran kaldı. Kimsenin kendisini korkutmasına izin vermeyecekti.

Panik Rafe'i boğmak üzereydi. Her şey çok hızlı geliyordu. Belki de yeniden düşünmeliydi. Belki de onunla birlikte kaçmalıydı.

Cam ona baktı. "Ne düşündüğünü biliyorum dostum. O gitmeyecek."

"Onu zorlayabiliriz."

"Dün geceden sonra buradan ayrılamayız. Onu zorla götüremeyiz. En iyi seçenek, bu piçi bulup ortadan kaldırmak," dedi Cam. "Aksi takdirde, hayatımızın geri kalanını kaçarak geçireceğiz. Giyinelim, ben bu işi halledeceğim. Nate ve Logan'la güvende olacak. Gün ışığı var ve o da karakola gidiyor."

"Gerekirse onu kilitlerim," dedi Nate.

"O bunu yapmayı sever," dedi Caleb homurdanarak.

"Hapse girmek istemiyorsan, park cezalarını ödemelisin." Nate telsizini çıkardı. "Logan, beni duyuyor musun? Laura'yı da yanımda getiriyorum. Karakolda FBI'dan kimler var, söyleyebilir misin?"

"Yüzü dövülmüş atletik pislik ve profesör gibi görünen pislik," diye cevapladı Logan telsizden. "Sanırım şirket çalışanı gibi görünen pislik hala olay yerinde."

"Teşekkürler, Logan. Çok profesyonelce." Nate iç geçirdi ve geri dönerek Cam'e sert bir bakış attı. Cebine uzanıp ikinci bir telsizi çıkardı. "Logan'dan daha iyi ol. Lütfen." Telsizi Cam'e uzattı. "Al bakalım. İstasyona, bana veya Logan'a bağlanacak şekilde ayarlandı. Ve bizim baz istasyonumuzun aksine, Farley kardeşlerin müdahalesine karşı korumalı. Kimlerin nerede olduğunu sana sürekli bildireceğim. Sanırım SAC kalıp adli tıp ekibini denetlemeye karar verdi. Otopsi hazır olduğunda onu görmek istediğini söyledi. Eminim diğer ikisi de oraya gidecektir."

"Seyirciye ihtiyacım yok. Zaten olayı kaydetmek zorundayım." Caleb elini saçlarının arasından geçirdi. "Bürokrasiden nefret ediyorum. Otopsilerden nefret ediyorum. Bütün bu saçmalıklardan nefret ediyorum. Arabada bekleyeceğim."

Doktor bürokrasiden nefret ediyor olabilir, ama Joe'yu ikna edebilmişse, bu adamın büyük bir etkisi vardı.

"Ben doktorla birlikte bekleyeceğim. O iğrenç bir herif olabilir, ama ne yaptığını biliyor," dedi Nate. "Laura hazır olduğunda gideceğiz. İkinizin bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin. Hala Washington'da bağlantılarım var ve Stef'in babasının da nüfuzu olduğunu biliyorum."

Şerif Bronco'suna binmek için uzaklaştı ve Rafe sarsılmış bir halde kaldı. Sadece birkaç dakika önce dünya neredeyse mükemmel görünüyordu, ama şimdi her an parçalanacakmış gibi geliyordu.

"Hadi ama dostum. Giyinelim," dedi Cam, onu içeriye doğru iterek. Elinde radyoyu sıkıca tutuyordu. "Şüphelileri ne kadar çabuk elersek, onun kimle güvende olduğunu o kadar çabuk öğreniriz. Brad hariç. Her cinayet için sağlam bir mazereti olsa bile umurumda değil. O yine de bir pislik."

"Katılıyorum." Brad'in ona karşı tutumu yüzünden, Rafe onu gerçekten bir arkadaş olarak göremezdi.

Ama katil miydi?

Umarım cevap bir yerlerdeydi. Rafe, Cam'in onu bulabilmesi için dua etmek zorundaydı.

* * *

"Tatlım, iyi misin?" Holly, yalnız kaldıkları anda sordu.

Gözleri yaşlarla doldu ama Laura gözyaşlarına teslim olamadı. Şimdi ağlamaya başlarsa, durduramazdı. "Lütfen Holly. Şu anda bunun hakkında konuşmam. Caleb'le ne olduğunu anlat bana. Bir dakikalığına aklımı buradan uzaklaştır."

"Geceyi kanepede geçirdi," dedi Holly iç çekerek.

Laura yatak odasına girip temiz bir kot pantolon ve sarı bir bluz çıkardı. Çarpınan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Del Norte'de bile duyulabileceğinden emindi. Kendini zorlayarak sakin bir sesle cevap verdi. "Bu çok üzücü."

Caleb'in harekete geçmeye hazır olduğundan emindi.

Holly, Laura'nın dolabını açtı ve giyecek bir şeyler aramaya başladı. Laura'dan daha kısaydı, ama mümkün olduğunca sık sık eşyalarını paylaşırlardı. Basit bir siyah tişört ve pamuklu etek çıkardı. "Gitmeyeceği için, sadece uyumak için benim yatağımı paylaşmak ister mi diye sordum."

"Ne dediğini tahmin edebiliyorum."

"Hayır." Holly adamın taklidini çok iyi yaptı. Geceliğini çıkardı ve giysileri giydi. "Sen aynı sorunu yaşamadın."

Holly yatağına bakıyordu. Çarşaf lar buruşmuş ve karışmıştı. Tabii ki, evin her yerine dağınık giysiler de vardı

Holly bu ipucunu fark etmemiş olsa bile, mahvolmuş yatağı her şeyi ele veriyordu.

"Onları seviyorum." Laura temiz iç çamaşırlarını giyerken, duş alacak zamanı olmasını diledi. Belki Nate'in ofisindeki duşu kullanabilirdi. Nate'in banyosu oldukça iyiydi. Hızlı hareket etmenin gerekliliğini anlıyordu, ama seks kokuyordu.

"Biliyorum. Herkes biliyor." Holly ona yumuşak bir gülümseme attı. "Senin adına mutluyum. Ama seni özleyeceğim."

Bu onu rahatsız mı ediyordu? "Hayır, özlemeyeceksin. Ben hiçbir yere gitmiyorum.

Onlar buraya taşınıyorlar."

Holly mutlu bir çığlık attı. "Evet! Bu harika." Biraz ciddileşti. "Artık başka bir arkadaşımın mutlu olup yerleşmesini izleyebileceğim."

Laura kot pantolonunun fermuarını çekti. "Tatlım, o adam sana deli oluyor."

Holly yatağa oturdu, tamamen çaresizdi. "Hayır. O adam tamamen deli. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yemin ederim, gangsterle başa çıkmak daha kolay. En azından benimle konuşuyor... yani, bana mektup yazıyor çünkü yardımcıları onun aramasına izin vermiyor. Caleb ise bir muamma. Geçmişinden bahsetmiyor. Tek yapmak istediği bana emir vermek gibi görünüyor. Zaten zorba olduğu ortaya çıkan bir adamla evliydim. Bir tane daha istemiyorum."

Laura arkadaşına döndü. "Caleb'in Scott'a benzediğini sanmıyorum. Sen de biliyorsun. Ona nasıl baktığını gördüm."

Holly'nin elleri kucağında kıvrıldı. "Biri çatımı tamir etti. Sızıntı olduğunu biliyorsun, değil mi? Dün sabah Del Norte'den biri iş emriyle geldi ve bozuk kısmı tamir etti. Haftaya gelip tüm çatıyı değiştirecek. Bunun ne kadara mal olacağını biliyor musun? Ödenmiş bir makbuz vardı, ama kim ödediğini söylemedi. Sadece nakit ödendiğini söyledi. Sence bu Stef miydi?"

Stef Talbot, isimsiz cömertlikleriyle tanınıyordu, ama bu durumda bundan şüphe duyuyordu. Jen bunu herkese anlatırdı. Stef'in bir eş bulmasının en iyi yanı buydu. O dedikodu yapmayı severdi. "Hayır. Caleb yaptı ve bu, Scott'ın yapabileceği en Scott'a yakışmayan şeydi."

Holly'nin eski sevgilisi güçlü bir politikacıydı, ama kimseye yardım etmezdi. Seçim kampanyası sırasında televizyonda hep gülümserdi, ama kamera arkasında tam bir pislikti. Sanki...

Yatağa çöktü. Jana ölmüştü. Gözleri yaşlarla doldu. Jana nasıl ölmüş olabilirdi? Nate, Laura'ya yazılmış bir notla geride bırakıldığını söylemişti. Suçluluk duygusu onu ezdi.

"Ne kadar yakındınız?" Holly her zaman onun ne düşündüğünü biliyor gibiydi.

"O korkunç bir kaltaktı. Yıllardır yakın değildik, ama onun ölmesini istemedim. Tanrım, bunu kimseye dilemem." Ellerini Holly'nin omuzlarına koydu. "Bugün Caleb'le kal. Onu bırakma ya da gözünün önünden ayırma. Klinikte olduğun sürece sorun olmaz, ama sakın onsuz dışarı çıkma."

Holly'nin yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı ama başını salladı. "Görmem. Sanırım seninle kalmalıyım."

Laura kendini zorlayarak hareket etti. Durursa gözyaşlarına boğulacaktı ve bunu yapamazdı. Rafe ve Cam'in yapacakları bir iş vardı. O dosyaları almaları gerekiyordu. İhtiyaçları olanı aldıklarında ve federal ajanları hiçbir yere gitmeyeceğine ikna ettiğinde, raporları gerçekten görmek istiyordu. Marquis de Sade'yi görmüştü. Onun çalışmalarını incelemiş ve onun iç dünyasını anlamıştı. Şimdi, onun dış dünyaya gösterdiği adamı görmesi gerekiyordu. Canavarın arkasına saklandığı adamı bulması gerekiyordu. Belki de her gün taktığı maskeyi ararsa, ikisini bir araya getirebilirdi.

Belki de motel, kulübesinden daha iyi bir saklanma yeri idi. Daha az pencere, daha az saklanacak yer. İnternet.

"Benimle kalamazsın. Benimle kalırsan tehlikeye girersin ve Caleb de hayır derdi." Holly'nin yanında kalmasına izin vermesi mümkün değildi. Nate arkadaşının öldüğünü söylediğinde paniğe kapılmıştı. Nell, Henry ile birlikte yeraltındaydı, bu yüzden zihninde Holly'nin soğuk ve hareketsiz bedenini görmüştü. Holly'ye sarıldı. "Caleb'in yanında kal. Bana söz ver."

"Tamam."

Kapı çalındı.

"Laura, giyinip gitmemiz gerekiyor. Tost ve yumurta hazırladım. Hızlıca yiyebilirsin. Kahve de yaptım." Cam tereddütlü konuşuyordu. Dikkatli olmazsa, çalışması gerektiğinde onlar da onunla birlikte gidecekti.

"Harika." Holly'nin elini sıktı ve kahvaltısını zorla yemeye başladı.

* * *

Bekledi, nefesi vücuduna girip çıkıyordu. Bu bir ritimdi ve kendi kalbinin atışını duyabiliyordu. Haberleri almış mıydı?

Ona bir hediye bırakmıştı. En büyük düşmanı, paramparça olmuştu. Tam olarak paramparça değil, ama o kaltakları düzgünce parçalamıştı. Ağlamış ve acınası hayatı için yalvarmıştı. Kariyerinin onu kurtaracağını düşünmüştü. Aptal hayvan. Bıçağı karnına saplayıp bıçağın üzerinde kıvranışını izlemek hayal kırıklığı yaratmıştı. O, arkasına yaslanıp onun yalnız olduğunu sanmasına izin vererek izlemişti. Bir daha asla sevdiği kadınları hafife almayacaktı. Ağlamış, yalvarmış ve daha önce hiç inanmadığı bir tanrı bulmuştu. Bu tahmin edilebilir ve tamamen acınası bir durumdu.

O, onun gerçekten istediği şeyin tatmin edici olmayan bir ikamesi olmuştu. Onun tavşanı.

Onu tekrar gördüğünde, onun kendisi için doğru kişi olduğunu anladı. Penisini sertleştirdi. Artık onu düşündüğünde sertleşiyordu. Bir kadın vardı, ama o gitmişti ve o bir fahişeydi. Tavşanı da bir fahişeydi. Elinde değildi. O bir kadındı.

Onu öldürmek zorundaydı, ama bu, onu öldürmeden önce ondan zevk alamayacağı anlamına gelmiyordu.

Bu gerçek bir hediye olurdu. Verilecek bir onurdu.

Onu öldürmeden önce yapabileceği en azından buydu.

On Yedinci Bölüm

Cam bilgisayar ekranına bakarak, lanet olası şeyin daha hızlı çalışmasını diledi. Laura'yı öpüp şerifle birlikte gitmesine izin verdiklerinden beri sanki sonsuz bir zaman geçmişti. Bu, onun şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi, ama Laura geri adım atmayacaktı. Bu "görüşmeyi" bir an önce bitirmek konusunda kararlıydı. Laura erteleyen biri değildi. O, "bandajı bir kerede çekip çıkaran" türden bir kızdı.

Bilgisayar sessizce bip sesi çıkardı, bu ses Cam'in kulaklarına alaycı geliyordu. "Acele et," diye şikayet etti Rafe.

Rafe, Cam'in arkasında dururken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Tavırlarının her şeyi onun sinirli olduğunu gösteriyordu. Nate Wright'ın onlara verdiği telsizle Laura ile iki kez konuşmuştu bile.

Cam bir şeye yumruk atmak istedi. Laura arabayla uzaklaştığı andan itibaren Rafe onun peşindeydi. Laura, Rafe'in onu geride bırakmasını istememişti, bu yüzden Rafe, ihtiyaç duyduğu dosyaları alması için onu bekliyordu. "Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum. En son ne zaman çevirmeli bağlantı kullandın? Cidden, bu kasabada kalacaksak, internet erişimi konusunda bir şeyler yapmalıyız."

Rafe durdu ve uzun, ağır bir nefes aldı. "Üzgünüm. Senin suçun değil. Bundan hoşlanmıyorum. Yanlış geliyor."

Her şey yanlış geliyordu. Bu sakın küçük kasabada birinin öldürülmesi yanlıştı. Laura'nın hayatının tekrar altüst olması yanlıştı.

Özrü eliyle reddetti. Gerek yoktu. Rafe'in neden gergin olduğunu biliyordu. "Laura'nın profilini çıkardın mı?"

Rafe, çantasının bulunduğu yatağa gitti ve kalın bir dosya klasörü çıkardı. "Evet. Binlerce kez inceledim. Onun

düzenli bir katil olduğunu biliyoruz. Neredeyse hiçbir şeyi dikkatli bir planlama yapmadan yapmaz. Disiplinli ve iyi eğitilmiş biridir."

"FBI'a girebilmek için öyle olması gerekir."

Rafe bir an sessiz kaldı. "Böyle bir şeyin olmasını önlemek için her türlü önlemi aldık. Her ajan testlerden geçmek zorunda."

"Psikolojiye derinlemesine hakim, son derece zeki ve motivasyonu yüksek bir kişi, bu testleri kolaylıkla geçebilir." Bu testler kusursuz değildi. Testleri uygulayan psikiyatristler de öyle. "Seçme süreci mükemmel değil. Hiçbir şey mükemmel değildir."

Rafe belgeleri karıştırdı. "Bu ilginç. Katilin medyayı nasıl kullanacağını düşündüğünü anlatıyor. Onu aşırı kontrolcü ve 'miras' dediği şeye çok ilgi duyan biri olarak tanımlıyor. Tanıdık geliyor mu?"

"Şu anda bildiklerimize göre, evet." Marquis de Sade'nin Jana Evans'ı kullandığı, muhtemelen ona ne yazacağını söylediği ve işine yaramaz hale geldiğinde onu öldürdüğü açıktı. "O sırada kameramanının nerede olduğunu biliyor muyuz?"

Rafe, Nate ile de konuşmuştu. "Minibüsteydi. Görünüşe göre boş oda kalmamış ve Jana onu yanında kalmasına izin verecek kadar nazik davranmamış. Bilgisayarda birkaç arkadaşıyla görüntülü sohbet yapıyormuş. Uydu bağlantıları varmış. Belki de haber minibüsüne girmeliyiz. Her neyse, onu karakolda ifade vermeye götürdüler ama o hiçbir şey duymamış."

Bir başka çıkmaz sokak. Ama belki kameraman Jana'nın kaynağı hakkında bir şeyler biliyordur.

Ekran değişti ve o içeri girdi. "Tanrıya şükür."

Rafe arkasına geçerek pencereden gelen ışığı engelledi. "Ne görebiliyorsun?"

Sabırsız herif. "Henüz bir şey yok. Sisteme girmeyi başardım. Dosyaları bir flash belleğe kopyalayayım, sonra karakola gidebiliriz. Nate ne derse desin umurumda değil. Laura'yı izlerken bulduğum şeyleri sessizce inceleyebilirim. Sunucuya girmeyi bitirdim, bu yüzden şerif benim onu ciddi bir belaya sokmamdan ve federal ajanları kasabaya getirmemden endişelenmesine gerek yok. Daha fazla federal ajana ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Bliss vatandaşı rolüne bu kadar kolay girmiş olması komikti. "Peki ya sen?" diye sordu Rafe. "Ne kadar başın belaya girebilir?"

Cam omuz silkti. "Tek bilecekleri şey bu bilgisayardaki kimlik numarası. İşimi bitirdikten sonra onu atacağım. Parçalarına ayırıp atacağım. Bunu daha önce yapmadığımı mı sanıyorsun?"

Yapmıştı. Hem de birçok kez. Erişime izin verildikten sonra parmakları tuşların üzerinde uçmaya başladı. Federaller gelip ona hatasını göstermeden önce, burun kıvrıran, küçük kasabalı bir hacker'dı. Uzun süre bu işi bırakmıştı, ama son birkaç yıldır tekrar başlamıştı. Şimdi hızını yakaladığı için çok mutluydu. Burayı biraz, şurayı biraz kurcaladı ve içeri girdi. Dosyalar indirilmeye başladı. FBI, çalışanları hakkında bol miktarda dosya tutuyordu.

"Edward'ın annesinin ölümüne ilişkin polis raporu elimde." Basit raporu gözden geçirdi. "Toyota ile on sekiz tekerlekli bir kamyonun çarpışması gibi görünüyor. Annenin kanındaki alkol seviyesi sınırın üzerindeymiş. Bunun dışında, rapor oldukça sıkıcı. Harvard'a gitmiş. Sınıfının birincisiymiş. Yıllardır kendini işine adanmış bir ajanmış. İşte Laura'nın yaptığı şikayet. Pislik herif. İşyerindeki kadınlar hakkında yorumlar yapmış ve Laura gibi bir kadının ciddiye alınmaması gerektiğini, çünkü bir koca aradığını ve ilk çocuğunu doğurduğunda işini bırakacağını söylemiş. Eminim Laura buna çok kızmıştır. Şikayet çözülmeden işten ayrıldı. Profesörün dosyasını en yeni bilgiye gelene kadar okudu. "Yakın zamanda taşınmış. Acil durumlarda aranacak kişi olarak Cecil Newberg adında bir adamı belirtmiş."

Rafe'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Edward için ne mutlu. Onu eleyebiliriz. Laura saldırıya uğradığı gece şehir dışındaydı. Unutmuştum, ama o gece bir kongreye gitmişti. Atlanta'da verdiği seminere en az iki yüz kolluk görevlisi katıldı."

Rafe rahat bir nefes aldı. İş arkadaşlarından birinin böyle bir şey yapabileceğine inanmak istemiyordu. Eski ekibinin üyelerini eleyebilseydi, yoluna devam edebilirdi. Edward'ın dosyasını kapattı ve Brad'e geçti. "Laura saldırıya uğradığında Brad BAU'da değildi."

Rafe omzunun üzerinden bakarak ona yaklaşmıştı. Motel odasında sadece bir masa vardı ve masa, dizüstü bilgisayar ı zar zor sığdıracak büyüklükteydi. "Onu göz ard ı etme. İlk kez ortağ ım olduğ unda, Marquis de Sade'nin dosyas ını elinde tutarak içeri girmişti. Bu davadan çok etkilendiğ ini söylemişti. Bu görevi kendisi istemişti."

Brad Conrad hakkında bulabildiğ i her şeyi çıkardı. Yıldız futbolcu. Lise birincisi. Kağ ıt üzerinde Brad Conrad, tam bir Amerikan kahramanıyd ı. Lise kız arkadaş ı öldürüldükten sonra sporcu olma hayallerinden vazgeç ip adaleti aramaya başlamıştı. Tek bir amaçla FBI'da kariyer yapmaya kararlıyd ı. Ve BAU'ya girmek için mücadele etmişti.

"Cesedi o buldu," dedi Cam, kız arkadaş ının ölümüyle ilgili bilgileri okurken. Polis raporunda dava açık olarak listelenmişti, ama o gerçekte ne olduğ unu biliyordu: çözülmemiş.

"Evet," diye cevapladı Rafe somurtkan bir şekilde. "Onun evine gitti. Ailesi evde değ ildi. Boğ azı kesilmiş halde buldu onu. Sarhoş olduğ unda bu konudan bahseder. Sanırım bu yüzden hiçbir evliliğ i yürümedi. Başka bir kad ını onun üstünde tutamıyor."

"Suç işleme tarzına uymuyor." Marki asla sadece boğ az ını kesmezdi. Kurbanlarıyla oynamayı severdi. Onları nihayet ac ılarından kurtarmadan önce saatlerce onlarla oynardı.

"İlk cinayet olabilir," diye işare t etti Rafe. "Seri katiller tekniklerini uzun zaman içinde mükemmelleştirirler. Suç işleme şekilleri gelişir. Bu cinayet, onu daha planlı cinayetlere yönlendiren bir tutku cinayeti olabilir."

Cam ortağ ına bakt ı. "Son birkaç yıld ır bu adamla yakın çalışıyorsun."

Rafe'in gözleri kısıld ı, göz çevresindeki çizgiler daha belirgin hale geldi. "Yakın diyemem. Onunla çalıştım. Cuma günleri onunla bira iç erdim. Yakın bir arkadaş ılık değ ildi."

"Yine de. Son birkaç yıld ır günde en az sekiz saatini bu adamla geçirdin. Sana bir şeylerin ters gittiğ ine dair herhangi bir işare t verdi mi?"

"O bir ajan. FBI'ın en stresli birimlerinden birinde, devlet maaş ı için berbat saatlerde çalışıyor. Sorunları var mı? Tabii ki var." Rafe elini saçlarının aras ından geçirdi. "Çok fazla içiyor. Herkesle yatıyor. Huysuz bir adam."

Bunun için adamı suçlayamazdı. Kendisinin de kötü bir mizacı vardı. Bu iş bir yere varmıyordu. Geçmişlerinden her türlü şeyi gündeme getirebilirdi, ama bunlar kesin kanıt değildi. Kahretsin, biraz da olsa zayıf kanıtlar bile kabul ederdi. Ama görünüşe göre herkesin karanlık sırları vardı. "Burada ne bulacağımı bilmiyorum. Bir beyaz tahta lazım. Profil oluşturma saçmalığını bırakıp, cinayetlerin işlendiği gecelerde kimlerin nerede olduğunu bulmalıyız."

Bu, kullanabileceği bir şeydi.

Rafe geri çekildi ve check-in yaptıkları ama hiç kullanmadıkları küçük motel odasında dolaşmaya başladı. Cam sistemlere girerken, Rafe check-in yaptıkları sabah burada bıraktıkları birkaç şeyi toplamıştı. Buraya geri dönmeyeceklerdi. Laura'nın kulübesine taşınacaklardı.

Kulübeyi yaşanabilir hale getirmek için yapması gerekenleri düşündü. Kilitler. Bir sürü kilit. Alarm sistemi. Hareket sensörleri. Bir bekçi köpeği satın alması gerekebilir.

Tanrım, bu adamın kadınına göz diktiğini her düşündüğünde kalbi durmak üzereymiş gibi hissediyordu. Yakalanana kadar başka bir şey düşünmesi nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Silahını ne zaman alacaksın?" diye sordu Rafe, onu karanlık düşüncelerinden çıkararak.

Bu iyi bir soruydu. "Evrak işleri biter bitmez, ama şerifi şimdi bana bir tane vermeye ikna edebileceğime eminim. Ve buralarda av tüfeği sıkıntısı olamaz. Colorado'da av tüfeği taşımak için ruhsat gerekmiyor. Hatta, burada insanlar senin silah taşımanı bekliyorlardır."

Elinde bir silah olduğunda kendini daha iyi hissedecekti. Şu anda Cam kendini tamamen güçsüz hissediyordu. Kadını savunamıyordu. Onu kimden savunması gerektiğini bile bilmiyordu. Ne işe yarardı ki? En azından acele edip onu yalnız bırakmamalıydı. Nate'e güveniyordu. Daha da önemlisi, Laura ona güveniyordu, ama onu görene kadar kendini iyi hissetmeyecekti.

Cam aşağıya baktı ve almayı planladığı tüm dosyaları aldığından emin oldu. Polis karakolunda bunları çok dikkatli bir şekilde inceleyebilirdi. Belki bu bilgilerden bazı tarihleri bir araya getirebilirdi. Nate'in ofisine kapanacak ve Rafe,

Cam'in ihtiyaç duyduğu bilgileri bir araya getirmeye çalışırken rahatsız edilmediğinden emin olacaktı.

Beklediği son dosya, bir polis raporu, indirilmeyi bitirdi. Cam iğüdüsel olarak dosyayı açtı ve her şeyi aldığından emin oldu. Raporu, polisin dosyaladığı fotoğraflara kadar çevirdi. Bir kadın sırt üstü yatıyordu, görmeyen gözleri kameraya bakıyordu. Cam'in daha önce görmediği bir şey değildi, ama kadının dudaklarında bir şey hafızasını tetikledi. O renk, parlak mor. Göze batıyordu.

Laura'nın sözleri aklına geldi.

Bana ruj sürdü. Çok garipti. Sanki beni başka biri gibi makyajlıyordu.

Katilin tüm kurbanlarında bıraktığı tek şey buydu. Purple Passion adlı pahalı bir ruj. Fotoğraftaki kadında da aynı ruj vardı. Cam, Marquis de Sade'nin ilk kurbanını bulmuştu. Katilin asla paylaşmayı planlamadığı kurbanı.

Rafe kapıyı açarak güneş ışığını içeri aldı. "Gitmeye hazır mısınız? Bir saat oldu."

Cam döndü, midesi ağzına gelmişti. Beklediğinden çok daha kötüydü. "Marquis de Sade'nin kim olduğunu biliyorum."

* * *

Laura kendini zorlayarak Nate'in Bronco'sundan indi. Tek düşünebildiği şey Jana'nın öldüğü gerçeğiydi ve bu gerçeği inkar edemezdi. Marquis de Sade Bliss'teydi ve o, Laura'nın tanıdığı biriydi.

Onu işkence eden tanıdığı biri. Onu uyuşturmuş, bağlamış ve kesmişti. Onu dehşete düşürmüş ve hayatta kalabileceğini hayal edebileceğinden daha fazla acı ektirmişti.

Onun parçalarını almıştı.

"Laura?" Nate onun önünde durdu. Elini uzattı. "Bana yakın dur. Hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Adamların çok geçmeden buraya gelecek."

Adamları. Bu kelimeyi ve Nate ile diğer adamların onları karşılama şeklini sevdi. Rafe ve Cam'in buraya uyum sağlaması

buraya uyum sağlamakta zorlanmayacaktı.

Onların acele edeceklerini biliyordu. Rafe, onunla daha önce konuştuğunda çok mutsuz görünüyordu, ama gerçekte, o bilgiyi istiyordu. Cam'in sistemden çıkarabileceği her şey, yasal ya da yasadışı, hoş karşılanacaktı. Oturup bir profil oluşturmak istiyordu. Oradaydı. Bunu biliyordu. Her şey arka planda oradaydı. Artık somut şüphelileri olduğuna göre, tek yapması gereken parçaları bir araya getirmekti. Gerçek, onların geçmişinde, bir hayatı oluşturan küçük belgelerde gizliydi.

Denerse onu yakalayabilirdi.

Ama önce bunu halletmesi gerekiyordu.

"Bana bıraktığı mektubu görmek istiyorum." Aslında hiç görmek istemiyordu, ama görmek zorundaydı. Bu ona bir fikir verebilirdi.

Nate başını salladı. "Mektup içerde. Maddi delilleri buraya getirdiler, ama ceset morga götürüldü. Otopsiyi izlemek isterseniz sizi içeri alabilirim."

Kafasını salladı. Laura birçok otopsiye katılmıştı, ama tanıdığı birinin otopsisine hiç katılmamıştı. Jana'yı klinik terimlerle incelemek zorunda kalacağını hayal bile edemiyordu. Aralarında sorunlar olsa da, bir zamanlar arkadaştılar. Jana'yı o şekilde göremezdi. Polislerin ailelerine veya sevdiklerine karşı işlenen suçları soruşturmamalarının nedeni tam da buydu. Joe, Jana'nın onlarla ilişkisi olduğunu anladığı anda Rafe ve Cam'i davadan almalıydı. "Caleb'in bulgularının bir kopyasını bana verebilir mi diye bir bak. Protokolde böyle bir şey olmadığını biliyorum, ama..."

"Ne zamandan beri protokole bağlıyız? O bitirir bitirmez bir kopyasını alacaksın." Nate şapkasını başına taktı ve onu çift kapıdan geçirdi.

Karakol hareketlilikle doluydu.

"şerif." Nate'in sekreteri Hope ayağa kalkarak onu selamladı. Yirmili yaşlarındaydı, ama giyim tarzı çok daha yaşlı görünüyordu. Laura ve Holly, idarecinin tuhaf giyim tercihleri hakkında konuşmuşlar ve bu güzel kadına, güzelliğini vurgulayacak bir makyaj yapabilmeyi dilemişlerdi. Bugün Hope, uzun, şekilsiz bir etek ve düğmeli kahverengi bir gömlek giymişti. Bu kıyafet, Laura'nın düşündüğünden daha kilolu görünmesini sağlıyordu. Koyu renkli saçları her gün olduğu gibi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Temizlenmiş yüzü büyük gözlüklerin arkasında gizlenmişti. "Logan tekrar dışarı çıktı. Sorumlu özel ajanın gelip ona olay yerine ekstra delil torbaları götürmesini istediğini söyledi. Görünüşe göre çok titiz davranmaya çalışıyorlar."

Sonra o ve Nate yalnız kaldılar. Logan'ın da burada olmasını tercih ederdi. İki koruma, bir korumadan daha iyiydi. Derin bir nefes aldı. Gün ışığı altındaydı. Polis karakolunda başına hiçbir şey gelmezdi.

Nate, Hope'a başını salladı. "Teşekkür ederim. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Karın uğradı."

Nate'in yüzü birdenbire sertleşti. "Callie kulübeyi mi terk etti? Kulübeyi terk etmek için çok iyi bir nedeni olsa iyi olur. Orada Zane ile kalması gerektiğini açıkça belirtmiştim."

Laura, küçük farenin kaçacağını düşünmüştü, ama Hope sadece patronuna kaşlarını çatı. Gözleri, patronunun sinirlenmesine tamamen alışmış gibi hafifçe yuvarlandı. Belki de o kadar utangaç değildi. "Zane onu getirdi. Öğle yemeğinizi ve bir termos kahve getirdiler. Stella'nın bugün kapalı olduğu için yemek bulmakta zorlanabileceğinizi düşündüler sanırım. Ve yemek yememek sizi normalden daha huysuz yapar. Masandalar. Ofisinden bahsetmişken, sen yokken federal ajanlar ofisini ele geçirdiklerini sana bildirmem gerektiğini düşündüm. Sorumlu özel ajan Washington'la görüştü. Umarım sorun olmamıştır. Bana sormadı. Yapacağını söyledi."

"Sorun yok. Lanet olsun, umarım bu adamlar yakında giderler. İstasyonumu geri istiyorum. Çok gürültülü. Ve bütün hafta balık tutamadım." Nate biraz homurdandı ve ofisinin kapısını açtı. "Şu anda neredeler?"

"Özel Ajanlar Conrad ve Lock kameramanla konuşuyorlar." Hope, küçük görüşme odasının bulunduğu binanın arka tarafını işaret etti. "Onu konuşturmak biraz zaman aldı. O da bunu haber yapmaya çalışıyordu."

Nate yüzünü buruşturdu. "Adi herif. Gazetecilerden nefret ederim. Sen dinlenme odasına git ve bir fincan kahve al. On beş ya da yirmi dakika

kendine ayır, Hope. Ama etrafta insanlar olduğundan emin ol, anladın mı? Ben telsize cevap vereceğim."

Hope minnetle başını salladı ve koridorda kayboldu.

Laura, Nate'in ofisine girip oturdu. Rafe'i telsizle aramayı düşündü ama vazgeçti. Onunla zaten konuşmuştu ve işlerini bölmek istemiyordu. İşlerini ne kadar çabuk bitirirlerse, onu almaya o kadar çabuk gelirlerdi.

Nate şapkasını çıkardı ve masasının arkasına oturdu. Masasının ortasında bir kağıt torba ve bir termos duruyordu. Bu, tatlı bir ev hayatına işaret ediyordu. Cam işe gelmeye başladığında öğle yemeğini yediğinden emin olması gerekecekti.

Kapı tekrar açıldı ve Brad Conrad başını içeri soktu. Mükemmel ütülenmiş bir takım elbise ve kravat giymişti. Sahada çalışmış olsa da, bunu hiç belli etmiyordu. Görünüşe göre Brad, ellerini kirletmeyen adamlardandı. Ona baktı. "Gelmişsin."

"Sana tekrar kaçmayacağımı söylemiştim." Kaçtığı kişi o muydu? Sanırım hayır. Tabii muhteşem bir aktör değilse. Duygusal olarak çok disiplinsiz görünüyordu. Ona çok yönlendirici sorular sormuştu. Onun rahatsızlığından zevk alıyor gibiydi. "Benimle konuşmak istediğini duydum."

"Evet," diye cevapladı Brad. "Sana hemen geleceğiz. Karakoldan ayrılma. Seni aramak zorunda kalmak istemiyorum."

Evet, o pisliğin olmasını umuyordu.

"Hey," Nate özel ajana seslendi. Brad döndü, yüzünde sabırsız bir ifade vardı. "Ona mektubu gösterir misin?"

"Tabii. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekir. Mektup sayılmaz. Bir sürü alıntıdan ibaret," diye açıkladı Brad.

O pisliğin kimin sözlerini alıntı yaptığını tahmin edebiliyordu. "Marquis de Sade'den mi?"

"Bilmiyorum." Brad ellerini kaldırdı, sabırsızlığı tavrından belliydi. "Birisi araştırıyor. Ahlakın keyfi olduğu ve yıkımın doğanın emri olduğu gibi bir sürü saçmalık. Hepsi kendini beğenmiş zırvalar. Bence bu adam üniversite döneminden çıkamamış."

"Sadece mektubu ona ver," dedi Nate, gözlerini özel ajana dikerek.

"Joe hala buralarda mı bakayım. Bugün bütün gün koşturup durdu. O adamı yakalamak çok zor. Mektup onda." Brad kapıyı kapattı.

Nate iç geçirdi ve sandalyesine yaslandı. Şerifin gözlerinde yorgunluk vardı. Bu onun için ne kadar zor olmuştu? Callie hamileydi, ilk çocuklarını doğurmasına bir aydan az kalmıştı. Nate evde çocuğuna hazırlanmalı ve karısına bakmalıydı, ama federal ajanlarla ve otopsilerle uğraşıyor ve onun korumalılığını yapıyordu.

"Nate, tüm bunlar için çok üzgünüm."

"Ne?" Nate açıkça şaşırılmış bir şekilde sordu. "Özür dileme. Bu senin suçun değil. Bu benim işim. Biraz şikayet edebilirim. Tamam, çok şikayet edebilirim, ama bu kasabayı seviyorum ve her vatandaşı hayatım pahasına koruyacağım. Max hariç. Onu ayak parmağımla ya da pek önemsemediğim bir uzvumla koruyacağım."

"Anladım." Yalnız değildi.

Nate uzanıp termosunu aldı ve açtı. Laura hemen kahvenin kokusuyla sardı.

"İster misin?" diye sordu Nate. "Sana bir fincan getirebilirim. Karımı tanıyorsam, muhtemelen süslü bir tadı vardır. Artık kahve içemese bile, asla sade, sıradan kahve yapmaz. Zane de Callie kadar kötü hale geldi. Restoran sahibi olduğu için tadı sınırlarını zorlaması gerektiğini iddia ediyor. Orası bir bar. O, yüksek kaliteli kahve değil, kanat ve hamburger yapıyor. O ne bilir ki? Saçmalık, diyorum. Kahve, biraz fazla kullanılmış motor yağı gibi tadı olduğunda en iyisidir."

Laura öne doğru eğildi. "Çok kullanılmış motor yağı içer misiniz, Şerif?"

Gülümsedi, yakışıklı yüzü ikiye bölündü. "Belki değil, ama ben erkeksi kahveyi severim." Uzun bir yudum aldı ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Vanilya."

"O zaman evet," diye cevapladı Laura. "Ben de isterim. Hala açım, o yüzden öğle yemeğini paylaşmak istersen, ben de yerim. Kasabadaki tek lokantayı kapattın."

Nate kaşlarını çatı. Çantayı açtı. "Bu bir sandviç. Beni doyurur mu bilmiyorum. Hope haklıydı. Düzgün beslenmezsem huysuzlaşıyorum."

"Peki. Umarım dinlenme odasında bir şeyler vardır." Nate Wright açgözlü bir piçti. Ondan hiçbir şey alamayacağı belliydi. "Tuvaletini kullanabilir miyim? Hala kendimi kirli hissediyorum."

Karısının getirdiği kahveyi uzun bir yudumla içti ve kadına banyoya gitmesini işaret etti. "Rahat ol. Görünüşe göre vaktimiz var. Sana söyleyeyim, başkalarının programına uymaktan hoşlanmıyorum. Caleb'i arayıp işe başladı mı diye bakacağım."

Otopsiye. Ayağa kalktı ve gülümsemeye çalıştı. "Tamam. Sen öyle yap. Rafe ve Cam yakında burada olurlar."

Dönüp Nate'in özel banyosuna girdi. Kapıyı arkasında kapattı ve uzun, derin bir nefes aldı. Haftanın olayları üzerine çöktü. Gözyaşlarını geri tuttu. Şimdi kendini kaybetmemeliydi. Daha sonra, Rafe ve Cam etrafını sardığında kendini kaybedebilirdi, ama şimdi soğukkanlılığını korumalıydı.

Pencereye doğru yürüdü. *Temiz hava*. Nate'in ofisinin kilidi kırık bir penceresi vardı, bu sayede cam açılabilirdi. Laura pencereyi açtı ve serin havayı ciğerlerine çekti. Yaz olmasına rağmen, sabahları hala serindi. Başını pencere pervazına yasladı.

Bunu atlatmak için güç bulmalıydı. Yalnız değildi ve bu sefer kaçmayacaktı. Evini terk etmeyecekti. Bir daha asla.

Dikleşti. Pencereyi kapatmaya giderken, ara sokakta bir araba fark etti. Büyük, siyah bir SUV'ydı. Federallerden biriydi. *Kahretsin*. Şimdi de otoparka park etme zahmetine girmiyorlar mı?

Neden otoparka park etmediler ki? Binanın önü ve yan tarafında bolca park yeri vardı. Sokak dardı ve oraya park eden herkes binanın ön tarafına ulaşmak için binanın etrafını dolaşmak zorunda kalacaktı. Nate'in onu görmesi durumunda, oraya park eden kişiye ceza keseceğini söylemeye gerek bile yoktu.

Cildinde soğuk bir ürperti hissetti. Bu mantıksızdı, tabii o kişi arabanın burada olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorsa başka.

"Nate," diye seslendi Laura. Pencere pervazına eğilip, arabanın plaka numarasını görebilecek mi diye baktı. Neredeyse kesin bir kiralık arabaydı, ama en azından kimin kiraladığını öğrenebilirlerdi. "Nate, buraya gel. Bunu görmem lazım."

Banyo kapısı açıldı. Laura, Nate'e pencereden dışarı bakması için yer açmak üzere döndü.

Brad Conrad kapının eşiğinde duruyordu. "Benimle gelmelisin."

Geri çekildi. Brad'in gözlerindeki bakışı ve elindeki silahı görmezden gelemezdi. İlkel bir korku onu ele geçirmeye çalışıyordu. Bu duyguyu bastırdı ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Pencereden çıkmaya çalışırsa, pencereden geçemedi Brad ona ulaşırdı. Pencereden geçebilirdi, ama yüzüstü düşer ve kalkmak için çabalardı. Bir de başka bir sorun vardı.

"Nate'e ne yaptın?" Nate Wright bu pisliğin içeri girmesine izin vermezdi. Midesi bulandı. *Lütfen Nate ölmesin.* Callie ve Zane ile bir aile kurmaya çok yakındı. Bunu düşünemiyordu bile.

Brad kaşlarını çatı. "Ben bir şey yapmadım, ama o baygın. Bak Laura, benimle geleceksin. Üzgünüm, ama hayır cevabını kabul edemem."

Onu yakalamak için uzandı, ama Laura soluna doğru kaçtı. Sağ eliyle yumruk attı ve Brad'in çenesine isabet etti. Brad inledi ve Laura onu iterek yanından geçti. Brad geriye düşerek başını lavaboya sertçe çarptı. Ses odada yankılandı ve Laura, Brad'in başının etrafında birikmeye başlayan kanı görmezden gelemedi. Kapıdan dışarı çıktı ve önündeki manzara karşısında donakaldı.

Joseph Stone, Nate'in masasının arkasındaki küçük dolaptan, elinde bir şok tabancasıyla çıktı.

Ve Laura, ölümcül bir hata yaptığını fark etti.

On Sekizinci Bölüm

"Emin misin?" diye sordu Rafe, kalbi hızla çarparak SUV'yi geri vitese takıp gaza bastı. Motelin kapısını kilitlemediğinden oldukça emindi, ama bunun bir önemi yoktu.

Laura'ya ulaşmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cam emniyet kemerini taktı ve Rafe'ye dönerek bilgisayarını işaret etti. "İşte burada. Kesin bir kanıt olmadığını biliyorum, ama aradığımız şey bu. Ruj, davaları birbirine bağlıyor. Purple Passion. Ruj, Marla Stone'un intiharı için kanıt kayıtlarında listelenmiş. Joe'nun karısı bağlantı noktası. Marquis de Sade'nin tüm kurbanlarına sürdüğü ruju sürüyor. Bu tesadüf olamaz. Yanıldığımı söyle. Laura'nın onu neredeyse öldüren adamla aynı binada olmadığını söyle."

"Bu bir intihar." Rafe bu sözleri söyledi, ama artık onlara inanmıyordu.

"Sanmıyorum. Bence o ilk." Cam hala dizüstü bilgisayarını açık tutuyordu. Bilgisayarı sabit tutmakta zorlanıyordu. "Bileklerini kesmiş. Kahretsin. Otopsiye göre hamileydi. İntihar notunda, ki bu not daktiloyle yazılmış ve imzalanmamıştı, yaptıklarını kaldıramadığını ve kendini fahişe olarak nitelendirdiğini söylemiş. Polis, bir iş arkadaşıyla ilişkisi olduğu sonucuna varmış."

Rafe gözlerini kısa bir süre kapattı. "Bu yüzden kurbanlarını alt karın bölgelerine yüzeysel yaralar açarak işkence etti. Muhtemelen ilk seferinde ona da aynısını yapmak istemişti, ama Joe her zaman disiplinli bir piç kurusu olmuştur. Her şeyi planlamıştı. Ona işkence ederek paçayı sıyıramayacağını biliyordu, bu yüzden intihar gibi göstermeye çalıştı, ama bunu unutamadı. İlk kurban Marla'dan bir yıl sonra öldürüldü ve

her altı ila yedi ayda bir tekrar öldürdü. Onu tekrar tekrar öldürüyordu."

"Benim görüşüm de bu," diye cevapladı Cam. "Ve ilk birkaç kurbanı bulduktan ve haberler çıkmaya başladıktan sonra, kendini tutamadı. İmajını kontrol etmek zorundaydı. Sadece öldürmekle yetinmedi. Dikkat çekmek istiyordu. Bu davaya bizim ekibin atanmasını istedi, biliyorsun."

"İyi hatırlıyorum." Rafe, Joe'nun DC metro polisinin bulunduğu tüm kanıtları inceleyip bunun bir seri cinayet davası olduğuna karar verip FBI'yı çağırmadan önce nasıl davrandığını hatırladı. Joe'nun büyük bir davayı üstlenmekten heyecan duyduğunu düşünmüştü. O piç kurusu, katilin ne kadar zeki olduğundan bahsetmişti. Bu katili yakalamanın ne kadar zor olacağından bahsedip durmuştu. O zamanlar, Joe'nun ekibine bir meydan okuma yaptığını düşünmüştü.

Joseph Stone övünüyordu.

Cam, karanlık düşüncelerini böldü. Parmakları klavyede hızla uçtu. "Daha da kötüsü var. Joe'nun bir kardeşi olduğunu biliyor muydun? Yıllardır akıl hastanesinde yatıyor. Hayvanlara işkence ederken yakalanmış ve komşularının kızına tecavüz etmekle suçlanmış. Davasının baş tanığı kimdi biliyor musun?"

Patronunun ne kadar uzun süredir yalan söylediğini fark edince midesi yine bulandı. "Joe, eminim."

"Kardeşinin IQ'su 80'in altında. Joe'nun onu günah keçisi yapması çok kolay olurdu. Kız saldırganın kim olduğunu görmemişti çünkü saldırgan maske takıyordu, ama adli tıp incelemesi komşularından birine ulaştı. Görünüşe göre Joe'nun annesinin evinde, suç mahalline kadar izlenen bazı nadir bitkiler vardı. Joe kardeşini ele verdi. Joe, yıllardır kardeşinin şiddet eğilimini örtbas ettiğini ifade etti. O pislik on yedi yaşındaydı. Babası da annesini aldatması nedeniyle boşanmıştı. Tanrım, ne kadar da benzer bir durum."

Normal bir insan için bu, acı ve bir dizi kendini yok etme eğilimine yol açacak bir kalıptı. Ancak bu nadir görülen kişide, öfkenin dışa yönelmesine neden oldu. Joe süper bir avcıydı. Bu eğilim her zaman vardı. Rafe bu kalıbı iyi biliyordu. Çoğu seri katil benzer hikayelere sahipti. Joe

Çocukken hayvanlara işkence eden kişi şüphesiz oydu. Joe komşusuna tecavüz eden kişiydi. şansına, elinin altında bir günah keçisi vardı, yoksa Joe ortaya ıkarılacaktı. Rafe, o kıl payı kurtulduktan sonra işlerin nasıl gittiğini tahmin edebiliyordu. Joe, karısının başka bir adamdan hamile olduğunu öğrenene kadar yıllarca canavarlığını saklamıştı. Sonra artık daha fazla dayanamadı. Karısının ölümünü planlamış olması, Joe'nun disiplinli bir adam olduğunun kanıtıydı.

Joe, Laura'yı öldürmek niyetinde olsaydı, mükemmel bir plan yapardı.

Cam, gördüklerine inanamıyormuş gibi ekrana bakıyordu. "Bunu yıllardır saklamış. Marquis de Sade'nin profilini çıkarırken o da bu süre boyunca gülüyor muydu sence?"

"Eminim öyledir," diye cevapladı Rafe.

O adamı hiç tanımamıştı. Yıllarca onunla birlikte çalışmıştı, ama maskenin ardındaki canavarı hiç görmemişti. Laura gittikten sonra onunla oturup konuşan Joe'ydu. Onu dinlemişti. Ona bira ısmarlamıştı ve Rafe ona olan biten her şeyi anlatmıştı.

"O pislik beni dinlemekten zevk alıyordu. Ben Laura hakkında sızlanırken, o benim acımdan zevk alıyordu," dedi, sonunda anladı.

Cam, dudakları sert bir çizgi halinde, başını salladı. "Evet, öyle yapardı. Sebep olduğu acıyı zevkle dinlerdi. Davadan sorumlu olmak ona büyük bir tatmin vermiş olmalı. Her şeyi kendi istediğı gibi yönlendirebiliyordu. Laura çok yaklaşınca onu öldürmeye çalıştı."

"Telsiz alışıyor mu?" Zaten birkaç kez denemişlerdi. Laura'nın Joe ile aynı durumda, hatta aynı odada olduğu düşünceyi boğazına bir yumru oturdu.

Cam elindeki telsizin bazı düğmelerini çevirdi. "Ben Cameron Briggs. Beni duyan var mı?" diye bağırdı. "Kimse cevap vermiyor. Ne oluyor? Bu istasyonda görevli olması gerekiyor. O binada en az beş kişi olduğunu biliyorum. Neden cevap vermiyorlar?"

Rafe tekrar gaza bastı ve motelin kasabanın dışında olmasına lanet etti. "Şerifin direkt frekansını dene."

Cam, dizüstü bilgisayarını kapatıp ayaklarının dibine koyarken sesinden hayal kırıklığı sızıyordu, tüm dikkati elindeki telsize odaklanmıştı. "Bunu iki kez denedim. Hiçbir şey alamıyorum. Hatta frekans değiştirip kasabadan birinin cevap verip vermeyeceğini denedim."

Rafe direksiyona yumruğunu vurdu. "Bir terslik var. Biliyorum."

Her içgüdüğü ona bu durumun tehlikeli olduğunu haykırıyordu. Bir şey olmuştu.

"Logan'a ulaşmaya çalışayım. Belki o neler olduğunu biliyordur," dedi Cam.

Nate Wright daha önce telsizle haber verdiğinde Joe istasyonda değildi. Olay yerindeydi, muhtemelen arkasında temizlik yaptığından ve can sıkıcı kanıtları ortadan kaldırdığından emin olmak için. Joe her zaman kendisinin tanıdığı en zeki adam olduğunu söylerdi. Bu kibir, komik bir tuhafılık gibi görünürdü. Artık Rafe, Joe'nun buna gerçekten inandığını görebiliyordu. Kendini kanunların üstünde görüyordu.

Cam frekansı tekrar değiştirdi ve cevap aldığı anda zafer çığlığı attı. "Tanrıya şükür. Logan. Logan, ben Cam ve Rafe. SAC'ın hala olay yerinde olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

Logan'ın sesi hattın diğer ucunda cızırdadı. "SAC'iniz bir pislik. Bütün bu saçmalıkları buraya getirmemi istedi ve şimdi ortadan kayboldu. Adli tıpçılara sordum ama kimse onu görmemiştir. Adli tıpçılar da bana aptalmışım gibi bakıyorlar. Bundan nefret ediyorum. Ben ayrıldığımda karakolda değildi. Soruşturmanın ortasında ortadan kaybolmak FBI'nın standart prosedürü mü?"

Rafe'in tüyleri diken diken oldu. "Laura ile karakolda kim var?"

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Logan'ın sesi o kadar da kızgın gelmedi. "Nate. Nate orada. Onu telsize bağlayayım."

Bağlantı bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Onu gün ortasında almaz." Cam'in sözleri neredeyse bir dua gibi çıktı.

"Ne gerekiyorsa yapar." Tanrım, bir silaha ihtiyacı vardı. Neden silahını bırakmıştı ki?

Logan'ın sesi tekrar duyuldu. "Nate cevap vermiyor. Kimse cevap vermiyor. Hemen Bronco'ma biniyorum. On dakika içinde orada olabilirim."

On dakika çok uzun bir süreydi. Ana caddeye döndü. Daha önce bu caddede bulunduğu zamanlardan farklı olarak, cadde neredeyse terk edilmişti. İşletmeler ve restoranlar ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Trading Post'un önünde park etmiş bir kamyonet vardı. Büyük ve siyahtı. Rafe onu tanıdı, çünkü sahibi içindeyken onu ateşe vermeyi ciddi olarak düşünmüştü. Şimdi Rafe, Wolf Meyer'den daha çok görmek istediği tek bir kişi bile aklına gelmiyordu.

Wolf'un Trading Post'un ön kapısından uzaklaşırken, *Kapalı* tabelasına bakıp kafasını kaşıyarak yürüdüğünü görünce SUV'yi caddenin ortasında durdurdu.

Wolf siyah tişört, kot pantolon ve bot giymişti. Çok askeri ve sağlam görünüyordu. Rafe motoru çalışır halde bırakarak arabadan atladı.

"Hey, neler olduğunu biliyor musun? Neden hafta ortasında her şey kapalı?" diye sordu Wolf.

Adamın sorularını yanıtlayacak zamanı yoktu. "Bir silaha ihtiyacım var."

Wolf Meyer, silahını her zaman elinin altında tutan bir adama benziyordu.

Wolf, bir anda kafası karışık bir adamdan soğukkanlı bir profesyonele dönüştü. Kamyonetine doğru yürüdü. "Laura'ya ne oldu?"

Eski SEAL komandosu hiç tereddüt etmedi.

"Katilin kim olduğunu bulduk ve onun peşinde olduğunu düşünüyoruz. Nate, ihtiyacımız olan dosyaları alırken onu sorgulamak için götürdü ve şimdi karakoldan kimseye ulaşamıyoruz," diye açıkladı Cam.

"Orospu çocuğu." Wolf ön koltuğu geriye çekti ve eli kayboldu. "Nate'in ona bir şey olmasına izin vermesi imkansız. Nate'in cevap vermemesinin bir nedeni olduğunu düşünmeliyiz."

"Evet, ya onunla kaçtı ya da öldü." Rafe bunu düşünmek bile istemiyordu. Joe şerifi öldürmüştü,

nasıl yaşayabileceğinden emin değildi. Tabii ki, Joe Laura'yı öldürmüşse, yaşamak isteyeceğinden de emin değildi.

"Nate'i öldürmek zor olacak," dedi Wolf, sert bir sesle siyah bir çanta çıkarırken. Çantanın fermuarını açtı ve insanları öldürmek için kullanılacak sonsuz sayıda eşya gibi görünen şeyleri çıkarmaya başladı. Kesinlikle doğru yere gelmişti. "Sig Sauer P226."

"Tanıdık geliyor." Wolf o büyük siyah silahı eline verdiği anda, Rafe kendini çok daha iyi hissetti. Silahın namlusunu kontrol etti ve dolu ve kullanıma hazır olduğundan emin oldu. "Kaç tane daha var?"

Wolf yüzünü buruşturdu. "Olması gerekenden fazla. Birkaç bıçak. Elektroşok cihazı. İki av tüfeği."

"Savaş mı başlatmayı planlıyorsun?" diye sordu Cam, silahını almak için elini uzattı. Wolf ona başka bir P226 verdiğiinde, onun da ateşli silahlara aşina olduğunu kanıtladı.

Wolf kamyonetine uzanıp dürbünlü bir tüfek çıkardı. "Annem ve muhtemel üvey babam," kelimeyi telaffuz ederken takıldı ve inleyerek, "deliler olabilirler, ama bu kasaba konusunda haklılar. Burası tehlikeli. Silahlı ve kullanıma hazırım. Rus mafyası. Stalkerlar. Motorcu çeteleri. Hatta uzaylılar. Hepsini alt etmeye hazırım."

Rafe, alabileceği tüm yardımlar için minnettardı. Laura'yı sağ salim geri getirebilecekse, herkesi kullanırdı. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratamazdı. "Bizimle gelir misin?"

"Tabii ki." Wolf kamyonetin kapısını çarptı. "Bu adamla ne yapacaksın? Onu tutuklamak için yeterli delilin var mı?"

"Onu tek başıma yakalayacağım ve öldüreceğim," dedi Rafe. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, bunları yüksek sesle söylememesi gerektiğini anladı, ama geri alamazdı. Her kelimesinde ciddiydi.

Wolf bir anlığına ona baktı. "Öyle yap. Sonra bana mazeretini söyle. Seni destekleyeceğim. Bu kasabadaki herkes de öyle yapacak. Seni yargılayamayacaklar. Silahı ortadan kaldır. Önce silinişini de unutma."

Wolf, kirli oyunlar oynamayı bilen biri gibi konuşuyordu, ama SEAL'lar ona bunu öğretmişti. Ülkenin güvenliği söz konusu olduğunda adil oynamazlardı ve Rafe de adil oynamaya niyetli değildi.

Wolf başını salladı ve şerifin ofisine doğru yürümeye başladı. Sadece bir blok ötedeydi, ama Rafe'ye bir mil gibi geldi.

Rafe, dünyada ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu anlayan tek kişi olan ortağına döndü. "Gidip onu alalım."

Cam'in korkusunu yutkunarak soğukkanlılığını geri kazandığını gördü. "Hazırım."

Rafe, aklını bu göreve vermiş olarak şerifin departmanına doğru yürüdü.

* * *

Cam, silahını hazırlayarak ön kapıdan içeri girdi. Wolf onun arkasından giderken, Rafe arka tarafa gizlice girmek için sokağa çıktı. Cam'in kalbi güm güm atıyordu. Joseph Stone'u görür görmez tetiği çekmemek için duygularını kontrol etti.

İstasyonun ne kadar normal göründüğüne şok oldu.

Cam ve Wolf içeri girerken, uzun etekli ve bol gömlekli genç bir kadın ana odaya çıktı. Ellerindeki silahları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şerif Yardımcısı Briggs? Bilmem gereken bir şey mi var?"

Hope. Nate onu Hope olarak tanıtmıştı. "Laura nerede?"

"Şerifin yanında. Ben mola vermiştim." Hope, patronunun kapısını açmak için

patronunun kapısını açmak için yürüdü ve sonra ağzından bir çığlık çıktı. "Şerif!"

Cam koştu. Diğerleri de sorgu odasından çıkmaya başladı. Edward ona durması için seslendi, ama Cam onu duymazdan geldi. Şerifin masasının üzerine yığılmış olduğunu görünce midesi bulandı. Masa tamamen dağınıktı. Termosu devirmiş ve kahve her yere dökülmüştü.

"Otobüs çağırmalıyız," diye bağırdı Rafe arka taraftaki küçük odadan. "Brad yaralandı."

"Ben iyiyim." Brad huysuz bir ses tonuyla konuştu, ama Cam şerife odaklanmıştı. Wolf iri adamın arkasına geçti ve onu kaldırmaya çalıştı.

"Nabızı var." Wolf, Nate Wright'ın iri vücudunu zorla kaldırırken mücadele etti. "Hadi, Şerif. Uyanma ve muhtemelen arınma zamanı."

Laura neredeydi?

Etrafında kaos hüküm sürüyordu. Bağırışan seslerin nereden geldiğini anlayamıyordu.

" Caleb'i ara. Yarı ölü şerif daha daha
önemli ölü ölü muhabirden

"Onu ayağa kaldırmalıyız."

"Özel Ajan Conrad'a ne oldu?" "Laura
nerede?"

Laura neredeydi?

"Durun." Cam'in kükremesi odayı doldurdu ve herkes durdu.
"Hope, Caleb'i buraya getir. Edward, sen kal. Wolf, şerifi banyoya
götür. Diğerleri, odayı boşaltın. Logan geldiğinde onu içeri gönderin."

"Uyumam lazım." Şerif Wolf'u itmeye çalıştı.

Wolf bunu kabul etmedi. "Hayır, Şerif, tuvalette biraz zaman
geçirmeniz gerekiyor."

"Olmaz. Callie için açık tutmam lazım." Ama şerif ayağa kalktı ve
Wolf'un gitmesini istediği yere doğru sendeleyerek yürüdü.

Rafe, Brad'in oturmasına yardım etti. "Ne oldu böyle?"

Brad'in sağ gözünün üstündeki alnı şişmişti ve yüzü kanla
kaplıydı. Kanama durmuş gibi görünüyordu, ama Brad yine de
başına bir havlu tutuyordu. "Şerife kayıt cihazını sormak için odaya
girdim ve onu öyle buldum. Bir terslik olduğunu anladım ve senin
kızını buradan çıkarmaya çalıştım ama bana saldırdı. Kafamı
vurdum ve sonra hiçbir şey hatırlamıyorum." Edward'a döndü. "Sen
neredeydin?"

Rafe başını salladı. "Edward değildi. Joe'ydu. Joe'nun Laura'yı
nereye götürdüğünü bulmamız gerekiyor."

Edward'ın yüzü bembeyaz oldu. "Joe olamaz. Joe cesedi
işlemekle meşgul. Bana kameramayı halletmemi söyledi çünkü
kanıtlara odaklanması gerekiyordu."

Cam, herkesin kafasını kuma gömmekten bıkmıştı. "Karisini
öldürdü, şimdi de benim karımı aldı. Sen ona en yakın olanımsın.
Nereye gitmiş olabilir?"

Edward, bir kabustan uyanmaya çalışır gibi başını salladı.
"Marla'yı seviyordu. Onu çok seviyordu. Marla öldüğünde yıkılmıştı."

"Edward, kendine gel lan." Cam'in farklı bir taktiğe ihtiyacı vardı. Edward'ın kör olması, aptal olduğu anlamına gelmezdi. "Odaklanmanı istiyorum. Bu davanın gerçekleri hakkında herkesten daha fazla şey biliyorsun. Onu Joe olarak düşünmeyi bırak. O, Marquis de Sade. Onu nereye götürür? Nereye gider?"

Edward yutkundu ve Cam bir an için cevap vermeyeceğinden endişelendi.

"İzole bir yere," diye Rafe profillem uzmanına yardım etti.

Edward başını salladı. "Evet. İzole bir yer. Kimsenin bakmadığı yerleri tercih eder. Arka plana karışan yerleri. Bu yüzden terk edilmiş depolarda çalışıyordu. Bolca yer vardı ve kurbanlarının çığlıklarını duyacak kimse yoktu. Gizlilik içinde çalışabilirdi."

"Burada depo bulamaz." Bliss'te endüstriyel bir yer yoktu.

Kapı gürültüyle açıldığında odada bir patlama sesi yankılandı ve Caleb Burke içeri koştu. "Nate nerede? Ne aldığını biliyor muyuz?"

"Bir tür sakinleştirici," diye tahmin etti Cam.

Doktor çantasını masaya çarptı. "Kahretsin. Ne kadar aldığını bilmiyor muyuz? Asitli bir şey olma ihtimali yok mu?"

"Bilmiyorum." Kendini tamamen çaresiz hissediyordu.

"Joe'nun uyku hapi reçetesi var. Sanırım o. Yaygın bir reçete. Biri sorarsa, kolayca tesadüf diyebilir," dedi Brad. "Geçen gün otel odasında şişeyi gördüm."

Caleb banyoya doğru yürüdü. "Holly, kömürü hazırla."

Cam döndü ve Holly kapıda duruyordu, elinde bir kupa ve gözlerinde yaşlar vardı. Caleb hazırlıklı gelmişti. "Laura onda mı?"

"Evet," diye cevapladı Rafe. "Onu nereye götürdüğünü bulmaya çalışıyoruz."

"O muhabiri götürdüğü yerle aynı yer mi?" diye sordu Holly. Kendini zorla sakin tutmaya çalıştığı belliydi. Elleri titriyordu ve yüzünde solgun bir kırılganlık vardı.

Elbette. Katil, cinayet mahallini çoktan belirlemişti. "Yakın bir yer olmalı. Bu sabah buradaydı. Onu ilk kez ne zaman gördüklerini hatırlıyorlar?"

"Hepimiz saat yedide telefon aldık," dedi Brad.

"Ben onu çok daha erken saatte odasında duydum." Edward'ın sesi artık daha güçlüydü. "Onun odasının yanındaki odada kalıyorum. Sabah dörtte banyosunda duş açmıştı. Duvarlar kağıt kadar ince ve ben çok hafif uykuluyum. Her şey beni uyandırır. Başka biri duşunu kullanmıyorsa, sabah dörtte odasındaydı."

Artık bir yerlere varıyorlardı. Cam banyoya baktı. Wolf, Nate'i dik tutuyordu, bir eli belinde, diğer eli Nate'in kollarının altındaydı.

"Bunu yutacaksın." Caleb, hayır cevabını kabul etmeyecekmiş gibi konuşuyordu.

"İstemiyorum," dedi Nate, Wolf'un tutuşuna karşı direnerek.

Caleb geri adım atmadı. "Ben de kusmukla kaplanmak istemiyorum, ama muhtemelen öyle olacak."

Cam bunu izlemek istemiyordu. "Jana Evans'ın ölüm saatini belirledin mi?"

"Karaciğer sıcaklığına göre, bu sabah 2:30'dan geç olmadı diyebilirim." Caleb, Nate'in başını kaldırdı ve elindeki küçük kabı geriye doğru eğdi. "Ben olsam şimdi giderdim. Ortam biraz karışacak. İpecac'ın etkisi geçmez. Wolf, onu lavabonun üzerine yatır. Test için midesinin içeriğine ihtiyacım var."

Cam, ipekakın etkisi görülmeye başlayınca odadan çıktı. "Duydun mu?"

Cam, Logan'ın geldiğini fark etti. Logan banyoya bakarken yüzünde hiçbir duygu belirmiyordu. "Nate iyi olacak mı?"

"Sanırım," dedi Cam. "Caleb onunla ilgileniyor. Şimdi Laura'yı arayabileceğimiz yerleri bulmaya çalışıyoruz."

Logan başını salladı. "Anladım. Joe'nun saat 4:00'te odasında olduğunu duydum ve muhabir yaklaşık 2:30'da öldürüldü. O bölgede olmalı. Del Norte'den daha uzakta olamaz. Creede kırk dakika uzaklıkta. Buradan oraya kadar sadece birkaç çiftlik var ve hepsi şu anda dolu. Arazimiz geniş ama nüfusumuz az. Hepimiz birbirimizi tanıyoruz."

"Yeni bir gelişme yok mu?" diye sordu Rafe, sesinde hayal kırıklığı belirgindi.

"Hayır." Holly'nin elleri hafifçe titriyordu. "Gerçek bir gelişme projesi bulmak için yaklaşık yüz mil doğuya, Alamosa'ya gitmeniz gerekir. Bazı yazlık kulübelerimiz var, ama çoğu özel mülkiyettir. Arayıp dolu olup olmadıklarını öğrenebilirim."

"Sen yap. Hope'un yardımını al." Cam, kadının elinden kupayı aldı. "Caleb'e ihtiyacı olduğunda bunu ona vereceğim. Ayrıca, bölgede satılık olan her şeyi kontrol et. O yerin işgal edilmeyeceğini bilmesi gerekiyor. Bunu garanti altına almak isteyecektir."

Banyodan gelen korkunç ses kesildi ve Wolf, yüzü şaşırtıcı bir yeşil renkte yeniden ortaya çıktı. Adam ilk kez, tipik bir Amerikan kahramanı gibi görünmüyordu. "Caleb'in aktif kömüre ihtiyacı var. Nate iyi olacak. Ama ben emin değilim."

Cam kupayı uzattı. "Yirmi dakikalık sürüş mesafesinde izole bir yer bulmaya çalışıyoruz. Boş olan bir kulübe biliyor musun? İnsanların kolayca boş olduğunu anlayabileceği bir yer?"

Wolf bardağı uzattı ama gözlerini Cam'den ayırmadı. Hatta, daha da hasta görünüyordu. "Bu adam belediye toplantısında değil miydi?"

Edward başını kaldırdı. "Evet, hepimiz oradaydık. Joe ısrar etmişti." "O zaman annem ve Mel'i biliyor," diye cevapladı Wolf.

Cam hareketsiz kaldı. "Bu Mel'in yeri nerede? Herkes, federaller gidene kadar sığınaktan çıkmayacaklarını söylüyor. Joe bunu biliyor olmalı."

"O bu konuda güldü," diye araya girdi Brad.

"Oraya gitmeliyiz," dedi Rafe, kapıya doğru yürürken. "Mel'in evine gidemeyiz. Her türlü çılgın güvenlik önlemi var, sığınaklarından izleyebildiği kameralar da dahil," dedi Logan.

"Ama annem öyle değil. Para harcamayı reddetti. Her yere pancar dikti. Onların uzaylıları uzak tutacağını düşünüyor." Wolf derin bir nefes aldı ve gözle görülür şekilde sakinleşti. Tekrar kontrolü ele almıştı. "Onun evi ilçe sınırında. Oraya on beş dakikada kolayca ulaşabilirsin ve en yakın komşusu iki mil uzakta."

Wolf yanılıyorsa, Laura, başka nerede arayacağını bulana kadar ölmüş olabilirdi. Rafe'e baktı. Ortağına baktı ve birdenbire bu işte yalnız olmadığı için çok minnettar oldu.

"Oraya gidiyoruz." Kaybedecek zaman yoktu, bu yüzden hemen döndü. "Edward, sen burada bekle, Hope ve Holly bir şey bulursa kontrol et. Brad, doktora muayene olmalısın. Logan ve Wolf bizimle geliyor."

"Dur."

Cam döndü ve Nate Wright kapıda durmuş, ölümden dönmüş gibi görünüyordu. "Kendini görevde say, evlat. Yapman gerekeni yap ve rozetinin tüm ağırlığını kullan."

Cam başını salladı ve hepsi hemen harekete geçti.

On Dokuzuncu Bölüm

Laura, başı zonklayan bir ağrı ve midesinde korkunç bir hisle kendine geldi. Oturmaya çalıştı ama kolları sıkıca tutulmuştu. İpler bileklerini kesiyordu. Zaten hissetmiyordu. Tanrım, neredeydi?

Gerçek olmasın. Uyan. Uyan ve kabinde, bir tarafında Rafe, diğer tarafında Cam ile kıvrılmış halde geri dön.

Kendini odaklanmaya, çevresini algılamaya zorladı. Kendini kandıramazdı. Başı ciddi beladaydı. Çıplaktı, teni üşümüştü. Bundan çok nefret ediyordu. Tavana baktı. Garip bir avizeye dönüştürülmüş bir araba tekerleği vardı.

Tanrım, Cassidy'nin evindeydi. Burada son kez akşam yemeği yediğinde o aydınlatma armatürünü hatırladı. Cassidy ve Nell'e bir projede yardım ediyordu ve o sırada Wolf ile tanışmıştı. O yakışıklı adamı nasıl süzdüğünü hatırladı ve aklına gelen tek şey Cam'in omuzları ve Rafe'nin koyu renk gözleriydi.

Neredeydiler? Onun gittiğini biliyorlar mıydı?

"Ah, uyanmışsın. Taser'ı birkaç kez kullanmak zorunda kaldım, canım. Umarım kalıcı bir etkisi olmaz. Duygularını köreltebilmek istemem." Joe göründü. "Şimdi kim olduğumu biliyor musun?"

Bir canavar. "Evet. Kendine Marquis de Sade diyen adamsın."

Hafifçe güldü. "O bir amatördü, acı çektirmeyi seven bir züppe. Ben ondan daha fazlasıyım. Yine de, söyleyecek çok ilginç şeyleri vardı. Hediye mi aldın mı? Yoksa polisler onu senden sakladı mı? Sana gönderilmişti."

Jana'nın cesedi. Tanrım, bu adamı hiç tanımış mıydı acaba?
"Paketi görmemiş olsam da mesajını aldım."

Ellerine lateks eldiven giydi. "Ama bunu senin için yaptım, küçük tavşan. Onun kalbini çıkardım. İstedğimden daha dağınıktı, ama onun gerçekten bir kalbi olduğunu görmem gerektiğini düşündüm. Ve senin için onu parçaladım. Beni anlayan tek kişi sensin. Senin profilin tam isabetliydi."

İlk içgüdüğü ciğerlerini parçalayarak çığlık atmaktı. İkincisi ise tüm gücüyle savaşmaktı, ama başka bir düşünce beyninden geçti. *Zaman*. Zamana ihtiyacı vardı.

"Ama mükemmel değildi," diye kendini sakın ve düzgün bir sesle konuşmaya zorladı. "Bazı kısımları anlıyorum, ama tamamını değil."

Durdu ve ona baktı, kahverengi gözleri kısıldı. "Kimse beni tamamen anlayamaz, ama sen en yakın olanıydın. Bu yüzden seni susturmak zorunda kaldım. Sen benim normal avlarımdan değilsin. Senin gibi kadınları daha değerli bulduğum için değil. Bulmuyorum. İçinizde hepiniz aynısınız. Zayıfları, istenmeyenleri avlamak daha kolay. Bir mesaj veriyordum. Konuşmaya devam etmek için özgür kalmam çok daha önemliydi."

Konuşmak derken, öldürmeyi kastetti. "Neden benimle durdun?"

O içini çekti ve kısa bir süre döndü, küçük bir tepsi ile geri geldi. "Seninle çok yakındı. O gece seni neden terk ettiğimi biliyor musun, sevgilim? Bağlı ve kanlar içinde çok güzel görünüyordun. Kaba davrandım, biliyorum. Seni orada öyle yarım bırakmak zorunda kaldığımı nedenini hep açıklamak istemişimdir."

Onun sözleri, neredeyse sevgi dolu konuşma tarzı gibi, onu tiksindirdi. Ses tonu, tanıdığı Joseph Stone'a hiç benzemiyordu. Yine de, konuşuyorsa, onu bıçaklamıyordu ve bunu önlemesi gerekiyordu. Geleceklerdi. Bu sefer onun için geleceklerdi. "Neden aniden gittiğini merak etmiştim."

"Eh, benim iki dünyam çarpıştı," diye açıkladı. "Onları birbirinden ayrı tutmaya özen göstermişim, ama sen beni buna zorladın. Benim sözcüm olarak belirlediğim muhabirle konuştuğun için seni kovduğumda, kendimi dünyanın en zeki adamı sanmışım. Hatırlıyor musun? Yıllar önce Noel partisinde beni onunla tanıştırmıştın. yıllar önce. başka

departmanındaydın, ama BAU'da olmak istediğini bildiğin için bana yağ çekerdin."

"Evet," diye cevapladı. O konuşuyordu. Eğer diğerlerinden daha akıllı olduğunu hatırlatarak anılarını anlatmak istiyorsa, ona eşlik edecekti. "Jana'yı yanımda getirdim çünkü o benden daha dışa dönük biriydi."

"O bir fahişeydi, canım. Oradaki her erkeğe asılıyordu. Ama konudan saptım. Basınla bir davadan bahsettiğin için seni kovabildim. Bir iki gece kimse seni özlemez diye düşündüm. Kincaid ve Briggs ile arkadaş olduğunun farkında değildim. Seni aramaya çıktılar. Seni bulamayınca ortalığı velveleye verdiler. Senin kayboluşunu araştırmak için çağırıldım. Geri dönebildiğimde, sen çoktan sığınağımızdan çıkmıştın."

Hıçkırıklar boğazından çıkmak üzereydi. Neden bu kadar ani ayrıldığını hep merak etmişti. Cam ve Rafe. O zaman da onu kurtarmışlardı. Bilmiyorlardı, ama onu bulma ihtiyaçları hayatını kurtarmıştı.

Bunu atlatacaktı. Onları sevdiği için bunu yapacaktı. Bu sefer hayatta kalma içgüdüsüne ihtiyacı yoktu. Rafe ve Cam vardı.

"Bu sefer iplerin düzgün bağlandığını göreceksin. Geçen sefer biraz fazla hevesliydim," dedi Joe, ipleri tekrar kontrol ederek. Bağladığı ipleri çekti. Laura, altında plastik bir tabaka ile kaplı bir çarşaf olduğunu fark etti. Geçen seferki gibiydi. Can sıkıcı kan veya lifler bırakmadan kanıtları kolayca yok edebilirdi. Kel olmasının gerçek mi yoksa rutin olarak kafasını mı tıraş ettiğini merak etti. Suç mahallinde bırakılan saçlar, birden fazla katilin yakalanmasına neden olmuştu. "Dediğim gibi, sen normal avlarımdan farklıydın, ama benim gerçekten arzuladığım şeye çok daha yakındın."

O titredi. "Neye açsın, Joe?"

O gülümsedi. "Bir kez olsun adımla duymak hoşuma gitti. Senin ağzından duymak hoşuma gitti. Sen ve ben birbirimize yakınız. Soruna cevap vermek gerekirse, yumuşak ve gerçek birini istiyorum. O fahişeler zaten ölüme yakın. Çoğu, sonunda onları acı çekmekten kurtardığımda bana teşekkür ediyor. Sen değil. Yaşamak için bir nedenin varmış gibi savaştın. Bu oyunu çok daha tatlı hale getirdi."

"Bu sefer de savaşacağım." Savaşacaktı. Ve eğer bu deneyimin iyi olacağına inanırsa, belki de onu uzatırdı. Hayatta kalacaktı. Erkeklerine geri dönebilmek için her şeyi göze alacaktı.

Eldivenli elini kadının gövdesinde gezdirdi, belli ki oraya bıraktığı izleri hayranlıkla inceliyordu. "Rahmini kaybettiğini okudum, canım."

Sakin ol. Kendine hakim olmalıydı. Ona tükürmek istiyordu. "Bağırsaklarımı ve rahmimi onarmak için yapılan ameliyat iyi gitmedi. Kan kaybettim ve rahmimi aldılar. Hayatta kaldığım için şanslıydım."

Ve şimdi bunu anlayabiliyordu. şanslıydı. Değerli bir şeyi kaybetmişti, ama hayatını kaybetmemişti. Rafe haklıydı. İsterlerse bir aile kurabilirlerdi. Evlat edinebilirlerdi. Yaşam tarzları zorlu olacaktı, ama bürokratik engelleri aşabilecek insanlar tanıyordu. Stef Talbot geçmişte yardım teklif etmişti, ama o yardım istemediği için reddetmişti. Birden fark etti ki bu yardım değildi. Sevgiydi. İlgiydi. Aileydi.

"Duygusallaşıyorsun, canım."

Laura gözyaşlarının yüzünden akıp gittiğini hissetti. Ellerini vücudunda hissetti. Bu, en büyük ihlal gibi geldi. Bu yavaş, işkence gibi okşamaya, onun şiddetini tercih ederdi. "Bundan nasıl kurtulacaksın Joe? Rafe ve Cam, Marquis de Sade'nin FBI'dan biri olduğunu biliyorlar."

Adam kıkırdadı ve eğildi. En azından elleri ondan uzaklaşmıştı. Geri geldiğinde, elinde küçük bir fırça vardı. Fırçanın sapı sedeften yapılmıştı ve eski moda kılları vardı. Vücudundaki her kas gerildi, çünkü o kadını görünümlü fırçayla neler yapabileceğini hatırladı. Benzer bir şeyle onu dövümüştü. "Seanslar" arasında, saçını taramak için onu kullanmıştı.

"Devam etmemi imkansız hale getirdin, ama bir bakıma beni özgürleştirdiğini de düşünüyorum." Elini uzattı ve fırçayla saçlarını okşamaya başladı. Hareketleri ağırdı, sanki ritüelinin bu kısmından derin bir zevk alıyormuş gibi. "FBI'daki görevim bitti. Meksika'ya gideceğim ve Güney Amerika'daki bazı arkadaşlarımı ziyaret edeceğim. Plastik cerrahla randevum var.

sevgili rahmetli eşim sayesinde epey birikimim var. Bir güven fonu vardı, biliyor musun?"

Joe ne zamandır cinayet işliyordu? Profilinde, katilin bu yola girmesine neden olan bir olay olması gerektiğini yazmıştı. "Karın seni aldattı."

Joe başladı. Geri adım attı ve kızın saçından fırçayı çekti. "Evet. O kaltağa her şeyi verdim, ama o bahçıvanı tercih etti. Hatta hamile bile kaldı."

Bu her şeyi açıklıyordu.

"Marla tıpkı annem gibiydi. Sevgili annem, kalbinin sesini dinlemek için beni alkolik, şiddet uygulayan bir babayla bıraktı. Beni işe yaramaz kardeşimle de baş başa bıraktı. Ama o da işime yaradı." Bir adım geri çekildi, fırça elindeydi. "Şimdi, küçük tavşan, ceza zamanı. Marki ne derdi biliyor musun? Zevke ulaşmak için her zaman acı çekmek gerekir derdi. Haklıydı. Senin acın benim zevkim."

Fırçayı geriye doğru salladı ve Laura, derisinde acı hissettiğinde çığlık attı.

İpleri çekmeye çalıştı ama ipler gevşemedi.

Bir vuruş daha ve Laura yine çığlık attı. Ateş tenini yaladı.

"Sen ve ben çok güzel vakit geçireceğiz," dedi Joe, yüzünde korkunç bir gülümsemeyle. "Ve senin sevgililerin dediğin o aptallara yazdığım bir not var. Beni bulacak kadar akıllı değillerdi ve şimdi de seni kaybedecekler."

"Bir daha düşün."

Rafe'in sesini duyan Laura başını masadan kaldırdı.

Rafe, mutfaktan yemek odasına açılan kapının eşiğinde duruyordu. O, Laura'nın gördüğü en güzel şeydi. Nefesi kesildi. Onun zarar görebileceği aklının ucundan bile geçmedi. Onu kurtarmak için buradaydı. Artık her şey yoluna girecekti.

Joe geri çekildi. Fırçayı düşürdü, yüzünde neredeyse sıkılmış bir ifade vardı. "Bunu beklemiyordum."

"Eminim beklemiyordun. Kimsenin bunu anlayacağını hiç beklemiyordun," diye cevapladı Rafe.

Joe'nun yüzünde bir sırıtış belirdi. "Çok uzun sürdü. Senin peşinde koşmanı izlemenin ne kadar eğlenceli olduğunu biliyor musun?"

Rafe onu görmezden geldi. "Silahı var mı, *bella*?"

Laura başını salladı. "Sen ateş etmeden önce ulaşabileceği bir yerde değil."

Joe, seri katil olduğu ortaya çıkmış gibi değil de, küçük bir yalan söylemiş gibi omuz silkti. "Peki, sanırım şimdi beni tutuklayacaksınız."

Cam, oturma odasından karşı yönden içeri girdi. İki adamı da Joe'ya silahlarını doğrultmuştu. "Prosedür böyle."

Cam ona baktı, gözleri vücudundaki her izi inceliyor gibiydi.

Joe kötücül bir sesle güldü. "Ve sen iyi bir çocuksun, değil mi? İkiniz de. Buna güveniyorum, biliyorsun. Sana nasıl olacağını anlatayım. Beni tutuklayacaksınız, ama kanıtların çoğunun tamamen bozulmuş olduğunu göreceksiniz. Baş soruşturmacının aynı zamanda şüpheli olduğu bir davayı yürütmek için bol şans. Elinizde geçerli olacak tek bir kanıt bile olmayacak. Bunun için önlem aldım. Teknik bir ayrıntıdan dolayı serbest kalacağım ve şunu bilin ki, onun için tekrar geleceğim." Gülümsedi. "Belki bu da eğlenceli bir oyun olur. Herhangi bir yargıçtan daha akıllı olduğumu biliyorum."

Laura kusmak istedi. Gerçekten de öyle yapacaktı. Ve haklıydı. Tüm kanıtlar bozulmuştu.

Joe elini ona uzattı. "Sen benimsin, küçük tavşan. Parmaklıklar bizi ayıramaz. Bu oyun, kalbini ellerimde tutana kadar bitmeyecek."

"Oyun oynamıyoruz Joe," dedi Rafe, gözleri soğuktu.

Cam'e başını salladı ve ateş etti. Adamları birer el ateş ettiler. Joe'nun vücudu çarpmanın etkisiyle sendeledi. Göğsünde iki delik açıldı, parlak kırmızı kan giysilerinden sızmaya başladı. Gözleri parladı ve ona baktı. Elini ona doğru uzattı.

Rafe hızlıca hareket ederek ölen adamı itti. "Ona dokunma. Bir daha asla."

Cam'in yüzü görüldü. "Bebeğim." Elini Cam'in saçlarına koydu ve Cam, Joe'nun boğazını tıkayan duyguyu duyabiliyordu. "Bebeğim, iyi misin

iyi misin? Tanrım, sana
zarar verdi."

Kız başını salladı, ona sarılmak için can atıyordu

"Bıçak lazım!" diye bağırdı Rafe.

Cam kendi gömleğini çıkardı ve onu onunla örttü. "Wolf ve Logan buradalar, bebeğim."

Wolf odaya girdi ve yerde yatan cesede baktı. Logan onun peşinden geldi. Wolf Rafe'ye bir bıçak uzattı ve Rafe kadının bağlarını kesmeye başladı.

"Seni hemen kurtaracağım, *bella*," diye söz verdi.

Logan çoktan telsizini açmıştı. "Evet, Şerif, yardıma ihtiyacımız olacak. Onu bulduk. Laura iyi, ama Briggs ve Özel Ajan Kincaid şüpheliyi vurmak zorunda kaldılar. Onu öldürecek."

Rafe geri döndü ve şerif yardımcısına minnettar bir gülümseme gönderdi. Bıçağı Cam'e uzattı, Cam da son bağlarını kesti ve Laura serbest kaldı. Rafe onu kaldırıp kollarına aldı. Laura, onun kollarında kendinden geçmişti. Aldığı darbelerin acısı bile ona hayatta olduğunu ve burada olduklarını hatırlatıyordu.

"*Bella*, çok korktum." Rafe, kışının dışarıda kalmış olmasını umursamıyor gibiydi, ama Cam diğer taraftan gelip onu vücuduyla örttü. Kollarını ona doladı.

"Çok korktum," diye itiraf etti Cam.

"Ben iyiyim." Bella içini çekti ve onların sıcaklığına kendini bıraktı. "Senin beni kurtarmaya geleceğini biliyordum."

Rafe'in vücudunun titrediğini hissetti. "Her zaman, *Bella*. Asla, asla bundan şüphe etme."

Onu dışarı taşıdıklarında, geriye bakmadı. Hayatının o kısmı bitmişti ve artık ona zarar veremezdi.

Yirminci Bölüm

Laura, Stef ve Jen Talbot'un karı koca olarak ilk danslarını izledi. Birbirlerine sarılmış, müzikle birlikte sallanıyorlardı. Bliss Resepsiyon Salonu, tüm duvarları yeşillik ve ağaçlarla kaplı romantik bir orman gibi görünmesi için tamamen dekore edilmişti. Stef Talbot, düğün için kendi özel adasını satın alabilecek bir milyarderdi, ancak o ve gelini Feed Store Kilisesi ve Rec Center'da düğün yapmakta ısrar etmişlerdi.

"Birlikte çok yaklaşıyorlar," dedi Holly, Laura'nın koluna girerek. Holly günlerdir Laura'ya yakın olmaya çalışıyordu. Laura, en yakın arkadaşının onu gözünün önünden ayırmamaya çalıştığını fark etmişti.

Eğilip Holly'nin başına kendi başını sürttü. "Bu ikisi kesinlikle birbirlerine aittir. Jen, Kral Stef ile başa çıkabilecek mükemmel kadın. Onu güldürüyor." Ve zaman zaman onu yerine oturtuyordu. Herkesin buna ihtiyacı vardı.

"Caleb hiç gülmez," dedi Holly üzgün bir iç çekişle. "Onu neden bu kadar çok seviyorum? Sevmemiş olmayı dilemeye başladım."

Zavallı arkadaşım. Caleb Burke tam bir bilmeceydi. Bir tehdit olduğunda Holly'nin etrafında dolanıyordu, ama tehdit ortadan kalkar kalkmaz geri çekiliyordu. Stella'nın restoranında kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için Holly'nin bölümüne geri dönüyor ve ona çıkma teklif etmeden onu izliyordu. Holly'nin Caleb ile uğraşmasını kıskanmıyordu, ama arkadaşının doktora tamamen aşık olduğu belliydi. "Ona biraz zaman tanı. Micky ne zaman şehre geliyor?"

Holly'nin acısını unutmasını sağlamanın yolu buydu. Oğlunun bir hafta boyunca onunla kalacağından bahsedilince yüzü aydınlandı. Holly'nin onunla vakit geçirebilmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

On yedi yaşındaki oğlu. "Birkaç gün içinde buraya gelecek. Yaz öncesi üniversite kampı ile futbol kampı arasında biraz zamanı var. Çok heyecanlıyım. Artık seri katil ortadan kalktığına göre, onun öldürülmesinden endişelenmeme bile gerek yok."

"Bu her zaman iyi bir şeydir."

Bliss, huzurlu ve sakin bir yaşama geri dönmüştü. Bu sefer toplamda sadece iki cinayet eklenmişti. Bliss belediye başkanı bunu bir zafer olarak nitelendirmişti.

Laura işe geri dönmüştü, ama sadece Bart Stop 'n' Shop'ta onun yerine birini bulana kadar. Rafe'e özel dedektif lisansı alıp onunla birlikte gerçek bir iş kuracağına söz vermişti. Bu sözünü tutmaya niyetliydi. Rafe, kayıp kişileri bulup sevdiklerini yeniden bir araya getirmek konusunda tutkuluydu.

Cam kendine bir yer buluyordu. Çalışkan bir şerif yardımcısıydı ve her gece yazılımını mükemmelleştirmek için çalışıyordu. Callie doğum tarihine hızla yaklaşıyordu ve Cam'e, Nate'in babalık iznindeyken Bliss'in sorumluluğunu üstleneceği söylenmişti. Cam'in uzun yıllara dayanan kolluk tecrübesi nedeniyle, ikinci komutanlık görevi ona verilmişti. Logan bu haberi iyi karşılamıştı. Ya da öyle görünüyordu. Cam'in elini sıkmış, sonra Cam o gece onu iki kasaba ötedeki bir barda almak zorunda kalmıştı. Cam yeni işiyle meşguldü. Tabii, onunla sevişmekle meşgul olmadığı zamanlarda. O ve Rafe, mümkün olduğunca çok zaman yatakta geçirmekten mutlu görünüyorlardı.

Nell onlara katıldı, yüzü resepsiyon salonunun ışıltılı ışıklarında parlıyordu. "Selam, siz ikiniz. Stef vegan bir pasta getirtti. Çok lezzetli."

Stef'in herkesin istediğini almasını sağladığına güvenebilirdiniz. Üç farklı pasta vardı. Gelin pastası, damat pastası ve vegan pasta. Hiçbiri vanilyalı değildi. "Bu harika, Nell. Düğüne katılmak için çıplak protestodan vazgeçtiğine sevindim."

Nell omuz silkti. "Arkadaşlık daha önemli, değil mi? Rachel bana onay verdi. İnternette Paige'e süt verirken onu görebileceği güzel bir örtü bulduğunu söyledi. Bence isterse üstsüz dolaşmasına izin verilmeli, ama oy çokluğuyla reddedildim. Ayrıca Mel ve Cassidy

ayrıldıktan sonra sığınak çok sessiz kalmıştı. Henry üstsüz dolaşma konusunda tamamen mantıksız davrandı. Şaşırdım." Dönerek, yüzündeki parlak ve neşeli ifade yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Ama bir konuda mantıklı davranıyor."

"Gerçekten mi?" Laura'ya göre, Henry'nin Nell'in üstsüz protesto etmesine verdiği tepki, onun şimdiye kadar yaptığı en mantıklı şeylerden biriydi. Bunu denerse ne olacağını biliyordu. Rafe ve Cam onu sığınağa götürmekten çok daha kötüsünü yaparlardı. "Nedir o?"

"Sana ne olduğunu biliyorum. Artık bebek sahibi olamayacağını biliyorum," dedi Nell sessizce, gözleri yumuşayarak.

Laura, Holly'nin elini omzunda hissetti. Kaybettiği şeyi hatırlamak eskisi kadar acı vermiyordu, ama bu düşünce yine de gözlerini yaşarttı. "Zamanı geldiğinde, evlat edinmeyi düşünebiliriz."

"Bu harika olur," dedi Nell, Laura'nın iki elini de kendi ellerine alarak. Nell'in kahverengi gözleri Laura'ya bakarken parladı. "Eğer böyle bir karar verirsen, ben tamamen senin yanındayım. Ama istersen, farklı bir yol da seçebilirsin. Yumurtalıklarından birini sakladın. Ben senin taşıyıcı annen olabilirim. Rahmim çalışıyor, en azından öyle düşünüyorum. Henry ve ben uzun zaman önce çocuk sahibi olmaktan vazgeçmeye karar verdik, bu yüzden sen bize engel olmazsın."

Laura tamamen şok olmuştu. Nell'in birçok ilkesi vardı, ama bu en kutsal ilkelerinden biriydi. "Nüfus kontrolü yüzünden. Nell, sen buna inanıyorsun."

Nell ona sulu bir gülümsemeyle ellerini sıktı. "Sana daha çok inanıyorum. Dediğim gibi, arkadaşlar daha önemlidir. Sen, Rafe ve Cam harika bir çocuk yetiştireceksiniz. Düşünmen gereken bir şey. Eğer istersen, sana bu hediye vermek isteriz."

Şimdi Laura farklı bir nedenden dolayı ağlıyordu. Nell'i kucaklayarak narin kadını kollarına çekti. "Teşekkür ederim."

Laura bu teklifi asla kabul etmeyebilirdi, ama Nell'in bu teklifi ruhuna merhem olmuştu.

"Düşünülmesi gereken bir şey." Nell geri çekildi ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve eski usul yapmamız gerekirse, Rafe'in çok sevimli olduğunu biliyorsun."

"Yaramaz kız!" Laura şakacı bir şekilde söyledi, Nell ise göz kırptı ve kocasıyla dans etmek için hızla uzaklaştı.

Holly, öne eğilip Laura'nın yanağına öpücük kondururken gözleri dolmuştu. "Ben bir içki alacağım. Seni seviyorum, biliyorsun. Sen ve Nell, benim hayatımın anlamısınız. Şimdi çıkın dışarı ve o yakışıklı erkeklerle dans edin."

Holly arkasını döndü ve Marie ve Teeny ile sohbet etmeye başladı.

"Demek Bliss'te düğünler böyle oluyor, ha?" Cam, uzaklaşan Holly'ye başını sallayarak sordu. Laura'ya bir kadeh şampanya uzattı.

Sevdiklerini izledi. Rafe, Cam'in hemen yanındaydı. Smokinleri içinde inanılmaz derecede yakışıklıydılar. Rafe uzun boylu, esmer ve düşünceli bir yakışıklıydı. Cam ise tipik bir Amerikan yakışıklısıydı. Onları hak etmek için ne yapmıştı?

"Gelin koridorda dans ettiğinde şaşırdın mı? Stef şaşırmıştı galiba," dedi Laura.

Tören neşeli geçmişti ve çiftin kendine özgü güzelliğini tam olarak yansıtıyordu. Salonda gözyaşlarını tutamayanlar vardı. Laura, Stef gelinine sonsuza kadar seveceğine söz verdiğinde Max'in gözlerini sildiğini bile görmüştü.

"Saman balyalarını beğendim," dedi Rafe geniş bir gülümsemeyle. "Tüm konukların samanların üzerine oturduğu bir düğüne daha önce hiç katılmamıştım."

"Çünkü daha önce Feed Store Church'te evlenmedin," diye cevapladı Laura. "Güzel bir düğün töreni yaparsın ve tüm konuklar bir sonraki yem siparişlerinde yüzde on indirim alırlar. James Glen'in gelmesinin tek nedeni bu bence. Her türlü bağlılığa alerjisi olduğunu söylüyor."

O, söz konusu bağlılık fobisi olan kişinin Brooke Harper ile konuşmakta olduğu odanın diğer tarafına baktı. Evlenmek istemiyor olabilir, ama kesinlikle bir arkadaş arıyordu. Wolf en yakın arkadaşının yanında duruyordu. O da Brooke Harper ile biraz zaman geçirmekten rahatsız görünmüyordu. İki kovboy Brooke'un yanına yaklaşarak onunla konuşmaya çalışıyordu. Laura hafızasını zorladı. Onlar kardeşlerdi. Shane ve Bay Kent. Stef'in arkadaşlarıydılar, ama Max ve Rye Harper bu iki kovboyu hiç sevmezdi. Brooke çok ilginç bir duruma düşmek üzereydi. Wolf fazla karışmak istemiyormuş gibi geri çekildi. Onu görünce gülümsedi ve kadehini kaldırdı.

O da gülümsedi ve aynısını yaptı.

Ve iki erkeğinin de ona öfkeyle kaşlarını çatıldığını gördü. "Hey, sadece merhaba diyordum," dedi.

"Öyle kalmaya devam et," diye cevapladı Cam.

Brooke başını geriye attı ve güldü. "Çünkü üçüncü bir erkeğe ihtiyacım var. Güven bana bebeğim, dans kartım tamamen dolu."

"Burası bizimle dolu," dedi Cam, ona yaklaşarak. Onun alanına girdi, kalçalarını hareket ettirerek. Müziğin ritmine uyarak ona çarptı. "Seni dans ettirebiliriz, bebeğim."

Sırtında Rafe'i hissetti. "Bütün gece dans edebiliriz, *bella*."

Sonsuza kadar dans edebilirlerdi. Sonsuza kadar dans *edeceklerdi*.

Birlikte sallanırken müzik etraflarında akıyordu. Laura erkekleri, arkadaşları ve geleceği ile çevriliydi.

Resepsiyon salonunun çift kapısı açıldığında ve kapıyı büyük, geniş bir figür doldurduğunda neredeyse fark etmedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, kim olduğunu fark edince. "Alexei?"

"Alexei kim?" diye sordu Rafe, etrafta yeni gelen adama bakan Herkes durmuştu.

Büyük, yakışıklı Rus, yakışıklı yüzünde geniş bir gülümsemeye içeri girdi. Odaya bir göz attı ve dikkati Holly'ye odaklandı. Oda durmuş gibiydi, herkesin gözleri, kurtardığı kadına doğru ilerleyen eski gangsteri takip ediyordu.

Laura, Holly'nin dönmesini izledi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Alexei, bu özel gün için, kaslı vücuduna tam oturan, mükemmel dikilmiş bir takım elbise giymişti. O, seksiliğin vücut bulmuş haliydi ve Laura, Holly'nin neredeyse salya akıtmasına şaşırmadı.

Alexei yaklaştı ve hedefinden sadece birkaç santim uzaklıkta durdu. Holly'nin üzerinde yükseliyordu.

"Merhaba. Benim adım Howard ve Orlando'dan geliyorum."

Holly başını kaldırıp baktığında nefesi kesilmiş gibiydi. "Bu senin tanık koruma programındaki adın mı?"

"Evet." Alexei elini uzattı. "Ama bu isim hoşuna gitmezse yeni bir tane seçebiliriz. Duruşmalar bitti. Artık istediğim yere gidebilirim. Seninle geliyorum."

"Hayır!" Caleb Burke'ün en sevdiği kelime bu sefer ağzından çıkmadı. Büyük bir güçle itildi. Caleb'in yüzü öfkeyle kaplıydı

öfkeyle kaplıydı. Normalden farklı olarak, duyguları yüzünden açıkça okunabiliyordu.

Başka bir şarkı başladı. Bu seferki neşeli, hareketli bir melodi. Holly çok karışmıştı.

"Bizimle dans et," diye fısıldadı Cam.

"Bizimle ol," dedi Rafe aynı derecede kışkırtıcı bir şekilde. "Kilitli olmayan bir dolap bulduk. İçinde bolca yer var. Sana ihtiyacımız var, *bella*."

Ellerini kalçalarına koymuşlardı ve göğüslerine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorlardı. Laura'nın kalbi hızlandı. Onlar etrafta olduğunda her zaman böyle olurdu. "Beni oraya götürün."

Holly bir yolunu bulurdu. İki erkek arasında kalmıştı ve bu harika bir durumdu. Laura, Cam ve Rafe onu götürürken en iyi arkadaşına el salladı.

Dans etme zamanı gelmişti.

* * *

Caleb, Holly, Alexi ve tüm Bliss, Found in Bliss'te geri dönecek. Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Yazarın Notu

Cömert okuyucularım sık sık bana, beğendikleri bir kitabı nasıl tanıtabileceklerini soruyorlar. Beğendiğiniz bir yazara yardım etmenin pek çok yolu var. Yorum yazın. E-okuyucunuz bir kitabı arkadaşınıza ödünç vermeye izin veriyorsa, lütfen paylaşın. Goodreads'e gidin ve diğer okuyucularla bağlantı kurun. Sevdiğiniz kitapları tavsiye edin, çünkü hikayeler paylaşılmak içindir. Bu kitabı okuduğunuz ve sevdiğiniz tüm yazarları desteklediğiniz için çok teşekkür ederim!

Lexi Blake'in haber bültenine kaydolun
ve seçtiğiniz kitapçıdan 25 dolarlık hediye
çeki kazanma şansını yakalayın.

Haberler, eğlence ve ücretsiz kısa hikayeler dahil
olmak üzere özel içerikler için bize katılın.

Her ay yeni bir yarışma var!

Abone olmak için [burayı](#) tıklayın.

Bliss'te Bulunan

Nights in Bliss, Colorado Kitap 5
Lexi Blake, Sophie Oak adıyla
yazıyor

9 Ekim 2018'de çıkıyor
Satın almak için [buraya](#)
tıklayın

Yeni içerikle ikinci baskısı yeniden yayınlandı.

Holly Lang erkeklere güvenmekte zorlanıyor. Sekiz yıl önce kocası onu terk etti ve oğlunu elinden aldı. Bliss adlı küçük kasabayı bulması ona ikinci bir şans, yeni arkadaşlar ve aidiyet duygusu kazandırdı. Ne yazık ki Bliss, günlerini ve gecelerini iki yakışıklı erkeğin hayalleriyle doldurmuş gibi görünüyor. Nazik ama hayaletli Dr. Caleb Burke ve egzotik ve tehlikeli Alexei Markov'u düşünmeden edemiyor.

Caleb Burke sıradan bir kasaba doktoru değildir, ama her zaman iyi bir adam olmaya kendini adamıştır. Bu tuhaf küçük kasabaya olan yolculuğu kolay olmamıştır. Yol üzerindeki bazı duraklar onu birçok yönden yaralamıştır. Ama Holly'yi ilk gördüğünde, sanki biri perdeleri açmış ve yıllardır ilk kez hayatına güneş ışığı girmiş gibidir.

Alexei Markov, Caleb Burke'e hiç benzemiyor. Rus mafyası için tetikçi olarak çalışan Markov, anlatılamayacak şeyler yapmak zorunda kalmıştır. Kardeşini öldüren adamı öldürmek gibi basit bir hedefi gerçekleştirmek için tüm ahlaki tavizleri vermiştir. Bir görev onu Bliss'e götürdüğünde, intikamdan daha değerli bir şey bulmuştur. Holly Lang adında bir kadın. Tanık koruma programında aylarca yaşarken, eski işverenlerine karşı tanıklık ederken, tek düşünebildiği ona geri dönmenin bir yolunu bulmaktı.

Bliss'e döndükten sonra, Alexei ve tuhaf yeni müttefiki Caleb, Holly'ye ilgi duyanların sadece kendileri olmadığını keşfederler. Başka biri de onu takip etmektedir ve onu öldürmek istemektedir. Katilin kimliğini ortaya çıkarmanın tek yolu

* * *

* * *

"Hayır." Bu kelimeyi söyledi. Bu kelimeyi sık sık söylerdi, ama bu sefer gerçekten ciddiydi. Caleb Burke, o iri Rus'un tatlı Holly'nin başında durduğunu, koyu renkli gözlerinin her türlü rahatlığı vaat ettiğini gördü ve onu bırakmaya hazır olmadığını biliyordu.

Tabii ki, onu almaya da hazır değildi.

Siktir.

"Hayır mı?" Alexei ona döndü, Holly ile yalnız olmadığını ilk kez fark etmiş gibi görünüyordu. Birkaç dakika önce, Rus, Stefan Talbot ve yeni eşi Jennifer'ın düğün partisini düzenledikleri resepsiyon salonuna girmişti. Orayı kendi evi gibi girip Holly'ye odaklanmıştı.

Alexei aylar öncesiyle aynı görünüyordu, ama değiştiği kolayca anlaşıyordu. Omuzlarında, Bliss'te son gördüğümde olmayan bir rahatlık vardı. Ama Alexei Markov Bliss'te son gördüğümde, Rus mafyasının bir üyesiydi.

"Ellerini ondan çek."

"Ellerim tamamen bana ait." Alexei hala İngilizce'de zorlanıyordu.

"Caleb, ne oldu?" Holly yüzünü ona çevirerek sordu. Geniş yeşil gözleri şaşkınlıkla ona bakıyordu. O kadar güzeldi ki. Holly ona her baktığında, Caleb bunu içinden hissediyordu. Ve penisi de. *Lanet olsun.* Ondan uzaklaşması gerekiyordu.

"Burada olmamalısın." Caleb, Rus'tan gözlerini ayıramıyordu. Bu, gerçeğin ta kendisiydi, ancak bunu belirtmesinin bencil nedenleri vardı. "Tanık koruma programında olman gerekiyor."

Alexei omuz silkti, gözleri Holly'ye geri döndü, sanki onun varlığı kaçınamayacağı bir mıknatıs gibiydi. "Sana söyledim. Duruşmalar bitti. Pushkin ile çalışan tüm adamlar uygun

hapishanelere konuldu. Tanıklığımı geçen hafta bitirdim. Bugün buradayım. Özgür bir adamım."

Özgür mü? Yaptığı onca şeyden sonra mı? Alexei Markov sekiz ay önce bir gangster olarak şehre gelmişti. Devletin tanığı olup Jennifer Waters ve Callie Hollister-Wright'ı kurtardığı için ona serbest geçiş hakkı verilemezdi. Rus'un Holly'yi de kurtardığı gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Alexei, kendi vücudunu Holly'nin üzerine atarak, onun hayatını sona erdirecek olan kurşunu yemişti. Bu, daha önce işlediği suçları silmedi. "Bir sürü insanı öldürdün ve seni serbest bıraktılar mı?"

"O beni kurtarmak için öldürdü, Caleb. Stef de birkaçını öldürdü. Kimse onu hapse atmaktan bahsetmiyor." Holly, Rus'un ellerine uzanmış, yüzünü yukarı çevirerek selam vermişti. "Senin adına çok mutluyum, Alexei. Bliss'e dönmene izin verdikleri için mutluyum."

Alexei'nin yüzünde bir bulut belirdi ve bu, Caleb'e bilmesi gereken her şeyi anlattı.

"Seni geri dönmene izin vermediler, değil mi?" diye sordu Caleb. "Sen kaçaksın."

"Koşmak yok. Taksiye binip, sonra trene, sonra da otobüse biniyorum. Otobüs Trading Post'ta duruyor. Kapalıydı, ama Bayan Teeny nazikçe kapıya düğünle ilgili bir not bırakmıştı." Kısa açıklamasının ardından Alexei Holly'ye döndü. "Güzel bir oyuncak bebek gibisin."

Caleb kravatını tutup gevşetti. Lanet olası şey boynuna bir ilmek gibi dolanmıştı. Neden buraya gelmişti ki? Her zamanki gibi davranmalıydı. Birisi ona ihtiyaç duyana kadar evde kalmalıydı. Ofisine kapanıp, gözleri bir saniye daha açık kalamayacak hale gelene ve uyku denen cehenneme düşmek zorunda kalana kadar tıp kitaplarına bakmalıydı. Evet, bu harika bir gece olurdu. Ama hayır, bu maymun kıyafetini giyip Feed Store Kilisesi'ne düğüne gitmişti, çünkü Holly'nin koridorda yürüdüğünü görmek istemişti. Onu güzel bir gelinlik içinde görmek ve bir saniye için onun kendisine doğru yürüdüğünü ve kendisinin normal olduğunu hayal etmek istemişti.

Yine yirmi iki yaşında olduğunu, bu sefer doğru kadınla evlendiğini ve önünde koca bir hayat olduğunu hayal etmek istemişti.

O hayalde bir kez bile ikinci bir erkeği senaryoya dahil etmemişti, ama yaşadığı yeri düşünürsek, hoşuna gitse de gitmese de bunun olacağını bilmesi gerekirdi.

"Teşekkürler," dedi Holly, yüzü aydınlanarak Alexei'ye.

Caleb kızardı. Ona güzel olduğunu söylememişti. Ona başını sallamıştı. Neden onunla konuşamıyordu? Eskiden bu konuda iyiydi. Partilere ve balolara giderdi. Neden küçük bir kasabanın garsonuyla konuşamıyordu?

Çünkü o doğru *kişiydi*, ama o bununla başa çıkamayacak kadar berbat durumdaydı.

.

"Gerçekten çok güzelsin." Sözleri zorla ağzından çıkardı

. İçinde kilitli olanları söylemedi. Güzel görünmüyordu. O çok güzeldi. İçten ve dıştan. Holly Lang, zihninde adeta parlıyordu. Kahverengi saçları, porselen omuzlarını okşayan kıvrımlarıyla Holly, kadınsılığın vücut bulmuş haliydi. Onun penisini ve zihnini heyecanlandırıyordu. Sürekli onu düşünüyordu.

Evet. Bunların hiçbirini söylemeyecekti.

Holly ona döndü, dudaklarında canlı bir gülümseme vardı. O güneş tanrıçası, onun tüm dünyasının merkezi olan gülümsemesini gösterdiğinde, her zaman onun ayaklarının dibinde bir çamur birikintisine dönüşeceğini düşünürdü. *Evet. Bu gerçekten seksi olurdu, Burke.*

"Ona daha fazlasını anlat, Caleb. İyi gidiyorsun." Alexei, sonunda yürümeyi başaran bir çocukmuş gibi ona gülümsüyordu.

Bu da neyin nesiydi?

Siren in Bloom

Texas Sirens Kitap 6

Lexi Blake, Sophie Oak adıyla yazıyor 6

Kasım 2018'de çıkacak

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Yeni içerikle ikinci baskısı yeniden yayınlandı.

Psikolog Leo Meyer için huzur ve rahatlık, sıkı disiplin ve düzenle sağlanır. Julian Lodge'un onu kulübünde yerleşik Dom olarak seçmesinin nedenlerinden biri de budur. Orada geçirdiği zaman, duygusal bağların kaosundan uzak, günlük rutinlerle dolu, neredeyse mükemmel bir yaşamdır. Tabii, Shelley McNamara ile kısa süreli ilişkisi hariç. O, onun gerçekten sevdiği tek kadın olabilir, ama başka bir erkeğin kolunda kulübüne girene kadar onu aklından çıkardığına emindi.

Shelley McNamara, yeni hayatının başlamasını beklemekten bıkmıştır. İstismarcı bir evlilikten nihayet kurtulduktan sonra, gerçekte kim olduğunu keşfetmeye heveslidir. Leo Meyer ile tanıştıktan sonra, keşfetmek istediği ilk şeyin, kısa süreli birliktelikleri sırasında ona tanıttığı yaşam tarzı olduğunu bilir. Yeni Dom'unun ona çok uygun olacağına dair söz verilmiştir, ancak Leo'nun bıraktığı boşluğu doldurabilecek birini hayal edemez. Ta ki Master Wolf'u görene kadar.

Yıkıcı bir yaralanma nedeniyle Navy SEALs'tan emekli olmak zorunda kalan Wolf, huzursuz ve kaybolmuş durumdadır. Dallas'ta yaşayan ve kendisiyle ilişkisi kopuk olan ailesiyle yeniden bağlantı kurmak umuduyla, Wolf Julian Lodge için çalışmak üzere yeni bir işi kabul eder. İlk görevi, Shelley adında güzel bir kadını eğitmektir. Shelley'nin ateşli mizacı, savaşta geçirdiği bir hayatın ardından kendisinde var olduğunu bilmediği duyguları ortaya çıkarır. Birbirlerine yaklaştıkça, Wolf onun ideal eşi olduğundan daha da emin olur. Tek sorun, Shelley'nin Leo ile olan ilişkisinin ikisinin de inandığı kadar çözülmüş olmayabileceğidir.

Shelley, ölen kocasının gölgesinin nihayet ortadan kalktığına inanırken, tehlikeli bir katil intikam almak için kapısına gelir. Leo ve Wolf, aralarındaki husumeti bir kenara bırakıp, tüm eğitimlerini kullanarak, Shelley'i korumak ve kalbini kazanmak için birlikte çalışmak zorunda kalacaklardır.

[Lexi Blake hakkında](#)

Lexi Blake, çağdaş ve kentsel fantastik romantizm türünde kitaplar yazan bir yazardır. 2011 yılında yayıncılığa başlayan Blake, kitaplarının iki milyondan fazla satmıştır. Kitapları, *USA Today*, *New York Times* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satanlar listesinde yirmi altı kez yer almıştır. Blake, eşi, çocukları ve iki kurtarılmış köpeği ile Kuzey Teksas'ta yaşamaktadır.

Lexi ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Facebook: [Lexi Blake](#) Twitter:

[authorlexiblake](#)

Web sitesi: www.LexiBlake.net

Lexi'nin ücretsiz haber bültenine [buradan](#) kaydolun.

Lexi Blake'in diğerk kitapları

Satın almak için tıklayın

ROMANTİK GERİLİM

Ustalar ve Paralı Askerler

[Beni Seven Dom](#)

[Altın Kelepçeli Adamlar Bir Dom](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Efendisinin Gizli Servisinde](#)

[Sanctum: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Sev
ve Öl](#)

[Koşulsuz: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Zindan
Royale](#)

[Zindan Oyunları: Efendiler ve Paralı Askerler Novella
Heyecan Verici Bir Manzara](#)

[Sevilen: Efendiler ve Paralı Askerler Novella
Sadece İki Kez Seversin](#)

[Luscious: Ustalar ve Paralı Askerler~En Çok](#)

[Sevilen: Ustalar ve Paralı Askerler Novella
Master No](#)

[Sadece Bir Tat: Efendiler ve Paralı Askerler~Topped 2
Sanctum'dan Sevgilerle](#)

[Sadık: Efendiler ve Paralı Askerler Novella
Hakimiyet Asla Ölmez](#)

[Boyun Eğmek Yeterli Değil](#)

[Efendi Parçaları ve Paralı Asker İsrıkları ~ Topped'ın Gizli Tarifleri
Mükemmel Eşleşme: Efendiler ve Paralı Askerler ~ Topped 3](#)

[Sadece Onun Gözleri İçin](#)

[Düzenlenmiş: Efendiler ve Paralı Askerler Novella
Bir Gün Daha Aşk](#)

[Hizmetinizde: Efendiler ve Paralı Askerler ~ Topped 4
Efendinin Parçaları ve Paralı Askerin İsrıkları ~ Kızlar](#)

[Gecesi](#)

[Kimse Daha İyisini](#)

[Yapamaz Kapak](#)

[Kapağı](#)

Korunan

Ustalar ve Paralı Askerler: Unutulanlar

[Memento Mori](#)

[Tabula Rasa](#), 26 Şubat 2019'da Çıkıyor

Kanunsuz

[Acımasız](#)

[Tatmin](#)

[İntikam](#)

Adaleti Arayış

[Koruma Emri](#)

[Arzunun Kanıtı](#), 8 Ocak 2019'da Çıkıyor

Ménage Ustalar (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından)

[Bakire Esirleri](#)

[Bakirelerinin Sırrı](#)

[Bakire Cariyeleri Bakire](#)

[Prensesleri Bakire](#)

[Esirleri Bakire](#)

[Sekreterleri Bakire](#)

[Metresleri](#)

Mükemmel Beyefendiler (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından)

[Skandal Asla Uyumaz](#)

[Oturumda Baştan](#)

[Çıkarma Big Easy](#)

[Temptation Duman ve](#)

[Günah](#)

Başkanın Zevkine, 2018 Sonbaharında Çıkacak

KENTSEL FANTASTİK

Hırsızlar

[Işığı Çal](#)

[Günü Çal Ayı](#)
[Çal Güneşi Çal](#)
[Geceyi Çal](#)
[Ripper](#)
[Bağımlı](#)
[Uyuyan](#)
[Outcast, 2018'de Çıkacak](#)

LEXI BLAKE, SOPHIE OAK ADIYLA YAZIYOR

[Küçük Kasaba](#)
[Sireni Şehirdeki](#)
[Siren Benden](#)
[Uzaklaş Üçlü Siren](#)
[Köleleştirilmiş İki](#)
[Aşk](#)
[Sevgili Siren](#)
[Bekleyen Siren](#), 4 Eylül 2018'de çıkacak
[Mutlulukta Kaybolmak](#), 25 Eylül 2018'de çıkacak
Mutlulukta Bulunmak, 9 Ekim 2018'de çıkacak
Çiçek Açan Siren, 6 Kasım 2018
Saf Mutluluk, 2 Şubat 2019'da Çıkacak

İçindekiler

<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>On Dördüncü</u>	
<u>Bölüm On Beşinci</u>	
<u>Bölüm On Altıncı</u>	
<u>Bölüm On Yedinci</u>	
<u>Bölüm On Sekizinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm</u>	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

